

ע"ב ת"י

דיה תקנתס זר' משולס גרים וע' לאזי
 רש"א וייל דכונתס דקסא דל"ב גס אה
 הרב לא היקנו שהוה מפסיד הולדות ולזה גרים בהיבך
 דהכ"ק בתמי' והא לא תקנתס כלל שהרי שניסס
 מפסידין ולזה הקדמיו תקנתס אי"ע דהא על הרב סוף
 סוף ליבא תיקון דכשמשחררו מפסיד הכל : תו' ד"ה לישא
 ואיה וליתי עשה והקשה א"ו רש"א בניטין מ"א דהא
 איכא עשה כו' ולכחו י"ל דקושיתס התו' הכי דהא לבנה
 איכא ליה דל"י קדש וע"י דקושיתס דישא בת מינו
 דאיכא לבנה ג"כ עשה ואיכ' ינטרבו להשיא אה בניסס
 ג"כ חזי' שפחה ומזי' ב"ח ויהי' עובר לעולם בל"ת
 לייק ומש"ה מפני תיקון העולם תיקנו לכוף א"ר וזוה
 נדהא ג"כ קו' יהוה שקקשו בסמוך דל"ה לא תהו דמארי
 לא מייית קרס דפרו ורבו משום דויל דל"ת לענין חזי'
 שפחה ומזי' ביח דליכא לבנה עשה דפ"ו כי"א דלשבת
 יצרה. ועי' ר"ז ר"פ האיס דעכ"פ גס לה איכא
 מנהג מפני שמייעה לו . אמנס דעת הרמב"ן והביא
 הר"ן בפי השולח דל"ת הוא רק מדרבנן וה"ר מקורא
 לאברהם אברם כו' וכמישכ הרש"ס שהיר מב"י טמא
 שנכנס למתנה לוי' טמא שעובר בעשה דל"ת אפי' עשה
 און בו דל"ת עשה בסמוך וזי אומרס כו' ואזי עשה
 דרבנן הא הרי סס הפקיעו בזה לכופו ולא גזרו בכס"ב
 וע"כ דס"ל דעשה גמור הוא דמ"מ סייך לעב"ת כיון
 שעא"ר יום אחד וע' י"ג יטין ל"ח ב' דלשמאל דאמור רק
 רשות לבד מדלא פריך טפי מר"א גופי' רק למעשין
 מוכרח דכ"ו למי"ד דס"ל לחובה. וגס י"ל דתליא
 בפלוגתא דר"י ור"ע כד"ס סוטה ג' א' בלעולם תפסדו
 דר"י ס"ל דרשות ולדודי' ע"כ דלאו מזוה גמורה היא
 אה תוקשי הלכתא אהלכתא דהא קו"ל כר"י דמובה
 ומיזו י"ל להרשב"א שבת ד"ד א' דכאן דל"ת לקיים
 העשה דל"ת כיון שהוא חזי' ומיזש קו' התו' דכ"ו
 אומרס לאדם כו' י"ע' בש"ת מוצי' מיח מהה"ע כו'
 קד' . ועוד י"ל דלק"מ למש"כ האחרונים ביטוב דברי
 הר"מ בפ"ג מנורות הי"ט ולמה דוחה עשה של הגלגל
 הגבג לעזרות ממני שכבר נעמא ואינו קדוש בהם ולכן
 דוחה בל"ת שהוא הער לא יעבור על רשאו והקשו דברי
 כאן איכא ג"כ עול"ת דכל היובל ממי' ויזרזו דזו
 העשה אינו רק כשיחול הנזירות כדון כיון שמה"ת מותר
 לגלח ועש"ה עמ"ס ס' ט"ז והרי כאן כיון שאינו עובר
 בל"ת דלשיתפ הר"י הוא רק בתנס וזבו אין כאן עשה
 וכן כהא דרי"א בפ' השולח משום מזוה דרביס דזה לא
 היו חנינה כיון שהוא גלוגך דזה אינו בגדר דמי'
 להסבורים דבכה"ג לא היו בעידתא כיון דמי' אינו
 עושה לו חנינה רק לטובתו ע"ש במי' לברכות. והכ"כ
 לענין העשה דלא יראו פני ריקס דהי' שאינו מוזהר
 בר"פ אינו מוזהר להביא קרבן וכמפורס בר"פ סי' השולח
 כיון שאינו לטובתו היו כללו מחר לו . ובזמ"ת התו'
 שבעות מיד רע"ב דהי' דבשעה שעוסק באבירה
 וזכ העני ומיפטר מליתן לו אז נקרא עוסק במזוה
 ומקשים להתו' בחולין ק"מ ובכתובות מ"ט ב' דלכ"י
 כופין על הנדקא אה דהיו מת"ש ב"ידה כיון דאיכא
 נמי לאו דלא תקפוץ ולא האמוץ ועי' בהגהות רש"י
 לכוכה כ"ה א' ושבועות מ"ב סה"ס כ"ע ועי' בגלגל
 יעקב פ' ראש ולפ"ז י"ל דבכה"ג דאינו מוטל עליו העשה
 ליכא ג"כ הל"ת ועי' בפ"ת סי' רמ"ב כה"כ וע' עוד
 באחרונים ובס' תהא חוספסא לנשים ואכמ"ל'
 [ועי' בעק"ד סו"ר סי' י"ד אות ב' בלוחס ר"י
 כשאו' ב' כנים כאחת ולמה לא יקדים נשואי' ה'
 דאומר מזוה כו' וכ' דאס הוא כסכה לא מיקרי אומר
 מזוה דאינה מזוה על פור וכן בב"א יע"כ ואזי מוכרח
 דלגבה איכא ג"כ מ"ע דשבת וכן מש"כ בס"י י"ט אות
 ד' בס"ד בחוקי' כהדי ככשי דלגבי אשה דליכא אומר
 מזוה ל"ס זה' ולהל"ל לגבה איכא ג"כ מ"ע ובל"ה לא
 הגנתי דלא שייך אומר מזוה רק דאמרינן דליכא סכנה
 אבל כשודע שיהיו לו בנים דלא מעליא ח"ו אינו ענין

לזה וע' במי' ליבמות סה"כ. ועי' ביש"ס ובתוספתא
 סי"ח ועי' שבת ק"א ולריב"ס ז"ל דלחכמים היו מוקים
 ב"ש לה נער לידה וע' באחרונים ואכמ"ל בפרט זה) :
ת"י ד"ה לא תהו כו' ואף לכנען וא"ז רש"א תמה
 מסנהדרין ל"ח דפ"ו שנאמר ואשנת כו'
 יע"ס בפרש"י ומאי פריך והלא כתיב פרו ורבו כיון
 דעתה לאחר מ"ת אינו מזוה ועש"ה נוב"י מ"ת חז"מ
 מה שהשיב לשאלו ובאמת כבר הקשה כן המל"מ בפ"י
 ממלכים הל' ז' ודבריו סתומים כמו שפחה עליו ג"כ
 באבני מלואים ובעני ארויס ושאר אחרונים . (ומהני
 על השולח שהביא בעצמו קושיותו של המל"מ בזהו
 ענין) ואולי דכרתו דהמ"ל דיון דעבר נלטה למיזבו
 יותר מה של"הי מזוה קודם מדת"א ח"כ. און סברא לפוטרו
 מה שלנעשה עליו קודם מת"ת וע"ע שו"ת מ"ג מש"כ
 ותו דהא ביבמות ס"ב א' קו"ל כתיב דאין האשה
 מזוהה על פ"ו וא"כ הא גמרינן לה לה אה לפטורה
 וכלקמן ד"ד א' וע' בסנהדרין ד"ד ואכמ"ל :
ת"י ד"ה לישא כו' מן התקועה ועי' רשב"א ועי' ב"ב
 קמו' א' ברשב"מ ד"ה עתיר תקוע ועי' יבמות
 ק"ט ב' ובאמת ג' לתמוה שהרי אמרו ו' עמו סה"כ
 כמוהו ובפ"ק דברכות אמרו שכל מה שאני עושה כו'
 עי' שבת נו' וסנהדרין ל"ג ב' : תוס' הסייך למתני
 ד"ה כסים וקטן ידעין מקי' ועי' בחומות שפחה דהא
 בגמ' קאמר להדיא קתני חרש דומיא דשו"ק דלאו בני
 דעה וכמפרש בפרש"י במהני' וז"ל לכאורה דלק"מ דהא
 במתני' קתני פטורין מהר"א' ובגמ' ילפינן מהקהל
 ונשים מפי' מוצרך וא"כ אי לאו הק"ו שפיר הוי ילפינן
 קטנים מהקהל דהתם מיירי בר"פ ומיזבין ואף
 למסקנת גמ' דסורי כו' מ"מ מסיק דשו"ק פטורין
 אה מהשמה ומשמע דמרא' ודאי דפטורין וע"כ משום
 דיענין מקו' . ואולם הרע"ב כ' בספ"ס דלכות דמאי
 איש אשר יעשה למעוטי קטן וז"ל דלעונשין יליף מקרא
 אבל לפוטרו ממזוה לא ידעין אלא כיון שהכתוב
 פטרו מעינשין וע"כ משום דלאו בני דעה ניכחו או
 דיענין מעש"כ דפטורין בקום ועשה דל"ת חמיר מעשה
 וביבמות ח' א' יע"ש במי' מהה"ש רש"א בשו"ס
 כלל י"ו ומוכר"ל סימן כ"א דגס לעונשין הל"מ מסיני
 ועי' יומא פ' ע"א ירושלמי חגיגה ס"ק ה' א' והוא
 בכלל שיעורין וע' סוכה ה' א' וי"ל כמ"ס הרמב"מ
 דכל מה שחדשו הסופרים ע"פ קבלה אה שסמכו המדרש
 בפסוקי סורה או צמדות שהורה נדרשת כיון דלאו
 מקרא מסורס ילפינן ל' הוי מד"ס ועי' קו' סנהדרין
 ס"ע א' ולא רש"א ועי' שו"ת זכרון יוסף האזי"ח סי'
 ו' ועי' שו"ת יד אלי' סי' ד' ועי' תושיב ד' י"ג ב'
 ועי' כ"מ ס"ג מהלי ק"פ :
גמ' ואע"פ שהוא פטור מהר"א' ואין להוכיח כהיר'ו
 שהביאו תוס' דבר"פ בעורה הכל חייבין מדלא
 אמר דמ"מ חייב בר"פ דייל משום דבעי לסימוי וקטן
 דהוא ג"כ חייב בר"פ להירו' : תו' ד"ה שומע כו' והא
 דלא קאמר נשים כו' ומיחו י"ל לאבני דאשה בעלה
 משמחה כקדושין ל"ד ב' ויע"ש בתו' ובר"ה ו' סועי' ו'
 וא"כ לבנה לא שייך שמהה ומ"מ מיקרי נוהבת כנשים
 מהאי טעמא או דלכ"י לטעמי' דאמ' דמחייבא בשמחה
 וז"ל כמ"ס הלח"מ רש"א מהלי חגיגה שמחוייב לשמחה
 שתאכל עמו בזהו קרבן וכמ"ס התו' יע"ש כ"מ ולח"מ
 בפ"י ד ממע"ה ה' י"ד דהר"מ פוסק כר"ו ועי' בש"א
 סי' ס"ה מה שה"ר מנהיגים ד"ד ב' והרי שפחה יולדת
 ועי' בת"ל לר"ה ד"ה אמר רבא שב' לזמות דבריו. דהא
 משכח בא"ש אחר שאמר הרי עלי לפטור את היולדת
 מחטאתה ואז הנודר עובר על ב"ת וע"ש עוד בנ"א
 ר"ה ה' ב' ד"ה כי דרוס ידרסנו דבשפחות ואשמות
 שהן חובה לא משכחת אמר ולא אפרים אלא בדאמר
 אדם אחר הרי עלי לפטור וה"ל בכלל דרישא דקרא
 וע"ש עוד בענין אחר וע"ש לקמן בדי' אימא דכורא.
כר ועי'

דחב דרבנן לא אנטריך לשמויה דגמ' לא גרעה. וע'
 עובי' מ"ת סיי' ו"א חמ"ת דקאו' לא כהבו רק דהוא
 ככלל ועמדו שני האנשים דלא אימעט מלאהו ומסוס
 הג"ס אין לפסלו ועיי' שבי ועי' לקמן פ"א. וכו' כ'
 בפסוק כמי יום מרעה כמי' לרה"ס כ"ט דהג"ס אינו
 רק לחייבו כו'. ועי' תוי וזכום ק"ב א' דלגבי מצות
 הוא דילפינן אבל לענין האמנות כיון דאמיו במצות
 הוא דליהכשר (ודברי הר"י בגליון ובב"ק הי' באופן
 אחר לא ידעתי להולמם) ועי' תוי' ר"פ שה"ע דיה מה"מ
 תימא כו' דקטנו קושיהם על הסוגיא דהתם ואף
 דהוקשו להדרי מ"מ אלימא לכו טפי לאקשווי דלתיף
 עבד מאשה דהא כל מ"ע שה"ג דהעבד חייב לא
 ידעין על אזיה מהס לחייבו אי לא דגמיר מאשה.
 בז"מ כוונת המל"מ שחמה על הק"מ פייב מהל' ע"ב
 ד"ב דע' אסורין בהקפא דגם אשה לא נתמעט אלא
 משום דליל וקן והא בהקפא דגסיס אימעטו מג"ס
 דפ"ת פ"ת וז"ל גיב דלא בא אלא להחמיר מ"מ
 מומילא הוא פטור כמו א"י אולם יש להבין לפ"י מ"מ התו'
 דב"ק בסמוך בד"ס שכן ומלאהי בשעה"מ מילת
 שהרמב"ם במקירה זו. וגם ע' בפסחים ח"ב יורוי'
 פ"ה פ"ב מ"ו דמי שאין לו קרקע פטור מהרמ"ב כו'
 וא"כ ב"הא משמח ב"כסו מלוג או ברובה גמ"ס א"ך
 להקישו לאשה רק דכוון דלא ידעין לחייבו ויהר מאשה
 וממילא פטור מהרמ"ב שאין לו קרקע וכ"ל.
 [והואיל וחתן עלב ראייה לזכור ד"ת בשם כבוד
 חותני הגאון נופיה"ד ל"י על הקושיא מיבמות ס"ו א'
 וז"ר ס"א ב' ועיי' בדרכי ראה (ש"כנס גריגור זה תוך
 דרוש זכור לפי כוונת הגמ' מגילה רב א' והמקדמת
 סס לעבדים ולשפחות. שפ"שי דמוק וחסר העיקר)
 וז"ל סס. יבמות ס"ו א' ועבדיו שקנו עבדים. ערש"י
 ותו"ס וריטב"א נלאו ליישב דהרי הם עבדיו ומי' ע"ת
 שאין לרבו רשות או משוכב גט שפוטו והרשב"א
 דמי' בשם ירו' ב' דאיייריבום לרבו ברוב' דקדק
 ולפענ"ז פסוק אחר שנתבונן מה שאמרו מה שק"ע
 ק"ר ממנו ולא אמרו הלשון דזה טפי מה שקונה ער"ק
 דלישקמט או מיני' דלחוק רבע שקונה הע' הוי כאלו
 הרב הוא קונה וז"ל לעני' ואף שב"מ ל"ו א' אמר'
 יד עבד כיד רבו לענין שאילה דבעלים היינו מה שעושה
 בדיעת רבו. וייבג לסברא זו אפ"ל ממ"ש ב"מ ז"ט
 א' דפר"ך ביד עבדו חייב יד עבדו כיד רבו דמי ולכא'ו'
 למה לא פריך ארישא ביד עבדו של אב"ל פטור והלא
 יד עבדו כיד רבו דמי ועכ"ל דברשא לק עבד
 בלא שליחא רבו לק"מ יד עבד כו' משא"כ בסיפא
 ששלחו המשאיל כו' ומלאהי בש"מ שעמד בזה אמאי לא
 פריך מרישא ומשני דבזה לא יעבור ד'. ואולי כיון לזה
 ואף שיל"ד בין זכות לרבו או מוכה לו. מ"מ המעין
 בלא והשאל עם פרתיו ורובג' או יראה שאין לחלק רק
 כמש"ל. והנה מסוגי' דמיר' ס"א ב' ראה דע' דינו
 דאינו קונה עבד כ"א למעשה דיו לחוד ולא לגופו
 כדאמר' בניטין ל"ה א'. וע"כ בעבדיו שקנו עבדים
 בלא ידעוהו אינם קונים רק למעשה ידיהם ולא פוסט
 ואפ"ש סוה י"ט ג"ס להאדון בהם מ"מ הא"מ שדינס
 כמו קושב ושכיר דאינס אובלן בהרומה כיון דאין גוסס
 קנוי לו רק למלאכהם והה"כ בעבדים אלו קמ"ל דמי'מ
 כל קנין שיש לקנין כספו בהם הרי יש לו לעולם
 ואינס יואינס ממנו כל יומי חייבם. וע"כ לא דמי
 להושב ושכיר דמי' דמי' דקונה עבד מגוי ב"במות מ"א א'
 דאינו גופי' לא קני' לו' כו' ומי' אובל בתרומה וה"כ א'
 דקונה מעבדו כו'. וז"ל הירושלמי בקונה ע"מ שיש
 רבו רשות בהם איירי מתג' רק אי"ז למה שעמעס
 בזה מין הרשעא זיל וזה' כפשטי' דמ"מ אינו כמו
 ע"ש"ק בעלמו שאחם ק' גו' ג"כ ועפ"ו אחי' ברוחא. סוגי'
 דמיר' ס"א ב' דעל"מו לעבדים שקנה סתם יורש.

האדון בניו וכימי שאין לרבות רשות יצאו לחירות כמיס
 בירוי דיבמות. וזה פשוט: עכ"ד מר חותני הג"י ודפ"ח
 וע' ב"ט"א לחגיגה בסופי' שהאר"ך דבדרי' הירו' כמי' מ"ס
 וחגיגה: ס"ק. ה' א' יע"ש ב"ק"א יולא ידעתי דהא
 בחגיגה ל"כ אלא למוי שח"ע מדלי"א סתמא וע"כ דהירו'
 קאי באמ"ש כלל וכמדומה שראיתי בפמ"ג. ס"י ע' ע"פ
 הלח"מ פ"א מהי"פ' דישוד מ"ס חייב בכל רגע. וא"כ
 לא הוי יפשינן מאשה ולכן צריך בניכס ואלא דמחוס'.
 ולפ"ו ליל דין' הש"ס לא קאי על כל פ' ק"ס דהוי מ"ע
 שהו"ב ולזה משני דהו"א משום מ"ס נחייביהו בכל מ'
 ק"ס וא"כ לש"ס דילן ס"ל דאשה חייבת בפסוק ראשון
 עכ"ס וע"כ פטור גם מפסוק ראשון ויש לדחות. אך
 ראיתי במפרשים להס"מ דמה דניס מהו"ב דשמא לא יהא
 להאשך פנאי שקהא צריכה לעשות רצון בעלה ולזה גם
 עפ"ש עכ"ד וא"כ הכא דפטורין להירו' מטעם בניכס
 ולא בנותיקס מה ענין להדדי ל"א משום מ"ע שהו"ב
 י"ל כמ"ס המפי' בקוי' הגמ' הפלין פשיטא דק"ש איחיקיש
 לתשלין וע' בס"מ וא"כ ה"ה הכא למה חיי' ע"כ כלל
 בחמתי עכ"ד וצריך להבין עפ"ד הפמ"ג דמשום עמ"ס
 לא הוי מ"ע שהו"ב דח"כ מאי ל"מ דהפטור מטעם
 בניכס והא דקני בחגיגה יורש משום דהתם הוי בחמ"ס
 אבל הכא מיירי באמ"ש לגמרי דלא ילפינן מאשה. אך זה
 תמוה דא"כ ממילא הוא פטור דהיקיש לא בא לחייבו
 וכח' וכמ"ס לעיל וע"כ דלא מיירי באמ"ש כלל ועל"לבר"א
 כסי' ע'. ועי' בר"מ ס"ב מחגיגה ה"א דמכ"י דהקבל
 ממעט לע"ע' בקדושין ל"א וע"ד"מ סוף סי' מ"ב בה"ע
 שרבו מניה לו מפלין יליח עפ"ד הירו' הג"ל אך משטיט
 הר"מ פ"ח מעבדים ל"מ כן. [ובדרך אגב ראיתי
 להעיר שדברי הוזהר פ' בהר שטיע פטור מק"ש ובאמת
 אף דבקדושין מצינו הלך וקנה אדון לעלמו מ"מ ברור
 כוונת הירו' על ע"כ רק מיירי בה"ע ובכ"מ והוא נלמד
 מענינו בחגיגה ופסחים ובאמת הוה"ק נפל"א כמ"ס
 במתפ"ת ובין יוחאי מעט אשר כול'. ורק דרך שיטה
 שמעתי בגלגול הדברים מפי מר חותני הגאון שליט"א
 שאולי אפ"ל כמו דקו"ל האומנין קורין בראש האילן
 שהוא ביטול למלאכתו ומצינו דהתן פטור מק"ש דעובק
 במזוה ואע"ג דאומן נמי מזוה קעביד לעסוק במלאכה
 בעה"ב באמונה ורק שלל הוי יכול להשטר עמו
 להפקיע מעליו חיוב עולו ית"ש וא"כ יתן לומר דע"ע
 כיון דלא הוא המפקיע מעליו רק ב"ד מכרוהו והמזוה
 לעבדו כיום ובלילה והותר גם בשמחה מעט' וא"כ
 פטור מק"ש מטעמא דעובק במזוה דלא גרע מסתן
 דפטור הרי דביטול הוא למלאכתו ואף אם ירצה מורי
 כ"ע דלא שייך להחמיר ע"ע דלמי"ב לבע"כ הוא
 כאן ע"כ שמעתי וקיימתי בו ועליוהו לא יבול].

ע"ב. דכתיב ובאת שמה. אין להקשות ל"ק והא אינו
 למ"ע וכנור י"ב י"ל כח' קדושין כ"ב ב' ויחא
 י"ט ב' דהאיבעא אי גיב' שלוחו דין וכן ז"ל בישראל
 ששלחו קרבנותיהן ומ"מ ח' פסחים ע"ש א' ד"ה בטומאת דישמוט
 בסכין דפשוטי' כלי ע"ז ועי' דל"ז דרוש ה"ו ועי' הו"ס
 ה' א' ד"ה מבגרתו. ואולם תמוה ממתי' דעוקנין
 בשבת מ"ח ב' בחקל ששעה יד לקורדם סגור לטומאה
 בשעת מלאכה. ועי' הו" גיטין כ"ח ב' דמעטנין מוצאת
 ש"מ דשאר קרבנות משלח וא"כ ל"ל דלתיף דבכל מקום
 משוי שליח דאנטריך דלא נישא הראוי לזילה. ועוד
 לר"מ ב"ר"ה ד"ד דוהבאתם דעובר בגבל א' והקוי דגיטין
 לרבנן וא"כ לר"מ מפשטי' ידעין סתא מדוקש. וע'
 דל"ז דרוש י"ב דדוקא דליכא בירור טיבא שום ומן
 שיכול לעשותו כמו אחר שחגרת וע' שיכח ליון סי'
 פ"ו וע' שו"מ רע"א סי' קמ"א וע' בעק"ד חו"ד ל"ו אות
 ס"ז ע"ד המורה"ט סי' ס' כי"ג דסתמא אין בדעת האדם
 לשלי' שליח אלא במאי דמצי למיעבד השתא ובמ"ל' מ"ע
 מאש"ת

פאיסות שהשיג וע"י שית מנחת עני ס"ס עי ובסויה
 בית אברהם בקונטרס נט פשוט ח"ב אות ז' ועי תבואת
 שמה ה' אישות פ"ט ה' ובישועות יעקב לאהע"ז
 ובחארונים וע"ש בשמ"ק מק"פ שאכור לשטחו קודם
 חזות אך התו' שהקשו מאומרת שהלוח והפרים ולמאי
 דמשמע בקדושתו כ"ג דרך בידו לעשותו לאח"י בעינן
 דפרים אלאחר זמן וע"י טו"י מ"ת חאהע"ז ס"ס ס"ט
 וס"י ע' דהשליח יהי מלמע"ה שהאכל אבל בהמשלה לא בעי
 רק שיהי בקורת אותו דבר יע"ה ויטא ב"כ הא
 דהריש קרא למעוטי חולה וזון והא אינו יכול לעשות
 שלום כיון דאינו יכול לבוא בעצמו . וגם י"ל דהכא
 לחבר וסרס ואפי' ע"י שליח דמ"מ הס בני הבאה וע'
 בזה' לקמן טי' אי ד"ה כיון ולהכי כשהי' לחבש דהוי
 למ"ע כשומי' דכא"י וכר"פ אלמנה לכה"י (ואף שזה דוחק
 מדלא נקיש כל הני דברייא דהכא) ובל"ה י"ל כשעשאו
 שליח כשהוא טהור ובחגר והפשת וכמ"ש התו' וגם
 להמנהגה לטס בשבת קל"ג ח' ב"ה' ואי איכא אחר
 כו' ומוה' השיג על ה"ס כס"י שפ"ב דהיכי דאביו מרסה
 לאחר תקיים העשה דא"ל כיון דאב לא מני למומהל
 שלוחו נמי למיע כיון דבדעבר האב ומאי דעבד עבד
 והכי בטמא שנכנס לעורה דשחיטתו כשירה בדיעבד
 ובר"פ כל הפסולין . וע' קדושין כ"ב ב' לעשות שליח
 כו' וידינו נמי מה"ס כיון שאם דמקא ונכנסה מקודשת
 ולפי' התו' בל"ה לקי' . ובעיקר דבריו אין הכרח
 ובתור י"ב להטובי' קאי על השליח וע' ש"ת רע"ה ס"י
 קמ"ה וע' כד"ל דרוש י"ג ובהג"ה . וגם דלולא השליח
 הי' יכול למו' בעצמו וכדמטי בדליכא אחר . ותו'
 דהכא רק אסורא דיומא כט"ז בס"י ר"ח באע"מ (וע'
 סו' חגיגה ב' אי לחלק בין גברא דתני או היום מעכ
 וכן נש"ד ד' אי ועי' ש"ת הר הכרמל חו"מ ס"י ח'
 וע' דהשוכני ליומא ס"ב ב' . וע' סוכה י"א ב' עבר
 ולקטן כשר) : ר"ה מעי דכתיב כי תבואו . ואע"ג דלעיל
 דריש רמז חזרי אמפקי ומשמע משום דהולך במנעלים
 בעורה ז"ל כהו' לעיל דעיקר דרשא משל נעלך וכפי'
 הראש . ועי' רש"י ויבמות ק"ב ב' וע' בתה"א לרמב"ן
 דלא מיימי' משל נעלך וגם דהסך באין עושין רגזו וי"ל
 דדייק מיתור רמז א"ר וגם דמנעל הוי מעור דוקא
 ולא סנדל כיומא ע"ה : תו' ד"ה מוסיפנא ובפ' החולץ
 כצבו דלא שייך זכה מוסיפין דלא משכחת אס לא ע"י
 שפוחתין לאחר ומ"מ תיקשי' מחוקי' דלא שכיחא בכה"י
 וכן העלה הר"ק בח"א ולא זכר ד' הקו' דיבמות ול"כ
 דגבי מלך ליבא משום מעבד במילי' דאין כבודו מחול'
 ולכן נעש שאלו :

ה' א' רש"י ד"ה היינו דכתיב כו' הטובות יראו כו'.
 וכוונתו דהמשל טובב על השמירה ולא על
 הלקיפה לפי שהטובות המבורכות הי' ירא לקחסת שמה
 ירקבו ולא הי' חושש לטרסו יותר וזה עולה יפה שלוקחסת
 מקודם זמנם והרשעים דארי' כחיים קרובים אל השכר שמה
 ישבו . וע"ד הירו' ברכות ספ"ב נעל הקאנה יודע
 עונתה דהא רי"ח הוא דאחר ביומא לח"ב כיון שעברו
 כו' ולהכי נקיש דבחרותו כמו בחנוך דאל"כ לא משכחת
 שיהיו עמידים לחטאו . ואל' מברכות כו' ח' דהא כיון
 דהוי לדיק מעיקרו והכתיב בקדושו לא יאמין וכללעיל
 ומיהו לק"מ דע"כ רי"ח ס"ל כאכ"י דרמי' הוי דאל"כ ת'
 דהרי רי"ח דאחר כיון שעברו כו' מוזמן כה"ג וע"כ
 כשמוי' דאכ"י . וסוד ראיתי בתו' ליומא שתי' דודאי
 אס כל לטמא אין גועלין לפניו לגמרי רק הרבה מכריעין
 בלא עמל לטהר ולהקדש . ותמנהי דא"כ מאי פריך
 לאכ"י והקטן וצבו' דזיק כו' דהא הכא פריך
 משמאלהן קבטן ומשי' קטבא לא הוי בישא וא"כ מאי פריך
 ועוד דר"י ע"כ ס"ל כאכ"י כדמוכח מסובי' דלעיל .
 ועי' תו' ויבמות קט"ו ב' ד"ה מהו ועי' לא"ו רש"י ב"סוטה
 ב"ה ב"ד תורה בעידנא כו' דהיינו מפורשנות ולא
 במיתה קודם זמנו מדואג ואחיתופל ומקשים מהא'
 דקצת פ"ק דלא הסיבו לה דבר מ"מ מה בחז' ימיו .

ולק"מ דמ"מ הא כתיב כי היא אורח ימיד אלא
 דלמי שאינו עוסק לשמה נעשית סה"מ וכחע"ז ז' וגם
 מדואג ואחי' אינו מוכרח די"ל דמס"ה לא הבינה התורה
 עליהם דלא הוי מסקי' משנתתא אד"ה כסנהדרין קו'
 ב' [ושמעתי ומקשים למי' האר"י והוכח בבב"ט ר"ס
 תמ"ז באו"ח דהנהיר ממשחו חמך בפסח דמוכטח שלא יחטא
 כל השנה והכתיב כי אין לדיק בחרך כו' והפשוט בעיני
 כמ"ס התו' לעיל שהוא ע"ד הכא לטהר מסייעין לו
 שלא יבא לידי שוגג וע"ד אין הבינה מביא תקלה ע"י
 ועי' ספ"ב דב"מ והגד לעמי כו' . (ואף שג"י קצת דוחק
 מדכתיב ולא יחטא בשוגג) ובל"ה י"ל כהו' שבת נה'
 ב' דברוב ב"ה קאמר וע' תו' שבת י"ב ב' לחלק
 בין השעה גורם וכמ"ס לעיל . (ואף דיש לחלק בין
 יו"כ לכאן דבמחין המאכל אסור) . וע' בס"י מי נפתח
 בלקימים שבראש הס' וע' בשינת ליון ס"י נ"ה מה
 שהשיג על השו' בית אפרים בחי"ד בס"י לט"ן :
ת"י ד"ה מבעט לא היטה תשובה . וכוונתו דלמי'
 הראשון שהי' מבעט ברכותיו ולכן הסיבו לה משום
 ובקדושו לא יאמין דאי משום דמבעט ברכותיו אכ"י
 היטה שאלת והכתיב כי היא חייך כו' ממקרא מפורש
 בתורה אבל הא' דמבעט ברכותיו אסי' מדכרי קבלה
 ערש"י ולפי' תו' השני ששיר י"ל שלא הוי מבעט ברכותיו
 ואע"ג דמשום דבקדושו לא יאמין ידעינן ממקרא מפורש
 ור' יוחנן נקיש ל' לדרשה מ"מ כיון דבמסקנא השיב
 לה שהי' משום עוון אחר שהי' עובר על מה שכתוב
 בתורה וא"כ אף שהסיבו לה לא הי' זפתשובה אמיתית
 כיון דכאמת לא הי' מבקדושו לא יאמין ואין מהלך
 למה שכתב בע"י . תו' ד"ה הא יראוני ע"הו ר"פ ח"כ
 בדס"א ע"ה ד"ה לעבור ועשית שאג"ה ס"י פ"ב ובש"ת
 נו"ב מ"ת חו"מ ס"י ע"ז בהג"ה דדוק : ע"כ אהס
 הקבלתם כו' ע' ירושלמי פ"ד ס"ה כה"ג : תקפ"י ואיל'
 כו' מכאן אין להוכיח דנשיא שמחל ע"כ כבודו מחול'
 דקכא שאני דכבוד התורה חמיר כמגילה ג"ב ועש"ת
 זכרון יוסף חו"מ ס"י י' : דמד יומא עי' בערוך
 ובשבת ד"ב סע"ב : וכן במדה דמוכח בפירוש דמעשה"כ
 מק"י דמדה טובה מרובה ע"י הוי פ"ק דטוטה ד"ה
 ד"ה מרים שהנימו בקושי' דהא מדה טובה מרובה ת"כ
 פעמים וז"ל דהא דכ' התו' ל"ד שעה כו' דמיני' לא
 מיישי' רק שמדותיו מ"מ וי"ל לפי שטרחה להי"ל להמתין
 רק כיון דלא ידעינן כמה המתינה י"ל שהיתה ממתנת
 חלק תיק' ועי' תו' שבת פ"ח א' ד"ה ירדו וי"ל כוונתו
 דכדו"ל ע"ה"כ ז"ה לאלף דור כו' ובעונש על רבשע'
י' ע"ב ת"י ד"ה ומי איכא י'וע' ביומא כו' סע"ב
 ומיזבן קו' אי' רש"א וע' בט"א :

ת"י ד"ה יש בשמחה ע' בדו"ח מרע"ה דמה ששלומין
 יש דהא ההלל ושמה שמונה ועי' בשו"ת וע' באורח
 מישור דל"ל דמשכחת ב"ס הוי' פשוט בראשון ונעשה חגר
 בשני וכמ"ס התו' משום דקיש פגיבה לשמה דכתיב
 ושמחת בחנוך בזמן שיש חגיבה יש שמחה וע' תו' לקמן
 ח' סע"א דדוק . ועי' בסופספת גזיר יואל באלו בין בשלו
 כו' ובגהות הברא"ן דלמה הוצרך לנסות הא' דהעיר
 וע"ס בתנא תוספתא מש"ס בדווקא . ושמעתי מפי הרב
 הגדול מ' תאיר זונה כ"י שז"ל בזילין ביד דקאי על
 אלו מיר ש"ה שמחה עכ"ד :

ת"י ד"ה מאי נימ' ע' ר"ה ל' ע"ב דיום ה' א' מדא"י
 והא"מ למיספר קרא' ורי' סנהדרין ג' א' דאיכא
 נ"מ אי מדאורייתא בעינן תלפא מ"מ יואל ל' ס"י
 לאוקמי' הנקומא לדינא וע' רא"ש חולין י"ו א' בעינן
 איברי' בשר נחורה ועתה"ד ס' רפ"א בקהל שעשו תקנה
 כו' ועי' שבת זיון ס' ל' ועי' במת"י ס"י ג"ט ו' תו'
 יבמות מ"ח ב' ד"ה רש"א וכה"ג בכ"מ ועי' יומא ה'
 ב' תו' ד"ה מאי דהוה וזכחים מה"ה א' ד"ה הלכתא
 ועי' ברש"י יומא ל"ו ח' ד"ה מאי דהוה ובת"י . ואע"ג
 דלקיין קאמר דימ' לעינן אכנע כה"ג מ"מ הא' גופת'
 הוי

הוי הלכה למשיחא ויה לפלפל טובא ואכ"מל :
רשי"ר ד"ה לפסוקי ערשי יומה ניב ב' וע' רשי"ר
 זכמים קט"ו ב' ד"ה לא יעשה ודוק :
 תו' לפסוקי עמי ותמוה דמחלה הקטו דהסו אמר
 שאין להס הכרע חף לפי הפיכוק וע"ו לא הירנו כלום
 וע' לא"ו רש"ה סגדחק דב"ה מקראות חין להס הכרע
 חף לאחר הפיכוק והיטו בל"ע וע' הוי ריש ח"ג ד"ה
 קרי. ואולם הפשוט דהס מרכינן לר"ב הכדא והשני
 לאסי פשיטא לוי כו' דודאי מיירי בהס קודם הפיכוק
 דלא ידעינן למיזל בהר פ"סוק עמיס ולכך חין להס
 הכרע ואכ"מ נדרוש לפניו ולאמריו וכו"כ דוה ח"ה דא"כ
 יסתרו הכמובים אהדי משא"כ נדרב ספדא יש לו
 הכרע חף בלא פ"סוק עמיס. ואולם במסקנה דבריהס
 ביומא לא קיימי הכי משום דמשוקדים יש לו הכרע
 וכתבו לחין לו הכרע גם אחר הטעמים מטעם המחומר
 בדבריהס אבל בשאר מקומות מיירי קודם הפיכוק לחין
 לו הכרע דקרא דפריס יש לו הכרע גם לפני הפיכוק
 ולאחר הפיכוק ולכן לא חשיב לוי חסי ובמשוקדים שמי
 הטעם סוהר את התוקף :

ז' א' ד"ה מתי רבאון פ"ה חו' ריש מכלתין ועי
 ברע"ב פ"ק דפיה מ"ה : גמי. ח"בתי ר"ל
 לר"ה. ואף דלא נזכר בהבדוקא יותר מהמקרא
 לענין קושימו ומ"ו מנינו כעין זה בדוכתא טובא דכשאין
 היסוב מהקבל סחור לקושימו וכמיס הו' שכבת בג"ה
 ד"ה כופה ועמ"ק כג"ה ח"בתי ועי מולין קלט"ב
 ובבוריות ד' ע"ב וע"ס ג' ב' ואף דהכא הקשה לו
 מפשטות הכתוב רק שלא מצא לדמות בשמו"ה אהרינא
 ועי שבעות ל"ו ב' כ"כ כדנר"ב ועי ב"ב י"ב הכי
 כגומת ועי חו' גור"ה ס"ע"ב וע' בינה ב' ע"ב
 זוהר יו"ט דעלמא חו' וע"ס במסרס דנדרך פלפול
 וע' ב"ק ד' מ"ב ח"י ח"בא טעמא אהרינא לימא וע"ס
 בה' ועי מולין י"ה ח' אבל היכי דלייף כו' ועי
 לקמן ס"ה ח' וע' זכמים ל"ה וכתבו וע' רמב"ם בפ' ל"ה
 דאורח"י לאקשוי ואף דמפסקא בהאי טירוקא גופי.
 וע' נדרים נ"ה ח' וכו"מ קיד' ותו' שבת מ"ב ע"ב
 ועי חו' מולין מ"ה ח' ד"ה בישראל ועי חו' ע"ב ס"ב
 ח' ועי שכבת ד' ב' אלימא הא ר' דהניא זרק ונח
 ואע"ב דה"מ לדחוי מל"ה הגהה וכמ"ס בתו' ד"ה
 זרק וע' בסוכה ה"ב והכ"ה כיחא לוי לאתויי הכרייתא
 כולב ולחזור קושימו אולי יתחדש תי' יותר מורווח וע'
 חו' קדושין ס"ב ב' ד"ה הכי ויש דרביס שונים בנדרך
 לפלפל אך האמה יורה דרכו :

רשי"ר ד"ה מבית רעך ואכ"מ מ"ה בחטאות כ"ל : ע"ב
 גמי' אלא קרא לכדאחרים ח"ל לשיטתו לעיל ד' ח' דהא
 דמוקי בהניו לחיניך הוי אסומת בעלמא וקרא לכדאחרים
 קמ"ל דהגיגה ט"ו. ח"ל דוכי טעמא דכ"ה אשמעינן
 דהא גם לב"ה בעלמא מן המולין כדמוקי לקמן בטופל
 משא"כ בחגיגה ט"ו דלא בעי טופל אפילו לב"ה :

ה"ה אלמא קסבר הגומג י"ד לר"ה וקי' דהא בפ'
 דר"ה והובא ברש"י עה"כ קה לי שני גרמי
 עוים וכי מאכלו של יצחק גרמי עוים אלא ח' לפסג.
 וז' לחגיגה ובפסוקים ר"ד ל' דלמד' דמדאורייתא דומה
 טומאה וזבת ובגמרוכה בא ג"כ וכן משמע דמדאורייתא
 היא מדפירס וכי מאכלו של יצחק כו' וא"כ משמע
 דבמרוכה ה' בא וע' הוי בינה ל"ד ב' ד"ה וחומר בשם
 הירושלמי דפקיטין מ"ס אדר"ה. אך י"ל לפמי"ס הל"ה
 בריס בינה ב' ח' ד"ה דלמא ב"ס כו' דהסם בירו' מיירי
 היכי דמחמרי ב"ס כיון שפוח. אלא בירו' מיירי
 דסכרי ב"ס לקולא אפטר דר"ה מחמיר כב"ה וכמ"ס
 ביבמות ט"ו ואע"פ שר"י חלמוד ב"ס כל מעשיו לא
 עשה אלא כב"ה והיינו להחמיר. ח"ה ד"ה אכילה
 ראשונה קס"ד ע' לקטן ע"ב מתי אכילה ועי ירו' ריש
 פאה : ע"ב דלא"ר דניאל. עי חו' כחכות מו"ה
 ובפלאה מ"ס ביסוב קושימו ומה שמקשים עלה"מ

דנפק"ל דיש שמחה בחי"ה מושמחה בחנך כ"ו שיש
 חגיגה יש שמחה יש לדמות כמ"ס החו' לתיק דילפינן
 מיני' מי שחגיגה בא מהס :

מ"ה כולן השלומין זה לזה וע' שו"ת ושב הכתוב ס' ל"ד
 מש"ב והיר מכירושלמי פ"ק דחגיגה סוף הלכה
 ח'. הפרים חגיגתו ומת רי"ח ורי' ונתן תרומי אמרו
 גוי' והכא לא יראו פני רי"ח ופילו לאח"מ ועי' דר"ה
 לשיטתו דמד"ר הס וכיון שנתחייב בראשון ס"ל דשע"ד
 וליכא למיפטר' משום כל שאינו בדיאה כו' והכו'
 שכתפקו חס ה' פשוט ביום ראשון היינו לר' אשע"א
 כיון שהחייב שבכ"י מ"ד ע"מ ע"ה וכה' דל"ה א"ב
 ככה"ג י"ל דהא מיני' נקיס וכמ"ס החו' ב"מ
 וכיון דרי' ונתן כ"ל כו"ה' דרי"ח ומוכח דמד"ר הס
 ולכן פוסק כוותי' וכן משמע בירושלמי ריש חגיגה
 דחוקי' נמי דריס מיראה יראה יע"ו ב' ק"ע ולכן פוסק
 הרמב"ם כוותי'. ואולם לכאורה קשה לפמי"ס הירושלמי
 דרי"ח ס"ל דחייבין הירשים להביא חגיגתו אפילו לא
 הפרים מחיים דכ"ל שעדיף ואכ"מ לעיל ב' ח' דקאמר
 אלא למ"ד כולן מד"ר הכל לאחוי מתי' וכה' לרי"ח דס"ל
 מד"ר משכמת ככה"ג כשהי' פשוט ביום ראשון ונעשה
 חגר בשני דממילא נחסיבי' ולא ברע ממת דס"ד
 והוי בר הבאה ואולי יש לדמות דכיון דאמרו"ה טובא
 ס"ל שלד"ה וא"כ לא ניחא לוי' לאוקמי מהני' הבני
 דא"כ היקשי לרד"י. מהך נחמי' דחי' של"ה לא חוי בר
 הבאה וע' הוי ריש מכלתין ב"ה ד"ה חוץ כו' ומת'
 פשיטא לוי' יעשה' וא"כ י"ל ג"כ להיסק דככה"ג לא
 אנטריך כלל לאשמעי' למ"ד שע"ד. אך י"ל למ"ד בירו'
 דחוקי' כוכר מד"ר דתיב יראה יראה אח' שהוא חייב
 באי' חייב ב' וא"כ לרי"ח דמד"ר ע"כ מוכח דלא כהאי
 תנא דכומא באחת מעיניו דלנידוי ע"כ דלא דריס
 יראה יראה לענין סומא באחת מעיניו. וזוהי ניחא הא
 דפוסק הרמב"ם דכומא באחת מעיניו פטור מקרא
 דבבוא כל ישראל ליראות משום דלנידוי' תד"ר וא"כ
 הרמב"ם דפוסק דכומא פטור מכל המצוות וע"כ
 לשיטתו בב"ק פ"ז דכומא פטור מכל המצוות וע"כ
 דיראה יראה אנטריך דבעינן בשמי' עיניו משא"כ לדין
 דחייב בכל המצוות וע"כ דרק לאשמעינן שיהי' בראי'
 אבל קשה דהא רי"ח גופי' דריס לעיל ז' ח' מיראה
 יראה מה' חני' כנסת וע' לקמן ל"ב ב' וא"כ י"ל דלא
 דריס לקרא כחוקי' או דממילא מסקינן כולהי' מהד
 קרא ולמאן דס"ל שלד"ה מסיק נמי מהך קרא את
 שהוא חייב באי' וכמזכר בירו' סוף הלכה ח' וע"ע
 בסנהדרין דוד ב' גרמיס ר"י בן חימא ולגי' הגמי
 דחגיגה וכן בירו' ג"ס דיראה יראה למעוטי' סומא. והא
 דלא אחר הכא לאתויי מרס באזנו אחת דהוצר ב"כ
 ברישא דמחני' י"ל דלש"ס דינן ע"כ גם ר' יוסי לא
 פליג בהא ארבען דהא באזניהס לא אנטריך כלל ולהכי
 ממשע מיני' און אחד משא"כ בסומא באחת מעיניו
 דמשמע בסנהדרין ד"ד ב' דרכן פליגי אפי' כי הדדי
 נינהו דל"ד מסורס ועי' הירו' הכלל השכחי לגיסי האנדרך
 הגעלה המריף וטען מוכתר בנימוסין ששלל היוםסין
 מוהר"ר דוב בער יפה ניי בהא דכ"מ ח' ב' וה"ל דהוי
 רועה דא"ל דה"ל שדות וכתו' לעיל דד"ב למ"ד
 שד"ה ולהכי המחין להקשות ות"ל עד דמשני וסתקתא'
 להקתתא ועי' בכיאר הגר"א מ"ס בנין אחר. (וע"ע)
 בחי' לכתובות לפוגמת בבואר דברי החו' הל"ל. אך
 להירו' דסוגיין דר"ו סוכר הפרים חגיגתו ומת צריכינן
 הירשים להביא וקאמר דלמ"ד שע"ד א"כ להביא רק
 במסרים ולפי' ליחא לדבריו דהסם קאי לר"ו לשיטתו
 וגם דלכ"י דפרוך והא גזלן הוא ס"ל למד שני' כהו'
 ביטין נ' ע"ה ד"ה כיון דשל"ה וכמו שהסכים הש"כ
 ברי"ס ל"ע והארכתי לפלפל בד' הש"כ ס' צ"ב סק"י
 והתומים וקל' החו' שו"ת וכו' ח"מ ס' י"ה וע' פשוט' ה'

קדמונים סיי מ"ג ואכיל. וע' בריה ו' ב' הוס' זרעה יורם וכו' דהתם קאי לר"ו ור"ו לשיטתו של"ד.

וע"ע מ"ט בסוף פרשת בהריון להיכנס דב' ר"ו (הוי): ע"ב חו' שני קד"ר אבל לא מסתברא כו' ר"ל דהא נס לשיטתו בקרא לא מתוקמי לת"ד מחוסר זמן ואף רחב"ע פליג גמי אר"י בפסחים וקיי"ל ולא מחזירו ועי' חו' ב"ב קכ"ד ב' ועי' חו' שבת מ' ע"א ד"ה הלכה ורש"י נזיר כ"ג א' ד"ה מכלי: גמי אינו דומה טובה כו' מ"ג מיכאל שהוא שר התו' גי' ק"א ובס' נקרא שם"ט פוטרה ושעולה קי' וע' בחילוי' ג' וה"ד בכתובות כ' ע"א ובכ"מ פי' זמנין וכן פ"ק דמגילה ופ"ג י"ל והיינו בהלכה פסוקה וכתענית ז' א' כי הא דר"ל אבל גמי וסברא ז"ר"ך להעמיק טובא וכערובין נדי' ע"כ דדי' ירווך ועי' ירוי' ערובין פ"ה ה"א ולעית' בפרוי' מי' זמנין. וה"ד בקושט' וכן ביומא ע"ה כ' ובכ"מ אחר בכוסת' ועי' חו' א"ה שהוא ע"ד מאמרס עשוי למשמש כו' וכתיבה טוי' א"י לא יערכינה כו' אלו ד"ה כו': חו' ד"ה כר ועי' בא"י פי"ז דברים וזמנין בן גב כו' ועי' רש"י קדושין מט' ב' ד"ה בן עזאי ורע"ב רפ"ד דלכות ותייובי' ועי' ברכות סד"ו והגרי"ב ועי' שבת ל' ע"ב שמעון ב"ע ועי' רש"י ר"ה כ' ע"א ד"ה מדקדקו' וכתענית ג' ב' והא מקמי' דליסמכי' וברכות ל"ח ב' בר רב זבד אחיה וכו' ובזיר' ד' א' בר פדה וכה"ג טובא של"ה נסמכו עדיין וכן בגמרי' יב' א' בן רחומאי או דלמא רמי' כו'. ובתורה שראיתי בהג' רש"י לפי שהיו רבילין לכותס האזוראים על תואר ההלכה שהיו אומרים וכדמוכח בכ"מ ול"ג שא"ז נכון שא"כ לא היה לקראו רק רחומאי בלבד בלי תואר בן ויחא' נ' שנקרא באמת ע"ס אביו רב רחומי' בחולין פ"ט א' ויומא ע"ה א' וזכ"ס ע"ז ע"ז ואינו מקפיד להזכיר תואר הסמיכות בקריאת ע"ס אביו וכמו שהארבתי בראיות בסוף ברכות בהריון בשמות בני ר"פ וע"ס בהשטות לדף ל"ב:

י' ע"א חו' באפי' אי"כ איכא למידרש כו' אלא דרבא ודאי לא ידע מהך ברייתא אלא ממהני דהתם לחוד דאל"ה ובמתני' לא משיימי' דאלו ידע מהך ברייתא הו"ל אכד"ה כדקאמר בכולהי' ואף דבבב"ק כתיב להדיח איס יראה איס בדור הרע הוה את הארץ מ"מ דריס ל' ספיר דמנוחתי הוא על עה"ב דהא ריע דריס שס יתמו לפע"ז וסס כו'. וע"ז לא מהדר ל' ר"ה ומיר' ח"ו דהייך דכתי' ששבע על עה"ב מ"מ הדריג' כי דמנוחתי משמע על עה"ב כה"ס א"ו רש"י דבא' לא ה' להס מנוחה עד ותי דוד ושלמה משאי"כ על אי' כדאי' פ"ג כמו שבעה העגל לפי דלחר מעשה מרגלים לא נתייחד הדבור וכמ"ס הרשב"ס שבמעשה קרח הי' עיי' ב"ק ובמבואר כיו"ד ס"ר"ב"א פס"ו ועי' רש"י סוטה ל"ג אותו מדה המנוחה על כך) ומ"ס התוס' בסנהדרין י"א ח' קול היוצא כו' ר"ל מחו ועי' חו' יו"ט יבמות פ"א ועי' שו"ע הרי"ף סי' א' ובקש"י ותקונים ובכ"מ מגילה פ"א ועי' דמי קלא כו' ועי' ירו' שבת פ"ו ה"ט ועי' בכ"מ ה"ס פ"ט ובס"י ליבמות) וה"ד ב"ב ע"ה דהו"ל מוס"ל דהטעם דלא מהני עיי' שלוח דבעינן שיפרט הגדר אס נדר ע"מ כן אבל הכא רק משום דגוה"כ לא יחל כו' וזוה סג"י עיי' שלוח וממילא לא תיקים נדי' הא בעינן שיפרט וכן מה שהקשו המפרשים דהא קיי"ל דאזני יכול לישאל להכס מבהיע וע"כ דרק היכי דשייך דמורה היסר לנפשי' ו"ל כ"ו בענין אחר אך אין מתיישבין באגדה וכמ"ס הרשב"א במנינה פ"ו וזמנין ק"ק לכוונה מה"ד ב"ב קכ"א ח' ובסוף תענית מה יו"ט הי' בט"ו באב ומפרש רב"ש אר"י באותו היום כלו מתי מדבר ה"ל התו' ששאלו ט"ו אלף והרי הגויה על כל היום מלבד יהושע וכלב א"ו דהדרנא כי וי"ל דבאמת לעיל אר"י יהושע גופי' לא הקשו כן דהי"מל דסובר דגס הגויה שלא יכנסו לא"י בטלה אבל רבא מסתמא לא פליג על רבה ורב יוסף

שהיו רבותיו ואיגוהו ס"ל דיו"ט שבו ה' שפסקו לכתוב ע"ס למערכת וע"כ דפליגי מהך טעמא ולכן הקשו ספיר ודלאתרי' בשבת ח' ע"ב ובכמה דוכתי' דמסתמא תלמיד כרבו ס"ל [בכתיבין בסוף בינה ובכתיבין מכו' ר"ה תלמידיו דרב הו' ועי' מחנות ע"ב ושבת מ"ד א' וז"ה ב' וז"ב א' ופסחים קו' ב' וזכ"ס קי' ע"ב וז"ב ח' וב"ב פ"ב ב' ומנחות ע"ב ב' ראב"ד ס"ל כאבובי' ומנחות י"ח א' ועי' חו' ב"ק ד"ה בחוקי ומש"ס ועי' חו' ברכות כ"ד סע"ב והו' מכות ט' ב' ד"ה נשטע ועי' שפועק י"ג א' מיחו אורחא דמלחא דתלמיד כרבי' ס"ל יעו"ס ועי' ירוי' ערובין פ"ח סוף ה"ח בשיטת חזיו וירוי' סוטה פ"ה ה"ב בשיטת ר"ע רבו וזויר פ"ה ה"א בשיטת חזיו וירוי' מעשרות פ"ה אה"ה ר"ה בשיטת ר"ע רבו וירוי' מעשרות ספ"ה אה"ה דרשב"ג בשיטת ר"ב זקינו ובמע"ש פ"ה בשיטת ר"י אה"ה ירוי' יבמות פ"ד ה"א אה"ה ר"ב וז"ל פ"ג ב' שמואל בר' והיינו ברי' אה"ה וכן לקמן ספ"ה ר' חייא בר' וז"ל ועי' ירו' מגיב פ"ג כ"ב דההיא דר' יוסי בשיטת ר"ע רבו וירוי' כחכות פ"ג ה"א אה"ה דר"ה בשיטת ר"ע רבו ועי' ירו' קדושין פ"ג ה"ב בירך כו' אלו הוינא שמי' הקין אולפנא ל"ה מחתים והוין אמרין תלמידא פליג על רב"י ועי' ירוי' העניס פ"ה ה"ב ולמה אמר' ל' דהוא כה"ג בשיטת רב"י וכה"ג ביר' שבת פ"א סוף ה"ז וביר' סוכה פ"ג ה"ו וכן בפ"ד ה"ו ר"ה בשיטת ר"ע רבו וכן בינה פ"ק סוף ה' י"א ועי' ירוי' סוכה פ"א בשיטת אביו וכן בירוי' ערובין פ"ק סוף ה"ב ולקמן פ"ו וביר' מגילה פ"ב ה"ו בשיטת ר"ע רבו של אביו אמרה ועי' ירו' שבת פ"ק ה"ב הוא דהגבי בשיטת' דרב"י וירוי' בינה פ"ב סוף ה"ב וירוי' פ"ה רפ"ג ועי' חו' יומא ד' א' ד"ה הניא דמסתמא ר"ה שמע משתי' דר"ה רבו ואף דלא אמרה משמו ועי' בח' ליבמות מש"ב ובשבעות מ"ב א' ספ"ד כל מלתא ובחולין ק"ה ב' ועי' מ"ק כ"ד א' ובתענית ד"ד ב' והא אר"ה הלכה כרבי' יע"ה ומסתמא דשמיעת' ד' באופן אחר מרבו וכה"ג ב"מ ואכ"מל כפרת זמ' : אחר רבא לכולהי' כו' ע' בהגרי"ב ועוד בנינין פ"ג א' :

ע"ב רש"י ד"ה מה התם כו' דכתיב כן תרומו כו' ובהקד' הט"א דהא בגמי' מסיק דמיתר למה אה"ס ב"ב אלא דהתי' כמה הגד [ועי' בח' לעיל ד"ד ח' מש"ס שכ"מ כעין זה דרכו לפרס אף שלא במקומו הקדוב יותר אל הפסג ועי' בד"מ ליומא ה' א' מש"ס ותמתי' שלא העיר מד' הרמב"ם פ"ג ממעתיק ה"ב וע"ס בכ"מ ובדעת' קדושים ד"כ"א ע"ב מש"ס דבריו בדרך פלפול. ועי' לא"ז רש"י הוריות ועי' בכ"מ פ"ה מה' שנגזר ה"ה ודבריו א"ס ביטוב ד' הרמב"ם לידן דקיי"ל דיחיד העושה ע"פ ב"ד מייב קרבן אבל אכתי' תיקים לפרס' דכל הפרס הנתיב וא"כ הו' ל' למימר כהלכתא גר' יוסף דהא תנא כותי' דמוקי באלמנה לכה"ג.] ועוד הקשה הט"א דמאי קאמר הש"ס בקדושין מ"א ב' ותימי' שליוס בתרומה כמה הגד דהא אנטרין גס אה"ס דלא גליף בג"ש תרומה ממעילה ואנטרין גס אה"ס לאשמעטין דנקיס מעילה לתרומה. ואולם התו' בקדושין מ"ג ב' כתב דמאי פריך אמאי מעל וסא אן מעילה אלא בשוגג ולא שייך לומר דברי הרב כו' ותירתי' דמייורי' אפי' היכי שזכר השלוח דמעל בע"הב וא"כ ספי' הו' מסתבר להקוס תרומה למעילה בשגג השלוח דגס במעילה ושל"ע ועי' מו"ק מ"ה ה"ה ע"ה אה"ס יג' ועי' חו' ב"ק ע"ט א' ד"ה נתנו דה"מל בשגג ובאמת התו' לשי' דבשגג לכ"ע אשלי"ע. ואולם להמורה"ל ה"ה ברביגא ור"ל דלהטעם דאי בעי עביד אין לחלק ועי' כ"י שמ"ח ושפ"ח [וה"ה דלא קאמר איכא בייניהו בשוגג ע' חו' ב"ב ח' ב' ושבת לו' ב' ול"ט א' וב"ק ל"ג א' ולקמן כ' ע"ב ד"ה א"ב ובכ"מ דנקיט חדא מוני' ועי' לעיל ט' א' שהבאתי בחי' כה"ג

כה"ג וע' תו' ע"ג כה' ה' ד"ה איכה וע' תו' ב"ב ל"א
 סע"א ד"ה ח"ל וע' תו' ס"ג לוי ב' ד"ה איב וע' תו' ס'
 זכובות כט' סע"ב ד"ה מאי בני' ומש"ס בכפיק וע'
 זכובות סנהדרין ב' ה' איב דשמואל ואף דאיכה עוד
 כמה נ"מ וכן בהא גופא לענין עירוב פרישות עיר"י וכו'
 וא"כ לרבה דה"ן ל"מ בין שובג אלטרין קרא וממילא
 ידעין ב"ב כהו' גישון כג' ב' ולכן פירשי פסיר זכובות
 דהכא דהוי נרבה . ואף דלשובג לה אלטרין קרא
 זכרומה להקיס למעילה דלפינן מנרוסין וקדסיס וז"ל
 דכיון דג"ש חטא חטא אינו מיותר דהא אינטרין לשאר
 מולי כי היכי דנימא דליף איפכא להקיס מעילה לתרומה
 דג"כ ע"כ לה אלטרין קרא כיון דתקשינן רק בהשליט
 שובג דלא שייך השלדע : יא' ה' תו' ד"ה ה"ה כינר כו'
 זכור' דמכלתין ה' ב' להדיא דעשה בכלל שיעורין דהלל'מ
 וכן העלו תמו' וזכר דהכא אסמכתא ומ"מ ל"ד להיתר
 נדרים דאסמכתא אקרא להדיא ילפינן תרומה מכת ה'
 מינ' תפקיה וע' רש"י יומא ס' ע"ב ד"ה מדרכן דז"ה ר"מ
 פ"ב מאה"ט אינו מוכר :

ר"פ אין דורשין עטריה כו' ורבינו השמיטו וע'

באבוכ' : והוא שיהי מבין
 מדעתו ע"רמ הוסי' ע"ב הי"ב וע' לקמן פ"ד הי"ח
 ולא ידעתי למה לא הביא רבינו הא דה"ן מוסרין לא"בד
 כלקמן י"ב ה' וגם הא דתמר עד יוכן בתרין כו' ואולי
 לפי שהש"ס מקשה ל' מהכא יוקא ומחלק שאני כו'
 ולכן לא חש רבינו לפרשו : תו' ד"ה יכול כו' . דמדקאמר
 הכא יכול וסאל קודם כו' ומייתי למן הווס אשר ברא
 כו' וכן כה"ד יכול ישאל מה לפניס כו' ומייתי מן ולמקצה
 השמים כו' הובאר להדיא כפרש"י בזהני' בסשטות :
 י"ב ה' מפולמות ע' רש"י זכאים ד' סע"א : דורס אתין
 וכתיב ביר' זכובות פ"ט ובבבלי פסחים כ"ב ה' ושי' :
 ע"ב רש"י ד"ה להקדים וע' יומא ב' ע"ב ח' חג המנוח
 וזה אכתי לא ידעין ומכא ה' מיני' תפקיה ניניף
 לתרומה וז"ל כן זכבה סככות מרובה מזונו ולמה
 פתח תחלה בזה המנוח ע"כ דמרובה מזונו אינו חשיבות
 כלל . (וע' זכאים ז' למקריאה הקדימה וע' מנחות
 ס"א ב' אמר רבא הואיל ופתח בו וע' זכובות מ"א
 ה' שהקדים וע' סנהדרין מ"ט ב' ומנחות ק"ה ה'
 וע' שיעור ט' סע"א ח' מדוי' כ' שן מרובה כפרתו
 כו' וע' רשב"ס ב"ב ק"ב ע"א ד"ה ש' קוליס היו ולכך
 פעמיס שהקדים זו וכן איפכא וק' דאי' מנילא הי'
 להקדים הראשון ורך גדילתן ולכא' י' לזקומי דכ"א
 כווק' רק לשאמעינן דס' ה' דרך גדילתן . ומ"מ
 הקדימן כאן דרך חכמה והתרכיז בפרט זה במקוי אחר) :
 גזי' על י"ב עמודים פ' זכובות שטיי ישאל ששולמ
 עומד זכובות הכזות וח"א על התורה שהיא ז' ספרים
 דויהי זכובות ספר הוא וס"א על הצדק לבין אדם למקום
 ע"ד הרז"ל אי יראה ה' אורנו אין כו' : ר"ל אמר שבעה
 ע' רמזים ה' ייס' פ"ג הקרוב ממנו הוא לגלגל הירח
 וע' במפרש שהארץ דלא פלגי אלא שזוה מנה רק
 הגראים בצלד ורשב"ל מנה כולס יעו"ס באורך (ועפ"ז
 נספרו גם דברי ס' הברית מ"ד פ"ב יעשי' . וזוה
 ניחא דלא תיקשי מה"ד בזמנאות ל"ע בזולת שזניית
 קאל הפותח אל יסמות כנגד ז' רקיעין וכו' ע"ט ולפ"ז
 ח"ס דר"י לא פליג ארשב"ל דז' רקיעין הן אלא שלא
 מנה הכלתי נרמים . וע' תו' מגיב"ג י"ב ה' אורין
 ודוק : וע"ס לא"ז רש"י ובס"ה זכרון יזכ' ס' י"ב
 באורך וגם דעה רבינו לא יולתה להבין לפי השי"ס
 דמשמע נכ"ע לא הוי אלא ז' רקיעין הא ויזון אינו
 חשמש כלום ושלאמלא מומט הרקיע שבו הלבנה וכוכבי'
 והוא אומר שזולתן תלוי הירח וגם במסקנה מייתי רב
 שזכובות עור אחר כו' . וע' דה"ר ש"ס על ערבות
 בשביעי כו' ור"ל אע"פ שהיא בשביעי הוא קרוב לקוראין
 וה"ד כש' וז' רקיעין והכא אמר דרקיע השביעי י"ל
 דלא קניט ב"א סינן שמיניו במקרא שזיכר להס לישאל :

זיקס ע' העניתי מ' ב' : ומשום זיוס ויתכן שזוה השמל'
 י"ג ע"ב ריקע זכור' זכובות פ"ק איכה מהלך
 תמיס שנה וכן עובי הארץ ועובי התהום וע'
 ח"ר פ"ב וע' ירו' שנה פ"ט סוף ה"ב כשני הכזות וע'
 תו' נזיר ז' ה' ד"ה ואמאי : תו' ד"ה ורגלי . ע' ברא"ש
 זכובות ל"ד וסו"ה זכרון יוסף חאו"ה ס' י"ב ונובי'
 מ"ה חאו"ה ס' קי"ג ולל"ה לזכובות ואזכורה וגם דהא
 ז' ס"ס ב"ג לא מנינו פיוטיס מהקליר וע' ב"ר ברו"ח
 ס' קי"ב ובמעו"ט : תו' ד"ה אין דהכא מיירי כו' .
 ולחוק דהא תו' ורש"י כ' בריש שנה דמ"מ אסדי'ה
 איכה ולמה הולך להביא כך קרא דלא הוי אלא מדברי
 קבלה וגם דכשהוא מלמדו ליכא משום לפני עור לכך
 חוקימהא משום גזל וכסנהדרין ל"ט ה' וכמו זרי' אבהו
 וריב"ה וע' ז"מ קי"ט ה' קמי שבור דהסס כו' ז'
 מזוה וע' רשב"ס ב"ב קי"ז לא הוה כו' וכסוטרפ"ק
 ב"ר הטיב וכו' וע' תו' שנה ס"ז ה' ק"ו כו' ומשום
 מה שהשיב כו' וע' זכובות ק"ה ה' שלא כו' ופרש"י
 טעמי תורה וע' במ"ה ח"ז רש"י מדאמר אין מוכרין
 דהיינו סודות התורה וטעמיס סהלס ושבו ראהי' נשי"ת
 יד אלהי ס' מ"ה שהארץ וע' סו"ה בשמים ראש
 ס' שכ"ז וע' במ"ה ח"ז רש"י שנה פ"ב זכובות דלל
 וע' תו' יכמות כ"ד ועשו"ה דע"א ס' י' . והפוסקים
 כ' לחלק לתורה שזכבה זכור' פ"ה ס"ב ופ"ק
 דמגיבגה ע"כ אכתוב להס כו' וע' תו' גיטין ס' ע"ב
 וע' בשמ"ק ס"ב זכובות וע' ירו' מגילה פ"ד ה"ג
 עולה למנין ז' ומקוי תיפתר שלמד מאל"ה או שלמדו
 רבו כעבי וע"ס נק"ש כשהי' ר"ג מלמד עם החכמים
 ושמע טבי וב"כ הוי כלומר מעמנו וע' בתי' ליבמות
 ק"ז מש"ש זכובות קו' תו' :

יד קודם שנברא וכן בשנת פ"ה ב' וזכאים ק"ו

ה' ומ"ד בראשית פ"א ואלר"כ פ"ל"א ובהקדמת
 הבהיג ובתדאר' ס' ופי"ג וע' פסחים ק"ה ח' . וז"ל
 שז"כ סנהדרין ז"ח א' או כולו חייב דבי אלפיס ימות כו'
 ואמרין זכו אחיטנה כו' וסס ז"ז ה' וכזוה מ"ב ב'
 בעק"דמח יכגא וע' תו' ע"ג ה' ה' ד"ה אין אכל ס"ו
 בעשה ימטעו הע"פ ששהלן ויל שז"כ ה' לקמן שלא
 נהקדרה כו' עד שאמר ירהבו כו' : כאן ב"ד' . ואף
 דהכא כתיב יסא י"ל משום דהתם מסייס וא"ס ה'
 יאמרו לכן לשקר ישבעו ולהסבוריס דהתמוד ע"ד אינו
 נאמן בש' ח"ס כפשוטו דכיון שאין זכובות חזקס אמונה
 ולכן חס כו' : ע"ב תו' ד"ה נכנסו וכסוכה דר"ה :
 סו' ה' ולא עמידה ע' רמב"ם פ"ב מסייס הי"א :

פ"ז א' רש"י ד"ה כפיס ע' רש"י ענינה ז' א'

זכור' ב"ב ז' א' : תו' ד"ה יוכי שאל
 ל"מ מחלוקת . דה"ד שלהי' משלוקת שהסכימו חמ"ד
 הסנהדרין עד שרבו למנין וה"ד זכבת כ"ו ה' והד'
 ששכינה עמו מ"מ אינו מוכרס שהלכה כמותו וע' תו'
 במכלתין ז' ע"ב ב"ד' ליסא וע' תו' יומא ל"ט א'
 מהא דב' ד' עשה חוקי' כו' וע' סנהדרין פ"א ב' וירו'
 כנהדרין ספ"ק : ומ"ס תו' ע"פ הירו' דל"מ כ"ה ג'
 וע' תו' לעיל ז' ז' ובפשוטו י"ל דעס הסמיכה הוי ג'
 וכ"כ בק"ע ולא חס להך דתו' דהוי סלוגתא דרבוהא
 ז'הדי' ואף שתלמידים נחלקו ג"כ בזה מ"מ השיב שעדיין
 נימיסה ה' די' . וע' פסחים קט"ו ה' אמרו על הלל
 שהי כורכן כו' ומולקין חזיריו ומשמע דקאי על חמייס
 שזכור' וגם מדאמר זכר למקדס כהלל סקי' בזמן הדינה
 וב"מ עה' זו דברי הלל אכל חכ"ה ואולי דכירו' לא
 ז' כ"ה לשאמעינן שז"ס וז"ה נחלקו ב' ומה שרבו
 המחלוקת אס"כ ה' מחמה התלמידים וכני רבנן י"ל
 שהס לא הוי בימיו וע' זינה ל"ה ה' לאפקוי מדהלל
 שזכובות זכבה רב"ה סהשיר ג"כ בזה וכי' ואולי
 הוא הלל זכו של ר"ג מיבנה ע"ב ר"פ מ"כ . וכבר נשאלתי
 מהרב המח"סב מ' יהודה ליב גינצבורג הרב דפילפאווה
 עכ' הרמב"ן בהא דזינה ט"ו ה' שאתרו על הלל הוקן
 ותמה

ודלמא כדאביי י"ל גרמ"ש סוף פסחים דלא קסיד
 בזמני ממולה מדבררי רבנן חדא והקרבה העומר
 מחמת הפסח ידעין מהל"מ אבל לידודי דס"ל כפסטי
 התקראת לזה השיב לטעמי סתירה נחת עכ"ד :
 ובעיקר דברי הר"ש דנקיט מנין ממולה וה"ר מהא
 דקתב ע' נפש יע"ש . ואף דמוז א"ן הכרח דהא יוכבד
 השלימה שולדה ב"ן החומות וכב"ב קב"ב . ושוב מלמדי
 בס' נר חמיד לכריחוה דל"ד ע"ד שהרבי"ג ב"כ בזה יע"ש
 שדחה דבריו . וע' בה"א א"ז רש"א ובס"א לטוף מכות .
 וע"ע זב"ה"ט אר"ה ס' פט"ט ס"ק י' יע"ש . ומ"מ אמר
 סוף להראש"ש בזה שהרגשתי בילדתי כשפטטים ס"י
 דאבימלך שהרג ע' איש על אבן דמת ויותר יוסט ב"ן
 ירובעל , והרי לירובעל ה' ע' בניס לבד אבימלך הוגלד
 מפלגשו וכמובאר סס בס' מ' . וכיון שיוחס לא נהרג
 לא היו רק ס"ס דהא א"ן בה"ה מנרץ מחשבה רעה
 למעשה היכי שלא עשה מחשבתו פרי וע' קדושין לט"ב
 וכו' . וע' דלא קפיד קרא בחס"א מ' קדושין קרוב
 ממולה . וע' ע"ק דין י"ב כיון דפקח מפלגא קרוב
 קרי ל' יע"ש ומלמדי מפורש בירשמי דר"ה בס"ק
 השבון מרובה בולע לחשבון מועט וע"ש בק"ע דשמוניע
 למנין מלא כנון מ' אע"פ שיש חזי שנה וימר לא חס
 למנות ודומה לו מ' יכנו יע"ש . ויש לסתכל מזה
 בדברי הרמב"ם בפ"ב מה"ס וע' כ"מ . ובמלת לרבנן
 נפק"ל ההם מושאו אהך . ואולי ס"ל נקוטת הדין
 משום דאין ב"ד שקול ולא מנריך קרא לע"א . והגמי
 מנריך קרא ד"ל משום מנין ממולה אבל לידודי דלא
 ס"ל הכי וכדמוכח מהני דלעיל ולכן אף דאי"ל לזימר
 עמך משום שכונה מ"מ ממילא מוכח משום דאין ב"ד
 שקול ולא אננריך לקרא דעמך יש לפקע ואמלי
 וע' ב"ר ס' ז"ב על הפסוק הן כסף וכו' יע"ש .
 וזוה מיושב ג"כ מה שהעיר בכנסים בהקדמה על הרמב"מ
 דליף דברכת חמנים בעשרה מבמקהלות וזמה הכ"מ דלא
 יליף מייקא בועו ות' דפרמי לשי' דחמנים מן המנין .
 ועוד דלא הביא הר"מ סוס דרשה ואדרבה מדרשין
 בכחכות ו' א' ואלתון ששאל אלמנה מבעו ומשי איה
 טענה כל ז' וכן פוסק הרמב"ם ומוכח דסובר דילפינן
 מבעו ואכתי היקטי לודי דהא קי"ל דחמנים מן
 המנין ולהראש"ש דמקרא דבעו ילפינן נס דברכה ארוסין
 וא"כ ליבעי ג"כ בארוסין עשרה זולת החמין . ומו דהא
 ר"ג בופי דיליף מבעו לקמן ס"א דהמנין מן המנין
 אף להראש"ש י"ל הכ"ז לרי אבהו דס"ל למידרש כהא
 דשמואל דמוכח לעובר קה דמשמע דנריך עשרה לבר
 מהדורש . וי"ל ג"כ דנקיט שיגרא לגמ"ט משום מנין ממולה
 והסס הדורש מן המנין דהא קי"ל אידן וסין ופחות מעשרה
י . מתוך חומר כסופה וכה"ג ובימות פיה : כי ע"א
 וכו' הכ"ז והמנין . וכה"ג מלנו מרוב דכונת
 המקשה להגדיל הקנייא דהו"ל לאשמעין רבוחא עמי
 כיון דחד טעמא הוא וע"כ דבאמת לאו חד טעמא הוא
 וכמפורש בפרש"י סנהדרין מה"ב ד"ה אלא דמנין וע'
 שבוטו ו' א' וכת' כי היכי כו' וע' בינה י"ב א' אלא
 מעשה ילפני זב"ה"ט ויע"ש בפרש"י וע"ש לב' כי
 אלא מעשה בנה אנטוא וכה"ג בסוכה ב' א' אלא מעשה
 העושה סוכה כו' וע' מ"ק ב' ב' וכת' כו' כי היכי
 כו' וע' הכחובה ל"ט סע"א וכן ז"ל בהא דב"ב ע' ע"א
 דעד דאלו א"ל כו' ועב"ב כ"ט ב' אלא מעשה לנמא
 כו' וע' הוי ב"ב ל"ז א' ד"ה לימא וע' הוי קדושין וי"א
 א' ד"ה שכן וע' שנת קב"ד א' אלא מעשה זרק לגלומי'
 הכ"ז דאסור וע' רכות י"א א' וסוכה ב' א' אלא
 מעשה אפי' טבעה כו' . וע' רש"י ערובין לז"ב
 היו לפני ב' רמזים וע' הוי ב"מ ט"א ד"ה דלתה' :
 כ"ב א' חו' ד"ה כמאן כו' וגם רב מנשה בר חלפיה
 ט"ס ובברכות הגי' רמי ב"ה לא אומין ע"ל' ע"כ נתייא
 בר חלפיה . וי"ד מאן קהא דחייש וע' הוי ב"ב א'
 ד"ה אסור . כ"ז א' חו' ד"ה מת כו' ע' שו"ת גבעת

שאלו סיי ל"א ובתי ליבמות ע"ב . וכמעשה שהי' ע'
 לקמן כו' א' ובע"ב ע"ה ב' כ"ג :
כ . חו' ד"ה פושעי כו' ק"ו ממוכה הזכ"ע חו' י'
 בערובין כיב וה"ד בתיא חינו שולט ולא פליגי
 דפושעים משחירים וע"ש בתיא כס"ד דמחייני חדא
 שעתא כו' ות' דאין האש שולטת לכלהו לגמרי (וע"ד
 האמור דרשעים שנעשין אפר כו') כמו מוצה הזכ"ע
 שהי' מלובן בדרול יע"ש ושו"ה מוהרי"ט ס' ק' וע'
 בחי' לשכת ל"א ב' וע' בל"ה לברכות ט"ו סע"ב ול"ב
 עוד דה"ד דהא בפושעי ישראל היינו נמי בתיא שנהג
 ופירש וכמו דבאר לעיל בפ"ב דלמדו לא כו' וע' ב"ב
 הנוקץ בעבודת דלונקלס ולזה דרשו מהך קרא כפלת
 הרימון ע"ש האמור הנלוו הרמונים אלו בעלי ההלמוד
 ולכן לא סגי ל' בק"ו דלעיל דמירי אף שאין מקיימין
 ואין לו דין עכשיו בשביל המורה מ"מ הס מלאים מנווה
 או לפעמים איזה הרבור חסובה ע"ד א"ס ריתת ח"ח
 כו' וע' ב"רש"י ברכות ל"א א' ד"ה ה' חורה :

מ"ק ב' א' ומתרגמין ע' רש"י תענית ט' ד"ה כי
 ע"ב והא דתנא שי"א כו' . דל"ל לרבותא דר"י
 בשלחין מדמהדר אחיסורא וכו' שבה ל"ו ז' ובברכות
 י"ג ב' השקא מיסאל וכו' וראש"ש סס רפ"ב וע' חו' י'
 שבה כ"א ע"ב דבול"ל מותר להשתמש אף דל"ה דאין
 זקוק וע"ש לא"ז רש"י ד"ה רש"י ד"ה א"כ מהני' על"ז'
 רש"א דלפרש"י לעיל אף ממעיין שלא יצא בחמלה שרי
 ראב"ע וכגוהו דכיון דלא ממק"ל"ה היינו שי"א בחמלה
 שעכשיו החמיל לנבוע ולזה פוקן רש"י לשון הכ"ס לא
 שנה חרב מעיינה ממעיין שי"א בחמלה ולא שנה לא חרב
 דהוי ליב"ח : חו' ד"ה קמרווי . וז"ל לפירש מודה
 דאין ב"ר מעשיו כמנחות ט"ז א' והרמב"מ פוסק
 כווחי' והכא כרב יוסף דהסס כיון דעלה מיטוק אין
 לחייבו על המחשקה לחוד כמו א"ס לא עשה מעשה כלל
 אבל הכא לא מיקרי מלאכת מחשבת רק בשעשה
 לתכליהו וע' חו' שבה ע"ד ב' ד"ה מהד"ת וע' יומא
 פ"ד ב' ואף דרבא ס"ל לקמן מכדי ומירה כלל
 וריעה ולגבי מנוה איל ב"ר מהשבה וע' לא"ז רש"א
 בחו' ד"ה חייב וי"ל דרבא טובר כר"כ דחייב שמים
 והרמב"מ בפ"ד מהל"ס ה"ב כרב יוסף וע' חו' ב"ב
 קי"ד ב' וכו' ח"מ חלופה ס"ל'א ומי"ד ס' קס"ב
 וע"ע בכנס"ח ס' ז"ט וי"ל משום דרבא דבראהו וסייעו .
 וליאש"ל דרבא ע"כ טובר כר"כ וכן דרמב"מ והארכת
 לסתכל בדברא"ש נדרים פ"ג ס' ח' ובהמוד' ס'
 ג' וע' ב"ר תמיד כריתות י' ע"א ד"ה אפשר וע' מ"ס
 רבים מחו"מ ס' ג"כ וע' שבה ע"ה סע"א ורבא דאמר
 אף משום זובע וע"ש ע"ג ב' דאמר רב יוסף האי
 מאן דקטיף א' ספקא וע"ד ב' דשדי סוכתא : מכלל
 דה"ק וע' בדו"ח מרע"א להערוך דלר"ע רק כשאינו
 מצטלו וכרש"י והר"מ ודלמא ר"ע הוסיף אף המקיים
 בעלמא וי"ל דאמר שלא ע"י מעשה דבכסם מקיים
 לא פליג ח"ק וע' חו' ע"ג סד"ל ובשע"ה ה' כללוס ;
 חו' סד"ה חייב וכה"ג ברש"י ות' בינה ט' סע"א וב"ק ל"ג ב'
 ורש"י ב"ב ת"ח וע' ב"ק ק"ן א' והאמר אילמא אר"ש וזבחים
 קי"ב ב' והאר"ח ובגטוין ע"ב משמואל ארי"ה דמסכתר טעמו
 וע' פ"י קדושין א' והאר"ח שולא וכו' א' והאר"ח וע' ב"ק ז"ה
 והאר"ח חנינא וקדושין ע"ה ה' דאר"ה וע' מוכר"ט ח"ה בחי'
 וע"ש דבקטול דהא ב"א ח' תלמודו דר"י"ס ובקטול ע"ד ר"א
 תלמידך יושב ודורש ססס כו' ובמלת ה"ה ר"ה בן שמוע ואף
 דכתי למימר דאביי ל"ל דר"ה וכו' דעלו חלוקין מ"מ י"ל
 דהך ר"א דהכא הוא בן שמוע וע' ערובין פ"ב ל"א שמואל
 ל"ל דרב דומי וע"ש י"ב א' משום ריש"א תלמוד ע"ד ח"ב
 וע"ש בר"ק בחמתי משום ר"ש אמר תלמיד א' והוא ט"ס דהא
 ססס ר"ש הוא רש"י ולקמן י"ג א' מבורר דבינו ר' שיש
 אהך ר"ש וע' סולין ל"ח ד"ה והאר"ח א"ס וע' רש"י ב"ב ר"ד
 ג"א וע"ש י"א א' ד"ה דרובו' שתי' פ"ה הא"ח דכשמימרא
 מוסכתת דרכו להשוה הדעות וע' ב"ק י"ד מיוקתא דר"ה
 מרב יוסף וי"ל דהכו אורחא למיתני על הלכה דמיו' וע'
כ

ברכות

ג' רבות מ"ו ב' והא"י אר"ל וע"כ מכה קרע דבא"סור עשה
 ופ' גיטין ל"ח ב' ובפ"י פ' רש"י ב"ב ו' כ"י וע' ברכות ג"ה
 ב' והכתיב ו' ומזיכר הא דפריך והא"ר חלמא וע"כ במ"ל :
 ג' ולא יעדד ונחמי ריטב"א מוחק ולא יעדד
 דכרישא נסיב קרא לאיסורא ובפרש"י שלפנינו
 מיושב ועל"ק דיד ב' . לימא דבר"א מנין לניכוס
 ועידור וכיסוס ת"ל כו' ואין מפרקין ואין מאבקין כ"ל .
 ג' רש"י דאמיר דבש"מ נמי אסור כ"ל : ר"ג וב"ד
 אימנו ע' תו"ט שביעית פ"א מ"ה ובתוס"ס : ואתנו
 בדרידו וכה"ג בירו' מגילה פ"ק סוף ה' א' : ד"ל וכי
 גמירי כו' וז"ל דמ"מ הו' דבר שבמניין ויל כתי' הכא
 דדייק מדגמאר גבי ניסוך וערכה שבמקדש וע"כ למילף
 שמיניטו ותמוה על פר"ש סוכה ל"ד א' ד"ה עשר משום
 דנשאלו בבה"מ כהדרי : ע"כ תו' ד"ה מפני א"כ כו'
 ג' בדו"מ מרע"א דא"כ מתי פריך למ"ד מפני שמכשיר
 לימוש עמוד ד"ל דגם למ"ד מפני שמכשיר לא חש לכך
 רק משום דהו' עבודת קרקע ול"כ דודאי לא מסתבר
 דפליגי בהכי אי מיישנין למ"ע וכתי' ע"ב י"ב א' ד"ה
 והאמר וע"כ דגם למ"ד מפני שמכשיר ס"ל ביכ הטעם
 דמ"ע והא דפליגי במתים על"י דראב"ע דבכה"ג לא
 הו' משני כלל ומתע' דהרמב"ם בפ"א משמיטה ה"ט פוסק
 כחכמים וע' בירו' ומיהו ו"ל דתליא בהא דלכתי' ורבא
 לעיל ב' סע"ב אי שביעית בזה"י הו' דרבנן ולהתו'
 בכבודות ס' ע"א דאף במירי דרבנן מיישנין למ"ע
 וע' ש"ך יו"ד ספו ס"קו וע' ר"מ פ"ג משמיטה דאף
 בזה"י אין נוטעין בפחות מששה שבועות קודם שביעית
 אלא מפני הרגעה כו' והא דרש"י דקיי"ל שביעית בזה"י
 דרבנן וע' ירו' שבת פ"ז סוף הלכה א' אין חסד
 וע"ש בשו"ק : ס"א מנין לזיון ירו' שקלים פ"א סוף
 ה"א וע' ירו' מעש"ס פ"ה וסוטה רפ"ט וע' רש"י : רמו
 לזיון קברים כו' . והא דבשבעות י"ח ב' דריש
 והורתם ו"ל דהכא אסמכתא וכרש"י יומא ט' ע"ב
 ד"ה אלא : שנא' ושמתם וע' יבמות כא' וע' רש"י
 בינה ב' סע"ב וע' בהקדמה לס' ה"ד : השם אורחותיו
 וע' בסוטה ה' א' ובר"מ פ"א מהי דעות וע' בתי'
 לטכרדרין עו' : ע"כ תו' ד"ה אין מצינין א"כ ציון
 כו' ואף דגם בחול יגרום שריפת קדשים מ"מ כיב
 למסקנא דבכיה מוצתים דלא מסתבר דאיכא איסורא
 אם ישרו להעמיד ציון קודם השעור שיחעכל : תו' ד"ה
 אילן המיסך ענין אחר דידעינן ולכאורה אינו מובן
 דבפרש"י ב"ה אכל מצינין דמסקנא לן בכו טומאה
 ואכ"כ פרש"י ב"ה אילן המיסך וטומאה תחת נוף אחד
 ולכאורה י"ל דזה תליא אי יומא דסיפא מיירי בנחרש בה
 קבר וא"כ הו' אילן המיסך נמי כשאינו יודע אם יש
 טומאה כלל אבל לפי המסקנא דמיירי באבד זה קבר
 ולכן י"ל שפיר דמיירי רק כשאינו יודע תחת איזה נוף
 דמ"מ צ"ע ציון ולפ"ו להסיד קבץ שפיר כשאינו יודע
 אם יש שם טומאה אבל במסקנא הנמ' הוכרח לפרש
 דומיא דבית הפרס : תו' ד"ה מנפה ולא הו' רבילין כו'
 ולכן משו' דלפעמים משכסת טיהא נוגע המחריסה
 וסמכין לקולא דע"י המחריסה לית ב' שיעורא לטמא'
 צוה"ל ובמדומה שראיתי בשו"ת בית דוד סמח"מ
 שהאר"ך בפשט דהתו' וע' בדו"מ מרע"א ו' א' תו'
 סה"ד אמר ר"פ וכי ורשו לא יהא טהור וז"ל דמיירי
 היכי שאין שם אילנות ור"פ משני דמיירי בשנתה ומ"מ
 מחמת חובש דאקטל אבל קודם לה"י ציון : ד"ה ואכלאים
 ובמתני' פרישת רד"ה על הכלאים ורש"י פ"י הכא
 בענין אחר : כדאמר עולא כנדרים מב' ב' . סע"ב
 רש"י ד"ה ומצא ע' רש"י בינה ז' ב' ז' אי רש"י
 ד"ה דתנא וע' בפרש"י שבר"י וע' רש"י פסחים כ"ו
 א' אי רש"י ב"ב פ"א ב' וע' רש"י ד"ה כפי' על
 ערמונים וע' ר"ה ב"ב א' ורש"י שבת ע"ז ב' יומא ע"ה
 ב' וע' רש"י יבמות ס"ד ב' . תו' ד"ה בהסגר לכך ל'
 ד"ה . ולפ"ו ל"ג בנמ' ב"ה ק"ע דלא חו' ל' .

דלר"י בהסגר ראשון היינו תהלתו הו' טהור וע' מל"מ
 ס"ו מהי"טס ה"ג י' ע"ב תו' ד"ה מתי ע' חולין ל"ח
 ב' . וצריך לחלק דהכא החדש לענין החומרא וע'
 סו"מק ח' א' ד"ה נפק"ל ובחי' ליבמות ק"ו : ח"י סע"א
 תו' ד"ה ולערב דר"ח וע' תו' סנהדרין כ"ד ב' וע'
 תו' כבודות דל"ב ד"ה ומי שאני ויטוין דלא לימא
 דמשכסתא היא דלא מיקניא בי ר"ח ור"א וע' בכללים
 מזבעק"ט ס' י"ב דלפ"י במתני' סהס גמ' להשימעו
 אגב אורחין וכמו בר"פ האומנין ק"ש כל המטה כו'
 וע' ברכות י"ד ב' מ"מ קשא' לרב ואף שהי' יכול
 להקשות מסיפא לחוד וע"ש בתי' בעל"מ וע' בכתובות
 ז' א' אר"ה אין הלכה כר"י וע' ב"ה וע' ב"ב כל
 כתבי וע' ברכות ל"ה ב' והיון בה מ"ס ומלא יע"ה :
 תו' ד"ה מפני הטורח לעיל וכונתה דהא גוסא תיקשי
 מנ"ל למעוטי ולא באשךד יוסר משאר מיולי ל"כ דבאמת
 ס"ל הטעם דאין מערבין ולא מיקרי שמחה אלא של
 נשאין ומיהו למאי דילוף הא דאין מערבין מקרא'
 דשלמה ליכא לאפלוגי בהא ומש"כ התו' לעיל מדכתיב
 מלא שבוע ע' חולין כ' ע"א ד"ה מג שהביאו מהירו'
 וע' בכתובות כ"ו ב' דהו' גילוי מולא דמדייטוי ל"י
 וע"ש ס"ז ב' וע' תו' קטוי י' ע"ה ד"ה נוח וע' בשו"ת
 שבות ועקב מאו"ח ס"ו כו' דבכמה מקומות למדין
 מקודם מת"ה ואף היכי דלא נאמר למצוה וע"כ כ"ך
 לחלק למדין דסברא דולפינן וע' נדה כ"ח א' ויקן יד
 וע' תו' כבודות ז' ב' ובמסכת לכה מויירכי את
 רבקה וע' בשאלות בש"ס פ' ויחי וביבמות מ"ה א'
 בש"ה עשר שנים מאברהם . ובר"מ זבחים דשמיטת
 קדשים עטונה כלי וע' תו' ובמולין ס"ז וע' בפ"מ פ'
 ח"י וע' יומא כ"ח ב' ובערוך ערך שחר וע' יבמות
 מ"ו א' וע' תו' תענית י"א א' וכן בהא דזרזין
 מקיימין מאברהם כחולין ז"א וע' מ"א ס"ו א' סק"ד
 וע' ב"ה"ע קנ"ה ס"ד בהנה"ו וע' רש"י ניד ט"ז ד"ה
 אלא וע' ר"מ רס"א מה' אכל וע' בתי' ליבמות ט'
 בהירו' שוכב בתו' דקושין ל"ח וכן באשךד כשה"ב
 יודע למול וכי' דמנוה על האב מדכתיב וימול דמדכסבו
 קרא חזין שהו' ענין זריות וכמו דלמדין גס מדברי
 קבלה בגלוי מלמא ואף שזה אינו בכלל הכוונ'
מ"א תו' ד"ה אב"ל . וע' דמ"ס ס' כ"ד : ב' תו' ד"ה
 כאן ירו' ברכות ושבת ס"ק ובכורים פ"ג ה"א :
 רש"י ד"ה ליסרב ואפ"כ מ"ה : ד"ה סתא' : ד"ה סכין ובגמ'
 הגי' סרק : תו' ד"ה פוסקת גודלת מלי גדיל לצינה :
 י"א א' תו' ד"ה כוורא וע' ב"ב ע"ד ב' וכריתות ו'
 א' ומש' שמה שגזרו ע' . תו' ע"ב כ"ד א' וחולין מ"ו א'
 ותשב"ן ח"ב ס' ק"ה ובי' אה"ע ב"ולדת לו' ובא"ה ס'
 ד' וע' רש"י הוריות י"ב א' ד"ה גילדנא ומ"א קע"ג ס'ק
 א' וס"ס קע"ט וס"ע ט"י שלי"א ס"ט : י"ג א' דאיסורא
 דא"ו ע' תו' סמוכה ד' סע"ב : רש"י ד"ה שאין וכה"ג
 בכבודות י"ג ב' והא או קתני ובכמ"ק : י"ב ב' רש"י
 ד"ה לכו"י ע' רש"י כבודות ו"א' : י"ג ב' סילקא ע'
 ירו' נדרים פ"ו ה"א וע' רש"י ברכות ל"ז א' :
רפ"ג תו' ד"ה ואלו ובחי' ריטב"א דדמי לדלעיל
 בדבר האבד דאם אירע אוכס מותר : תו' ד"ה
 ומנו' א"כ כו' וכן כשלם הפרט קודם ריטב"א וע' לא"ז
 רש"י : בא"ד דס"ד דאפור שמה ישה ולכא"ו איכא
 הוי"ל דכ"י שלא ישה קרבנותיהן לאחר הרגל שרי אפי'
 בה"ל לס פנאי וכלקמן י"ו ב' וז"ל כדלקמן סע"ב סר"ה
 דאסור שלא ישה עפר"ש וא"ל דידחה העשה דגילות
 ואף חי מלאת סוה"מ דא"ו דאף ביכול לקיים קמנוה
 למחר מ"מ דחה הלאו מ"מ גזרו להעמיד דבריהם
 בשו"ת וגס ו"ל כתי' ערובין ק' דבשפייה אין עדלת
 תו' ד"ה ושאר לצורך המועד אף שיש כו' כ"ל וסיבת
 א"כ נמחק : תו' ד"ה מתני' והריטב"א כ' דרבא בא'
 לפרש המתני' גס לר"י ואולי מדלא אמר לימא דלא כר"י :

ע"ב ועי' סיבה ציון סי' כ"ב בענין אחר; וזכונה לבינה
 ע' הוי שנת רפ"ב; כ"ח א' מה פרה וע' הו' ונמיסל
 במדרש חנה כו' וכן בירוש' ריש יומא למה טמך פ' מריס
 כו' וממה מצבלי סס ב' א' יפרה לאו בת כפרה והא
 זה הטעם שייך לדורות כסנהדרין ק"ב כפי' דה"ל כל
 הטעם כו' (ע' רש"י ו"ל' כפסאטו שהרי בפסוק לאמר
 כ"ד דורות וע' ב' א' איכה עיהי גלמה יודעה ויר' הענית
 פ"ד ה"ה) ואל' דוונת הגמ' כירו' או אינו אלא שער
 ר"ח כנר' ב'א לכפר כפרה כו' וכהי' דהא ש"ג ב' צי
 מסיק רבינא מה זו שפירט בכה"ג וע"כ דלמ"ד פרה
 לא הוי בת כפרה כלל. ורש"י בשלח דמורה על פרה
 נלמנו דליף מק חק וחוד' יבא על הטעם העל וע' ור'ו
 בינה רפ"ב וחולין י"א א' הטעם קרי' ולימ כפרה כתיב
 כלעיל דכפרה לא כתיב כפרה, וז"ל דסודר טעם ענין
 הכפרה בעלמא הוא חוקק כו' ומה שפירט בהה' דמפירט
 סס י"ד א' אך דכסנהדרין ל"ו ב' וכימ דלא חשיב פרה
 וצוקין דה' פרוש' נאמרו ציוס שהוקס המשכן וא'
 פ"א ורש"י ברא"מ פ' בשלח שער. על דרש"י ועי'
 לא"ז רש"י כהוריות מ' ב' בח"א ומהתימא על בעל זרע
 ינחק מגילה ט"א מיה וז"ל דל"ח לשריפת הפרה דב"ט
 כפרה כתיב קקש"ם וכלא מסובג' דיומא רבה חי מי' ענין
 ע' תוי ריה י"ח א' ויבמות ק"ה א' ובתי' וקדמימו
 בטה"ד וש"מ"פ וע"ס כבוד החי"מ אור' ר' דהא אביי
 חי סי' שנין ורבה ג' שנין וצפ"ג שאלו בולין מקטט'
 ורבה נתמנה אחר פטירה אביי כפ' הרואה וכתובות
 ס"ה עכ"ד ועי' רש"י ע"ג י"ט ב' והא רבא אורי וע' רש"י
 בוטה כ"ב. וקלח ראי' מדמוקי בשנין והסם שלחו
 סיני עדיף וכסוף ברכות וכן באביי שנתמנה קודם רבא
 משום דקשי' ולרש"י בבוטה דה"ד בשנין כשאין גדול
 מומנו וע"ס בתוי ד"ה פרי' וכוונס' מדמסיך מומרא
 דרב עיהי כי רבים כו' ולרש"י לא ניחא ל' דהסן רב
 דאמר הכי והיכי מסיק ואל"כ על הלומד כו' וכן דמ"מ
 משכחה גם קודם מ' בשנין. והטו' דגרסי רבה ו"ל
 דלרבא אסור אפי' בשנין ומליא בהא דנחלקו הפוי היכי
 דפליגי רבא עם רבותין כמשל ברכות ו' א' כ"ט א'
 כפטורי עי' רש"י ברכות ו' א' וראי' לוי' דר הייחא
 היוצא מבהכ"ג וכן הגי' בראש וצוקי ברכות הגי'
 ר"ל בר הייחא וברא"ש סס ר' סייא בר אשי אחר רב
 היוצא מבהכ"ג וכו' ניחא הא דמסיים בפסוק במימרא
 דילי' דרריס מתך קרא דתי' אל' ממהה וצרכות הגי'
 בין עבדו' ובין בעה"ב והיינו דמתך קרא דילכו מחיל
 אל חיל דמיירי לעה"ו לגבי ה"ח וכן כשיראה אל אליקים
 ציון יהי' ג"כ שכרי טיך מחיל אל חיל וע' ירו'
 שביעית ספ"ד ר' ונה בשס רמי' בר אשי עתיריס בן
 חזירים להכנס מבהכ"ג לכהמ"ד מה טעם יבכו כו' ;
 אחר המחבר הנה להוצאת הדטום וכהם כינות הכורחמי
 להשמיט מ' יתר כהמכות מסדר מועד וגטוס לגמרי ורק
 חי' מסכת יבמות שנדפסו כבר פ"ס סדר יוצאתן מנית כנקורת
 אשר ע"פ איזה סיבה יצאו שלל על הכדר ורשמו סס דפוסין
 כהשער אך כעת אפס כהפצ"כ רחמי לע"ע לכפסוק בין
 הפרקים ואקוב ברוצ' ה' דרכי לחל לכס משפט קדימה לכל
 המ' אשר אחי' בכתובים - ה' יגמורו כפדי ;

פ"ב נמצאת אכלות. ואף דמי אסור לגלם צמוד אינו
 חבלם בחבלו מ"מ דבקטן ליכא אבינות כלל ומימ' דייק מסיר
 דליכא לגבי' שיכסם לרגל כשהוא מנוול קד גזרו משום
 גדול וא"כ גם בחבלו יהא אסור דלא ליחי לאחלופי וע'
 ברא"ש : י"ד ב' רש"י דיה דמפיק ועי' חתה כופר
 או"מ קע"ב : ט"ז ב' מהו בנפ"ס מקשים דבסמוך כל
 מ' שנה הי"מ וכתוב ועלך לא בלקח ולק"מ דיל' כדדמי
 אביי לשמים שאני דקיל וגם דאף דהמקשה לא ידע
 מהבדיו ל"ש בעיר ידע דבמזירות לחלק בהכי ועוד
 דבמזיגה ו' ב' שבת לוי הקריבוה וע' שו"מ יד אל' ס"ס
 ד' וגם אלהי' לסיפך דיל' דחמיר כדאביי וגם דמפסטי'
 אין הכרס : הו' ד"ה לא אשארע עי' בפדר"א בק' עמק
 הכרס מרד"ל וע' שו"מ מים עמוקים לראג"ח כו' ס"ב ;
 פ"ד א' מ"ל דסדרינו עי' סמ"ע סי' י"א ס"ק י"א ואינו
 מוכח ובמדר"א בה"ב דה"א פקודי לפני ה' ממר
 ופלא שהוא הכין אה שלחו בשאר הימים על יום שאינו
 קבוע ול"כ רק טעם הזמין ביום שאינו קבוע דמשה
 ה' השכינה תמיד ועי' כו"ס דה"ל אחר דה"א וע"כ דאף
 ביום שאינו ידוע כגי בשמו לחוד ; ע"ב עי'א מל'
 ירושלים לעינים וע' ירו' כלאים פ"ב בר' חיי'א ; מהני
 ע' ערובין ס"ג א' וגטין גי' א' : י"ח א' רש"י דה"ה
 ואם משום לא השחית כונתו כתי' דע"כ מיירי דבער
 וכי' ב' : י"ט א' סה"ר י' יוסי דפריסיק דהו"מ מדר'
 ע' הוי חגיגה י"ח א' וש"א ס' מ"א ומ"ו ויר' שבת
 פ"ב ה'ז ושוי"ק ד"ה ואינו ואיל' דיהא ממויב כב' יו"ט
 של גלויות בממ"ג וליד לבינה ה' ב' וכן במנחות ס"ח ב'
 דמה חשק אס ייחון מ"מ למ"ד שבת כ"ב א' דלא לולולי
 והכ"כ כשמניחן בספק. (וברי"ף ס"פ ערבה דלכן אין
 מצרכין בת' דלא ליחי לולולי וכו' נסתר המדכי בסוף
 סוכה דבת' אין לישן משום כל חוסף ולר"ף אס מנרך
 עובר משום כל חוסף ובל"ה הא דלמינו מנרך אסינה
 שזרחה של אכילה פוטרנו כתי' ברטות י"א ב' לשני'א
 קמא וא"כ כשלא בירך על האכילה חל עליו החיוב לברך
 גם על השניה ו"ל דרייף ומדכי פליגי בהני תי' שכי'
 התי' בברטות ועי' בר"ק ; ואף למ"א ברי"ס כ"ט מ"מ
 כשמניחן מספק לא הוי כמולול בקדושת יו"ט ואף דלא
 לישקמט לאי מהפ' במהלך בדרך וא"י אימת שבת מ"מ
 גזרו בכה"ג שמה ויז"אס ולא מטעם אסור החמתן וע'
 במ"א ש"ח ס"ק י"א והו' ערובין ל"ו וע' בשמים ראש
 ק"ג ובגדי כהונה האו"מ ס"ט ורד"ז בשס הרשכ"א וטוב
 לברך על של פניסם בחר"מ בשכמ"ל דהוי מעין חסל'ן
 ולא הוי בכלל הפסק וע' במ"א כ"ה ס"ק ל"א ובט"ז
 וס"ס ל"א וע"ס ת"כ ס"ק י"א ועק"ד א"מ ט"ז אות י"ח ;
 תו' ד"ה טעם כס"ד וע"ל דריש' א"מ ג"כ ; מים
 בטלה גזירת שבעה הא ב' מים בטלו גזירת הא ימים
 לא בטלו לענין דהובג שבזנעא כ"ל' והשאר בתים נמקת ;
 ע"ב הו' ד"ה והתי'א כונס' דריוקא דר"ש דהשמע
 בכולו מלי' ביטלו דמתני' ות' דברי' קייט נמי ל' ביטלו
 ואכ"ה קתמר דלא ביטלו ימים וכ"כ בהי' רי"מ מפראג
 ושו"מ תורה נתגאל ס' ל"ב והרבה מחברים נטו מכונסה
 ועי' הו' שבת ל"ט סה"ד ממעשה ובעיקר קו' החו' י"ל
 כתי' יומא ד"ד ב' ד"ה מסייעא והכ"כ כיון דהלכה
 כהמקיל באבל וע' הו' כתובות ק"ה ב' ד"ה סימ' כ' ב'
 ע"א הו' ד"ה כל ע' הו' ערובין מ"ו סעי' א"מ ב' ב'
 ובמי' לשבת יו"ט : כ"א סעי'ב תו' ד"ה אפי' כגון שלא
 עמדו וכדמוקי נמי להדיא בפסוק כ"ב א' : כ"ה א'
 דלרבי' ע' ב"מ ספ"ב : רבץ עי' ב"מ ס"ד ב' וירוי'
 כלאים פ"ט וע' בדאיר ספ"ו וע' רש"י תענית ו' א'
 והקדמת הרי"מ ל"ד ואלום השכבי כ' שאין לקחן זה
 על מחזיקי ושיכסם ועל הרוב בש' י"א על ב"ה שאינם
 מדברים ולא העיר מהכ"ל. כו' א' אלא בזרוע ועי'
 ח"צ סי' י"ו : כ"ו א' תו' ד"ה מן המנחה ע' לא"ז רש"י
 אבל הגי' דחקודם לא ואח"כ מ"ה ואינו יושב וקאי
 בדברי רבה ברי' דקאמר אינו יושב וכ"כ בגי' פו' ;

למה

למה לא נתיאם להטות בעל בקרן של פרה מטעם שאינו כריתת
 ונשתייפת קצת מדברי הרשב"א שהפלי"ג והרגיש בעצמו שאכל"כ
 דבכסול מטעם שא"ו כריתות חכמי ד' ד' ב' ב' ה' נשך
 והגיור שלי בין חכה לחוכה ב' ות"ל כו' כמורה ואבתי ת"ל
 דח"ו כריתות ורק באמת נשאר כצ"ע גם ע"ז למה לא נתיאם
 גם לפסול מטע"ו ב' הקשה לה"ם דהא"ת של הגמ' לא ידע
 מחזור קנינה למה הוי פשע להו בעבד דמטעם דח"א
 לחקצני' אינו גט וע' חו"ג נחמק דהוי כאלו גט לבטל חלק
 ככולי' . ג' הרמב"ן ז"ל נחמק באמת על סברת הגמ'
 בקרן ע"ם מטעם מחזור קנינה דהוי ל"מ מחוסר מעשה
 אלא כנוחה דמעשה זה מסכס אכל כקלוש ופרה מאי מחוסר
 מעשה איבא מש"ם שנתקב במש"ם בעצמו . ד' לעיל כ' ב'
 בעי רמב"ם היו מושקין בעבד כהוא שלי כו' ת"ש דהר"ל הגידות
 כו' וע' תו' ד"ה ת"ש כו' דהר"ל ממחני' וע' תו' ר"י מקורביל
 ומ"ם נרד לזה תכלין וע' פ"ו ותו"ג נחמקו בזה . ה' הר"ן
 ז"ל חמה בדריש"ו ז"ל דמקשר כחלוש מחוסר קנינה כמ"ם כ"כ א'
 ד"ה שחא כו' מן המוסר ולהס כ' ס"כ ב' ד"ה דסקיל ואין
 למשך שחא ישבור הסרס וכו' וק"ו קני"ס ס"י קב"ד ס"ק ז"ב והס"
 והרש"א שחא ד"ה וזה כו' ע"ס וקו"ו י' קו' ה"ס ס"ו קב"ד
 קב"ו למה כ"ה עכ"פ מוחוק כשלה מושל הגט והלא ע"כ צ"ל
 טקי' שלו והסדור ה"ו סגודותיו כו' ועוד כמה דברים שעתמנו
 כהלכות אלו :

ולענד"ג ליישב ש"י רש"י ורמב"ן ז"ל ויהר רוב
 הראשונים דבתלוש ל"מ מחוסר קנינה כיון שאין הפשי'
 מעבכת מעשה הגירושין וע"כ קנינה תלוש לא מעבכת
 כלל דלפטר שמתגרס ומ"מ יהי' בידם חלקו בנייר או
 בש"ד דלטו אחר גירושין לא יוכלו להסתפק באיזה קני'
 ולא פסול כצ"ה כ' אלא בגט בידה ומתישה בידו
 ויכול לנתקו ולהביאו אצלה מטעם שאין זו כלל נתקן
 בידה שעתיו הוי בידו ולא קנתה אף הגט ע"ז וע'
 ב"מ ת' ה' במתישה והבטחה כה"ג אכל אס הי' מתישה
 שלו ובמקב בגט ומסר לו והגט בשלימותה , לא מופסל
 מטעם שמישה שלו קסור בה ומופקד אצלה והה"כ
 בנייר שלו דבוק בהגט , ורק ביד של עבד ה' פשוט
 להגמ' כיון דה"ל לה למיקני' , וכל זמן העבד עס
 הדי וכ"ו , ועד"ק טפי מתישה בידו שיכול למושכה
 אצלו , ואלו כבר הוא נשאר לידו לעולם ואין זה כריתות
 לעולם , וזה הי' פשוט להגמ' , ורק בקרן של פרה הי'
 סברת הגמ' בהאי"מ כיון דהרי אחר זמן או מיד כל זמן
 שתרצה מובל לקרן הקרן א"כ לכא"ו דמי כמו היו
 גישך לאחר ל' יום שלא תלכי לבית אביך דזה כריתות
 ובאין אין בידה להביאו אצלה שחלוש היא לקרן כריתות ,
 וע"ז כיון דמ"מ טפי מתישה בידו לקנות קרן השרה בעוד
 הקרן מחובר לפרתו דאפי' במשך בהמה זו לקנות
 כליס עטלי' אחר' ב"מ ט' ב' למיבטי אי קנו וכס"י
 ר"ב ס"ד דלא קני א"ע ע"ס תלושים וכ"ס במחור
 א"כ מאי יהיב לה לע"ע דצ"ע ונתן בידה ומורח
 להיות קנינה לאחר שרקקה אחר ובלא"ה לא הוי גט והמעשה
 קנינה מעבד וע"כ הוי מחוסר קנינה ומושב קו' הרמב"ן
 ז"ל , ואין לומר דאכתי אפ"ל לקנות לה הקרן בחליפין
 בק"ו וקנינה מיד וכמ"ם הסמ"ע ס' קנינה ס"ק"ב
 בעירות כהמה שקנו בחייו מת' קרא"ש ז"ל וע' ט"ו ע"ס
 ורק מלכ"ד מש"כ בתורה גישין בדכ"ה ב' דגגט ל"מ
 חוקה דכ' ונתן לה היינו קנו דמתיכה והגבחה בגט ע"ס
 הניתן מיד ליד והה"כ חליפין דסודר וכ"ס לפ"מ דקו"ל
 בכליו של קונה לביכא ונתן בידה כלל וע"ם שנסתייע
 מד' הרשב"א ז"ל ע"ז ב' בקד דקיוול ותימוד כו' ע"ס
 ורק בחליפין גם בל"ז ל"ס בגט כמ"ד בכ"מ י"ח ב'
 מקנות כהנה נתינה כתיבה ב' חליפין דרך מו"מ הוי
 וע"ה בגט כ' ונתן לה . ואכמ"ל מה שיש לפלפל ע"ז
 בקידושין בחליפין ל"מ נפשה והמע"ו במוחוקין בעבד
 שהוא שלו אר"ל גם ככה"ג דגט מקוק בידו דלית גט
 מטעם הגודרות כיו' דממתני' הו"מ אכל ה"א י"ס
 וכאן ג"ס מוכיח עליו ורק חידוש ל' ר"ל דלאן קגט
 קלוי ג' כ"ן גודרות א"ל חוקה יכול הבעל להביאו
 אצלו וא"כ לא הוי נתינה כלל וגם רא"י דגט לא מהני'
 משא"כ במוחוק שהוא שלק' אין הבעל יכול להביאו אצלו

והכתיבה טובה בגט ואף דה"י שלו מ"מ בגודרות רא"י
 י"ס וכאן ג"ס מוכיח עליו אכל במוחוק שהוא שלו אינו
 גט לעולם אף לאחר גיש (ט' סי' קל"ח בג"ס סק"ד)
 ול"ד כלל לזה דהגיור שלי דהכ"ה הרי באמת נותן לה
 כולו ורק אס הי' מוציאו הי' בגזילה ולא יוכל נגד
 החוקה ומש"כ בהגיור שלי שנסאר שלו באמת ואף אס
 לא חרצה ליתן לו ותוכל לעשות עול ובזל בידה עדיין
 אינו שלה נמתינה מידו . ובה מושב גט ד' רש"י ז"ל
 דע"ן נקוב כמחבר ורק מתיכה מועיל בע"ן מטעם
 דע"י המתיכה תולש ופוסק הניקה כמ"ם הכ"ס סי'
 קב"ד ס"ק ז"ב , והנה ש' הר"ן ועוד כו"כ ראשונים
 בע"ן וורעיס דמד דלף החויף בע"ן ל"ק דהוי טפל
 וורעיס . ע"פ"י ותו"ג , ודלא כהה"ו ד"ה החויף כו' וע"כ
 אלו יצויר מתיכה הע"ן בשלימות בלא ורעיס לא קנה
 גם בע"ן כמו בחוקה הע"ן , וע"כ כ' רש"י דסקיל
 ז"ל לכו"ה ע"ן ור"ל דסקיל ל' מתקומו והוי חלישה
 ונתינה כא' ול"מ מחוסר מעשה בתינים אכל
 אס הוי סובר חרס ה"ס כולקן ומחוסר שהסאר
 גשאר מחובר , ובה א"ס מ"ם שחא יקוסם העלה
 מן המחומר ושיבית החרס ותלישת העלה שום : ובה
 מיושב קו' הפ"י שהתחילו דל"מ למימר דאין זה כריתות
 בלא טעם דמחוסר קנינה דאס לא הוי' מחוסר קנינה
 והיתה יכולה לקנות הקרן ש"פ תומ"י היתה מתגרסת
 תיקף וכסאר חלקו שיתוף כמו בנייר מחוסר . ורק
 מטעם דמחוסר קנינה וז"ל אלא לקנות עתה הוא"ל וכו"ל
 בידה וא"כ אין זה כריתות ואין זה נתינה כלל . ובע"ז
 נפתשו בקמטין . ויחייבו עוד כו"כ דברים שלחנ"ו
 האחרונים ז"ל ודוק , ובמ"ס זינו דל"ל כלל בקרן של
 פרה דמחוסר קנינה מאד שאינו רובה עתה ליתן בשלימות
 אלא דלית נותן לה כלל ואפ"ל קיום לגט זולתי אחר
 הקנינה אכל הילוך שא"ל ללבוז ולקבל אינו מעבד
 ההילוך ובנייר שאני שא"ל הודל לשערו והתוי"ה
 הקפ"ה שיהי' התגלחת במקום הדוד . ולפענ"ד הוא
 נכון ורק מתנת הפסוק שה"ס הובא לפני הס' ג"מ
 והיום כתבתי המתנה ופרו המהירות לפעמים תולדתו
 שגיאה וע"כ הוא יבחר אס יישר לפניו . עכ"ד חמי הגנ"ו
 נרד ה"כ ומה"ל שמו אסר בבעני עד כלום והתנו שפעם
 המועים אסר התו"ה ל' לטן לא סריועני והנני מחפלל על
 העקיד לביסר חמני את הספריים אוחי מהנין חורתו
 ולחלני מהמימר ולאמץ מילי להקניו בק"ו את יתר החלקים
 ומרנית החבורים אסר א"ט ככתובים וזוטעו רבים ותרכה
 דעת . ידע הקורא כ' חשנת' לעשות מפתח לסדר הש"ס
 וטקסיס וגם מספרו קרן תלויה פסקי רינים המחודשים ס"ד
 לטדת סומן לסדרו ולבוכד התעלות הדפוס הכתתי לעת כותא
 ומי אסר כבוד הס' חניב עליו ויתפזר רוח נדובה לסדר
 מפתחות כה"ס ותברכנו נפשי' כי נמצאו בו כמה ענינים
 המדורבים בחקומות שונות וגם בכל דף ודף יודע בו נכבדות
 מפתח מספקות . שאני נא מחברתי עלי חוצות מבווי דעת
 כל נבו עשות כמודך ומקול שאונס והמולט באותם וענרתם אל
 חמת ואל יזול לך כי אל חתון דוברת לא הניסתי אחריס .
 חמת כל מבקשי דעת ממצא מרגוש כמה והרעו תליך מטעם
 דנק וגם את הטוב מתקן כל ויכארו :

הבה הרשב"א סי' קפ"א כתב שמידי ותיקין להחזיר סם
 המתגרס כדי ליתן עבר לעני מצוה ומדת הסורה
 כהא כו' ובמדרש רות ויצט' לה קלי' כ' ימש"ב וע' לקוני רמ"א
 וי"ד רי"ט ס' ז"ב . ע"כ ראיתי עלי חובס לחוק בספרי לזכרון
 עולם את סם כבוד גוסי כרנני התוספל . ושנן י"א יקר רוח
 הנידר מתריסס מו"ה **ישראל יוסף** מדבראוחי ז"ו
 בן התוספל בפורס י"א
 התפוספס למרחקים מו"ה אריוס לבי יבוקה ואלף . אסר עורני
 דקך עצום ומחסום להנלות הסדסק . בעל הנומולות יפ"ס
 שכרו בזה ובכ"ה ופועל ידיו תרצה מטעם שפוט ורכינת
 גלוז וחכה לנוב כשיכס טובס שפע עונג ונתת כל הימים אח"ן
 וכן יבורך בכל טוב נבר ידא' ד' כבוד גוסי כרנני התוספל הנני
 כגכנד מו"ה **ישע"י רבדא** מתאקופו בן התוספל בתו"ד מ'
 שלמת זולתי ז"ל אסר הי' ל' גם הוא לצור וכן
 יוצה לרוב טוב בזה וככה אוקר ועוסר יחדיו ויתו חמיס אח"ן :

אמר המחבר באשר הוכרחתי להשמיט כמה חידושי ימר
 במסכתא מסדר מועד ע"כ ראיתי קמא דמטי להגיב
 שני השבועות מחדושי ליומא סוכה להועלת המעיינים
 יען כי בכמה מקומות דמזמי עליהם בחיי הגדפסים .
ס"ב ומ"ל דפסיל ב' מוס דכתוב ואישה לא תתנו
 וע' בתר' דהא ממילא ידעינ דמוס פוסל
 ללא משכחה כ"א בהומס וחיללו על אחר ונדחק דהוי
 מוקמינן כרב יוסף או כרבא . וואת אשר השבתי בזה
 להרב המריף החכם השלם כ"ש מו"ה לבי ארש העפ
 שטיין מסאקלא . מה שהעיר בסתירת דברי הגרע"א
 דר"מ על התו"י משום דהו"א בנטיף דכתוב יעמד
 חולא טריפה ודחה מעל' דהא קניף דאין פודין את
 הקדשים להאכיל לכלבים וה"ר מוה ל"מ"כ למלק דאיני
 דמחוייב להביא קרבן הוי איקבע ומיישב קו' הרשב"א
 והר"ג על הרמב"מ דסד"א לקולא מחולין י"א ו' ושפיר
 משכחה בספק טריפה עכ"ד . ותמכתי על תמיההו דהא
 התו' בנבחים ע"כ ד"ה ובטריפה ופסחים כ"ט סע"א
 נכחו דמיון דאסורין מוחמה טריפות חולין שמתרבו אבל
 רא"ה ק"י מכין שרי דפודין וא"כ י"ל דס"דא לחומרא
 מה"מ ומ"מ בספק טריפות מוקר לחלל וגם בעיקר דבריו
 יש לדון למש"כ התו' ב"ק נב"ב דלא מועט מקרא דואכלת
 רק מידי דאיכילה ולא שאר האלה ואולם בחו"ש מנואר
 דלרבא ורב יוסף ס"ל דאין לחלק בזה . והסוגיא דיומא
 חולא אלו"ב' כמבאר שם . וראיתי ב"ס' מאורי אור ס"ב
 בחי' ל"ב"ק שכתב ליישב קו' התו' ב"ק ז"א סיהד
 דליפרוך שכן יפה כמו בנזקי בור דיי"ל דרע"ס ס"ל כמ"ד
 פודין להאכיל לכלבים אף דכלא נכדו מחיים נכבו
 התו' דלא מהני י"ל דס"ל כרבנן במעילה יט"ב דר"א
 העמדה והערה עכ"ד ובאמת לפ"מ שהעליתי לקמן
 להוכיח דלרע"ס ד"ל בגרלה מעכבא י"ל דפודין להאכיל
 לכלבים אך באמת תמיהה דרע"ס ס"ל דאין פודין להאכיל
 לכלבים וכמ"ס התו' בפסחים כ"ט סע"א ובעיקר ק'
 התו' י"ל דלקמן נג"ב פריך איסורא אלא ומטי מחסבר
 דפטור גבי בור האויל ופטור בו את הכלים וא"כ לר"י
 מחייב על נזקי כלים בבור וי"ל דרע"ס ס"ל ג"כ כותבי
 וא"כ לא שייך לומר שכן יפה כמו בנזקי בור ובזה
 תמה מלקמן י' ע"א וליהני חומר בשור מבכור שחייב
 בו שור פסולי המוקדשין ווא' למ"ס לעיל דלר"י דמחייב
 על נזקי כלים בבור לא דרע"ס כלל והמה י"ל לו וא"כ
 לא ידעינן כלל למעט פסולי המוקדשין וגם י"ל למש"כ
 התו' לקמן נב"ב דהא נענין דלרב אשי פודין להאכיל
 לכלבים ומי"מ להסיק תחת תבשילו מותר וא"כ לרב
 אשי לשיטתו בכור לא מיפטר כיון שנפדו ותיתי לי שכבר
 הרגשתי בזה חכמה שנים וכמדומה שראיתי לאח"ז
 בשו"ת מה"ס סופר שהגיע לידו שהקשה כן בסי' רי"ט
 יע"ב ואכ"מ וע' ירו' פסחים ס"ק סוף ה"א הקדישו
 אינו מוקדש שאין פודין בו וע"ש כמו בש"כ הא חמץ בשעה
 חמשה"ל לא הוקדש אלא לכה"כ ולכ"ע פודין אפי'
 לכלבים כשאר מטלטלין יע"ב בחמץ בשעה ה' דאינו
 מוקדש אף דהוי קדושה דמים לכה"כ וע"כ כסברת התו'
 דהא דמחו יפדו הוי מדרורייתא וע' ברמב"ם ספ"ה
 מערכין לייב שכתב מפני שזריכה שפוקע ומדליכ
 הטעם בפשיטות משום שאין פודין להאכיל לכלבים
 וע"כ דהוא רק מדרבנן וכ"כ בסי' בני יעקב בהגהותיו
 על הרמב"ם וכ"מ ג"כ בתו' פסחים כ"ט א' ד"ה אין פודין
 לגבי קדשי כה"כ דהא דאין פודין הוי רק מדרבנן וכ"כ
 התו' בשבועות יא"כ יע"ס ואע"ב דבדקדשי מעילה אימטע
 וקרא דואכלת ולא לכלב"ד מ"מ נפשתי דקרא ליה
 למידק מוידירק לסמך בעלמא נקמי' ואל' דלרמב"ם
 גו"ס התו' ב"ק נב"ב דלפי' בקדשי מעילה פודין להסיקו
 תחת תבשילו ז"א הרמב"ם כתב להדיא בפ"ב ד"י
 ירשעו עד שיהאבדו ויקברו ואי יומא דרק להאכילו
 לכלבים דאיכא בזיון טובא אסור א"כ יהא מותר להסיק
 תחת תבשילו ואמאי יקברו וע"כ דאסור גם בהסקה

בז

וכמ"ס התו' פסחים כ"ט ז' ד"ה רב אשי ובסתירת ד"התו
 דב"ק נ"ג ב' אדהכא כבר האריכו המפרשים וי"ל
 דכשהשועות קאי לרב יוסף וגם מה שמקשים לתמו' לרב
 אשי חייב בכור פסולי המוקדשין מאי פריך ר"א ליהני
 חומר כו' אך לפת"ס הל"ל"מ ליישב קו' א"ר ש"א בפסחים
 ר"י דאמר לא מעל אין פודין והרי ראוי להסיק דלרב
 יוסף מוקי שלהסיקו אינו שוה פרוטה רק באכילה ור"א
 מוקי שלהסיקו ג"כ ש"פ א"כ קושיא ר"א ליתי חומר
 בשור מבכור כגון דלהאכיל לכלבים ש"פ ולהסיק אינו
 ש"פ אבל דרבא ל"ל דכה"כ ועי' מו' מעילה ט"ו ד"ה
 אפי' דשאר הנאות פודין ועפ"ד הל"ל"מ ניחא ג"כ
 הא דעולא במעילה ט"ו וע"כ דגם לרב יוסף רק קדשי
 בה"כ כמו חמץ פודין לשאר הנאות והא דפריך משבועות
 וכי פודין כו' י"ל דס"ל כרש"י דשבועות דר"ס לחוד ס"ל
 טרה קדשי בה"כ . וכנדון מ"ש"כ עוד מעלתו דלף דגם
 בספק הנולד מחיים אוליין בתר חוקה וכמ"ס התו' מחולין
 וביבמות ד"ל י"ל דמייירי בספק דתרי ותרי וה"ד התו'
 דאוליין בתר חוקה טיינו בתר רובא וא"כ אף לשיטת
 הפוסקים דס"ל דתו"ת ספ"ר הוי דמה"מ מוקמינן
 אחזקתן ז"א רק במקום דיוכל להעמיד הדבר על חזקתו
 אבל הכא דהחזקה הוא מכה רובא ורוב אינו מכריע בספק
 דתו"ת וכ"כ הש"ס ו' סכ"ו דהכריע ג"כ דרוב אינו
 מכריע בספק דתו"ת וע"כ דהכא מייירי בתוך שנתו
 וליכא אף חוקה שלא נכתרה וע"כ מכה רובא דרוב
 בהמות אינן טריפות וע' תס"ר רע"א סי' ק"ל שבעיר
 בזה לפת"ס הש"כ בסי' ע"א ס"ב דחוקה דשטרף
 בידך מאי בעי לא מהני במקום חו"ת אף דהוי חוקה
 דעדיף מרוב דאין מוציאין וא"כ מוכ"ס דתו"ת לא מהני
 במקום רוב ולדידי א"ו מוכרח דהתא ברובא היא דלא
 מוציאין דלא מהני הרוב אהי"א מזוקת כיון דאין לו
 חזקה חיוב כלל ולא ידעינן אם הוא מהרוב או מהמיעוט
 משאיכא בחזקה דשטרף בידך מאי בעי כיון שידעינן
 מכה השער שזרעתי נחייב לו רק שאין אנו יודעים אם
 הוי פרוע וכיון דאיכא חזקה מאי בעי הוי מוקמינן
 אחזקה דמשקרא שלא נסתלק חיובו ממנו ולכן היכי
 דאיירע החזקה ודאי דאין להוציא ממנו וא"כ י"ל שפיר
 דכתו"ת איירע החזקה ושוב אין להוציא מספקא אבל
 מ"מ י"ל דהרוב לא מברע כלל בתו"ת כיון דמ"מ לא
 איירע הרוב דרובא עדיף מחזקה ורק להוציא לא מהני
 משום דלא הוי חזקה חיוב וע' דברכי משפט ע"ה סי' ב'
 וע' חולין ע"ז ב' משום דהוי מעוטא דנדמה כו' והא
 דכסלגא ופלבא לחוד הוי ספ"ר וע"כ דבבבדשי מעילה
 אין פודין מדר' אך י"ל דזה הוי כמו לעשות ספ"ר
 בי"ס ומשום בזיון קדשים עדיף לקוברן וכה"ג ב' ה"ב
 בא"ח סי' פ"ג דאיבעא ד"ס יד לכה"כ דלכתחלה אסור
 לקרות ק"ש וע' לא"ו דר"מ סי' י"ז ועי' במ"מ וגם יש
 לחלק בין ספק תלווי בטבע העולם כיון דהוא במציאות
 פלגא בכורות ודמי לאחא תשתי החיכות וע' בליחי סי'
 כ"ד וע' בסי' בית יצחק בתשו' הגר"ד מסיגיא זו וע'
 א"ח חס"ו לחלק ב"ס' דסלונגא למציאות וע' ש"ך י"ד
 סי' ק"א ס"ק כ' ובט"ו סי' ק' ס"ק ל"ו ואכ"מ :

ובעיקר הקושיא דלמא מייירי בנטרף כ"ל לכאורה
 למ"ד במנחות ט' ב' מן הבקר להוציא את
 העריפה ופריך והלא דין הוא דב"ק' מבע"מ ושקיל וטרי
 עלה ומסיק מה להלך השוה שכן מומן ניכר וא"כ למ"ס
 הרמב"ם בסי' מהע"ו"כ ה' טריפה פסול דכתוב יעמד
 ח' ולא טריפה יעו"ש במל"מ דלף דאין הגורל קובע
 אלא דראוי לשם מ"מ אצטריך קרא לאשר הגרלה
 עכ"ד והיינו דמקרא דיעמוד ח' ידעינן שיהי' כשר עד
 לאשר שילוש וכהא דמוקי רבא להיכי שהי' מחובר זמן
 לאשר הגרלה אבל מק"ד דאין הגורל קובע כו' הוי"א דאם
 נטרפה לאשר שהגורל שניקב קרום של מוח או ששכר
 במקום צומת הבידן דהוי טריפה מ"מ כשר בחשלה .
 ובז"מ א"ו רש"י ד"ה כמכפר דהו"ללמ טריפה דשאר
 קרנות

ואח"כ אכלה קורט של הלמית וכן להיפך ועי' פליתי
 סי' מ"ב ס"ג ויש לפקפק בדבריו ועי' סוף פרי תבואה
 סי' מ' מוזכרים ע"כ לית ולסקלי' כו' ועי' וגם משכנת
 כשמשנה חוק ג' לאלה ספקדישה והי' נקב בהמס
 ובה"כ וכה"ג וגם צולד טריפה דל"ל בק"ו מע"מ דשרי
 להדיות לרשי בתמורה ל' ע"כ ועי' שבו ד"ה ר"א
 כו' ועי' בס"ס גולה החמית ולקטיו ביו"ד ועי' בכפ"ז
 ברישא דהבא חזק וי' . ועי' פרש"י ע"ב ה"ס ע"כ ד"ה
 מכל המי וממילא לא נאסר כלל לבי' באקדשה ולבסוף
 נטרפה אבל כנטרפה מקודם ספקדישה י"ל דהנרדך
 לשנתו דלזו ולזו נאמרה כיון דלא מייחר קרא וי"ל
 דמירי וגם כטריפה הניכרה ומנאחי' לבעלמזי' שהנרדך
 ג"כ בפלפולים לפי דרכו בישוב קו' הכל ועי' שטיה
 דתוקי' בד"ה ובאופן אחר ועי' בס' נח' ישראל ל"ה
 ו"א . ובטיק דברי הקו"ם י"ל לפמ"ד במעילה י"ב
 דהמקדים סמוך זמן בצמחה דמועלין בה מידי דהוי
 דבעי"מ דבר פשוט הוא אבל עומת דל"ן מומין פוסל
 בהם דל"ל בהו האי מינו דלא מייחר קרא וי"ל
 יע"ש דפרש"י וכה"ג היכי דהפסול מנד פלמו היכי
 דהגרילו עליו דלא מלה הקדשה עליו כלל אבל אי משום
 שאינו ראוי לשם מועלין בו אף דלא מוי להקדשה מינו
 דחיל אבע"מ וי"ל דלהכי אנטרדך לרבויו ממו"ז במשתלח
 ולא הוי ידעינן כלל דבע"מ פוסל במשתלח ומיושב קו'
 המוי' ועי' סוף מק"ם בדודשו לזמנא שהקשה ג"כ בה"ד
 זריכא למיכתב בע"מ כו' דהא ממילא ידעינן דל"ן
 הגורל קובע כו' ומי' דהוי מוקמינן כרי' ורבא ולא עיין
 סכ"ו מנאחר בתוי' . והנה הרמב"ם בפ"ה מעי"ב הי"ז
 הביא אוקימתא דרבא שהי"ל חולה ולא הביא אוקימתא
 דרבינא וי"ל דסובר ג"כ כתי' הקו"ם דגם לרבינא ע"כ
 מוכרח להך שנויא וסמוכין דקרא מסייעו ומיוס השמיני
 והלאה ירצה לקרבן אשה לד' דררש מיני' לרבות שער
 בהשתלח ושור או שה או"כ לא תשחטו ביום א' והיוני
 דמירי היכי שחט אמו וכשנויא דרבא ויש לפלפל ג"כ
 מחולין עמ"ל דל"ל קרא דא"כ נוגב במוקדשין לאוקימתא
 דרבא דלא ס"ל כר"ם דהגרלה מעכבא ואכ"מ . ועי' ברי'
 ו"א דמשני נמי רבא כגון שהי' חולה בעלרת דהוי ממוסר
 זמן והקשו המפרשים דהא כיון דעיבור בהמה הוא עי'
 ה"שם בכבורה ח"א וא"כ לפרש"י בעיבורה ואח"כ
 הקדישה הי' יכול להקריב ביום חמה הסוכה לשלמים
 ועי' במתנה לוי בחדושו לר"ה וי"א ד"ה מדגן עזאי ועי'
 בס' נר תמיד בכריהות דכו' יע"ש דל"א א' . ובאמת
 צדקה דכ"כ רבא גופא מבע"ל אי יולדה לשבעה . אך
 י"ל דרבא לשיטתו דאיכא לאוקמי ג"כ כדכחש שחט
 אמו בשמיני בחג לענין תשלומין הוי דלחשן ושוב אינה
 רשאי לשחוט בה בראותו היום ובכה"ג אינו עובר בכל
 קאמר כיון דבסוף הרגל לא הוי ראוי להקרבה וכמ"ס
 החו' בריה ז"ב ד"ה והרי ובחי' לר"ה דל"א מש"ע ועי'
 תזורה ו"ב דמשני רבא כגון שהומס וי"ל דס"ל קמי'
 הקו"ם דע"כ גם לרבינא הנרדך לאשכחוי כשנויא דרבא
 ועי' לא"ז רש"א בריה ולד שלמים עיברה ואח"כ הקדישה
 והא מסקינן דל"ל הקדישה ולבסוף עיברה והרי זמן
 עיבור בהמה גסה ע' חדשים ועי' דהקדיש הפרה סמוך
 לססח וי"ל להר"ם דמירי בהמה מעות לצדקה דומיא
 דר"ז כטריפה וא"כ דמשני שהי' חולה בעלרת ע"כ
 דלמתי דמסיק דבולד שלמים כיל הקדישו ולבסוף עיברו
 אבל על הפרה משכנת בפרש' לכשאר"ה . ולכאורה
 דברים ע"ב מנעט מכל המי ממוסר אבר וא"כ הא דמעט
 לטריפה ע"כ כיון דידעינן למעט גם בעל מוס' . אך
 לרבא דמשני משום או"ב וז"כ מוכח שפיר מיעמד מי
 דאב"ר דאף לרי"ה דיוצא דופן ולד כשר גם בקדשים
 עי' חו' נדה מ' ע"א ד"ה מודה מ"מ מוכח דאב"ר וז"ל
 דמשכנת בכן פקועה דלא שייך לגבי' טריפות דהא לגבי'
 לא שייך משום או"ב וא"כ הרמב"ם לשיטתו בעי"ב
 דמשכנת פסול מיעמד מי' . ומה שניל עוד בישוב קוהתי'

ועתה נבוא לחקור בעיקר דברי מעלי' שכחב ביטוב
 קו' הרי"כ והרשב"א עהרמב"ם דסד"ה לקולא
 משכירת עמס בפסח דהסס הוי אחמוק מיובא לנביא
 ק"פ ועיוון כטוי"ל בהשמות למגיבה ששעיר ג"כ צוה
 ולדבריו ז"ל בה"ד אחיא מרישא של עולב דבעולה דהוי
 דורן מ"מ כיון דאמר הרי עלי אחמוק מיובא וגם דמי'מ
 מוכרח אעשה מקוסי' וכיומא לוי"ב ועי' בצלוחת כוי"ב
 וגם על לאו הנל"ע ועי' זכמים ז"ב ובסוף יומא ופ"ק
 דשנועות בירו' האומר אין עולה מכפרת אין עולה
 מכפרת לו וגם דמשכנת בעולה של מיר וכ"מ מהר"ם
 ספ"ו הגניבה מוכין שמכרן הסורק במקוס שנהבו שיהיו
 של צע"כ אסור הי' ליקח ממנו אבל הי' לוקחין ממנו כר
 זל"ה מוכין דאף דהוי שימי' האזור לכרייתו כיון שאין זה
 אלא ספק דשינוי כל שהוא מותר ועי' שרי' דהייא
 דאזכרי דשינוי האזור לכרייתו לא שמי' שינוי דשמי'א
 קרקע ישראל הוא דהוי אחמוק סיבא ומה"ס לחומר'א
 ולכן לא מהני מה שהוא ספק ועי' בחולין דד"ה במיכין
 סתת כנציו ולכאורה דלמא סברי כוי"ס סד"ה מה"ס
 לקולא גם באחמוק איסור'א ויש לפלפל ואכ"מ צוה .
 ואולם יש להוכיח דלא כדבריו מה"ד דמנמו"א ו"א וטריפה
 מהכא נפקא מההס נפקא ממשקא ישראל מן המותר
 לישראל והא לפי' שפיר אנטרדך היכי שהוא ספק טריפה
 דלישראל מותר באכילה ומ"מ אסור לקרבן דהוי אחמוק
 מיובא . והנה באמת דבר גדול דיבר צוה לדמות לשאר
 אחמוק איסור'א כגון חקיה מכ"ס שיש כאן שם איסור
 אבל כאן אנו דנין דלס הקרבן כשר אין כאן מיובא כלל
 וכמ"ס הרשב"א לענין סמוך מל"ש בשמיטה כיון שערוב
 מהעסק לסלק החוקה ועמ"ש'ה שער א' וה"ה כאן כיון
 דספק מותר מה"ס והרי הוא מסלק החוקה אף דרוב
 שאני מ"מ אין סכרא לחלק בכתי ועי' חו' תבואה כ"ב
 צי' ד"ה בהא עלי' בה"מ ואינו דומה לספק קרא ק"ס
 שכתבו האחרונים דאיקבע איסור'א משום דאנו מסוסקין
 אס נעשה כלל מעשה המסלק החיוב והוי ספק במציאות
 ולא איחרע חוקתו כלל אבל בכאן כיון דבספק מותר
 מה"ס והוי כאלו ודאי נשחטה כהונן דל"ן עליו מיוב
 כלל ועמל"מ סכ"ה מט"מ בשם הרישב"א דלא אוקמי
 אחוקה אלא בכפק נגע בשם הרישב"א דלא הרישב"א
 מעשה הראוי להכחפק ל"א אוקמי אחוקה וכ"כ הרישב"א
 בחולין פ"ו ועי' במ"א ס' מ' ס"ק י"א דלא שייך בניצית
 אוקמי החוקה דעשו להשתנות כמו במקוה בסי' ר"א
 דחסר ואחאי ז"ל דגבי בני'ס לא הוי השתנות עי'
 מעשה דממילא שלא בצוה וכתו' צבורות כ' ע"א ד"ה
 ורבינא ועי' בנ"ע ס' ל"ב אות י"ט זבי' ובסי' לי'א
 ובספירת הרשב"א מחולין פו"א דמדמה רוב דשמיטה
 לעיבה י"ל דהא טעמא דרי"מ דלמי' משום צדילה ולא
 אמרינן יחוס למיעוטה דמהקנין דסמוך חוקה לרובא
 ועי' שם בחו' הרי דלר"י מיעוט מתקנין לא מביע לחוקה
 אף שנסתלק עיי' מהתסקין וה"ה צרוב לענין ריעותא
 דחוקה לר"מ שוב ראינוי בש"ס בית אפרים עט"ר
 ח"ב סי' א' דקשוכה קיי' אי סהרניס ג"כ בקושי' זו
 על הרשב"א וכחך דהא דיש לחוס לחוקה המשתלקת היינו
 לרבנן דלא חיישי' למיעוטה כיון שערוב מכלק אוהה ולא
 לר"מ

ועי' פליתי
 סי' מ"ב ס"ג
 סי' מ' מוזכרים
 כשמשנה חוק
 ובה"כ וכה"ג
 להדיות לרשי
 כו' ועי' בס"ס
 ברישא דהבא
 מכל המי וממילא
 נטרפה אבל כנטרפה
 לשנתו דלזו ולזו
 דמירי וגם כטריפה
 ג"כ בפלפולים
 דתוקי' בד"ה
 ו"א . ובטיק
 דהמקדים סמוך
 דבעי"מ דבר פשוט
 בהם דל"ל בהו
 יע"ש דפרש"י
 דהגרילו עליו
 שאינו ראוי
 דחיל אבע"מ
 ולא הוי ידעינן
 המוי' ועי' סוף
 זריכא למיכתב
 הגורל קובע
 סכ"ו מנאחר
 הביא אוקימתא
 דרבינא וי"ל
 מוכרח להך
 והלאה ירצה
 בהשתלח ושור
 דמירי היכי
 מחולין עמ"ל
 דרבא דלא ס"ל
 ו"א דמשני נמי
 זמן והקשו המפרשים
 ה"שם בכבורה
 הקדישה הי'
 ועי' במתנה לוי
 בס' נר תמיד
 צדקה דכ"כ
 י"ל דרבא לשיטתו
 אמו בשמיני
 רשאי לשחוט
 קאמר כיון
 החו' בריה ז"ב
 תזורה ו"ב
 הקו"ם דע"כ
 ועי' לא"ז רש"א
 והא מסקינן
 עיבור בהמה
 לססח וי"ל להר"ם
 דר"ז כטריפה
 דלמתי דמסיק
 אבל על הפרה
 דברים ע"ב
 לטריפה ע"כ
 דאב"ר דאף
 עי' חו' נדה
 דמשכנת בכן
 לא שייך משום
 דמשכנת פסול
 וא"כ

עובר כהכו דחמיר לאינשי כו' וזוקא למלק לענין מינו וע' הו' יבמות פ"ה סעי' ב' וכו' (ה"ב) ואמנם לדעה הפו' דהליא בהא דעומאה דחוי' או הוהרה וס"ה שבת אכל מולה וא"כ רבא דמשי כנון שהי' לו מולה בחוך בחוך ביתו אזיל לשיטתו ביתא' ז' כ' וכמ"ס בתוי' ד"ה חר"ם משמי' דרבא אחר שניא דדוקא לענין ק"פ ס"ל לרבא דחוי' משא"כ לשאר מילי הוהרה בצבור וע' חוי' יבמות ע"ה א' ד"ה בעלמא הבס אליבא דר' וע' חוי' קדושין טו"ה ד"ה אמר וכדמשמע ג"כ בזבחים ט"ו ז' וע' ביומא מ"ב ולדיד' שומטין ואין מאכלין אותו נבילה כיון דשבת הוהרה אכל מולה משאי"ר ש' לשיטתו ביומא ז' ב' דחוי' בצבור וא"כ לא משכחה בכה"ג דהרי עדיף לנבלה ע"י א"י וכן משמע בפסחים פ"ה טע"ה דרב יוסף ס"ל כמי דחוי' בצבור וע"ה בפר"ש ולכן מוקי רב יוסף אליב' משום דהגריה לא מעכבא לריש דחוי' בצבור וע' חוי' יומא ל"ט ד"ה ואודי משמע דל"י הגרלה מעכבא וא"כ בתוי' ד"ה תני וא"כ ס"ל דר"י לטעמי' דהותרה בצבור וכשניא דרבא. אפס אכתי תיקשי דרבינא גופי' ס"ל ביומא ו' ז' דחוי' בצבור וע"כ דלא ס"ל כרבא כששטת אמו וזה איש לקמי' הוה"ס דלרבינא דדריש כשהומוס וא"כ ע"כ דרבינא ס"ל כמד מהני אוקומתא וא"כ לדיד' ע"כ מוכרח כד"ס דהגריה לא מעכבא ולא אצטרף לחומר לעיל ל"ט ז' דבבבא' סליגי והול' דכהא גופא פליגי אי דחוי' או הותרה בצבור ולא ילפי' מהכא לשיטתי' אי נימא דלרב יוסף דמוקי משום הגרלה דלא מעכבא משום דס"ל כר"ס דחוי' ולא השכחה כ"א דנימא דהגריה לא מעכבא. ואולם לפי' מה שקשה מע"כ על ח' הגרע"ה ד"ל דחוי' בנטרף מהא דאין פודין להאכיל לכלבים י"ל לפי' שכי' בשנות אלפי' מעש"ס ס"ג מ"ה צ"כ שלקחו ומת יקבר ע"י עורו והיינו לכ"ע משום דאין פודין כו' ופלוגתי' לגבי לקחו ח' דר"ס סוכר ופדה דאזיל לשיטתו דקדשי בה"ב א"כ העמדה והערכה ולר"י נש' וא"כ ר"ש לשיטתו דאין פודין וס"ל דחוי' בצבור וא"כ י"ל דמשכחה ג"כ בנטרף ולא מוכח מידי וע' שנועות י"ה כ' ודוק וע' רש"י שבת ק"מ ע"ב ד"ה והרגמה כו' ולא לכלבים דריש לשיטתו דאין פודין וזכ"ה יש לפלסל כיון דבשבת אסור לפדות ואכמיל'. ומיהו תיקשי לשיטת הסוסיקס לדידן דקיי"ל כרבנן דהגריה מעכבא וקיי"ל דחוי' בצבור וקיי"ל דאין פודין וא"כ תיקשי קו' הוה"י דל"ל קרא להומוס וכוומר תיקשי על הרמז"ס שמוסק להדיא כאוקומתא דרבא ומימלא נסכה דבריו הל"ל הנאמרים בדרך פלסול דהרמזים סוכר להדיא דחוי' שבת אכל מולה כמבואר בדפ"כ בשבת וכן לגבי שומאה סוכר דחוי' בצבור (וא"ל דהא ע"כ דהותר לזורח מולה דוכי אומרים כו' ד"ל כה' שבת ד"ד א' דמנוה רבה שאני ואף להסוכרים דגס כ"א לענין אחר ועוסק בככשר המנוה הו' בעידנה וא"כ אף דהותר לזורח פק"ג ת"מ באונוה שעה אינו מקיים העשה ובתוי' פסחים ג"ח א' דבעשה דחומר לא צ"י בעידנה ומיה"ס מותר לישראל לשמוט בצבורו מלנבלה וע' בתוי"כ יומא פ"ב ז' מש"ס לפי דרכו ואין עת האסק פה] וז"ל בפשטות כשברת הראשונים לגבי השומט בשבת מהא דאי עביד לא מעכבא כיון דאין כאן אלא איסורא דיומא וכמו שהבאתי כ"ל"ק כשברא ז' וכה"ג כהכו הוהי שבת ע"ב פ"ב ז' וב"מ וע' נש"א כלל ס"ט וכ"כ הרשב"ה יבמות קי"ד בהא דמערבין לגדול בייזוב וע' רשב"א בשמ' מ"ה ס"י ז"ו וע' חו' הגיב' דד"ה ובתוי' ע"ה מש"ס וע' ירו' פסחים ס"ו ה"ה בשו"ת ד"ה אלו עבר והביא שמה אינו כשר וע"כ דכיון דהקטול אינו ממחית וזכא אלא מחמת שיהא שבת וע' ירו' ר"ה פ"ה ה"ה ובשו"ת וע' ש"ח יריעות האוהל ס"ס"ה מה שפלסל לענין חמץ בפסח אי שייך אי עביד לא מהני וע' ש"ח ש"ח ז' וכן נ"ה מה שהשיב על השו' בית אפרים מו"ד ס' ל"ט ולפ"מ' כמי נפקוח בליקוטיו

דיש לחלק בין חמץ ליו"כ דהמאכל גורם החיסור ג"כ אף דיש לזון דהא חמץ שעה"פ אסור רק מקנא וע' רש"י פסחים ל"ה ירקות שי"ח בפסח כו' בדמאי ופרש"י אכל בטבל לא אף דמעשר ירק מדרבנן משום מהכ"ע ובסוכה כ"ג נבי אין עולין בסוכה ע"ג אין פרש"י שאס עשה בזו"ט י"ח והא מהכ"ע הוא לאסור אף בדרבנן ויש לחלק דבסוכה יומא קגרים ואינו אסור מלד פלמו וי"ל להיפך דטבל אפשר גם היום דהפרשה וע' במרדכי בסוכה לחלק בין איסור מלד פלמו לאיסור מוקצה ואף דיש לחלק דאם עבר ותיקו מתוקן וכשבת מ"ג ובינה ל"ד וע' יו"ד סי' י"ה סי"ב ושחיתו כשרה ובדגמ"ר שכיין לסכרה ה"ט' דבעלמ' באיסור דיומא וכן במ"מ בסו' ר"ה יע"ס והכ"ל בחולה בשבת מוטב לשמוט לו מלהאכילו נבילות כיון דאין המאכל האיסור וכן הביא סכרא זו בכשמים ראש בשט הרשב"ה בנר"ו. ואולם למ"ס הר"י והרא"ש פת"ו"ב לענין מולה דאין נבילה קיל מאיסור שבת דהוא איסור סקילה דמ"מ איכא מומרא אחרינא כבבילה לפי שהוא עובר על כל זית אכל לענין שבת לא עבר אלא בשעת שמיטה דקיי"ל דמעש"ס מותרין וא"כ הא דמשי רבא כנון שהי' לו מולה ושטת אמו בייזוב וע"כ משום דס"ל מעש"ד'ר ור"ס ס"ל מעש"ד"ה ולהיש"ט בהמרובה דה"ה מעי"ב דאי קרי שבתן וע"ס לא"ז רש"ה וע' למ"מ רפ"ה משביתה עשור דלרש"י לא מיקרי שבתן לגבי מועשה יו"כ וכ"פ בפרש"י שבת קי"ד ולהר"מ מיקרי שבתן גם לגבי מלאכה וע' רש"י בפי' ע"ה"ה שגרה"ה ססורה עזמו ממה דפרש"י בה"ס הנ"ל וא"כ לרב יוסף י"ל דס"ל אליבא דריש דמעש"ה דה ורבינא לטעמי' דקיי"ל בפסחים ע"ד ב' וחולין ז"ב ז' דרבינא לקולא (ובמרדכי דב"מ הגי' להיפך רבינא לחומר) וא"כ ע"כ דגס לר"ס איכא לאשכוחי כדב"ה וע' חולין ד"ד ע"ב חמץ של אי' דהסוכרים אף דמחליפין אסור למחליף עזמו וע"כ דמ"מ קיל להו יותר אכילה ובחמת רש"י בחולין יתקו וזו דכל מני' למי' וע"כ פורתא כו' וכיומא פ"ג ז' אכל תמוה חו"ה לכהן וע' בתש"ב"ן ס"ג ס' ל"ו שדה סכרת הר"י וע"ה נחתם סופר חו"ה ס' ע"ט מה שפלסל בדעה"כ בחולה בשבת וע"ס סו' פ"ב בענין ריבוי איסורין וע' נכוחות ז' א' ד"ה מתוך ומולא חמץ בביתו דכופה עלי' כ"ל היינו דאסור לשרפו מדרבנן משום מוקצה ועכ"מ פ"ג מחו"מ' ה"ח והרי כשמשעה בביתו עובר על כל שהי' ועדיף לשרפו ולעבור באיסור מוקצה דרבנן וע"כ דלא משמו לריבוי איסורין רק שלא לעבור בקום ועשה ולשיטה רש"י דלא כהק"ו ע"כ דס"ל דריבוי איסורין עדיף. ומלאתי בריש' פסחים מ"ח א' ד"ה מלאת דקשי לן ומוטב לעבור על כ"י מאליו מלעבור על ל"ה דשמיטה דעושה מעשה בידים ועכ"פ דרש"י גופי' ס"ל בפשטות דלכ"ע עדיף שלא לעבור על איסור חומר מהרבה איסורין דקילי דהרי כאן עובר ג"כ בכ"י ועל כל שהי' וע"כ דבחמת ל"כ' חומר איסורין עדיף טפי וע' בה"י לערובין ק' ט"ה (ובל"ה י"ל דגונת חמץ דכחובות דכיון דהעמידו דכריהס בשו"מ' לוכא איסור כלל כשמשעה וכמ"ס חמץ בשבת ד"ד א' ד"ה קודם. וז"ה נימא ג"כ מהא דפסחים ויש לפקק עדיין ואכמ"ל) ואולם בירו' דערובין ובפסחים איקא א"ל ר"ה לר"י לא כמלכה עובר על כ"י ובל ימנא א"ל מוטב לעבור במ"ל' שלא באהא לפנינו כו' אח"כ כאלין פלוגתא דהנינן חמץ הניהינן כו' ונריך לדמות לפרש"י כגונת הירו' דקאי אדרי' שחשבונו כאלן כסוגיא דהתם אכל דברי ר"ה לא תליא כלל בהא דהתם משום דקום ועשה עדיף. ויש לפלסל בפסחים דרש"י בפסחים מ"ח א' מהא דערובין ק' ע"ה דהיכי דלא עביד מנוה קום ועשה עדיף ולפי המסקנא נימא דהיכי דלא עביד מנוה קום ועשה עדיף והכיני לוכא רק פורש מעעבירה. וז"ה יש לדמות קושית א"ז רש"י בפסחים דמאי פריך ר"ה לר"י לדכריך

כיו דהיכי דעביד איסורא קוס ועשה עדיף וא"כ כיוון
 שמימו להחמין ושובר על כ"י אינו דומה לכל תגרע
 דשם המעשה נעשה מחליו אבל הכא קוי בעושה מעשה
 בידים ואף דבערובין דחי ודלקא מ"מ י"ל דכן האמת
 (כמ"ש החו' בחולין לג"כ ובתו' חגיגה יח"ב ד"ה כאן
 ע"ש ובתו' הרשב"א ובתו' גיטין ז' סע"ב ובתו' הרמב"ן
 כ"ב ק"ד ב' מהא דערוובין מ"ן ב' ודלמא היכי דאתמר
 ועי' תו' משמות פ"א א' ד"ה ודלמא וכן משמע ג"כ בתו'
 מ"ה ק"ז סע"א וכ"כ הר"י בפ' השולח ודלמא אקטווי
 אקני לה' וכו' ג"כ קוסית הרשב"א בקדושו לשבת ד"ד
 ב' ודלמא הנחה כוי ע"ש בפ"ש וכו' ועי' ש"ת רע"א
 ס' קנ"ז ושמן רוקח ח"ב בקי' ד' וא"ש בפ"ש. וכוה
 מיושב ג"כ קוסין מורמקא לבינה כ"י ע"כ ד"ה ודלמא
 ב"ש ל"ל מוקפה דאי דע מדר"ג ודאי הוא דל"ל מוקפה
 וע"ש בקי' ועי' דערוובין א' ח' דלמא כי תניא כו'
 ודלמא קבנית היכל כו' ועי' במגילה כ"ז א' ודלמא שאני
 כו' ועי' קו' ד"ה לא ואף דקאי הכי במשקא ועי' יבמות
 י"ח א' ודלמא מאן דקיים כו' ועי' מ"ד סע"א ודלמא
 לא איירי בה כו'). ואמאן לשיקא מהו דכתובות תיקאי
 דהא רבא דאתה ואם של הקדש אל"ע ועי' דס"ל ג"כ
 כרד דטפי עדיף שלל לעבור על איסור תמור וא"כ מאי
 משני רבא ב"ק שחי' לו מולא וקא ספי מוטב לכלל ע"י
 נכרי וכדאמרן ובלא"ה לפתסי ביד מלאכי ס' תקס"ד
 דבמדי' דלכילה לא שייך כלל זה דהלכתא כרבינא
 לקולא וע"ש כסם דמשא אליעזר וכ"מ בחולין ח' ח' ח'
 אמר ב"ק ודלמא ב"ק וכו' ועי' בחי' חולין מו"ב ד"ה
 ובלכתא ובהקטות רב"ה וכו' דלמ"ש קאו' בחולין מ"ח
 א' וקד"ש כס' הכשרין דהוי סהס רבינא ק"זא [ועי'
 ב"מ נ"ן א' דמקשה עליו אביו ועי' בשבת ס"ג ע"א
 וכה"ג ב' השאג"א בקי' כ"ד דהא דברכות כ' סע"ב
 מדאקדמי' לטויה דרבינא קודם רב חסדא ועי' ופי'
 ליבמות מש"ש ב"ה ועי' נדק לג' ב' דאקדמי' לרבינא
 וכו' אמר לא תפוך וסוקה מ"ז א' דאקדמי' לטויה
 דרבינא לר"פ ועי' חולין לג' א' רב אחא בר רב לרבינא
 אך הסס קאי אדרבא ור"ז ועי' ב"ק מו"ב רבינא
 מרב שש ועי' קדושין י"ג שלח ר"א בר רב לרבינא ועי'
 זבחים כ"י ע"ב מאן צייט כוי וכן יבמות ע"ה ב'
 אמר רבינא אמר ר' יוסאן ועי' רש"י חולין ק"ג ב'
 ד"ה משום ועי' הוי כתובות ק"ב ב' ד"ה רבא ודוק ועי'
 קהרש"א קדושין ס' ע"ב ועי' תו' נזיר כ"ד א' ודוק
 לומר דלא כרבינא וכונתא מנח דקתס רבינא הוא בתרא
 וכ"מ בתו' ע"ג רפ"ב ד"ה א"ן מעמידין טוב מנחתי
 ראי' זו בפ"ה ועי' בא"ע ח"מ ס' ע"ב באורך ועי'
 סוקה י"ג א' שלם רב אחא בר רב לרבינא ובת"מ אמר
 רבינא בר שלח וכה"ג רבינא טובא ועי' סנהדרין ע"ו
 ב' ועי' חולין ג"כ וכה"ג וכן משמע בשבועות כ"ג
 א' דקאי רבא אפלוגא דרבינא ובת"מ בת"א דהי'
 עוד סתם רבא קדמון עי' בתו' לכתובות כ"ב ב' ועי'
 ב"ק מו"ב ט"ו א' איסיי רבינא לרבא והא כשנת רבא
 נולד רי"א ורי"א קיים מרבינא ובת"מ א"ז רש"א בת"א
 ב"מ פ"ו וגם ק"י חלמך חב"ר לר"א כערוובין ס"ו א'
 ועי' דמעייס לברכות כ"א ע"ב וכה"ג בכ"מ לאין מספר
 שם כ"ג א' ולג"כ ולמ"א וליט' ב' וס"ב ב' ובת"מ ע"א
 וק"י ע"א וקל"ז ב' וערוובין ס"ג א' וסח"א ופי' ב'
 וק"י א' ופסחים י"ב ע"ב ועי' שבת ק"ס א' מר ברי'
 דרבינא מרכיבין וס' ב' עיב רב מרדכי לרבא ואף
 דקאי לחמירי דר' כר' כי לאוית דק' ג"כ חרי"ב מרדכי
 ועי' ביצה ו' א' רבינא הוי יתיב קמי' דרב אסי כגי'
 הר"ף ור"א וכן משמע מדמייטי עליה מדרכא ורב
 מרדכי ועי' יבמות י' ע"א וק"י ב' וקבוצת סח"ב וגיטין
 י"ז סע"ב ע"ג ויבמות י"ח ב' רב אחא ברי' דרבה
 לרבינא אקלט איתמר כו' וס' דמייטי ב"ש אמר רבינא
 אל"ר רב גואל אקלט ר"י בר אבין כו' וא"כ אל"ר רב
 גואל כו' ועי' ביצה י"ז א' וכדתיקין רבינא ארב יוסף ואף

ש"אין הכרס מזה וכמו שנועות ביה א' ד"ה ושמואל ע'
 רש"י תענית ז' ב' ד"ה אל"ר מר ועירי ועי' כ"מ
 ק"ט סע"א ויכ"א וכו' ט"ו וקענ"א ע' ברא"ש ורש"י
 וקה"א ו' ב' וקל"ב וכו' ע"ב ומכות ח' א' וע"ג ע"ב
 ב' שנועות ל"ט ב' וכו' וסנהדרין מו"ב וכה"א ועי'
 סע"ב וזכאים ד"ב ע"ב וקו' ב' וכו' וסנהדרין מו"ב וכו' וכו'
 מו' ב' ובת"מ לרוב דמבאר שהי' רבינא בימי של רבא
 ועי' שנועות י"ח א' דאמר רבא צייט מה דאתר רבינא
 רבך ואף דמסוביות הנ"ל אין הכרס כ"כ למ"ש בתו'
 לכתובות דהי' עוד חרי סתם רבא וימא ג"כ ב' הש"ך
 בס' ר"ק בהא דשבת קמ"ב דאקדמי' לרב יוסף ועפ"י
 יפלו ג"כ כמה קוסיות שנדקו קאו' ב"ק מ"ב מ"ב
 אדרכא עי' תו' שבת כ"ט א' ויבמות ע"א ושבועות
 ה"ב וחולין ב"א וק"י ע"א ובת"מ לאין מספר מ"מ מוקה
 שם הראשון הי' מוקדם יותר לרבא סתמא דכולי ש"מ
 ורב אשי משמע שנולד אחר רבא בר רב יוסף בר אמי
 דהראשון הי' בימי ר"ה וכו' שהארכתי בתו' לכתובות
 כ"ב ב' ואכמ"ל ועי' כ"ר כ"ר פסחים פ"ק דאם לא ביטל
 מותר לא לבער ולי"ד לשרוף במקומו דהוא פוסק במקמים
 ועי' ח"י ומדריו פ' בתרא ר"ה וכו' במ"ה ס"ח ח"מ
 ס"כ ב' משמע איפכא וי"ל דר"ג פליג על החו' במשנה
 ע"מ לבעור ועי' ש"א ספ"א ועי' מק"ט ס"מ לא דתקנתו
 על הש"א ולא העיר מדברי קה"ל וכו' לפיכך ט"ז ד"ה כ"י
 ועי' ח"ש ב"ק וקוסיו לקדושין וע"כ לענין כ"י דעובר בכל
 רבע דאם לא ביטל מותר לבער אבל לגבי שופר דעובר
 דעשה העמידו דבריהם בשוא"ת והר"י לשיטתו כ"י
 איסורין וא"ש : וכוה יש לפלפל ג"כ ע"ד האמור"ס
 בשבועות דלמ"ה דס"ל לר"ע דהגדל מעכבא ע' יומא
 מ' ע"ב וא"י בפסחים ע"ז א' דיתא תנא דס"ל שומא
 וקתרה בכבוד אלא ר"ש יע"ש בתו' ועי' ש"א ס"י ל"ח
 ומשמע דגם ר"ע ס"ל שומא דהוי ועי' דס"ל דריבוי
 האיסורין עדיף עלצבור על איסור תמור ולכן מותר
 לשמוע א"ז אכל לרבא דס"ל דהתרה אין ברכת ל"ה
 וא"כ בכתובות כה"ו החו' אליבא דרבא משא"כ לר"ע
 דס"ל דעדיף לשרפו מלשהותו ולעבור על כמה איסורין
 וא"ש דהתו' בפסחים ה' ב' דהוי סהוה שורפו לצורך
 היום הוי לצורך קלמא ומיושב דברי המ"א בס"י תמו' ס"ק
 ג' ועי' יומא ע"ה א' דכ"ע למימר לה' יוסי התורה וה"ה
 במשנה ג"כ ב' פליג ר' יוסי דלדודי' תמיד לאו בתקדו"ת
 ולת"ק הוי תמיד בתקדו"ת ולפ"י למ"ד כשכח י"א ב'
 דתכ"ר ס"ל דה"ש הדעת אסור וליף מקרא דתמיד
 י"ל דאזיל לשיטתו דתמיד הוי בתקדו"ת. וא"כ תיקאי
 מי לא כתי מניס כוי ועי' ש"א יסיה דעתו ועי' הוס'
 פסחים א' ד' דכ"ע יפרכין מר' ישמעאל אדתיב"ש
 ולפ"י תיקאי לה' יוסי דלפי' סילק את התורה כו'
 ולדודי' דס"ל בפסחים דתמו' בכבוד תיקאי מנ"ל הא
 וכל"ל אף בתתא ז"א דהא ר"ע ס"ל דאין פורין
 לתאכל לכלבים וכו' ועי' הקו' בפסחים כ"ט סע"א
 ובת"מ ל"ע דמשבת כע"ף וגם דלדודי' מוכרח דרבא
 גופי' מוקי עמיה דר"ע דע"ה כע"ה אחריתו וה"ה ובה
 בפסחים ס"ז מדר"ע לטעמי' דר"ע ולא ס"ל וגם
 משבת דאי דאיסורא א"ע"י א"י וכמש"ל. וגם כיבוד
 הקדר דלר"ע הוי דתמו' בכבוד יענין בתו' יומא
 ז' סע"ב ס"ה א' שם שכתבו דלמא איתא ברייתא דהסס
 לר"ע א"ע"י דהברייתא ס"ל להדיא דהתורה כע"ה. אבל
 איתנה להב"ה ראי' להיפך דאיתא ב"מא י"ד א' מתני'
 דלא כר"ע דאתר טעור ר"ע ועי' דלר"ע דתמו' דלמ"ד
 התורה י"ל משום דלא בעי הואה כלל וכדלעיל ח' א'
 ומסולק קוסית התו' הנ"ל אף אין זה מוכרח דית
 לדתו דדוקא רב חסדא מוקי הכי לטעמי' לקמן מ"ז ב'
 דס"ל שומא דתמו' בכבוד אכל למ"ד התורה מוקי
 למתני' כתי כר"ע דהא למ"ד התורה לא בעי הואה כלל
 ולהכי ניחא ל"י ט"ז לר"ה לאוקתי דלר"ע ס"ל הואה
 וכת"ד דתמו' בכבוד דלא תיקאי מר"ע ומסולק קוסית
 הפסחים

הקו"ם שם י"ד א' שהקשה לתמא לא ס"ל הזאה כלל
 ד"ל דרי"ם לטעמי' ע"כ לא צ"ע הו"א וכנ"ל ולכן רוב
 לאוקמי לר"ע דס"ל כהא כווקא' וע' יומא ח' ב' אחר
 רבא הלכך כו' וא"כ לפמ"ש המו' לחד שניא דרבא ס"ל
 הוקרה בצבור וכסמח מתני' ותיקשי דרבא אדרבא דלעיל
 קאמרוין דלמ"ד הוקרה לא פני הו"א כלל וגם בלא"ה
 י"ל דלפולא דלר"ש לא זשכחא ממוס הגרלה לר"ש
 דפוסר ככל שש"ר אפי' לגבי פרט. שטאק דמזוה
 ככך מ"מ כיון דלזינו מוקר בצליה הו' לדיו' שש"ר
 ולאו ס"ש וא"כ ממילא מוכרח ג"כ להך שניא דהגרלה
 לא משכבא וכנ"ל ומה שהק' המו' דיומא בדיה דמיימו
 מה"ד ענינא אינה משנה וי"ל כמ"ש בה"מ סי' ס"ג
 דכמעט לריה"ס כיון דהאיכור מזד שמיטה לא הו'
 שמיטה גם לרבנן דר"ש וא"כ למאי דש"ר ללא גאסר
 ע"ג ע"ג מתי"ס ורק מזד העריפה לא הו' שמיטה גם
 לרבנן משא"כ במשחלה דגאסר מתי"ס כקדשים ולכן
 מהני דמיימו לגוק וכנ"ל :

ומה שהעיר מעלתו דברה: ר"פ המביא דהא דכח
 קרא עניו קודם ביה"ש דאל"כ בלא"ה אסור
 מספיקא להסודים דספד"א לחומרא. דהא ר"ש צפוי"כ
 נכז גם אבה"ש קמא מביא אשכ טלוי ממוס דהו'
 כחתיכה א' משחי מחיכות. לא אכסר כי לא הכתי
 קושיהו לכאורה ד"ל דגם סס הוי מטעם ספד"א לחומרא
 ובחמת ר"י לשיעורו ספ"ק קדושין דסובר כווקא'
 דהך דלא איקבע איסורא הו' ספד"א ולחומרא וספיר
 י"ל דהא דמביא א"ת משום דסדל"ה אף דלא איקבע
 דלדיו' לא ס"ל כר"ג וכמ"ש מוהרי"ט ואף להרמב"ם
 דסד"א לקולא וסובר כר"ג דענין איקבע וכמ"ש צ"ח
 משנגות ומ"מ הרי פוסק להכריע קמא מביא א"ת
 ולדיו' י"ל דמוספת יו"כ אין לו שיעור מ"מ הרי הרי"ג
 נהב זאת לדעת המו' שכתב דיע שיעור ודמה דברי"ס
 שזו ע"ד י"ט ססור דקדא"למא לדעת המו' ע"כ דס"ל
 ספד"א לקולא וכמ"ש האחרונים והרי דעת הקוס'
 דכריתות דמתני' דקתי שנה ויום חול ואינו יודע בזה
 תמן עשה מלאכה דמיי"י ביה"ש דמ"ס דליקבע איסורא
 כל היום וע' פר"ח סי' ק"י בקו"ם מה שהעיר דהר"י
 דיומא א"ת לפלגל תהא דרב ל"י ע"ש בע"ש להמוהרי"ט
 בהא דא"ת למ"ד סד"א מה"ה לקולא דלדיו' דענין
 איקבע וע' כריתות יו"כ מ"ט דרב כו' טוב מלאה
 בשעה"מ עהרמב"ם ס"ב מהט"מ סכ"ב ג"כ להקשות
 דספירת הר"י דיומא והמביא כמ"ש בעלתו וכתב
 שמא אמי"כ בלשון ממודים כהיו"כ סי' ע"ה שרגיש
 בזה וק' דדוקא וכעת אין בדיה הם' הוה לעי"ן ב"ו ולא
 ראייתו מימי (וי"ל דדברי המוהרי"ט דהך למ"ש האחרונים
 על קו' הר"י דחולין י"א דלא אמרוין מטעם ספק לר"י
 כיון דאיכא לברורי מ"מ הכא כיון דלר"י להביא קרבן
 מספק כה"ג אינו חייב לברר ואפי' היכי דאיכא טרחה
 לא שייך לברורי. וכמ"ש במ"י לברוכו כ"ז א' ובתי
 לפסחים ט' ב' ואף אי שבע"מדר וגם דכוון שאכסר
 עליו לא הו' מצע מ"מ חזין שמחוייב להביא על הספק
 לכפר) וע' מ"א סי' שמי"ב דאפשר דיש חילוק בין עיולי
 יומא דלתמקא התירא לאסוקי יומא דלתמקא איסורא
 וע' צ"מ ב"ה ר"ס הקס"ב ובשעה"ס ע"ד מה"ש
 ה"י וז"ל קרא קאי על כס"מ שם ממש רק לפ"ד ל"כ קרא
 דחולין בחר חוקה וע"כ מוגרס כסברת הר"י דיש לו
 שיעור וע' י"א דיו' לולב סוף כלל מ"ח וע"ע בש"ת
 המ"ש האו"ם סי' ל"ה וב"ל"ה דכוון דבה"ש הו' ספק ואי
 הו' מן הלילה לא הו' חוספת שבת כלל. ואולם דה"ס
 לפמ"ש כ"מ בסנה"מ דרשנא הרמב"ם דגמ' דסובי"ח
 ה"ל כלאים דמסקך כרת מודה הרמב"ם שהוא מביא
 א"ת וא"כ הא בה"ש אסור ממוס ספק כרת דלכ"ע
 לחומרא וע"כ דקרא אצטריך דגם מקודם יהא אסור
 משום עשה דמוספת. וכן העיר ביד אלי' וע' בס"מ שבת
 אח"כ בחדושי' ליומא. דמ"ש מ"ש. לפעיר בזה וי"ל דמ"ת

משכחת במצי טיעור שאין בו איסור כרת דהא קי"ל
 כרי"ם דח"ס אסור מהיה ומו דלשונה הירושלמי דפ"ו
 דהרומא ומודה רש"י בל באיסורי הגאה ובי"ז ואף דבש"ס
 דילן לא משמע הכי ביו"כ מ"ת משכח באיסורי הגאה
 וע' בש"ת יד אלי' סי' מ"ט שהאריך בפלפולים דבהכ"מ
 הכ"ל בספק כרת וע' במו"ד סי' ק"י דכתיבה שדחה
 דכ"מ הכ"ל וז"ל מה"ד בסוף ימות. מכדי הא דאורייתא
 כו' מה לי איסור כרת כו' י"ל ע"פ המוהרי"ט דמיימו
 סי' א' דהלא מחלוקת הרמב"ם והרשב"א בסד"א אי
 בעי בא"ה חתיכה מבי"ח ובכריתות יח"א השוחט א"ה
 בחזן ר"מ מחייב ללא בעי קביעותא לאיסורא וחכמים
 שטרין וא"כ לר"מ ספק אסור מדאורייתא ולפ"ו כוונת
 דהכא לר"מ קיימין וגם ר"י לשיעור דמפרש הכי מ"ט
 דר"מ וע' תו"ט רפ"ק דמתי' במעש"ס דהוא"ל ואינו
 בכתרת רק בלאו לא גזרו והא ר"י מיי"ס למיעוטא גם
 באיסור לאו וי"ל וע' ש"ח נו"כ"י מ"ת סאו"ח סי' ג"ז
 בה"ד רבא שבת כו"ב שזן של שריפה היינו תרומה
 שנתמאה ומתוך שנתה עליו לבערו דהא אף ששבת
 שהוא שבת לא ישכח שהוא לילה ואסור מוסל שריפת
 קדשים כמו בחול דלמאן יע"ש כו' וז"ל דלמ"ד
 דסדל"ה ע"כ לר"מ דחוספת שבת מדאורייתא אסור
 קודם בה"ש וכמ"ש הר"י הכ"ל ולמי"ס המוהרי"ט דהא
 דסד"א הליא בחתיכה מבי"ח ורבא לשיעורו. וגם לרבא
 דאמר בסוכה ז"א מינו דהו' דוקן בסוכה הו' דוקן לשבת
 וא"כ כשאל יוס ראשון של סוכות בשבת לא בחוספת של
 ח"ס דלגבי ליכא מינו דסוכה דמי"מ אסור בחוספת
 ואף דשבת הו' מוקר ואי לאו חוספת שבת הו' שרי
 כה"ש לטלטל וכי"כ כסול ז' בשבת דאצטריך קרא
 לחוספת ח"ס וע' ב"ה לכריתות דכ"ג שמפלט בענין
 אי הו' אחזק איסורא וע' למ"מ פ"ד משנגות ה"ב וע' ס'
 שפלט בה"ד מה לי איסור לאו וכו' וע' ב"ה לח"ס לפסחים
 שמיטה דמוק"י. והנה חפ"ה הקשו מטובה כ"ס דרמ"י
 דרב ג' דל הא ספק עמא הוא דהא י"ל דהתם הו' בעומת
 הגוף דבכרת ולכן בעומת עשר ספקו טבור. ולכא'
 לה' מולין מגיב ד"ה ש"ה דלתמקא דל"ד וע"כ דלמ"ד
 אין חוספין ל"ס דרוסה דאינו מביא א"ת וי"ל דלרב סס
 נביא לר"י חוספין ל"ס והכא בצער הקרבן שהי"ל חזק
 טהרה וכעת מלאהי ב"ס ש"ה בקדמה שש"ר.
 ואולם א"כ דרב דאמר בכריתות י"ז ב' דמ"א טבור
 כיון דלא איקבע והתם לרב קיימין ולדיו' רק לז"כ
 חוקת איסור מ"ת אינו מביא א"ת ור"ב אמר רב לשי'
 ולשיטת הירושלמי דהרומא דמודה ר"ל ביו"כ ניחא
 קושיית העולם דלר"ל דח"ס מותר מה"ת וא"כ כשאל יו"כ
 בשבת יהי' מותר בשמות מכשעור דהא יו"כ בככותה
 ולענין מ"ע שבת מקיים אכלהו היום ככות וע' בש"ת
 הרשב"א סי' מד"ר ובהדושו לכונה כ"ז וע' בחומ'
 שנועות כ"ג דה"ש דכילות השנועה חלה וסכי"כ כ"ג
 ולהור' הכ"ל ניחא וגם לכבלי ניחא לשיטת הירושלמי
 דתו' קדושין לח"א ד"ה אקריב כו' דגזירה כ"ר אטו
 כ"ש או משום דאכלהו היום הו' עשה שקיה. וע' מ"מ
 פ"א מה' מעילה דהגהה כ"ס כו' וב"ה"ה נ"ל דהקושיא
 גם לרי"ם דח"ס אסור מה"ת דהיינו משום דסמא אכילה
 בכותי ור"ל ס"ל דסמא אכילה ב"ס רק דהלבאה אפקי'
 אכיות למקוה ולפ"ו וגם לר"ה כיו"כ מותר לאכול ביה
 דהא דחו' לאצטרופי מדרבנן ולענין יו"כ לא מיי"ב דלא
 מיי"ב דעמי' הכי וע' רש"י פסחים כ"ה ע"כ לא יוכל
 משמע לא יבא היתר כו' וע' כי"ת בפי"א מה' ח"מ
 האול ממתן עמו דפסח כ"ס וכו' והארמון במתי' (ולשיטת היר'
 מ"ה שמקיים לר"ל דח"ס מותר מה"ת במקדש בחזן
 דרבנן בשעות דאורייתא. ע' פסחים ו' ס"ב דכתי"ב
 ליחוי ג"כ חרי דרבנן ואין סברא לטקן בח"ש לשאר
 מתן דרבנן כיון דכשאלא כשעור הו' דאורייתא ורק
 לרירו' ניחא דכתיב באיסורי כהא לכ"ע אסור מדאו'
 וגם

וגם להטו דבשיבור לכע אסור בחט וגם יס לפלפל
דמשכח בשלכדיא אי נימא דליכא אסדיר רק לר"ס
דכ"ס למלקות הוו לוקין גס שלכדיא וע' בשמיס ראש
סי' של"ו ועוד י"ל בכמה גווני :

ומה

שכ' בישוב דברי ר"ו דאס שטתה ואח"כ חישב
לדווק דמה אסור באכילה ומומר בהנאה והביי
תמה עליו בטייוד סי' ד' דמה"כת לחלק וכ' לתו' ב"ק
ע"ב ורשב"א בחידושו לקדושין נ"ח א' ד"ה אלמא
דאינו אסורין בהנאה מה"ת וקרא דו"מ לא איתקש
רק לאכילה ולענין הנאה הוי ספ"דר ונקטינן לקולא עכת"ד
ולכאורה עלה בדעתו לדרידן דקיי"ל כר"א דכ"מ שנאמר
לא יאכל כו' אסור הנאה בשמיע וא"כ י"ל דו"מ אסור
בהנאה מה"ת אך בתו' פסחים כ"א ע"ב ד"ה כל
תוי ר"י דלא יאכל ולא תאכל ולפינן מלא תאכלו אבל
כי כל אוכל לא ילפינן מלא תאכלו והכי דכתוב ויאכלו
י"ל דלא ילפינן מלא תאכלו וע' בתו' ב"ק מ"א סע"א
ושב ראינו בפע"מ פ"ה מ"א שפ"ה שפ"ה ג"כ בחקירה
זו וע' תו' ע"ב ג"כ א' ד"ה תהו וע"ש כ"ט א' ד"ל"ק
מקרא דויאכלו אסור הנאה וע' פ"ח סכ"ה . ואמנם
מח"כ מעכ"ת לספור דבריו עפ"מ המ"ני בקושים סי'
ח' דהכי דאיסתפק לראשונים ספקו לחומרא . ואולם
זה תליא בד"ה תו' מ"ק ע"ב לא אשאר לתי' ה"י איתא
להך דהמ"י ולק"י י"ל דמסתפק דהא דרבנן הוא ולתי'
הא' ל"ל הא דהמ"י . [וע' דמה"כ ב"ק הו"ב דברכו
היינו ח' מדמלך מנע' ובמ' אב"ע] וכבר הארכתי בפסוקה
מדהמ"ב"ס בח"ל ד"ס יד לפיאה בדברי המ"ל"מ ה' עדות
פ"ו היו לחלק דהכי דהספק הוא במציאות שייך לומר
דאוקמי אחוקמו דלא עשה אותו פעולה וע' מל"מ פ"ו
משכירות ה"ב וע' עמ"י סי' ט"ו לפלפל בהא דסי'
ערלה מותר דאינו אלא במציאות ולא בספק דרינא
וע' בש"ת רע"א סי' ל"ו ומ"ו בד"ה והנה יס ללדד וע"ש
ובתו' ב"ב ל"ב ד"ה והלכתא וע' בכמ"י סי' ו' וע'
במ"ל ע"ב ה"א מטומ' דבספיקא דרינא לש"ל אוקמי
אוקמי אחוקמו דנוסח הוזהר לא הוכרע דרין והכ"נ
כיון דמסתפק אי הוכינו סוסו על תהלתו הוי ס' במציאות
וכו' ניחא בה"ב המפריש סלע ואמר ה"ו נדקה וזה
הרי שני נדקה ולמה פוסק בסולק כל נכסיו לחיים
דמחוק לענמו דהוי ג"כ בעי דלא איפשטא ב"ב קמ"ח .
וכבר העירו בזה האחרונים הרמב"ם פוסק כשיטתו דכל
אח"ל פשיטתא ולאו מטעם ספק וכמ"ש ג"כ הרי"ג
וכן לגבי פ"ה . דפשיט טעם מהא' אח"ל דאין היקש
למחנה וע' ר"מ פ"ד מאישות ה"ב וע' בשע"מ פ"ב
מאישות סי' . והכ"נ בש"מ שהקדים כל נכסיו דהספק
אי גמר ומקנה דהוי הספק במציאות דאוקמינן אחוקמו
שלא הקדים כלל אבל במפריש סלע דהוי הספק אי הוי
נדקה וע' חב"ש סי' כ"ט בהנאה שאכלה דבר שספק
אס נוקב בני מעי' דל"ש לא אוקמי אחוקמו דאשו כיון
שהנמה בחוקק כשרוף אין הדבר הוה נקב וע' חמ"ש
חא"ש ע' ב"ב אות י"ד ואכ"מ . אך באמת יס לחלק
דל"ד לעש"כ המל"מ שהספק אס האכילה מותרת אבל
הכא ידעינן בודאי שהקדים כל נכסיו רק דמסת"ל
אס גמר ומקנה לאחר מיתתו ושייך לומר דאוקמינן
אחוקמו שה"י הקדש שלם וכמ"ש רשב"א בסולין דחוקק
המסתלקת ע"י המסתפקין לא מיקרי חוקק אך לדעת
התו' שחקרו בטעמא דר"מ אשמ"ה ולא נקבו כתי'
הרשב"א וע"כ דלא ס"ל לחלק בין חוקק המסתלקת וא"כ
י"ל דגם בכה"ג הוי חוקק מעליותא כיון דהספק בשיקר
הקדש אי גמר ומקדיש וכו' ניחא ג"כ דהתו' נדדרי'
לגבי הנודר מני הירק דטעמא דר"ע דלא לקי משום דהוי
ספק אי הדינעוין בכלל ירק ובחולין קד"ה כחבו דגם
לר"ע אינו אסור בבשר עוף אלא מדרבנן מדלא לקיח
דל"ע סובר בחמ"י א' מביא א"ח וע' תו' סנהדרין דד"א
ד"ה כולה וע"כ דלדידי' סל"ח מה"ת וכמ"ש מהר"ט
וע"כ דכיון דהדינעוין ס"ל חוקק סוחר קודם שגדר וכיון

דמסת"קל בכונת הנודר דהוי ג"כ ספק במציאות אס
כתחיל ליה ול"ל משום חוקק המסתלקת דהא הו' לשימ"י
לא ס"ל לחלק בהכי טוב ראינו בש"מ שחרי"ך
בשיטת התו' וכמ"ש האחרונים בכמה ראינו אי סד"ל
מה"ת או לקולא וכמו שהארכתי במ"ה ולפתמ"ל מביאר
בפשוט . ואולם ע' רש"י שבת ע"א א' ד"ה אשם ודאי
ל"ב ידועה וכ"כ התו' בסוכה ו"א ודהו' דט"ו דלרי'
ס"ל חתיכה מבי"ח דאיכבד איסורא גס לר"ע דרין
דקיי"ל כותי' יעו"ש וע' בשא"ח סי' א' אות י"ז וע'
בס' יגהה חכמה סי' ס"ב שמהה על הפלתיי בבה"ס סי'
ק"י ד"ה ומיהו לר"מ דחייש לחיטוטא מהא דכריאות
כ"א גבי חתיכה של חולין ומתיבה של קודש וכו' א'
ואכל את הראשונה זה מביא ח"ת ולא זכר כל הנ"ל .
שוב מלאמי שכבר קדמוהו בזה הגר המוד לכריאות יח"א
ד"ה הא מהו וע"ש לכריאות י"ז בתו' אר"י א"ר כו'
ובכריאות כנ"א יעו"ש מה שהעיר ע"י הפארת ישראל
שקדמוהו ג"כ בזה א"כ לר"ע ע"כ דסד"א לקולא מה"ת
וכסדר מוהרי"ט הנ"ל ולק"י אינו אסור אלא מדרבנן :

ובעיקר

ח' אות ל"ב דאפי' בסד"ר נמי יס דעות
להקל ודלא כהמ"ני וע"ש במערכת ב' אות ל"ב ועש"ת
רשמי שאלה סמ"י ח' מ"ד בכונת המ"י דאי לא נסתפק לן
מאי דאמר קמ"א רק אפי' כ"ס לדמות לדברי' דל"ה חסרון
ידועה וע' פת"מ בקושים במחודשי' סי' ד' וע"כ דלענין
ס"ס ספיר מיקרי ספק וע"ע באישות בקת"כ סי' ק"כ
ו' במלמ פ"ד מה' מלוה ל:סבורים דבס"ס אין מולין
וע' רש"י גיטין ספ"ק ה"ך כו' וזכ"א יחלוקו ופרש"י
מסת"קל אי כוכי וגם אי מזהו לקדמ"א ואמאי לימא
סי"ס ולהמ"י א"ש וע' בגמ"י פ"ב דמתן דר"ה פ' כר"י
דס"דר לקולא אפי' באיסור וע' נח"מ כלל א' סי' א'
במ"י ס' ק"ו שכ' מפורש רק היכי שהראשונים נסתפקו
בד"ו דלגבי הראשונים לא הוה רק סי' חסרון ידועה וכן
הרא"י שביאר מברכות כ"א ראשונים שאלו שמאל מהו
שפסידי ליתין הו"ל וראשונים אבע"ל דהסס לא הוי
סי' פלוגתא כיון דל"ה מחלוקת בזה וע' רש"י ס' ולתו'
דדוקא בבמ"ו דלא' וע' באש"י ה"ס ובאמת י"ל דלוינו
מוכרח דהסס איכא לכדורי דגם בספ"ד לחומרא ועש"ת
פרי תבואה סכ"י מ"ה וע' בריק וראש"י שבת סה"ב וע'
כו"ב מ"ה חו"ד ס"ס ס"ד בענין חוקק דרבנן
דספיקו לקולא וע' בפ"י דקמ"ו וע' בית יצחק בסי'
כ' וע' דמתי' סי' קמ"ח הובא בש"ך יו"ד סי' נ"ז סכ"י
א' דיותר יס להקל בס' דגברא אך דעת הפ"ה ב"ד
סי' ל' ס"ק ב' כיון דהס' כמאן הלכה ברע טפי ולא
מיקרי סי' וע' בב"א בשער הקדוש כלל י"ד סי' נ"ו
מש"ש מערבין ל"ג א' בעינן לקולא דמשמע דאיבעא
דלא איפשטא אפי' דרבנן לחומרא וע"כ הוי סמ"ל
בס' גב"מ דחוקק דאיסורא אפי' דרבנן אולינן לחומרא
וע' בש"ך יו"ד סי' ק"ד סק"ד דמה דבעלי הש"ס
מוספקים לא נחשב לס' וע"כ סי' ג"ט בגלוגה דל"מ
כן וע' פוסקים פ"ג ה"ג כל פלוגתא לחומרא וע"כ
ב"פ ע"פ גבי בעיא דמנחה גדולה ובבעיא דבי כוסות
בעינן הסיכה דככה"ג מיקנא לחומרא עדיק וע' בחמ"י
סי' י"ט דבמ"י דשמאל ליחא להאי כללל ובש"ך דגבר
שכח של מי עולמים יע"ש לענין הלכה כדתראי וע' בא"ה
באבר המדולדל דאינו רק מדרבנן מ"מ בספיקו אולינן
לחומרא ובה"ג כ' האחרונים ב"ד ב"ד סי' ע' או קרקע
מיקרי כשא"מ ויס לפלפל בדברי האחר' אי אחרין
ס"ג בס' איסור וע' ר"ס ע"ד וכו' :

שלום

הניחא להכר הכ"ל . מה מעכבתי הא דמשי רב
יוסף דהגבלה לא מעכבתי דמוקי לר"ש
דמעשש"א אבל דרין דקיי"ל כריבנא לקולא ומוכרח
כדרכא וכתב שדברי שגגה היוצאת מלפני הש"ס דהרי
ר"א וריבנא אליבא דר"מ קס"ג פליגי . הנה הרבה פלעי
מנס כי גס לפי בהנמו הלא אכ"כ לא בחתי ליתן טעם
רק

רק למאי דמוקי רב יוסף לר"ם משום הגרלה דל"ל
 דלרב יוסף ס"ל מעשד"א ארבינא דר"ם וא"כ לל
 כאוקומתא דרבא ורבינא חזיל לטעמי למאי דקיי"ל
 דרבינא לקולא ולדידו ס"ל מעשד"ר וא"כ לרבינא גם
 לר"ם איכא לאשכחי כדרבא כיון דבאמת פלוגתייהו
 דר"ם ור"י בהגרלה הוא מדרסה דקראי וכלעיל לט"ב
 רק דלרב יוסף י"ל דממילא מוכרח דהגרינא לא מעכבא
 לר"ם. ואולם בעיקר דברי מעלי תמהני על תמיהתו
 וברי באמת דעת הר"ף פלוגתייהו. אריבא דנפשייהו
 וכיון דקיי"ל כדברי המקיל לית הלכתא כריהס"כ. וכבר
 תמה עליו הרא"ש ב"ב המרובה והר"ה ויעוין במלומות
 להרמב"ן ב"ב כורה דהר"ף ס"ל דוראי דריהס"כ דמחמיר
 כולי האי פשיטא דס"ל דמדאורייתא ופלגי בבכרת
 עלמין ואפ"ה פריך שפיר אי הכי כו' יש"ב ובאמת י"ל
 בפשטות דלמ"ד מעשד"ר איכא וחכמים פטרין קאי
 אשארא וממילא אין ראי' דלחכמים שמיטת שבת ששאר
 וקיי"ל כר"ם ור"י דפליגי עליי ומנאקאי להגר"א מוילנא
 באו"ח ס"י שח"כ שגם הוא נחמיר כדבריהם יע"ש.
 ובאמת למש"כ המוסקיס דכל הני כללי הלכתא כמר
 לא אחרא אלא שפיר לאי רבינא דנפשי' ונמ"ס הו'
 ב"ב הוצב ובתו' זכמים כט"א ובחולין כט"ב בהא דרב
 ור"ם הלכה כר"ם ועמ"מ רפ"ד מה"סב וע' תו' ב"מ
 מט"א ד"ה כל דמשמע דהלכתא כרב באיסורא אף היכי
 דפליגי אריבא דתנאי ודלא כיש"ש וע' בקשוס מריריק
 שורש קל"ז דשעתו דהאי כללא דהלכתא כרבא לגבי
 אביי אפי' היכי דפליגי דלא משמיי' דנפשי' וע' בירו'
 ר"פ השואל ובמה"פ שפדיא שכן דעת התו' בב"ק נד"א
 ד"ה או מצט"ל לחלק דהלכה כר' יונתן דס"ל בכ"מ עד
 שפרט לך הכתוב יתרו דהא רבא דקיי"ל כותבי' לגבי
 אביי ס"ל כר' יונתן ומדבריהם מנא"ד דהאי כללא
 דהלכה כרבא אפי' היכי דפליגי בפלוגתא דתנאי וע' ע
 ברא"ש ב"ב פ"ק ס"ו ג' דבס ר"ה כיון דר"כ ואביי
 קיימי בחדא שיטתא הו"ל רבא יחיד לגבייהו כו' ועקי"מ
 סיזי מה"ע"ג דהא דקיי"ל כרבא לגביי אביי לא אחר
 היכי דפליגי אריבא דאמרינא יע"ש ועש"מק ב"ק ע"ט
 בשם הרא"ש היכי דפליגי שאר אמוראים ליתא להאי
 כללא דרב אלא רבינא דרבינא לקולא והלכה כדברי
 המקיל וע' תו' פסחים קא' ב"ד"ה הלכה כר"ם אבל
 במנחות מ"א ב' ד"ה כל מיני הניחו בצ"ע וע' נוכ"י
 מ"ק חלו"מ ס"י כ' ועי' תו' פסחים מ"א א' ועי' תו'
 קדושין ט"ו א' ד"ה ואידך ודבריהם סותרים למ"ס בכ"מ
 היכי דפליגי שאר אמוראי ליתא להאי כללא ובל"ה
 תמיהי מכהותו י"ט א' דמוקי אריבא ודל"י וע' תו'
 קדושין ע"ט ב' וע' נוכ"י מ"ה מה"הע ס"ו ג' וסיבת
 ליון ס"י כ"א וע' לא"י רש"א קדושין י"ב ותו' יבמות ל"ט
 א' וביטוין מ"ה ב' וב"ב ק"ס ב' וע' ב"ב תמיד כריתות
 ה' א' בהא דפסקין כרבא לגבי אביי בעמ"ד וי"ל
 דכסכהדרין כ"ד א' פליגי תנאי אמרינא אי עמ"ד וע'
 תו' מגילה כ"ט ב' והו' קדושין ה' אי וע' רא"ש ב"ב
 י"א ב' בהא דהנריך לפסוק כרבה לגבי ר"י וע"ש ב"ר
 וע' במעו"ט פ"ק דברכות בהא דהלכתא כאביי לגבי
 רבא ועי' ש"מ"ק ב"ק ה' א' ובחי' נכונה ט' א' בסוף
 השבועה וע' תו' ור"א פסחים ל"ז ב' ד"ה אלא ואף
 דלא פליגי רבא ב"ב דברייתא וע' תו' גיטין ל"ב ע"ב
 ד"ה ור"י ומוכ דס"ל דוקא היכי דפליגי אריבא דאמרינא
 אבל הכא אף דפליגי ר"י ורבנן כסכהדרין ו' א' מ"מ
 אינהו לא פליגי אריבא דאמרינא ועי' תו' גיור מ"ג א'
 ד"ה ומהכ"א וא"כ למאי דקיי"ל הלכתא כרבינא לקולא
 ד"ה פלוגתייהו אריבא דנפשי' וכדעת הר"ף וא"כ למ"ד
 מעש"ש דאו' וי"ל דחכמי' היינו דס"ל דשאר' לש"ס
 דהוי ככולהי מחד טעמא דשאר' אבל למאי דקיי"ל
 וחכמים פו' אשאר' א"כ איכא לאוקמי פלוגתי' לא
 הוי כלל בשאר' ופליגי בדבר הג"מ או בהא דא"ס
 הקארו לקומר ובע"ג פליגי אי אדס אדשא"ש דלכ"ע

כמ

הוי מעשד"א גם לרבינא וע' בחולין ק"ו א' ר"ס א' ב"ב
 אסור באכילה ויומא בהנאה שני' כי עס קדוש כו'
 ולעיל דריש ל' איסי ב"י ולדידו ידעינן היחר הנאה
 בק"ו מערלה משום דא"ל חורש כו' וע"ש בפר"ש ואי
 נימא דמעש"ש אסור מדאו' ולא. בהנאה דכתיב לבס
 א"כ נימא מעש"ש יוביא דמומא בהנאה וע' באר יעקב
 בכלל כ"ה וע"כ דלר"ם אסור בהנאה מדאו' ועי' נוכ"י
 מ"ה חלו"מ ס"ו מ"א בהשמטות בהג"ה מן המחבר.
 ובהכי נימא דלמא אנטרין לא חבשל לאיסור הנאה ולא
 ידעינן בק"ו להר"מ דלא הוי לוקין על הנאה וגם אס
 הוי לוקין ל"ל דעמ"ה לפמ"ש א"ז רש"א דהטעם דכיון
 דחמיר לא נימא עגשו לכפר וכיון דחזין דאכילה דחמיר
 יש לו כפרה ומכש"ש לענין הנאה דהכי ורק לענין
 אכילה קשה דאעמ"ד וע' ס"ה ס"י פ"ב ונקו"א ובחזוסי
 ליבמות ס"ה ב' וע"ע בתורה נתנאל ס"י ל' ואיך שיהי'
 אכתי תיקשי גם אי נימא דהוי לוקין על הנאה דלמא
 לא נליף בק"ו דל"ל דאעמ"ד כיון דחזין דגם באכילה
 דחמיר נימא לכפר ושפיר איכא למילף לענין איסור
 בק"ו וע"כ דתדברי' ס"ל דמעש"ש אסור וכן אנטרין קרא
 לדידן דקיי"ל כותבי' דלא חבשל לאיסור הנאה וגם י"ל
 דע"כ ר"ם ל"ל מ"י דרבא דיומא הנ"ל דהא ר"ם ל"ל
 איסור כולל וא"כ אף אס נמכילה לר"ם בפסחים ל"ו
 א' דיו"כ אינו הל על איסור נבילה א"כ ליכא לאוקמי
 קרא דמוסר זמן כדרבא דהא לדידו' עדיף ליתן לו
 נבילה או לזנות לא"י לחרור דאזני מייב רק משום נבילה
 דלשחוט סייב ג"כ משום יו"כ שהוא בכרת ועי' יבמות
 ל"ג דל"ל לר"ם האי דלקוברו בר"ג אבל רבא אריבא
 דר"י בהגרלה מעכבא דס"ל יו"כ חמיר ויו"כ הוי כולל
 בחמור על איסור נבילה וא"כ לדידו' עדיף לשחוט אף
 אי נימא דר"ם ס"ל נמי גבי יו"כ דכ"ש למלקות ולגבי
 יו"כ מייב רק בככותבת ויש לפלפל בדמל"מ דתסם
 אכילה בכ"ס :

יבמה שהשיב עוד דרב יוסף דס"ל אעל"מ בכתובות
 פ"ב השתא דחמור רבנן כו' וע"כ דלא דריש
 היא קודם דמק"ל השוחט בשבת שמיטתו כסירה וכדפריך
 ב"ב כ"ה קט"ו א' אלא מעתה מעשה שבת היסתר מצד
 כל שתיעבתי ותו' היא קודם ואין מעש' קודם ותו' הוה
 מועיל גם לקו' דעביד ל"מ הנה כבר הקדמנו בזה הרב
 ש"מ"ה לקשיב על מהר"ט והרשד"ם ועוד איזה מחכמים
 ול"כ דזה ליתא דשם אמרינן דמעש"ש ליתסרו משום
 ל"מ כל תועבה היינו דמעש"ש ואסרו שפיר קאמר דאין
 מעש' אסרינן אותה ומ"מ נימא אעל"מ ומסרה פועלת
 השמיטה א"כ מאי מהני לן קרא דהיא קודם וממ"ס הי"כ
 והרא"ה כה"ב גבי אדס אוסר דשא"ס והיא קודם לא
 אחיא רק למעט שאר דברים היינו אס ביטל בשבת וי"ל
 דמוה ראי' להרשב"א בתורת הבית שער א' בית א'
 דס"ל אף אס נפלה הסכין מידו ומתיקו שמיטתו כסירה
 וא"כ לקימ מהשוחט בשבת דלף אי הוי כאלו לא עשה
 כלל אפי' לא ברע מנסל מחיקו וכמו' תמורה ב"רס
 חזון כבור. סוב ראיתי בשו"ת ברית אברהם מו"ד ס"ו
 י"ט אות ה' דא"כ למאי דמשיני על מורש בשור וחמור
 ק"ו ממעש"ש ע"ש ברש"י ותו' וא"כ נליף בכ"מ דלא אמרינן
 אעל"מ בק"ו ממעש"ש א"ו דהקרא אלא דלא יאסר
 במעש"ש היינו דביטול ואפי' אכל מ"מ כיון דלא הותר
 לו לשחוט בשבת הוי שמיטתו נבילה דכעין כה גברא
 ועי' בכו"ב מ"ה חו"ל ס"ו ט"ו שהעיר קנת מעין זה
 ועי' בכ"ה החיים ה' לונז קונטרס ב' בענין אי שיך
 אעל"מ בשוגג ועי' תו' ב"מ קט"ו ב' ועי' תמורה ו' א'
 והא תקן הסורס כו' ופ"כ דבשוגג ג"כ אעל"מ ועי' תו'
 יבמות פ"ט סע"א וא"כ י"ל דלרב יוסף מעש"ש דא' אבל
 כאן דגלי לן קרא דבשוגג מותר מוחללי מ"י. ובל"ה
 לא הכנינו לכאורה דהא לפי הבנת הסמ"ע ב"ב ר"ח
 מהא דר"י דאפי' במילי דרבנן אמרינן אעל"מ וא"כ אף
 דאמרינן מעשד"ר מ"מ היא אסור משום אעל"מ וכמו
 דאסור

לאסור מעשדיר ואף דגלי קרא היא קודש ולא הוי כלל
דבר המפורש בתורה להישר וכמ"ס הט"ו ביו"ד סי'
רכ"ח ובכ"ט כה"ג כיון דהוא רק מדיוקא דקרא ואף
למאי דקו"ל דל"ר איב"ד ולפמ"ד בתמורה דל"ב
דפלוגיהו באע"מ וא"כ אין לחלק לא"ר בין ר"ק
אף למאי דמסיק התם דבקראי פליגי וא"כ קס דמי
דקאמ"ע וע' ש"ח מ"ס רב"ס חא"מ סי' ל' שהאריך
לפלגל דבמילי דרבנן אמרין ב"כ אע"מ ולא זכר
מהסמ"ע הנ"ל וע"ע בפ"ה בקו"א ליו"ד כס"י א' ס"ק
ל"ח ובאמת מוכח דלכא ע"כ ס"ל דבמילי דרבנן מהני
דל"כ לוקמי הנ"מ בין אב"י לרבא כהא דאמור רבין
לא לזבין וכלל מילי דהוי מדרבנן אך מ"מ תיקשי
לדין דקו"ל כרב יוסף דלא הוי זבינא וקו"ל דאב"ק
רביח איב"ד וש' לרזן לענין עני המהפך בחררה דמי
ב"כ למאי דל"ר לא לזבין וש' לחלק וע' בקדושין נט"א
מיוזן לא מוצינא ל' כו' יעו"ש וי"ל לדעות הסבורים
דכסובג מהני ביעבד וע"ש בחי' ריטב"א וע' ר"מ
ומ"ב דל"ן זו דין חזרה רק שמכרין עליו וכעת
מלמדי במת"ס חא"מ סי' ד' דכסובג בדרבנן אין זו
איסור כלל וגם יס' לפלגל אי שייך בכה"ג קנסו סובג
אטו מויד כיון דיוכל להתרוע בזו וע' שו"ת שמן רוקס
ח"א סי' ס' מ"ס' לפלגל בהג"מ שבעות פ"ב שהוכיח
מהכא דהכי שהוא נשבע ללא מהני יע"ב ובאחרונים
ובאמת אמר קדושין נ"ה ע"ב מבואר דאפי' במילי
דרבנן אמרין אע"מ אי' ל' לחלק דהתם לענין גזירה
ואכט"ל ובועיקר דהסמ"ע דלהתוי' דבדה האיסור
הליא במילי דרבנן . אינו מוכרח דפלוגיה
דרבא מילפומא דקראי לבר מהכי דגלי קרא דמהני
אבל האיסור לא יחל דברו לא שייך רק כמה שה' בכלל
דברו וכמ"ס כה"ג כרי"ט ח"י לחגיגה בשם האחרונים
דכל יוצא מפיו יעשה כו' דלא הוי כלל זה ביטול
המטעם משקרו משא"כ בדרבנן ל' זה והמדרכי ס"ל
ומסתמא כוונתו לאסור עליו כמו שאר איסורי תורה
וקי היכי דמוכח מדבריו להדיא שהי' כוונתו על קיום
המעשה דמהני גם להתדרכי . ומה שהעיר מע"ל בשיטת
התוי' הכי שלא יתקן האיסור ומה דשועת הפסח על
החזק דל"ה מהשועת בשבת . ובבר קדמו' בש"ת בריק
אברהם ח"ה"ע סי' ק"י"ט אות י"ב יע"ב וע' בח"ו ד
ליו"ד בלקו"ס ובחלת יעקב בחדשו' לר"ה דכ"ח
ובנתיב"ט סי' ר"ה ע"ש במש"ב . ולהסיר ב"כ מד"הו
בתמורה ולא שכתבו לחלק בין הכי שבה את האיסור
דלכ"ע ולא מהני ומשכע ש"ל לגרם וגירם והרי כאן
נשבע רק על הגרונן כיון שבה את האיסור ואף אם
לא מהני הרובין בודאי אי' לא אהני מעשו' מ"מ האיסור
כבר עבר ול"ד לאונס דלא יוכל לשלטה כל ימיו דקאי
בעמוד וחסור . וי"ל דמס"ה מהני כיון שבאן ח"ה לתקן
האיסור וכסדרת מוהרי"ט ולהכי מהני הכא בדה את
האיסור ולפ"ו לענין המודר הנאה מהכירו אם עבר
ושמט לו מסוכנת י"ל דכס"ג לא מהני גם לדעת התו'
משום דכדה את האיסור כיון דהכא אפשר לתקן האיסור
אם לא מהני וכמו בסנין של משמאי ע"ג שהתורה אסרה
רק שלא ליהנות (וע' בפליתו סי' י' סק"ב מה שפלגל
אי יומא דשייך בשחיטה מללג"מ וע' בסדר"ט זכ"ב
ופ"א סי"מ שדמו דבריו . וע' באחרונים בענין המודר
הנאה משופר וע' בהשגת הראב"ד במ"ע דשחיטה קמו'
ורק ללאו הכא מכלל עשה וע' ש"ך יו"ד סי' כ"ח לענין
שהחיינו וע' עמ"י סי' כ"ג לענין חליצה אי הוי מזהו
משום ולא להקרת הויקא . ובאמת ממוקומו מוכרע דאלי"כ
אחאי מחירו דחמות בחליצה וש' לפלגל ב"כ בגרושין
שהיא להתיר לעלמא ולתוי' זכמים ב' ע"ב דאפי' זינחה
לאו להתגרס עומדת כיון דהוי מי' כייפינן כמו מי'
שאינו רוצה להניח תפלין וז"ל וע"כ דלא הוי רק
מכשירי מזהו כשחיטה והא דבסוכה כייפינן דהוי ברמא
לבגוף המזוה ובענין הטבילה אי הוי מכשירי מזה עכ"ר

חולין ובחגיגה יע"ב וע' בחי' לסתיחא וברכות מש"ב
מוזיו אי' בעי אפילו וכו' וע' ש"ת כסא דההסנא סי'
ק"ה מש"כ בהרה"ז במללג"מ בדרבנן וע"ש שמשקפך
בוה יוש אריות דברים ככו' וכ"מ . וע' ביצ"ג יע"ב
אם בנה שכרו מותר דכיון שלא יתקן האיסור כמה
שיתפוס דמי' וע"ש י"ב עבר ונתן ח"ב וע' רש"י חולין
ד"ד ע"ב דרוק . ואולם התו' בגיטין פנ"ה ד"ה ועמדה
וינחתה כתבו דכי אמר ע"מ שלא תנשא לפלוני לאו
כשאין בגורין קאזר וע' באה"ג עו' סי' קמ"ג סי"ד וס"ו
ובכ"ס שם ס"ק לא וא"כ התו' דתמורה שהקטו משכע
שלא לגרס אזלי' בשי' להכונה הי' בתנאי דרך נישואין
משם וה"ה נשבע שלא לגרס הוי רק אם יהי' הגרושין
משם ועדיין י"ס לרזן בזה ומה ששעיר מוקדס אלמנה
לכה"ג י"ס לחלק דהתם הכעס דקפיד קרא שלא ינא
אלמנה ושלא יהי' להם הוי' ביחד וא"כ שפיר אמרין
דלא מהני ולא יחולו הקדושין כיון שגם עכשו' היא
חסורה עליו ול"ד לשוקט בשבת דאין מעש' קודש . שוב
מלמדי ב"ז ע"ה' אפי' ק"ט ע"ש שפי' קנ"ד שהעיר
ב"כ לפלגל בפרט זה וע' ע"ב בעל"ע חו"ד סי' מ"ו בבורך
וע' במ"א סי' שכ"ב ס"ק י"א וע' בטו"ה ברי"ה כ"ח
ומה שידע מע"ל בלימו דהקבוצת כמנא' חמך בתוך
ביתו דנפסה עליו כלי דאסור לשרפו משום
מוקדס ד"ל דהתו' דהכא אזלי' כשיטת' בפסחים כ"ט
סעי' דהמשנה חמך ע"מ לבערו דאינו עובר דהוי לאו
הנילע וזה העיר ח"ה ליישב מה שהקטו האחרונים מחו'
ב"ה סי' ח' ד"ה אר"י דאם כבר שחטו מותר לכסות
אף במוקדס דהתוי' עשה דכיסוי והמי' עלטול מוקדס
דרבנן והאריך בזה . והנה המ"א ב' באו"ח סי' תמ"ו
ס"ב ק' דלכך אין מבערין כשמונא' חמך ביו"ט דסמכין
אדירי' דמשע' אפי' משעה אחת כל היום דלמי' עובר
ואולם האחרונים כתבו דמוקד' אס' קנה הזמן כדי לבערו
מיד בזה אינו עובר עליו אבל אם אין בידעמו לבערו
מיד או עובר עליו וה"ר מפסחים מו' ע"ה ר"ה לא
תקרא לה שם עד שתאפה ואר"י לא זכו חמך שמוהרין
עליו . וכן לקמן מ"ח ח' לרברך עובר בכ"י . ומשע'
דל"י אינו עובר עליו אם אינו מבער' מיד וע"כ א"כ
נורך קנת כיון דאם אי' אהם ממירו להשביח ביו"ט הרי'
משעה אחת כל היום ובוה' בודאי הוא עובר וכן בחלה
אי' לא יקרא ל"י שם אינו יכול לבערו עד לאחר ז"ט
ואולם י"ל למאי דפליגי ביומא לו' ב' בלאו שקדמו
עשה ובחמך בפסח הוי' בלאו שקדמו עשה וכבר עלה
בדעה ליישב בזו קושיות ש"ה מפסחים פי' ח' דאזי'
רבא ש"ס מדרשע' דלא אמרין מתוך וכתבו התוי' דאי
אמרין מתוך דמה שמבער הוי' נורך קנת ואי יומא
דמכסהא חמך ע"מ לבערו אינו עובר בלאו כיון דהוי'
לאו הנילע א"זיה נורך היום הוא . ולהל"ל יחא דהא
לר"ע וזאי' דאסור להשקות את החמך ע"מ לבערו רק
דלא הוי' לאו הכ"ל ע' ולעמ"י דלא ס"ל כר"יהב בלאו
שקדמו עשה אבל בסוביא דפסחים כ"ט דקאי לר"יהב
ולדידי' י"ל דלהשקות ע"מ לבערו אינו עובר עליו
ומלאתי' בש"ת עמ"י סי' ה' שגם הוא נהנהרר מעין
זה ותיתי' לי שהייתי בר מזלו בזה וע' בחולין ק"ה ח'
דלחר רבא ריהב"ה היא בו' יעשה' אנו' בש"ת נו' ב"י מ"ה
ח"ה"ע סי' כ"ט שהוכיח דע"כ ס"ל לרבא דלאו שקדמו
עשה לוקין עליו דהא' במכות דט"ו פליגי ר"יהב ור"ל
ורבא ס"ל כר"יהב לבר מהני תלת וכדאי' ביבמות לו'
וע"ש שדמה דרבא פליגי בלאו שקדמו עשה אר"ה יע"ב
ותמטי' שלא העיר מדבריו הנ"ל . והא"ה אינו מוכרח
להתו' שבת ע' ע"ש דהא דפסקין כר"ה לבני ר"ל
היינו רק בדברים הנזכרין בזמן הוה ולא לענין מלקות
והארכתי' בתקירה זו בחי' לשבת דף ע' וא"ל דהא י"ס
כ"מ דקו"ל עבר עבירה ש"ב מלקות פסול לעדות ז"א
כמ"ס הרא"ש ב"ק פ"ד סי' ד' דבחר עיקר פלוגיהו
אזלינן ועל"מ ס"ה מק"ל נדרים וע' תוי' ב"מ כ"א ב'
ותו'

והיו בכורות מ"ה ב' ד"ה היחא ועי' מו' שבועות מ"ב
 ב' ד"ה מתני' בדפטרש וכוונתה רק שאין הכרח מכת
 הכלל. ואולם בט"ו יו"ד סי' ס"ד וסי' ס"ו הרגיש כס"ב
 דחיי ג"מ דחולקת האידנא ועי' בנר תמיד לכריתות דמ"ב
 ע"א ד"ה ובלא"ה י"ל כמ"ס א"ז רמ"א ח"מ סי' ב' ועי'
 בסמ"ע וכן לענין חולת שיש בו סכנה דמחכילין הקל
 כאו"מ סי' תרי"ה ולענין איסורין. ומשגלן זא"ז וכיו"ד
 סנ"ה וכה"ג ועי' בהו' קדושין כ"ג סע"ב. וגם דרבא
 לשיטתו בפ"ז דרסע דחמס בענין ולס"ד הקומים הג"ל
 דבעבירה ש"ב סימוד מוזן אף דאינו חייב מלקות פל"ע
 ועוד דכבר הבאתי משי"ב החו' בכ"מ הדיכי דפליגי שאר
 אמוראי לא אחריו קך כלל דהכלה כר"ה לגבי ד"ל
 וכמ"ע בעריכות וא"כ י"ל כיון דלר"י הוא פלוגתא
 דריב"ז ור"ע וי"ל דסובר כר"ל ועוד דההוי לש"י
 דתשביתו הוא בעיור אבל לרש"י דתשביתו היינו גמי
 ביוטל וע"כ דברייא דלקמן ג"מ מתקומי לר"ה דמתיר
 בהגאה בפסח וכו' מו"ש ג"כ קושיה המפרשים מפסחים
 ה' א' מרבא יש"כ ב"ע" ה"ה סוף שער ג' בישוב הרמב"ם
 ס"א מח' ז"ב ר"ב יש"כ בפ"ד דהשבתה האמורה בקורה
 היא ביטול ואכ"ה בפרט זה וז' וע"כ דרבא ס"ל כאב"י
 דמוקי ההס ביחא דגס לר"ה י"ה י"ה לאו דגיגלה לאו מעליא
 הוא וא"כ למ"ד הכא בכתובות ולדידי' מוכרח דמתך
 בפסח היו לאו שקדמו עשה מדאמר ואם של הקדש הוא
 ח"כ ומשמע דמורה לרב וא"כ לרבא לשיטתו ע"כ לא
 ס"ל כסברת ההוי' בתמן ע"מ לבערו ולדידי' אליבא
 דריב"ג היו לוקין בלאו שקדמו עשה ומכלל ותו דהא
 לאו דגול וכו' נמי לאו הכילע ולא עשה מגיבה ע"מ
 לשלם כוסל וכן באם על הבנים שיחא מותר לכתחלה
 ע"מ לשלם האם אח"כ וע"כ דלא כתבו החו' רק לריב"ג
 דמותר בהנאה כל ז' וי"ד לא יראה היינו כשאנו מבערו
 לנסוף ומ"ס המינה בתשעה ע"מ לבערו אינו עובר היינו
 בזהו"מ ברשותו וכמ"ה ממו' ס"ק ב' דאטע הוא אבל
 לקטמו לבערו אסור וכמ"ס האלהוים [והגבן אוכ"ר
 בלאו ענין מה שאמרתו בסוביא דמוכת י"ד סע"ב כל
 לית שקדמו עשה כו' והכינת הבא למקדש טמא ויש
 לדקדק דהא י"ל דמתני' איירי מבע"כ שנכנס והערבי
 שמשו צדקה ומחודקת והכא אל המקדש טמא שכ"ז
 ביחא היו בטומאה ואח"כ נטבר וא"כ ליכא לקיים
 העשה דיופתיה דהרי עבשו נטבר אבל בעלמא אין נ"מ
 בקידמו עשה ואולם י"ל דהנה במכות ח' ב' טמא יקי'
 לרכות ע"ב מרש"י מרש"י ס"ס כנכס למקדש אי' עמוס כרת
 ואולם הרמב"ם בפ"ח מפסחה"ק א"ז כתב ע"ב
 שנכנס למקדש פטור מחרת ובל"ה לדעת הרמב"ם ע"ד
 הכל' דמתרין בריש פירקין ה"ב תני ח"מ לא תי וא"כ
 א"א לומר דמתירי מסכ"י לגב"י ליכא כרה ורק בעיקר
 דתן יש לעיין דפ"ג מביחא מקדש ה"ד פוסק דתיבי
 כרה וע"ס בראב"ד ובכ"מ והאכ"ה [והנה למ"ד בסנהדרין
 פ"ו ח' באיולת דה"פסחא לריב"ג דסובר בלאו דנבילה
 לאו מעליא הוא וא"כ לכ"ע פסול או"כ וע"כ משום דהתם
 דמוקי דפליגי בלאו שקדמו עשה היינו לר' ירמי' אבל
 לאב"י דמוקי באוקימתא אחריתא וא"כ י"ל דהכא אב"י
 ורבא ע"כ דאזלי בשיתטי' דלצ"י התם ביחא דלכ"ע
 לאו מעליא הוא ולדידי' אין ג"מ בקדמו עשה וא"כ
 לרבא לשיטתו כחומר דברי מעל' דלדידי' היו לוקין גם
 בתמן בפסח כנאו הגילע אך ראי' זו יש להוסיף למש"כ
 באומים בס' ל"ד ס"ק ג' דבעבר עבירה שיש בו ח"מ
 אף דאינו חייב פל"ע ולכן ברשע דחמס דכתיב להדיא
 בחורה אפי' לאו שאב"מ"ע וד"ר מוכ"כ ע"ס ועי' קצ"ח
 סנ"ב ס"ק א' ועי' מל"מ פ"ד מה"מ ועי' בהגהות ד"פ
 ס"ק ו' ע"ד זו ודעה דשפטי נר"כפ דכל היכי דתיחא
 כו' וכאלו לקח מה שאינו שלו ואף דגם גולן פליע אף
 דהוי לאו הכל"ע כיון דהוי ח"מ י"ל דהתומים אזיל לשעתיה'
 בפ"ק ח' דכל לאו שיקון לזוהרת מנ"ד ללא היו לוקין
 עליו מ"מ ה"י נפסל דהו' אינו רק ממדת חומר האיסור

וזכור כן לאו הכל"ע כיון דבתמא ח' לא ביטלו או לא קיימו
 לרי"ח או לר"ל לוקין עליו וכוהו דלאי פסול לעדות לחומר
 איסורו וא"כ בלאו שאב"מ הוא לקלות האיסור לכן לא
 היו לוקין עליו ומה"ט אינו פל"ע יע"כ ולכן אף דגול
 הוי לאו הכל"ע מ"מ הא דלא היו לוקין דהתורה אמרה
 שצריך לתקן הלאו ולא משום דקיל איסורו ולכן פלי"ע
 וכן י"ל משום דכל לאו הכל"ע משכחת שיקון העשה
 ולא יבא לידי הלאו כמו בנותר משא"כ כאן שאם לא
 יעבור על הלאו לא משכחת שיקון העשה כלל. ובאמת
 דברי התומים ז"ע לכאור' דאף לאב"י דלא בעיני רדח"מ
 מ"מ הא כתיב אל תשים יע"ד וזוה נסתרו דכריו מענין
 למעיין ועי' ביזמא פו"א דאין חילוק בין עשה ללאו
 הכל"ע לענין השוכה ועי' ברמב"ם פ"י מעדות אפי' שהן
 צ"הש ואינן במלקות האויל ולוקמן כו' הרי דהכי דלא
 הוי רדח"מ פלי"ע גם בלאו הכל"ע זאה דפקדון שלוק' בקום
 ועשה אבל היכי שזיננס רז"ים להמיר לא מיקרי עשיית
 וכסברת מוהרי"ק המוכ"ב בא"ז ד"מ יע"ס ועכ"פ
 מבוחר בפשטות דלא בהתומים דבשאר לאו הכל"ע פלי"ע
 משום דלא הוי רדח"מ ולא משום חומר האיסור ויש לדון
 טובא ואכ"ה ועפ"ד התומים תמיש"כ ב"כ קושיה האחרונים
 דלמ"ד אצטרך קרא גבי תמן בפיה דהא מה"ט ח"ס
 אסור ולענין מלקות גם בקנה תמן בע"פ דלא הוי לאו
 שאב"מ מ"מ הוי לאו הכל"ע וביותר תיקשי קושיהם
 לפי"ד בירו' תרומות רפ"ו דמורה רש"ל באיסורי הנאה
 וא"כ בתמן בפסח דקיי"ל דאסור בהנאה לכ"ע ח"ס
 אסור מה"ט ולפי"ז י"ל דאף דהוי לאו הכל"ע מ"מ ח"ס
 דפלי"ע ועי' בתו' פסחים ז"ה ח' ד"ה דפרטו' וכמה
 שפסלו האחרונים לשיטת ההוי' במכות ט"ו ח' ובוצינס
 קיד' ח' ומולין פ"א ח' דכתרי לאוי דסמיכי גם בלאו
 הכל"ע לוקין וכ"כ הוי כל יראה וכל ימאל ועי' בשע"ת
 בפ"ח מפ"מל וס"א ס"י פ"ב שהאריכו בסלפוליס וגם
 דהחו' בחולין כתבו דזוק' כבה"ה דתמורה ללא הא
 ביתק גימור דאין סע מעשה לתקן הלאו דחללי הוה
 קדוש וא"כ גבי תמן הוי העשה ע"י השבחה דהיינו הבערה
 ועי' ביב"ז ב' דעבד זריכותא דתיב תמן כו' והא
 אכתי אף ח' לא ידעיין מ"מ כ"מ סיח' לאו הכל"ע וע"כ
 דאחרון ועי' בהה"מ פ"ב מ"מ ח"ה ח' וזין להוכיח ליה"ך
 דהא אע"פ ה"ד ז"א במש"ל לשיטת ח"ז רש"י משום דהיא
 הנותנת והכא מהני גם לענין אפילה ועי' בתו' ליבמות
 ס"ז מש"כ ועי' בנר תמיד לכריתות בספרו ד"י"ב ע"א
 באורך וגם יש לפלפל לכאורה דהא לענין דחי' אחרין
 מה לי חד לאו כו' ומ"מ לא יפליגי מני' לעשה שיב"כ
 וע"כ דזה חמור גם מהרבה לאזין ועי' ש"ח ה"ה הכרמל
 האו"מ ס' י"א דהקונה תמן בפסח לא י"ל לוקה משום
 כל יראה דסוסק כרבא דכל מילי דאריית אי עבד לא
 מהני והא דה"י לוקה משום דעבר אמירתא דרשמנא
 יע"כ ועי' ט"ז ס"ס ר"ה באיסורא דיומא ועי' יומא
 למ"ד בפלוגתא דריב"ג ור"ע ובתו' ר"ה ד"ד ד"ה
 לקט וזוה נסתר מש"כ בגמ"ס באקושים סוף שער ג'
 דסבוה דהכא דהוי לאו הכל"ע אזלא לחוק' דמתן
 בפסח מותר בהנאה ואפי' לר"שי דתשביתו היינו ביטול
 יע"כ ולפי"ז ליתא דלריב"ג הוי לאו שקדמו עשה ועי'
 נוב"ז מ"מ ח"מ ס"י ז"א. והנה לשיטת רש"י בחמורה
 דל"ב משמע דבהנאה האויל וריבה בן הכתוב מלוות
 יקרות ואפי' בלאו הכל"ע הוי לוקין ועי' בתו' דזוקא
 באונס האויל וגרוסה אסורה לגבי ועי' באו"מ לפסחים
 בשיטה דמוקי וי"ל דסברת רש"י דהא כיון דנאחל לכל
 א"כ חמור טפי הלאו ועי' רש"י ברכות כ' ע"א ובפ"י
 ועי' בתו' מכות י"ב ב' ד"ה רי"ח מידו דהוי חילאו
 הכל"ע וז"ל דה"ו דה"ו דרק בלאו הכל"ע דשייד לגב"הו
 ולא דכברי כלי"ב דגס בלאו הכל"ע לא הוי לוקין ועי'
 תו' שבועות ד"ד ח' ד"ה מרמית נגעים דהוי לאו
 הכל"ע ולפי"ז הא משכחת בכה"ס וכ"כ וזוה היחא ב"פ
 מש"כ בש"מ בריה אברהם חויד' ס"י כ"ט אות פ'
 ולהל"מ

בלהמילא הא דעבדי הרחקת לאיסור לאו היינו בעידי
 דזיהו בו מלקות איכא מאי פריך ורמי' כיכי אכיל בישרא
 דלמא ס"ל כרייטיג דלאו דניביל הוי לאו הנל"ע יעש"ב
 ומלבד גיט לפקק דהכא לאו משום הרחקה אלא משום
 ספק טעם יש כאן איסור בשמיטה בל"ה קשה דהא
 בחולין ק"א ח' קאמר באוכל גה"ג של נבילה חייב
 שמים וע"כ דלר"ד לרמות דמשכחת בפקן לל"ה ברש"י
 דתמורה ואף דהתמא פסיק למתא מ"מ לא קקוט רק
 בגוונא דהי' משכחת בו מלקות ; [ומ"שכ התו' בשבועות
 ד' ח' כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש וע' לא"ו
 רש"י מה שמה על פס"ד כתיב שבת מה הכה תרויהו
 למיבא שאל יש כאן איסור למקדש חייב והרי התו' דמו
 לפי זה דל"כ היינו ידועות ולא הכנתי דהא ודאי למאי
 דס"ד דתני ידועות דהתראות ואם כן הקטו ספיר
 היינו ידועות אבל לבתר דפריך ומו את שיש כה
 ידועה כו' ומפרשין לי' לקרבן איכא ספיר משכחת
 לפרש כגון שניכנס למקדש שמימי קרבן מיד על ביאתו
 למקדש אבל בדיעות לא משכחת התראת כלל] וגם
 י"ל בישוב קושיא השיא היל' במאי פליגי ב"ם וב"ה
 דכ"מ לענין עד כמה חוור עי' פסחים מ"ט וע' במ"ל
 דפ"א תה"מ ופ"ג ובס' לענין שבועה כמ"ס בבב"ש
 דאם סי' של"ו והנבצע שלא יאכל איסור אפי' בח"ש
 מה"ה שהתורה אחרת כל דבר שאסור אפי' שאינו
 חייב אלא בשעתו אסור אהא בכל שני ואין חילוק בין
 איסור הכא ומלוי לאיסור הכא ע"י עצמו לזה וע'
 בנוכ"י מ"ק חא"ה ע"כ ד"ה ומה שהקשה ע"ד הרמב"מ
 ועוד יש לדמות בכמה פנים וע' בשו"ת עולת שמואל
 סי' נ"ה דהא דתכחו התו' דהמשנה ע"מ לבערו אינו
 טובר היינו למ"ד ב"ב דלדירי' מיתמי חלי וקאי עד
 שמצטל העשה אבל למ"ד קיימו ולא קיימו דהשתא
 הלאו שבער עליו כבר חלק הלך לו ואיכא איסורא דעביד
 עביד ולפ"ז לתו' מכות ט"ו ב' ד"ה מירי דרי"ם בול"ב
 שפיר אית' וכו' יעש"ב וא"כ י"ל דרובא דס"ל כרב
 בהמאן חמץ בבתר מעל' בוי"ט אויל לשיטתו וכו"ל ובל"ה
 יש לדמות סברה מעל' לפת"ש בשו"ת חמדת שלמה
 בתה"ם דמ"מ העשה עובר גם במשהא ע"מ לבערו
 ואיכא נסתרו דבריו משיקון דהתו' דהכא אזלי בשיטת
 ה"י דהמשנה ע"מ לבערו אינו עובר עליו דהא מי"מ
 יהי עובר העשה :

ומה

שפסל בה"ד ב"ק ע"א ח' א"ה בשבת נמי לפ"מ
 שנספקו האחרונים בשבת סגי בפעם א"ה
 דפרהסיא ולא ביו"ב וי"ל דקושיא הגמי לר"מ לשיטתו
 דכד"א הוי לכה"ק ואיכא ע"כ מיירי בנענא דאל"כ תיקשי
 א"ה יו"כ נמי מיושב טעמא דה"ק דאוקי מתני' בטובס
 ע"י אחר דלדקון יש לחלק בין שבת ליו"ב והאריך
 בפלפולו וע' בכ"פ סי' י"א ובד"מ מרע"א מערכה ב'
 שהער גיב בקושיא ויש לפלפל טובא בדבריו ובאמת
 מבוחר להדיא כדמושי הרשב"א מולין י"ד דהיכי דהפסול
 בשמיטה משום ש"מ כפ"ה ל"כ"ע לא הוי שמיטה כלל
 דט"ל כנותר ומעקה ובה א"ש פריך ואי בטובס ע"י
 אחר מ"ט דרבנן דפטרין לילי' דהכא מיירי בפרהסיא
 דהוי גם כפ"א לרבנן והא דהשומע בשבת דכשירה מיירי
 בנענא ואף דל"ה מוכרח לומר בשוה"כ משום שא"ר
 מ"מ לא הוי צריך לדחוקי במסקנא ותמיס פותרין
 אשאר"א ז"א דכיון דהפסול בשמיטה משום ש"מ לא
 מחייב גם לר"מ וכו"ל ובל"ה י"ל דיתא לי' טפי לדחוי
 דלא קאי ק"א אשאר"א ופלוני טייבו בשאר"א מלדחוקי
 דלא הוי פלוני' אחד טעמא ובשבת פטור רק משום
 שמיטה פסולה וכו"ל ואף דע"כ יש עדים ששטח לחייבו
 כד' וה' מ"מ כיון דלא הוי פסול עשרה לא הוי בפרהסיא
 והא דתני בבב"ריתא גו"ט לע"ב דהי' משלם לר"מ ד'
 וה' דהא לר"מ סגי בפ"א והוי מלע"ג דהוי שמיטה
 פסולה דגם למ"ד דשאר"א שמי' שמיטה הכא לא הוי
 שמיטה כלל י"ל דלמאי דמסיק דאומר בגמר נביחה
 כהן עובדה ולהכי לא מופסל משום ש"מ ולכן הוי שמיטה

לחייב בדי' ובי' וכן מוכח לומר בהא דחולין פסי' א'
 בשוטט לע"ב דמחייב ר"מ יע"ש וע' ד"ר"ח לכתובות
 ל"ב בהי"ד ובי' זה חוטא וזה מתחייב להמילא בפ"ג מגניבה
 דמיירי כשהמשלם צו"ה לו לשוטט בסתם ולאו שלימותו
 דמשלם קעביד וא"כ הא משכחת כשהמשלם צו"ה לו
 סתם לשוטט דומיא דמעייל דכיון שמעל השליח בשלימותו
 דאדעתא דמי' קעביד דא"ל לתקוני שדרתיך כו' ועי'
 בהש"ל וע' שו"ת גב"ש סי' משש"ב וי"ל שז"כ הר"י
 דמוקי למתני' בטובס ע"י אחר דכיון דהוי ששאר"ר ולהכי
 בטל השלימות אבל בבב"ריתא ל"ל הכי דא"כ מ"ט דרי"מ
 וע' תו' ס"ה"ד השתא ומסולק גיב קושיא הת"ה דהא
 ח"ק דמתני' מחייב בשוטט את הטרופה וא"כ יוחא ל"ב
 בהא דסופר הר"י"ק והר"א"ש דמתני' מיירי בטובס ע"י
 אחר ולמה יפטר כיון דששאר"ר מדרבנן דלשיטתו לא
 תליא כלל אי שמיטה ראוי' מנאו' רק כיון דמ"מ הוי
 עיוות בשלימות וא"ש מתני' מיירי בטובס ע"י אחר
 כיון דר"מ לא פליג במתני' וספיר איכא לאוקמי דמשכחת
 בסתם . אך כ"ז ליתא דלכתי מה קאמר ותי מל"ת
 לאוקמי כר"מ דאיכא יש לאוקמי גיב מתני' בטובס ע"י
 אחר רק דבשבת סגי נפ"א ושמיטהו נבילה או עפ"ד
 הש"מ הנ"ל כיון דמתני' לא תני כלל פלוגתא דר"מ
 אף י"ל דהר"י"ק לטעמי' דגריס ר' יוחנן אחר בטובס
 ע"י אחר ולכן יוחא דהא דתכחות דמוקי בתם להדיא
 דבב"ריתא פטורי' בגוי"ט ע"י אחר וי"ל דר' יוחנן מוזקמי
 למאי דהוי ס"ל מעיקרא ד"מסח"ס צ"ת אבל למאי דמסיק
 רבין אליבא דר' יוחנן דהדר בי' ר' יוחנן מההוא דחוקי'
 ובח"מ"ש לכ"פ פטורי' ותו לא קשה אפי' בתו נמי וא"כ
 י"ל דמתני' מיירי בטובס ע"י אחר ובב"ריתא פליגי
 במו"מ וממילא אין הכרח בגיב לומר למ"ד מעשד"ר
 דכתיבס פטורי' אשאר"א . וגם י"ל בה"ר ותי מל"ת
 מוקמי' מתני' כר"מ דר"ל דלהכי לא מוקי מתני' בטובס
 ע"י אחר לפ"מ שהקשה בת"ה דהא קמי' במתני' שחט
 חולין בפניס חייב ול"מ משום ששאר"ר ובה דמשוטט את
 הטרופה י"ל כמ"ע סי' ש"ג דטרופה שאחר שמיטה
 דהוי שמיטה ראוי' וע"כ דסובר דחושב"מדר והוי שמיטה
 ראוי' ור"ס פליג לשיטת' דחושב"מדר אכמיס התו' דהכא
 בס"ע"א וגם בעה"פ ס"ל דככה"ג הוי נמי ששאר"ר וכ"ז
 יוחא להסבורים דחושב"ע לאו דאו' ולכ"י ס"ל לת"ק דלא
 מיפטר משום ששאר"ר אבל כסוגיא דהכא דכולהו דברותא
 אמרו משמי' דר"מ דלית לי' דחולין שבי"ע דאו' וא"כ
 תיקשי מ"ט דת"ק דמחייב כיון דס"ל דחשב"ע דאו'
 ואף דכסוגיא דהכא קאמרינן נמי הכי ל"א"ד משמי'
 דר"ל ודלירי' מולין שבי"ע לאו דאורייתא וכתיב כ"ט א'
 מ"ע . הר"ק מיי'ת לה לכך מיתרא משמי' דר' יוחנן
 לחוד וע"כ דסובר דר"ל באמת י"ל דמוקי גיב בטובס
 ע"י אחר וסוגיית גמ' קאי הכא לר' יוחנן משא"כ
 אליבא דהלכתא איכא לאוקמי מתני' גיב בטובס ע"י
 אחר . ואולם יש להבין פ"ה ותי מל"ת מוקמי' כר"מ
 ולא כר"ס ואמאי חייב בגוי"ט בי"ב והתו' הקשו דהא
 גופא מ"ל דלמא ריש נמי ס"ל דלוקה ומשלם והא
 בכריתות ב' א' קאמרינן דלמ"ד עונשין מהד"ן ס"ל דאין
 מלקות חייב ורשב"י ס"ל דכסדרין עדיף עמ"ה"ד וע'
 ברש"י ר"ש שבועות במתני' ובמולין מ"ט דסמס הוא
 רשב"י וע' במכות י"ז ב' הא אפי' לת"ד עמ"ה"ד כו'
 והמ"ל דר"ש גופי' ס"ל דכסדרין דעמ"ה"ד וכלעיל
 וע' בתו' מכות י"ד א' ד"ה ואידך ובפסונו י"ל דר"ש
 לשיטתו עד שינא מודה וא"כ לאב"א דפק"ל מודה וא"כ
 צריך קרא לר"ש ככה"ג וע' ירו' פסחים פ"ב ה"א וע'
 ירו' ערלה ס"ב וכן במזילתא בוא ולא יאכל לעשות
 המתכיל כאוכל או אינו אלא לחסור בהנאה כשהוא אומר
 לא תאכל עליו חמץ למדנו לאסור בהנאה הא מה ת"ל
 ולא יאכל חמץ לעשות המתכיל כאוכל דברי ר' יאשי'
 רי"ז אומר א"כ מה אם שרצים קלים עשה בהם המתכיל
 כו' ובאן מוכח דהמתכיל שרצים לאחרים אית בי' גיב
 קיוב

חיוב מלקי ועי' דר"מ פ' שמיני וא"ל דאזיך למד נק"ו
 הא אעמ"ד י"ל דר' ימקח לשיטתו בכריתות ומכא
 דעמ"הד ובל"ה י"ל למ"ס א"ו ר"ש א"ה בשם הסמ"ג משום
 דלא ניתן לכפר ואכתיב וגם אין לדחות הכא כבונת הש"ס
 דהא ע"כ מודה ר"ש בשבט ביו"כ וע"כ משום דא"מ
 כח"כ ולכן משלם ד"ה דה"כ מאי מסיי מהי לאו דמודה
 כו' דהא מ"מ כיון דאמ"בכח וא"כ ע"כ דר"ש מודה
 בכליה וה"ד חולין פי ע"ה מקני' דלא כר"ש והתם
 קמ"י וסוג' וי' אשטוי' סוף ו"ה ודאי לא אחי' אליב"י
 דס"ל אחי"כ י"ל לת"ד א"כ פשיטא ומסיי שחיטה
 קדשים אנטרעא לי' וא"כ להכי אנטרע' למימר לעיני
 שש"ר דההיא כר"ש דוהג' גם בקדשים אבל לעיני
 מלקות כתיב לא אנטרע' לאשחתי' כלל ולהרמב"ן כסי'
 הוהו' במכות דהך דס'הדרין גלוי' מלתא בעלמא
 דה"ה כפשיטא :

ואמנם י"ל דהנעה הסוגיא הכי הוא דאי יומא דאין
 חילוק בין מעש"ס ליו"כ וא"כ אי ר"ש ס"ל
 דמעש"ס דא' וא"כ הרי בגו"ט ביו"כ הוי שש"ר משום
 מעשה יו"כ וכיון דלא מוקי' מתני' כר"ש ובטובה ע"י
 אחר וע"כ דס"ל דאין לחלק בין מעש"ס ליו"כ וא"כ אי
 מוקמי' כר"ש אמאי' חייב בדו"ה בגו"ט ביו"כ והא' לרד"י
 אן לחלק בין מעש"ס ליו"כ והוי שש"ר גם ביו"כ .
 ואמנא בדרך פלפול ליישב דעת רד"י דלרד"י שפיר
 י' לחלק בין מעש"ס ליו"כ רק לר"ש אליב"ה דרי' אבהו
 דסובר כוותי' אין לחלק בהא דהנה התם' בשבט ק"ו
 א' דהיי' מה לי כתבו דר"ש יליף מ"מ כדשמואל' והקשה
 בש"ה פ"ה בשם הבאון מוה"ר' מפורדא וכן הקשה
 המנחה אהרן בסנהדרין פ' ע"ב וע"ס בדרך פלפול דהא
 לשמואל קאי' מחללי' אסוג' והרי לר"ש דשחיטת שבת
 הוי שש"ר וע"כ דסובר כר"הסנ' דרד"י ממחללי' במו"ד
 אחרתי' רק ולא בשוגג וז"ל להתו' לעיל דר"א ור"י אליב"ה
 דר"ש פליגי וא"כ התם לא כתבו כן רק לר' אבהו ומלקי'
 בחובל' ומבשר חייב א"ע"פ שא"ל ללבו' ולפטר' וליק'
 מסבערת ב"כ וע"כ דחילוק מלאכות וליק' כדשמואל'
 ובאמת חכמים דהכא לאו ר"ש ולא איירי ברייתא כלל
 בטובה ע"י אחר רק דמתני' איירי בלא אהרן וס"ל כר"י
 דהתם ס'בת או כמ"ד מעש"ס דר' והא' דקמ"י וסכ"ס
 אש"הר' וכמוקי' ככא כסוגיא' א"ה דחכמים דהכא לאו
 ד"ס אלא ר"ה סנדלר' והוא דס"ל דשש"ר לש"ס והא'
 דמוקי' הכא בטובה ע"י אחר וסכ"ס דהכא היינו ר"ש
 משום דכולה' כדבוקא אחר' משמי' דר"ה ולרד"י' לא
 אנטרע' קרא' דלא תבערו לחובל' ומבשר ולא אנטרע'
 למילף לחלק מהא' דשמואל' . והנה כסי' ת"ה הקשה עוד
 דאי מעש"ס אסור מלחו' והוי שש"ר א"ה דריש ע"כ
 קודש ואין מעש"י קודש וא"כ איך יומא לחלק בין מעש"ס
 ליו"כ דהא מ"מ יהיו אסורין משום לית כ"ה כל ששעבתי
 לך עב"ד וע' בשו"ק שבת פ"ג ס"ה ד"ה במו"ד ולהר"י
 דשחיטת שבת שש"ר וא"כ מעש"ס ד"ה ולכן אף דאין
 למו"ד לאסור מע"כ מעש"ס דמחיר' יאסור משום לית
 כ"ה ואף להתו' דמהתם הו"א אפי' שוגג י"ל דמ"מ
 לגבי שוגג' ילפינן בק"ו ממעש"ס ולהכי בחולין קט"ו
 דפריך מעש"ס ליבשרי' דמע"כ יולפינן בק"ו ורק לאיסורא'
 י"ל דגלי' לן קרא' . וגמיהו י"ל דלמ"ד מעש"ס דר' ל"ה
 תיקסי' דליף מע"כ מל"ס כ"ה ד"ל דלרד"י דר"ש
 הוי קודש למעוטי' יו"כ א"ה מל"ס כ"ה על מע"כ
 כיון דלא דריש הוי קודש למעוטי' מעש"ס וגם למ"ד
 בזמא' סה"כ כי קודש הוי מסורה כו' וע' בנר המיד'
 לכריתות ה' רש"י ד"ה אשר ימן וכ"ה מסייעא כה"ד
 קודש כל מעש"י ל"י אלא בקודש' . ואולם י"ל כמו שהי'
 דמפרשים ה' דלנטרע' קרא' בב"ה' ומו' ע"כ כ"כ דמקמי'
 ופלפוליס כסי' פ"ז דסובר כר"מ דרד"י בע"ג ס"ו אי'
 לאסורין מנטרפי' וא"כ לא קאי פשטי' דקרא' דכל
 ששעבתי ע"י בישול יו"ל דגם לר"ש דכ"ל מ' ורד"י ג"כ
 מו"ג' כדאי' התם בחולין ונסתר זה וע' גר"י ערלה
 התו'

הקוי דשבה לרש"ח מ"ח תשל ד"ל מנחלים ובקלר
 וסמאל לשיטת' בחולין דאזיעא ומיהו ק' בעיר מ' א'
 לאמאי מכל אשר יעשה כו' וא"כ לר"ד קרא לבה' הרגו
 מור מן הגבורת לא מהנין ובת"ח הפך עור להר"ש
 דמתני' דנ"ט ביו"ט מיירי בעובב ע"י אחר ואפ"ה
 שבת פ' דשש"ר לשי"ט וזא קיי"ל במגילה פ"ק לאין בין
 שבת ליו"ט אלא שז' ז"כ וי"ל בפשט דאזיא כרנ"ה
 דמסוה כרת למי' וי"ל דה"ה בחולין ש"ב עזא משא"כ לדין
 י"ל דאיכא לאפלוגי דיו"ט קיל לא אה"ז לקודש לאסור
 משא"כ בחבילה וכשיטת הר"ף הג"ל . ואולם לכאן
 להר"ף דס"ל דמעשיהו א"כ אפי' טבא בשבת נמי
 יקמיב דהא הו' שמיטה ראוי' וי"ל דהא דג"ס בשבת
 מיירי בטובה ע"י אחר ומי' פטור מאוס שש"ר והר"ק
 למה הביא הר"ף אוקימתא זו על מתני' כיון דלשקלא
 אליבא דהלכתא לא מתוקמי הכי ולש"ו כסת"ג ב"כ מ"ס
 לעיל ככותב הנ"י ומי' מצינ' לאוקמי כו' והיינו ללא
 מוקיזי' בטובה ע"י אחר מאוס דהו' שש"ר דכיון
 דאמאי למ"ד דשש"ר לא שמי' שמיטה מדרבנן וא"כ
 מדאורי' הו' שמיטה ראוי' והא דקתני' ומכמים פוערין
 קאי אשאר' . ומיהו להפ"ש בסי' ש"ג ואע"ג דקיי"ל
 כר"י הסגלר דפטור מדי' וה' דשש"ר דלענין עבידה
 ומכירה קיי"ל כר"י הסגלר ולענין איסורא דשבת קיי"ל
 כר"י או כר"י ותלין בזה וזה לקולא וא"כ אליבא דהלכתא
 לא אסרי' דומד ומכמים פוערין אשאר' דאזיא לענין
 עבידה ומכירה וכסברה הס"ז ע"י א"כ וי"ל דמתני' הו'
 גי'כ לר"ס וה"ד מאן חכמים ר"ס אע"ג דתנא דמתני'
 הכי ס"ל מאוס דלא הו'כר אמורא להדיא וע' גל"ה
 לפסחים בשיטת ר"ח אוח קת"ו וע' רש"י ב"ב כ"ה
 סע"א ובקוי' חגיגה כ"ב ד"ה חכר וסולין כח"א ומנחות
 טו' ב' ד"ה אשאר' ובת"ו ל"ב ד"ה וזה . ומיהו לפת"ל
 דלמ"ד מע"ש דאזי' ל"ל דמיירי בטובה ע"י אחר יתא
 סכרת הרא"ש שסובר לחלק בין מע"ש ליו"ט מה"ד ומי'
 מצינ' לאוקמי כר"י ולשיטת הרא"ש שקולק על הר"ף
 שסובר כמ"ד מע"ש דרבנן דלא פליגי בסכרת עלמין
 ולא אחר' הלכתא כדברי המקיל אלא היכי דפליגי
 אליבא דנפשי' וא"כ להראש"י י"ל דקיי"ל כמ"ד מע"ש
 דאורייתא ולפי' י"ל דבאית' למאי דמסיק למ"ד מע"ש
 דרבנן קאי ומכמים פוערין אשאר' וא"כ ל"ל כלל דמיירי
 בעובב ביו"ט ע"י אחר משא"כ למ"ד מע"ש דאורייתא
 י"ל דמתני' מיירי בטובה ע"י אחר וא"כ הו' מע"ש
 שש"ר . וזוה ענה עוד דבעתי' בישוב קו' התו' ד"ה אלא
 למ"ד דרבנן הו"ל דלא דרשי' או וקת' וע' כ"ה הפלגה
 דהוליקא לעיל מיני' ואי' בטובה ע"י אחר מי'ט דרבנן
 דפטורי' ולפי' יתא כיון דפרך למ"ד מע"ש דרבנן ומאי
 דקתני' ומכמים פוערין אשאר' וזכר ליכא לאוקמי הא
 דשט' בשבת בטובה ע"י אחר זשוס שש"ר כיון דע"כ
 לא הו' שש"ר וא"כ הו"ל נמי דלא דרשי' או וקת'
 אבל לעיל דהו' ס"ל מע"ש דאורייתא וי"ל דכוכר
 דמתני' בטובה ע"י אחר כשיטת הר"ף ומיי'כ ביו"ט
 ובשבת פטור משוס שש"ר וע"כ דרשי' או וקת' וזוה
 ממוכר קו' התו' שקשו דהא לקמן משמע דאפי' דרבנן
 פוערין שש"ר דאי כפי' הר"ף דמתני' מיירי בטובה
 ע"י אחר וא"כ אמאי חייב שבת מולין בפנים כיון דאפי'
 אי חוש"ב דרבנן מ"מ הו' שש"ר אך באמת הקוי'
 לכי' דב"ה בטובה ע"י אחר דלא ס"ל כסכרת הר"ף
 וכמש"ש א"ז רש"י וז"ל בפשטו דלעיל לא תיקשי להו'
 דשור יתא ל' לאוקמי דס"ל הו' דרשה שלא לעשות
 משולקת בזה אבל כיון דתיק למימר דחכמים פוערין
 קאי אשאר' ולזה הקשו דהו"ל דקאי אכולהי רק דלא
 דרשי' או וקת' ויש לפלפל טובא ואין רוצין להאריך :

מאתי יוסף זכרי' שמעון :

מ"א דבעין טו' כו' יעשה כל הסוגיא וזאת אשר
 הצגתי בזה להרב המאהב הזוכה מוהר"ר
 לפדות מלונא הרב דקרא אנפוליא . הגיע אלי היום
 מכבוד ב"ת שצער בדברי הזכור סוכה טי' א' פסקים
 לפי' התו' דלרבא דס"ל הו'נה לאו מ"ה בעי עיבוד
 לשמה וכתב דה"ה ב"צעות של תפלין א"ס ב"ה לשנתם
 אחר העבוד קודם שיפסד בקל"ה הרשות בידו ואמ"כ
 כתב דלא פליגי רק בעור העלאי ולא בקלף דהוא גוף
 הקדושה דלכ"ע בעינן עבוד לשמה וא"כ לפר"ת ור"ח
 דלמ"ד הו'נה מ"ה לא בעי עיבוד לשמה וא"כ למה
 בעי עיבוד לשמה בנזק הקדושה כיון דכחא הו' לכ"ע
 הו'נה מלמא עכ"ת קושיא . יעין מעל' כ"ס ארזות
 הקיים סי' י"א שברג"ס ב"כ בזה והעלה דקתב קן לעת
 רש"י ולא לטעמי' יע"ש כדבריו וע' במומ' ירושלים
 סי' קל"ט ול"ה דברג"ס פשוט דודאי למ"ד הולמ"ה
 ומוחר לשמות לדבר מול ג"כ בעיבוד אף דהו' מעשה
 טובא כיון דאמאי אינו אלא תשישי' קדושה עד שיהכרס
 לקל"ה ולכן מ"מ בעינן יעשה העיבוד לשמה סיה'
 הכה דקדושה ובת"ח המזור ל' לדין ולמ"ד דהו"ה ג"כ
 בתשישי' קדושה וא"כ בלא"ה אין לחוש שיבא להשתמש
 תשיש' של מול ולכן לא בעי שיכוון לעבדן לשון ולקדשן
 ע"י מעשה גמור כיון דאינו עוסק עדיין בעשיית גוף
 המצוה משא"כ בנזק הקדושה דאף דמתני' בהומה למד
 שלא לשנות לדבר מול מ"מ בעי יעשה העיבוד לשמן
 כיון שהוא עוסק בעשיית המצוה דבעינן שיכוון בעשייתן
 לשמן וזוה יתא ב"כ קו' התו' בניטין מ"ה ב"כ כהא
 דרשב"ג דמתיר לקנות ספרים מן ע"ג ופרוך ורשב"ג
 עיבוד לשמה בעי' כקובה לשמה לא בעי והקשו התו'
 דלמה לא פ"ך מעבוד אעבוד והא להיי"מ בתו' משום
 מ"כ ב' דעור הבתים לא הו' גוף הקדושה ולכן בעינן
 עיבוד לשמה אבל כהא דקתני' דה"ה דלף הו' גוף
 הקדושה ובג"י בהומה למד ולפי' יתא דאף אי' בנזק
 הקדושה הו"מ מ"מ בעינן עיבוד לשמה וכדאמרינן
 ובבבלי' התו' לפשיטיהו בסכרתין מ"ח ב' דגם בנזק
 הקדושה הו'נה למ"ה וזה שקשו התוס' דניטין דלמ"ד
 כה"ה לשמה לא בעי דסתמא לשמה אבל סתם עבוד
 עורות לאו לתפלין קיימי עי' תוס' מנחות מ"ב א'
 בסכ"ד ואל דלת' קתא סתם כתיבה לא לשמה וע'
 שו"ת בית אברהם סוף סי' ב' שהאריך למדש דכיון
 דקיי"ל מנחות זריכות כוונה לא מהני סתמא כתיבה
 דהא היסן בת' בסוכה בלא כוונה קאי וקסבר דעובר
 בכל תוסף' ואולם בת"א בסוף ר"ה כתב דאף אי' אמרינן
 מנחות זריכות כוונה מ"מ היכי דהדבר עומד רק למנחות
 לא בעי כוונה וע' סו"ת חרות שלמה ח"ו"ח סי' כ"ד
 מש"ש באורך וע"פ' מיושב ג"כ דעת רש"י שסובר
 לחלק בין עור והרעוה של תפלין לקלף דהוא גוף הקדושה
 וכמי' המבוא' סי' ל"ב ס"ק ב"א דלא הו' רק תשמי'
 קדושה י"א תיקשי לשיטת רש"י במגילה כ"ו דגם רצוהו
 הו' גוף הקדושה רק מה שמחוץ לקשר לא הו' הקדושה
 דהיינו לאחר שתיכרס לקל"ה דהו' הס' שלם אבל
 קודם שתיכרס לא הו' רק תשמי' קדושה ולא תיקשי'
 לשיטת רש"י מש"כ התו' דיש בו ש"ן דל"ד לקלף ש"ס
 בו קדושה מבלי שום מיבוד , ובהה המנחה אהרן לשהי'
 כתב לדמות דברי המ"ג שרשי' סובר לחלק בין עור
 הבתים לקלף . סנהדין עליו דיל' לרבא לשיטתו דעריפתה
 אוסרתה ג"כ . גם בנזק הקדושה הו'נה למ"ה אבל
 הרמב"ם פ"י מרוצה ה"ו וכן בפרש"י בהא דאביי גמיר
 ש"ס פסקו כמ"ד יודיקה אוסרתה ולכן גם בנזק
 הקדושה ילפינן מע"ש וקיי"ל ספיר כרשב"ג דבעי עיבוד
 לשמה והא דקיי"ל כרבא היינו באותו בגד דהו' משמשין
 ולכן עור הבתים בעי עיבוד לשמה עכ"ל ואולם לפמ"ס
 האחרונים להקשות בזה שפי' דהכ"ק מי'ט ל"ג מע"ש
 לטעמי' דא"כ מאי דחי הגמי' א"ל משמשין כו' דאכתי'
 אמאי לא נלוק מע"ש בקי' ותירלו דכותב התו' דרבא
 ס"ל

ס"ל דבגוף הקדושה הזמנה מלתא היא וא"כ לפנין גוף הדבר דאסוד בהזמנה יליף מע"ב ועי שו"ת רע"א סי' גי יעוש' מה שנדחק צוה לכתבו ועי' בס' אה"ת סי' י"א וא"כ לשיטת הקו' דגם לרצא ילפינן מע"ע ונסתרו דברי המ"נא הג"ל. ואלוה המוג'א כתב בס' מ"ב והתו' כתבו דגם כע"ע קיי"ל כר"י"ח דלא מייסר עד שתערך וק"ו בחסליו וע"כ דרצא לא יליף לענין גוף הקדושה מע"ב ואף דפיבוד הוא מעשה חשוב שלא לשנות היינו רק אי נימא דבגוף הקדושה הזמנה מלתא היא משא"כ אי נימא דלא מהני בגוף הקדושה דלין לחלק בהא ואמנם באתא התו' לשיטתיהו בסנהדרין מ"ח ז' דרצא סוכה עריסאה אוסרתה לדירי' הולמיה אף בגוף הקדושה כיון דליכא למילף מע"ע ונסתרו דברי האחרונים בכונת הקו' : ואחרי ביומתי בספרים ראיתי בשי"ת בית אברהם המ"ה סי' ז' בל' חזו' י"א שפי"ג שם על הפיהת מ"ב סי' י"א דהא דבגוף הקדושה הזמנה מלתא היא היינו ע"י מעשה השיעור וסתר דבריו דלמיר' הולמיה' דס"ל עריסאה אוסרתה וא"כ גס עיבוד לא מהני וזמנה זה תמה על המאור דלמה מוצריך עיבוד ויעו"ש בס' ז' אות ה' שכיוון ג"כ בישוב דבריו רס"ל להזמנת אהרן הכ"ל וכתב בפשטות דקושיה התו' משמטין משמשין גמריין והיינו דלא יליף מע"ע דלא דמי' ל"י ואף דאיכא למילף בקו' וליף טפי ממה דדמי' ל"י והכ"ל לאביי דקאמר מירי דאורחי' ועי' ש"ב וכן מוכח כדבריו למענין בחו' עיב' כ"ט כ' ד"ה אחיא וא"כ לדירי' אין לחלק בין משמטין לגוף הקדושה ומהני ב"כ צוה על משלחו שתמה על הפ"מג בס' מ"ב סי' ק' ו' מה שכתב בשם הקו' לרצא כרצ"ב דהזמנה אפי' בגוף הקדושה לאו מלתא היא והלכך כל מה דמני למיעובד יורה דהזמנה עדיף טפי אפי' דלא מהני מהני היכך דברי הקו' וכבד על הפ"מג שגג צוה ובמחל"ת סי' לדעתי נהפוך הוא דהא לדירי' דס"ל דעור קצות החסליון היו גוף הקדושה דשי' של חסליון הכלל' וא"כ מאי מהני עיבוד למיד' הזמנה לאו מלתא היא גס בגוף הקדושה וכמ"ש המאור להדיה לפשרתו משום דלא היו גוף הקדושה דרשאי' לשמותו אחר העיבוד ומ"מ היו הכנה לקדושה והכ"ל בספרת הקו' דגם בגוף הקדושה הולמיה ומ"מ צעי עיבוד ואף דלא מהני לענין שלא לשנותו ועי' בבאור הגר"א לא"ח בשמ"כ בהגי' דהזמנה סה"ב כו' היינו כפי' התו' ודלא כמ"א ובאתא מלכד' שמה"גא כתב כן על סוף דברי הגימ' שכתב אבל ברצועות לא צעי עיבוד דסובר דלמיר' הזמנה למ"ה לא צעי עיבוד וזהו היסך שיטה הקו' אך לפמ"שכ לעיל גס דעת א"ז רמ"א דהזמנה כה"ב מהני היינו רק בקלף דהוא גוף הקדושה אבל לא עבור ורצועות של חסליו דהוי מעשו' ולהתו' דגם בחמטין דהולמיה' א"כ חסליו מעשו' אבל לא הובר דבריהם לעיבוד הוי הזמנה בגוף הקדושה שלא לשנותו ועי' בשו"ת מוהר"מ סי' ב' משי"כ להדס בדברי המאור דסוכה ואין עת האסקה פה :

ומה

השעיר כסנהדרין מו"ב דלמאי דליף בג"ש דסס' חס' הוי ב' כחובים הנכ"א קו"ל כמ"ד דלין מלמדן דלתי"ב גליף גס הא צמח מציון ועי' נוב"ז מ"ה האו"מ סק"ה ובאתא להסוכרים דהוי כמו מישוטא ועי' נוב"ז מ"ה חו"מ ח"ה בע סי' פ' ועי' ש"ך חו"מ שמיח' ועי' חו' קדושין להיא ד"ה אלף ולא' רס"א וא"כ ממילא הוי ידעין ג"כ היסך ועי' חו' ערוכין טו"א ד"ה הול' ודוק ועי' חו' בכות ג"ט א' ד"ה דמו"א. ועי' בזבחים מח"א דכ"ע היקס עדיף מ"מ א' דכ"ע ג"ש עדיפא ועי' בחו' ועי' בחו' ברכות ל' ע"א דמשמע דהיקס וג"ש כי הדדי ינייהו ואף דלין משכיבין על היקס מ"מ גס בג"ש המופנה מכ' ג'דדים לזמיוס ואין משיבין לכ"ע ועי' חו' חו"כ ביום חרועה רמ"ה ע"כ ד"ה היא חנה מעיקרא כו' ועי' בנר תמיד לכריתות דכ"ב שהאריך ועי' בשו"ת מנחה בצולה דמ"ח ע"ג דמעטע לא

יליף דהו"מ'ה דהוי ע"ע וצ"ע לכתוב לך לנס הו"כ ב' כחובים וע"ל עוד דמ"א באורך וזמנה דמה לע"ע שאסור בהנאה ומה לצו"ת שכן קדושה ולהכי הוי הזמנה מלתא יע"כ ובאתא להתו' ביומא מ"ב סעי"א נסתרו דבריו וגס י"ל דכל"ה לא הוי ידעין רק בקדשים ולא בשאר מיילי דהוי הו"מ ועי' פרש"י זבחים נו"א דלאביי לא ילפינן בשני כחובים גס בג"ש יע"ש בחו' ובספחים כר"א ועי' חו' קדושין נח"א ד"ה ושני דמ"מ לכבוד שכיניה ויני' ע"א היכה ואלוה באתא תמהני על מעלי' דהיין מנינו קרא מיותר בעיניו ובוע"א דהא דע"ג מיתסר בהזמנה גמריין מכפר ומכפר דשעיר ורס"י כריתות כה"ל ועי' ש"ב חו' ובקדושין נו"א או כדאמר ההס בקדושין משום דכפרה כתוב בל' בקדשים ולא' מיותרא דקרא וכן בע"א משום דלין הקדס לע"א וכל"ה הא בעיז' כ"ט ב' ילפינן דמת אסור בהנאה מע"ע כתוב הכא ומתה שס' וגו' וא"כ אנטריך ג"ש לענין איסור הנאה במה דכלא ג"ש לא הוי ילפינן מע"ע וא"כ ליכא תיור כלל ועי' מל"מ פי"ד מהי' אכל דנ"א שדעת הרמב"ם דמת אסור בהנאה מדרבנן וג"ש דש"כ אסמכת בעלמא ועי' שעה"מ פ"ה מאימנות ועי' ש"כ דמ"ק כ"ס א' וב"כ יו"א ועי' כריתות ו"א וחולין קו"ז סע"א ועי' חו' קדושין נו"א ודוק ועי' חו' מגילה ס"ק ר' אברהם בשם ר"ה שם שס' אסור שנתאר בפסח הבמות אסורות אף מע"ש אסור בדמיה קטנה ועי' באדר"כ ס"פ ל"ו מה שס' האמור להלן בע"ע שהמות ולא תוון ממקומה כו' וא"כ משמע דר"ה לא דרוש שס' להכי ועי' אוריות יב"א אחיא שס' ועי"ש ועי' רש"י יב"ח שו"ב ד"ה קיחא מיתנא דגמיר מע"ע ואף דרצ"ב לשיטת' ההס דליף מע"ע. ובאתא כהא גס דצח מודה דהוי מעשה חשוב ומס' ש' בהו' מ"ח סע"א מ"מ לענין איסור הנאה ע"כ דלרצא דר"י ג"ש דסס' שס' וכמפורש בע"ע דגמיר שס' לענין מה גופא דאסור בהנאה ובאתא י' להבין מאי פרוך לרצא מיט' לא גמיר כחביי וע"כ דלדירי' איפא עוד ג"ש דסס' דהא לענון מת' ע"כ דילפינן מע"ע. ובל"ה י"ל כיון דלא נמשך להס דק מנין התיבות א"כ עכ"ס לא שייך כאן ב' כחובים דהא מפיקין ג"כ מוג"ש דסס' שס' אחריה' דסס' שס' שלמים וא"כ י"ל דאנטריך ג"ש להך דחפיק ההס ואב"י ניחא ל"י לאוקמו לכ"ע. ועי' בזבחים ג"ז א' ד"ל דאב"י לא עסיקא ל"י בהא מדברין היתח' בוי' י"ל דרצ"ב ס"ל ג"כ הכי דס"ל גסיס' הייבות בקה"י דת' כצרכות כ' ע"ב והוי לדירי' ג' כחובים הנכ"א ועי' קדושין לה"ז ובתו' ובחי' לברכות ואכמ"ל וגס דלמ"ש בשו"ת בריה אברהם בכונת הקו' דרצ"ב מיט' לא גמיר לטעמיה' וכן אב"י וליכא למילף בקו' דהיתח' למילף בג"ש ממה דדמי' ל"י משא"כ אי הוי ילפינן במה מנינו דהוי יליף טפי ממה דחמור מיני' ולא הוי ילפינן ממה דדמי' **ומה** הא ק"ל לכאורה דלמאי דליפינן בב"א מכפר ומכפר דע"ע אסורה מחייב וא"כ היכי ילפינן מיני' בג"ש דסס' שס' דהזמנה מלתא למאי דמצ"ל בדבר הלמד בב"א אי חוור ומלמד בג"ש בקדשים וכזבחים כ"א א' והכא הוי החלמד קודם לרבנן דפלוגי' ארי"ש דקדשי' מוצח הוא ועי' רס"י בע"ז כג"ב דהא לר"ם מחייב האסרה וע"ש בחו' וע"כ דהך פלוגתא דהוי"מ תליא ג"כ באיבעא אי בחר למד או בחר מלמד כזבחים מ"ה ולקמן סי' ועי' דהש"י זבחים מ"ה וסי' ע"ב ומגות יט"ב ואף למ"ד ביומא מב"א לגבי פה"ד דקדשי' בה"ב הוי ואף דלא נמשא זה דלמד מן המלמד אלא בקדשי' מוצח דמש"ס יליף לה בזבחים מט"כ מ"מ ילפינן מהדדי כדאסמכת בתמורה יג"א ולמה יצאו להקיס' אליהן מה' שלמים קדשי' מוצח כו' ומהכא מיימיה ההס דפיו"ל וזהו ומהא ליכא בקדשי' בה"ב ועי' בערוכין כ"ה סע"ז דפלוני כהני' דהיי' ר"ג ור"ש אי ידעין קדשי' יע"כ דהיי' מקדשי' מוצח משום דההס פלוגי' במה דמסכרה טפי למילף

מ"ב חו' קדושין להיא ד"ה אלף ולא' רס"א וא"כ ממילא הוי ידעין ג"כ היסך ועי' חו' ערוכין טו"א ד"ה הול' ודוק ועי' חו' בכות ג"ט א' ד"ה דמו"א. ועי' בזבחים מח"א דכ"ע היקס עדיף מ"מ א' דכ"ע ג"ש עדיפא ועי' בחו' ועי' בחו' ברכות ל' ע"א דמשמע דהיקס וג"ש כי הדדי ינייהו ואף דלין משכיבין על היקס מ"מ גס בג"ש המופנה מכ' ג'דדים לזמיוס ואין משיבין לכ"ע ועי' חו' חו"כ ביום חרועה רמ"ה ע"כ ד"ה היא חנה מעיקרא כו' ועי' בנר תמיד לכריתות דכ"ב שהאריך ועי' בשו"ת מנחה בצולה דמ"ח ע"ג דמעטע לא

מיני' וכה"ג בכ"מ וע' בקדושין נו"א דאמר להדיא
 כפרה כתיב בה כקדשים ומשמע דפליג אהך דיליף בכ"א
 דאי מדיוקא דלישנא או מג"ש דכפרה דריש וא"כ לא
 הוצרך למילף משעיר. ונס' נר תמיד לכריתות כתב
 דה"ל כפרה כתיב בה כקדשים היינו נמי להכי ילפינן
 ב"ש מכפר ממכפר כיון דכתיב ב' כפרה יע"ש בדבריו
 וצ"ל דאף למ"ד קדשי מוזה מיי"מ לא היו ידעין ממילא
 בלא טוס לימוד כמו בשאר קדשים כיון דהוא חלוק
 מהם דעריפת עגלה זו היא שחיטתה. ובאמת כפרש"י
 דקדושין מפורש דמהיזק ילפינן ל' וא"כ למאי דיליף
 לפורי מוצרע מעגלה וע"כ מוכח דדבר הלמד בהיקש
 חוור ומלמד בב"ש למ"ד בחר מלמד אולינן וע' ברו'
 זכחים ל' ע"א ד"ה אחר בדבר הלמד בג"ש מהו שילמד
 בכ"א דהאיבעא למ"ד בחר מלמד אולינן ולמה לא יליף
 בק"ו מהלמד בהיקש דלוי חוור ומלמד בהיקש וע"ש
 ברו' ד"ה פשיט ולמ"ש הו' בפסחים ה"א וע' הו'
 שנוטות ה"א דבכ"מ פריך מרי"ש אהדבריי"ש וע' הו'
 יבמות ויב ד"ה או אינו וע' ברו' למגילה כ"ג ב' מש"ש
 ולרי"ש כל היינו וד"א לא ילפינן ואולי י"ש לחלק ב"כ
 דהא דמקשינן לקדשים דנאמר מתיים היינו אי הו'
 קדשי מוצרע מלמד דהו' קדשי בה"ב וכמש"כ
 ברו"ע ויב כה"ג בתמורה פ"ז מ"ג ד"ה אחד קדשי
 מוצרע מדבריו מוכח ב"כ דהא דלמדו זה מזה היינו רק
 בג"ש ולכן הוצרך ל"ב"א וא"כ הסוגיא דכריתות ע"כ
 אזלא למ"ד דע"ש הו' קדשי בה"ב ובכ"ג י"ל דלא אהמר
 הני כללי דהא משחיטת קדשים ילפינן ל' בסוגיא דזכחים
 אבל למ"ד קדשי מוצרע א"כ ממילא מתסבר להקיש
 לקדשים. ואולם הו' בקדושין שהקשו מחולין יא"א
 מעריפה וע"כ ס"ל דהמיקורא או דמפשיט' דקרא ילפינן
 ל' דאי מהקישא דשאר קדשים ילפינן א"כ אין היקש
 למפשה וי"ל דאולי בשיעתייהו דלכ"ע הו' פנה קדשי
 בה"ב וא"כ לא שייך כאן להקיש לקדשי מוצרע ויחא ב"כ
 קו' הו' בקדושין נו"ב מהקדש בעלה והא שרי ליהנות
 מזמו שלפ"ה וקשה להר"ל בשנוטות כ"ג ב' דלר"ש
 דקיש למלקות הו' לוקין גם שלכ"דא ולמא' אחיא
 מחי' כר"ש ז"א דע"כ דמתני' דלא כר"ש כדמוכח בני
 שחטה שלא באיזוב דמיי' ר"י וע"כ דלר"ש אינה אסורה
 מחיים וע' שו"ת בג"ש סכ"ב ובכ"מ"ש שהארניו ומתני'
 ע"כ ס"ל דפורי מוצרע נאסרין מחיים דהא כיון
 דאסורין בהנאה וע"כ דיליף מכפר ממכפר וגם מדמש"כ
 בכ"מ ע"כ לחיא דלא כרשב"י דמותר בהנאה ובלקמן
 וכדמיי' בחולין ר"ש בן יהודה משחי' דרשב"י ווא"כ
 מסתבר להו' בי' אומא נט"ב דלידן דלא הו' לוקין
 בשלכ"ד"א וע' שו"ת וי"א סכ"ב ד"ה אין כו' ויש לפלפל
 ב"כ עפ"ד ה"ל כבונת הב' משמין משמין ועפ"ד
 תשו' רע"א ה"ל. וגם יש לפלפל להו' בסנהדרין
 מח"ב ד"ה א"ע"פ שלא עיבדן לשמן והא הכא אולא לר"ע
 דע"ג ש"ג אסורה מיד ע' שו"ת רע"א סי' ג' וא"כ מאי
 קאמר בסוכה ט"א הו' מע"ל למעוטי גזולה למאי
 דבעי' טו' לשמה והא לר"ע דמכשיר סוכה העשוי
 בראש העגלה וכדלעיל ו"כ וא"כ לל"ק למעוטי גזולה
 וכרש"י סוכה ל"א א' ד"ה אבל כו' לדין דקיי"ל דקרקע
 אינה גזולה ואל' דלמאי דדריש לכס למעוטי אהרוב
 ולולב כל אשירה לפי שאין בו דין ממון וע' בחי' הרשב"א
 סוכה רפ"ג דלא שייך גבי אהרוב למעוטי של אשירה
 יעש"כ. ויש אריכות בדריש בכ"ו וע' פ"י קדושין כ"ו
 בפרש"י מה קדשים ולי' מה לקדשים שכן תופס דמיו
 ולא בקדשי בה"ב. וזוה הו' א"ש קוא"י רש"א דבכ"מ
 ליתא להאי גי' ברש"י דהא גופא יכול לילף מקדשים
 דתופס דמיו וע' ברש"י סוטה מח"ב ד"ה א"ע"פ שאין
 איתן כשר דלכ"ע עובב' והא נאמר רק למוזה וע"ש
 בהב' ר"ה"ה שמה דהא כפרה כתיב בה כקדשים היינו
 רק בעגלה עזמה שלא תהא עריפה ובעי' ולענין אסור
 הנאה אבל במשירה לענין מקומה בודאי כשאר מצוות

שבתורה וממילא לא בני לעיכובא יעש"ה. ושוב ראיתי
 בזבחי מית חז"ל קכ"ד שהרגיש דברש"י לכוין דכפרה
 כתיב בה כקדשים בני לעכב וע"ש שכתב בע"א. ועי'
 ירו' סוטה פ"ע ה"ה מכיון דאת יאמר כפרה כתיב בה
 כקדשים כמו שיש מהן למוצה עריפה וטריפה ומחוי'א
 פוסל בה יע"ש ועי' במל"מ בה' אבל דכפרה דכיר היינו
 לאיסורא ולא למלקות ועי' שו"ת פרי מבואה סכ"ה
 דהר"מ ס"ל דהב"ש אסתמך מודרבנן יעש"כ. וע' ירו'
 וימא ספ"ז ע"ג ע"ג מפ"ח על חטא ידוע כו' ופר יוי"כ
 על חטא שאינו ידוע וע' רש"י חולין י"א א' כפרה כתיב
 בה מה קדשים אסורין בהנאה דאף דגם. בשעיר כפרה
 כתיב כימא' סו"ב מ"מ הא קאמר דהס' דלא אמרה
 תורה שלא לתקלה ולכן הוצרך לומר בשעיר משום דאין
 הגורל קובע וע' רש"י סוטה מו"א ד"ה כיפרה וע' תו'
 נדה נה"א ד"ה שאל. ובענין מה שהעיר מעל. עשה"ו
 בסנהדרין דטפי הו"ל מוכריות כד"א דקאמר רבא
 גופי' דעריפתה אורסתה ע' שו"ת רע"א סי' ג' ובמסנת
 ר"ע לכריתות ובש"ת רשמי שאלה. זחומ' סמ"ה ושו"ת
 בית אפרים סה"ע"ז סי' קכ"א ובשעה"מ עקרו"ם סי' ג'
 שו"ת זכרון יוסף דף קי"ז א' שערבו ב"כ בזה וע' ב"כ
 בנין שלמה לסנהדרין ובחי' ליבמות מש"כ וכן פסי'
 במח"ש סי' מ"ב ס"ק ו' וע' בס' מנחת אהרן לסנהדרין
 מש"כ לדמות קושיא זו ועי' בס' נר תמיד לכריתות דף
 מח"א ועי' שו"ת חתם סופר סי' קל"א שהאריך יעוין
 עליהם וכעת אין רצוני להאריך בדבר שדשו בו רבים.
 ובשיקק קו' הו' דהכא אינו מוכרח דיל' כח' במגילה
 כט"ב דהכי דפליגי אמוראי אחרינא לא אהמר הני
 כללי וע' במע"מ עהר"ש ברכות פ"ק סי' ה' לגבי
 אבי רבא ועי' בחי' לשבת דף ע'.

רמב

שמה מעמ"מ על המשכנות יעקב בסי' מ"ג
 שס"ד דמהני צבייוד בעש"ב מהא דשלמה שהיו
 לו ע' אלף נטף פכל ותמוה דהא דבה"י מפורש שהי'
 גרים ומלכד דאכתי מאי פריך ביבמות ע"ט א' ודלמא
 דמגור בעלמא דא"כ לא מהני עש"ב. אך א"ל ליה דהא
 בימי דוד ושלמה לא קיבלו גרים כלל אלא שבע"ש גרים
 ברוזין מעמ"מ וכדקאמר בריש ע"ב להדיא וכ"כ הו'
 ביבמות ע"ט ע"ב ובבב"א. הדין דבעי עש"ב ראוי' בשו"ת
 רע"א סי' ט' ע' שהבי' דבעת המהבר דבהללן לצי"ת
 בלא כוונה דלוי מדרך דהא כל עיקר ראיות הרמב"מ
 והסו' דלא בני כוונה בתל' משום דאנטריך קרא ב'י
 ועשו אבל להסבירם דמהני בעש"ב וס"ה לענין שו"ת
 לצי"ת וא"כ אין הכרח מזה וע' שו"ת ברי"א סאו"י סי'
 ה' באורח וע' שו"ת שיבת סי' ה' א' וסו' ד' ומו"י
 מ"ה חז"ל סי' קע"ה. ובאמת לדעת רש"י ברה"ש
 דבמצוות דלא בני לשמה לא בני כוונה אך בשו"ת
 רע"א הקשה עוד דהא מ"מ אנטריך בתללן ונהגיר
 אש"כ ואמר דתללן בכוונה והניח בקושיא וע' בשו"ת
 רע"א סי' ס"ט בקושיא הו' מנחת מ"ב דנ"מ בכ"ב
 בעורו ע"ג והגביר וידע בעמ"מ שכתב לשמה שהי'
 מותר לו להניחן ומעט לאו בר קטורה פסולין גם לרד"י
 יעש"כ. ובאמת לא ידעתי קושיא דהא לא הו' בר כוונה
 כלל ואף דידעין שהוא מכונן וע' בחולין י"ב א' בהא
 דקטן אין לו מחשבה במחשבתו נוכרת כו' אך המהני
 מה שלא העיר בזה מהא דספ"ב דכתובות לענין נאמנות
 להעיד מה שראה בשעה שלא ה' בר ערות וצ"ל דהא
 דלוי נאמן משום דלא דייק כיון דלא ה' אז בידו לאכהורי
 אבל לענין עמ"מ שאומר שה"ל כוונה מהכ"ה לא יהא
 נאמן כשאר ע"א דנאמן באיבורין דלא בעינן סיכוון או
 לעדות וכן בהא דחשיב עד כאן היינו מהלכין בשבת
 וקאמר כיון דתחמוזין דרבנן דהתסו הו' ב"כ על אחרים
 דמה שהיו מהלכין. (ויש להעיר מזה ע"ד התו"ם
 בכריתות אי בעינן סיכוון בשעה שראה העדות וע' ירו'
 ערובין פ"ה ה"ה ברג סה"ל כו' בזמן שנעשו ע"צ עמ"מ
 טהורין לו כו' אר"ע אם טהורין לו יהיו טהורים לאחרים
 א"ס

אם תחילת לא
 ירו' תבר וע"ש
 ומהני מוכר'א
 ואלו כשרות דלוי
 נכמה כב"ב ש'
 א"ל ויזיק כלל
 גמ' קתן ובע"י
 דרום ומבואר ש'
 דמל"מ ר' ע"א ק'
 ואלו תבין ר'
 ומהני מוכר'א
 ואלו כשרות דלוי
 נכמה כב"ב ש'
 א"ל ויזיק כלל
 גמ' קתן ובע"י
 דרום ומבואר ש'
 דמל"מ ר' ע"א ק'
 ואלו תבין ר'
 ומהני מוכר'א
 ואלו כשרות דלוי
 נכמה כב"ב ש'
 א"ל ויזיק כלל
 גמ' קתן ובע"י
 דרום ומבואר ש'
 דמל"מ ר' ע"א ק'
 ואלו תבין ר'

אם טחאים לאחרים טחאים לו וכה"ג בעיג שנתמנה להיות חבר יע"ש וע' בסבועה ל"ג א' שקרובין בשבועהין ולפמיס מוהר"ש והובא בש"כ סי' ל"ה כק"ו אף שצ"ח לכלל כשרות דלא הוי החלוקה וסופו והס"ך חשיב ולפי' משכח ככה"ג שלא הוי ראוי בשעת מעשה דל"ד לע"ג ללא דייקי כלל וכמ"ס הש"ך אך בל"ה הו' משכח כסבי' קטן ושקעיד בגדולתו לאח"כ סוזה של רבי וכה"ג לקיום וכמבואר סס בסעיף ד' יעו"ש) אך תמהני מהא דמוגיל ד' ע"א קטן הייתי וקראתי למעלה מריט כו' א"ל אין מבואר ראי' מהקטן כרי דלא מהני אף דנאמן לגבי עצמו שידע שקרא והכ"ז כשאומר שחלף אז ככוונה ומיהו יא לחלק ב"כ דהא כאן צריך להעיד על אחרים ששמעו ממנו דאפשר שלא שמעו ע"י קריאה זו ולא כיוונו לזאת בקריאתו אבל ככוונה להעיד על עצמו שפיר י"ל דיובל לידע אם כיוון ואף דמלתא דרבנן נאמן להעיד מה שהי' בקטנותו בלא אחר עמו ועי' דם' המנוח לרמב"ן ומה שחלקו בענין דברי קבלה אי כדית דיינין ל"י וז"ל דאלמחו למגילה דברי דמלאו לו סוף מ"ה סת' ועי' בט"ז אור"ח סי' תרפ"ט סס"ג כ' ע"ד הר"י שמגילה דברי קבלה וע' בעמ"ד ה' ס' שהביא דכ"י בסי' הק"ד בשם ר"ת לענין ז"ג שקי"ל דברי קבלה כד"ה או כיון דהוי משום זכור דהוי כמי מהי"ת וע' בשו"ת תפארת כ"י חו"ד סי' י"ז בדי' ובקושיא ואכמיל וע"ע בסנהדרין ל"ב ב' זכורי כשהיינו תנוק כו' ובס' ל"ד לע"ג דאלו ידעינן דמדייק הוי נאמן כיון דהוי בידו ולכן הוי חלוקה וסופו בכשרות וכס"ך סי' ל"ה סק"ו ויש לעיין בהא דקדושין ס"ב צריך ג' מי יומר דמוקפי ל"י והוי כמקוסר מעשה וא"ל דמשכח כששמעו אחרים מפיו בעודו גוי במס' לא שיהא מכוון בעיבודו לזניית דככה"ג לא הוי מס' לא שיוודע שא"ה תלוי בזומ"ס הפוסקים : **ומה** שהעיר על המש"ע סי' מ"ב שהביא דרש"י מנחות מ"ב ב' חלפין נקחין שלא מן המומחה דאי עיבוד לשמה ובפרש"י דהסס גרים להדיא דחלפין אין נקחין אלא מן המומחה ש"מ דבעי עיבוד לשמה בתפלין האמת שמתוך אחר מש"כ הרמב"ן בסוכה ס"ק וע' בהר"י לטנהדרין והביא ג"י הבאונים תפלין נקחין מכל אדם ובספרים אין נקחין אלא מן המומחה והעתיק ע"י פרש"י כמנחות וברם שלא הוי לפניו אז בגמ' דמנחות וחשב שכוונת הרמב"ן שג"י רש"י דתפלין נקחין אפי' שלא מן המומחה ולא דקדק רק להביא פרש"י כמו דלג"י רש"י דתפלין נקחין שלא מהמומחה דבעי לשמה מש"כ בספרים ה"ה דלהבאונים להיפך ואחרי ביותי בספרים ראיתי בס' עמ"ה חו"מ ס"ס ט"ז שגם הוא העיר כדברי מעל' וע' בעמ"ה ה' מזוהר סי' ו' וע' בסמ"ב מ"ע כ"ב כ"ג :

ומה שדקדק מעלי' להמ"א סי' מ"ב ס"ק ו' אם מותר להשתמש בחוטי יציות לתשמיש של מול מהא דמנחות מ"ב ב' וקלין לאודורי דהיינו שמא ימצאם אדם וישתמש בהם תשמיש של מול. לא ידעתי כוונתו דהסס קאמר ש"מ דבענין זביעה לשם יציות וכמו שפרש"י דתקלין לאודורי. וע"כ דמייירי בזמנין של צמר דבמין אחר אינו יכול להבחין שמא קולט הכבש עפי מוצמר ומיישין שמא יסוה מן יציות וע' בשבט מח"א אורחא לבי כד"א יע"ש ובכ"מ כה"ג ובלא"ה לא ניתן להאמר דלמה יהי' אסור להשתמש בהם תשמיש של מול כיון שאינו רק לכסוין בעלמא ולא לשם יציות ולא הוי תשמישי מזהה כלל ובס' דהו"ל ג"כ ושי"מ דאסור גוי לתשמיש של מול. ומש"כ לרמות דברי הל"ז דהא דתשמישי מזהה נורקין היינו לנורק ולא לעשות בהם תשמיש של מול והוא סותר דברי עצמו מה שדקדק למעלה לאסור תשמיש של מול מדקלין לאודורי וע"כ שמא ימצאם אדם וישתמש בהם תשמיש של מול ולמה בתשמישי מזהה נורקין ולא מיישין שישתמש בהם אדם תשמיש של מול ובאמת א"כ ממש דקייט לרבנות דמותר אפי' לנורקין ואף שהוא בזיון

טפי ומכ"כ לתשמיש של מול דלא הוי בזיון כ"כ כיון שאין לראוין עוד למזוהר גם מה שהעיר ע"ד הל"ז דתנאי הוא שמתנה שיהי' רשות בידו לעשות זה וזה בעין לעשות מהש"ד לשל יד וכעין ז"כ שדבבל על תנאי עשויות ולא מהני תנאי כ"א שלא תחול קדושה עליו והוי שלא לשמה והאר"ך בזה יעיין בעמ"ה חו"מ סי' ט"ז שהעיר מזה ג"כ באורך ודבריו אינן מבורחין למעיין דלא גרע מהקדיש על הנאי וכשנתקיים התנאי חלה עליו הקדושה וכיון שהוא דרך תנאי הוי לשמה כמו בגט ויעוין בש"ח ברית אברהם חו"מ סי' ח' אות ב' שהעיר ג"כ כוב באורך קצת וע' שו"ת מנחה גדולה דמ"ט ע"ד א"ס יא לרמותו לזיזה שארצה אגרס כיון שאם לא יזדמן קונה יהי' למילין ולהמו' שכ' בגטוין כ"ד ב' דהסס משום דתמיב וכבז לה דבעי תביעה מבוררת וע' בנח"י סי' א' ד"ב ב' ד"ה אח"ל ואין להאר"ך וע' ר"ן בשם רמב"ן בפ' כל הגט דמהנה בין ב' דברים הוי ברירה ומתנה ע"ד א' הוי הנאי וע' במומח' ויושלים כו' ק"ל דאע"ג דסקיל וטרי עלה הסס דיש תמנה ע"ד א' וקרינן ל"י ברירה היינו דנהני איקרב ג"כ ברירה מ"מ לענין דלא גם הגך דחשיב פסקין כבו דיש ברירה יע"ש. ובגוף דברי הפמ"א שחמה על העה"ב בס' ס"ה דהזמנה לגוף הקדושה מלהא היא גם להורידו מקדושה ממו' לק"ק שכ' דהא דבגוף הקדושה הזמנה מלהא היא היינו ע"י מעשה העיבוד אבל מש"י ל"שר דהוי מקניזה לקניזה ולכן פריך למ"ד הזמנה כו'. הנה הא"ר לאו"ח סי' ל"ב ס"ק ט"ז תמה על העה"ג מהא דת"ר דאם רצה להחזיר לש"י דמותר אם לא לבטן אדם מעולם וכמבואר בס' מ"ב ולא הזכיר תנאי וכ"כ בספעות באותות השמים שהוכיח מזה דלענין מורידין מק"ח לק"ק הזמנה למ"ה בכל ענין וכבר הרגיש בזה במ"א סי' ל"ב ס"ה י' ובאמת לא הזכיר דהב"ה בקלף המעובד לשם ס"ס אם אסור לכתוב עליו תפלין דמשמע דככה"ג שהוא בענין להורידו מק"ח לק"ק לא אמרינן בגוף הקדושה הומיה ומשי' עוד בס' אותות השמים הג"ל למש"כ המ"א בס"ק ו' דאם התחיל לכתוב על הקלף אסור לכתוב עליו דברי חול והא דתקשר כיון דעשה דשל יד הוי כאלו התחיל לכתוב וע"כ דלענין הורדה לק"ק למ"ה גם בגוף הקדושה. ואין זה מוכרח להמאור שחלק ב"ן רצועות של תפלין דהוי משמטין וע' שו"ת שאג"א סי' מ"ד דהא דלא בעי תנאי מש"ר לשל יד דמ"מ לענין עיבוד דהא מולתא היא יע"ש באורך וזה שפלטל סס בס"ס מ"ח לענין קדושה ס"ח ותפלין ע"י הו' סנהדרין מ"ח ב' ד"ה אע"פ ובש"ס נבי"ה מ"ח חו"ד ס"ן קע"ד וע' בס' ב"ר יעקב לאו"ח סי' ל"ב ד"ו ע"ד וע' ברכות כ"ד לענין לחלות ס"ח אפי' בכ"ס וסיק דשרי בתפלין והב"ה : **ובנידון** השאלה במי שנתפל לו בתים של תפלין דר"ת א"ס רשאי להניח הפרשיות בתים של רש"י ויעוין בש"ס מנחת עני סי' א' שהעיר לפמ"ש הפמ"ג באו"ח סי' מ"ב הא דלא דמי עשה דתפלין לאו דאין מורידין דכיון דהמזוהר נעשה בפסול דנפטים איכא ד' בתים לא אמרינן לגבי' דמי' והרי כאן ליכא פסול אף כספק אי כספק עשה דומה דלית דהוא גיב מספק ודף כיון דס' דלם הוי כאיבור ברור מ"מ הא גם במ"ע אמרינן הכי והקשה עוד דלא הוי בעידנה דהלא עובר מיד בשעת הנחה דבתים עכמ"ד ועי' יד אלי' סי' ה' . ואולם יעוין בפ"מב במשכנות סי' ט"מ בהולך במדבר דאמאי פריך לימות והא אף אי גי'ול להתענות לימי עשה דעונג שבת מספק ולידמי לאו דעשיית מלאכה מספק ואף דלא הוי בעידנה מ"מ אפשר דכספק לאו לא בעינן בעידנה וע' בחי' ליבמות ז"ב אי משי"ס וע"פ מבואר בפסעות דספק עשה דומה ביכ ללספק ל"ה ולא בעי לגבי' בעידנה וע' בשו"ת עמק הלכה חו"מ סי' ס' מהא דנזיר כ"ז ב' ודלמא לאו כו' ובחי' ליבמות סי' מש"ס וע' באה"ט סי' י"ז בהמאיר לאר"ן ס"ק כ"א שהעיר

וכי וחק הפשיעה אך צהה ללא חסיד ארעתי וכלא"ה
 י"ל בישוב קושיהו הניל מרש"ט דכיון דמיטין משום
 שמעט באכילתו וע"כ דאמיר כר"ס דאין מביאין
 קדשים לבית הפסול וע' זכמים ע"ב ז' ופ"מא וע'
 כפ"י לפסחים י"ב ולידו"ל נו' שלכד"א וכנילו ומה שהקשה
 ה"ז רש"א על הרש"ל שכי דלר"ס דכש"מ לוקין גם
 שלכד"א דלא ברע מכל שהוא וזה לר"י דח"ס אסור
 חס"ה ומה בשלכד"א ליכא אסור אלא מדרבנן וי"ל
 דכאמה לא מהוקמי רק לר"ל דכח"ס מ"מ איכא חסורא
 מדרבנן וכדאי' בר"פ י"ב וס"ל דגם בשלכד"א איכא
 איסורא מדרבנן וכדעת התו' הניל (וע' בסוף משנה
 השני' ביומא ס"ב ב') והא דפריך בריה לר"מ דאמר
 דעובר כרגל חסד מאי ליכא למימר והא לר"מ דר"ש
 בע"ג ס"ו א' מ"מ כ"ה לאיסורין שמצטרפין וא"כ אינו
 מוכח דכש"מ מ"מ פריך שפיר קרא ל"ל דע"כ לא
 אצטריך קרא ככה למעוטי כיון שאמור קרבן גוסא'
 אין לו תקנה ולר"מ לא משכחה ג"כ שיהנו על אוהו קרבן
 לר"מ לשיטתו דקדושין י"ז ב' דס"ל דשכד"א וא"כ לא
 צריך קרא למעוטי דהו"ל איכא למימר אך לפ"י יש לפלל ג"כ בהא
 דמולין י"א א' מה שהקשה אה"מ לפסחים כ"ד לר"מ
 דחייס למעוטי היכי הניל בישראל דהא משכחה להחלימ'
 דהמע' מקיים גם בשלכד"א וע"כ דר"ס ס"ל דלו' בשלכד"א
 ג"כ אך לפשיטע נסתר זה דהא כיון דס"ל נר"מ דלא
 אצטריך כש"מ וא"כ ע"כ דאין לו' גם בשלכד"א ומקסי
 טפי קו' המפרשים דהו"ל איכא למימר דחייס למעוטי
 דהא בשבועות כ"א דר"ע כר"ס ס"ל דכש"מ וא"כ לא
 משכחה בשלכד"א ותליא בסתירה דיהוה הניל אי איכא
 אסר"ד בשלכד"א וי"ל ג"כ בישוב קושיה רש"ל דכאמה
 לר' יוסקן דאמר דכל איסורין שבתורה אין לו שלכד"א
 כפסחים כ"ד ב' ושמעט דאיכא נמי איסור תורה ומשום
 דאזיל לשיטתי' דח"ס אסור מה"מ משא"כ לר"ל דומת
 מה"מ וא"כ י"ל דליכא בשלכד"א ג"כ איסור מה"מ
 וכלא"ה דודאי לענין איסורין לחלק דכח"ס אסור משום
 אצטרופי משא"כ לענין מל' הוה מדא מלקת שלכד"א וח"ס
 לר"ס וע"ע במקנה קדושין ע"ז דהא דס"ל לר"ס דכש"מ
 היכי דכחיב אכילה אכל ביו"כ דהוינו דעמי הל"א וא"כ
 לייקר דלר"ס ככל איסורין חייב ככ"ס בשלכד"א וע'
 כנר תמיד לכריתות ד"ד כד"ה ליקדש י"כ בא"ד וא"ל
 מ"מ כוי יעש"ו ועפ"ו מוצר מדבריו דספק עשה דומה
 אפי' לודאי ל"ה וא"כ פשוט הדבר ג"כ דספק עשה
 דתפלגין דומה לאו דאין מורידין מספק :

ובגוף

הקושיה שהקשה המ"ע דלא הוה בעידנא לא
 ידעתי למה לא העיר מדברי הנתי' בנ"מ דף
 ל' שכתב באריכות דכיון שעוסק בהכנת המזוה הוי
 בעידנא והארכתי במק"אס בסתירה ד"הו בנינון מ"א
 דככה"ב לא הוי בעידנא כיון דלא מהני ההתלה אס
 יניח מלגמור משא"כ בתל ולא פרעו ע"ה עמ"י ס'
 ח' ובהמאיר לארץ כס' אה"מ ס' ח' סק"פוב"ס תפארת
 כבי חו"ד ס' מ"ז שכתב ג"כ לחלק בסברא זו והיה הכא
 דאס לא יגמור לא יקיים כלל וע' פסקי חו' זכמים י"ז
 שתחלק להיכי שא"פ בענין אחר וע' בתל"מ פ"י מק"פ
 שכתב ותומא גדולה כו' וע' בתי' פסחים פ"ה א' ד"ה
 כשהוא אומר נו' דהא לא הוי בעידנא ולהנין מתוך
 קושיהם רק דהא אפשר ע"י גומרתא והקשו שפיר קושיה
 השני' (וע' בשע"מ בסוף ה' א"ס"ב להרמב"ם דקריבות
 הוי איסור דאורייתא וא"כ ל"ל קרא דע"י כיון דלא הוי
 בעידנא וכ' להעיר דבריו הנתי' הניל והוכיח דהרמב"ם
 לא ס"ל כוה"י אך י"ל בפשטות דהא לא איסור רק מי
 שהיא ערוה וצ' באדר"ב כפ"ב נאמר הכא ל"ל תקרב
 ונאמר להלן לא תקרב לדבר המביא לידי ערוה וע'
 בירו' שנת פ"ג חד פילוסופוס כו' וכן בפ"ב דביצה ס"ה
 זא"כ אף דעדיין היא ערוה עליו וכ"ז שלא קיים המצוה
 להקים סס היא עומדת לחלוץ כמו לייב"ם מ"מ הוי כאן
 הערוה הותרה ג"כ ואין איסור משום קריבות. סב

ולאחי בחמים האו"מ ס' י"ח שנעוור ג"כ מענין זה
 וכוה נדמה ג"כ קו' המפרשים דל"ל קרא דהעראה קונה
 ביבמה מדאצטריך עלי' דל"כ לא הוי בעידנא להסבדים
 דחלק מהמנוה אינו דומה וכן להט"ו דהתחלת העראה
 אסור היכי יליף דע' דלת מעלי' ואין זה ענין לחקירת
 הני' כיון דאס לא יגמור לא עשה כנוס וכתיב לעיל)
 וע' בעמ"י ס' ד' דלשמואל דמטרין מצנג לבגד וס"ל
 מוכח טעיה ולא הוי בעידנא להריב"א דבעשה נמי בעי
 בעידנא יע"ס באורך ולהניל ניחא. וכוה נספר קושיה
 התקנה בקדושין ל"מ א' ד"ה דאקריב עומר דהומיל דלא
 דמי משום דאסור לקטור לפני העומר יע"ב. אך ל"ל
 דככה"ג בעי בעידנא כיון שלא הגיע החיוב כלל ובסברת
 ההוי בפסחים מח"ב יע"ס וע' ר"ב קדושין דף רע"ב
 דאף דעיקר ביבמה להקים ורע הרי אין אסר מהתעברת
 מצ"ר ולא הוי בעידנא ומתוך דע"כ אפשר דביעבה
 וע' חו' יבמות כ"י ספ"ה וע' חו' יבמות ו"א ד"ה יכול
 והרי בנין בהימך דומה כו' וע"ע בתי' ליבמות ז' ע"ב
 ור"ס חגיגה מס"ב וע' בקבלת יעקב דהיו"ט ס' ה"ה
 ס"י"ד להוכיח מדהט"ו כס"ק י"ב דלדמות באסר"ל לא
 בעי בעידנא וא"כ להסבדים דלאו דאין מורידין מדרבנן
 וא"כ ככה"ג לא בעי כלל בעידנא. אך באמת כבר
 האירחי במק"א דכיון דשעוור על הל"ה א"כ לא עשה
 מצוה כלל ואס עושה מצוה לא עבר על הל"ה וכיון דלא
 משכחה חריוכו בהדדי לא בעי בעידנא דאף דהלאו
 דאין מורידין משכחה גם בתפלגין כשמוין לחול מ"מ
 בפעולה זו לא משכחה חריוכו בהדדי ולכן לא הקשו
 התו' בערובין ק' ע"ה לגני מתנות דלא הוי בעידנא
 וכדאמרן וע' בתי' לערובין ק' בישוב קושיה הניל
 וח"ש עוד במפתחות בסו"ת מ"ע ה"ל לענין עיבוד
 לשמה כ"ז מוצר באריכות בסו"ת ברי"ת אצרכה חלו"ה
 ס"ו ז' ובסו"ת רמ"ע ס' ז' שהאריך לפלל דלא בעי
 רק שיכוין בעיבורו בסתם לשט קדוש תפלגין דהוי כמו
 תנאי דמהני אפי' לדבר סול ומש"כ היכי דהסינו מספק
 דלא הוי הורדה כלל וע' בב"א סו"ד ס' כ"ו אות ב'
 ובח"מ ס' ט' אות כ' ומש"כ עוד במ"ע ה"ל להמציא
 דין מחודש לדעת התו' בעירובין דהיכי דפסע לא אמרינן
 דעל"מ מ"מ אס גודמן סופר לקנות תפלגין והי' אפשר
 להקיים בלא דמיות הללו מ"מ היינו דוקא היכי שעובר
 על הל"ה בודאי רק שהעשה דומה אותה אכל הכא אס
 נהפום שיטת ר"ה לעיקר אין כאן הורדה מקדושה כלל
 ולא הבנתי דהא כמו כן להיסק דעובר הל"ה ואימ' מקיים
 העשה אס של ר"ה אין צו קדושה כלל ולמה יוכל לדמות
 מהפך ע"י פשיעה. וע' בסו"ת מ"ע חלו"ה ס' ט'
 מש"כ לפלל בענין פשיעה ובאמת לפי"ע לע לחלק בזה
 אינו ענין למה דמתן א' שנתעברו במתן ד' דהתם
 בשביל עדיפות המצוה לא ניתן לדמות הללו כיון שזה
 הוי יכול לקיים בלא דמיות הללו משא"כ כשמשבטל
 המצוה כשאין לו תפלגין אחרים ודאי דעשה דול"ה ע"י
 פשיעה ולא מסתבר היכי שהי' צמורת דמי' אס הוי
 יכול לקיים בהיתר שלא ידמה העשה כלל ובל"ה י"ל
 דאינו דומה רק היכי שנתעברו שהוא בעלמא דומה העשה
 בידים ולא היכי שהי' הפשיעה בקום ועשה מה שלא
 קנה תפלגין אחרים מקודם :

ומה

העיר לענין שאלת הגשמים למה לא נחשב
 הני ס' ימים מיום תקופה דרב אדא שהיה
 התקופה האמתי לפי הפשוט ולכן הוי לעולם תקופת
 ניסן קודם הפסח ועבדינן כהני תנאי בס' סדרין י"ג.
 ובאמת חז"ן ג"כ ליידין בהתקבצות הימים שניום תקופה
 טיבה הוא יום הקצר וע"כ דמשבין בהר תקופה דר"ח.
 ואולם מעלי' הוי תה"ד בע"ג מ"א ל"י שח"ה אד"ר
 כו' ולתקופה שמואל מהחיל היום להתאריך קודם
 התקופה. ודבריו שלא דקדוק דהא השתמו הימים בה
 מפתח השני של שעות ורגעים שבין התקופות וא"כ
 בשעת בריאת העולם באמת ל"ה הכדל ביניהם כ"א
 שעה

דף ב' ע"ב תו' ד"ר או שנמצאו אילונית כו' .
 ול"ז דבטריה קמ"י כו' ועבדו"ס
 מרע"א ד"ל דדאי רובא דקפיד ולכן בההיא דקטן וקטנה
 י"ל דר"מ דאזיל לסיטתו דמי"ש למעוטא ואף דהוי מיעוטא
 דמיעוטא לא דמי להא דרוב עגלים כיון דכל מיטוט עומד
 בפיע יעוש"ב. ובאמת הו"ל לסיטתיה בכבדות כ' ע"ב
 וככ"מ בשם ר"מ דלא ס"ל לחלק בכבדא זו היכי שהמיעוט
 מכללא דהמיעוט הראשון שהקטן בהא דר"מ אשמ"ה ולא
 אמרין כמל"ה ועבדו"ס. וכוז הסבחי שואלי ע"ד הפלתי
 כבי' ט"ו אות ב' דמזרפיין מיעוטא דמקום סייף נקב
 למיעוטא דלמא כפל הוא מהא דכבדות סו"א פרט לזורק
 אכן ואמאי לא אמרין סמוך מיעוטא דמקום סייף נקב
 למיעוטא. ומכאן זה ה"י מוכרח דכמות הסוברים לא
 אמרין סמוך רק ברדל"ק. אך דמא א"ן המזון עולה
 כלל דהא דהרי מיעוטי ומזרפיין היינו כשפניהם באים
 להרות על ענין אחד כגון מיעוטא דמקום סייף נקב
 למיעוטא דכפל דהרואוהו באים לגרוע מזקה כר קיימא
 ובקדושין בני חסופי דאוקי מיעוט ארוסות ומיעוט שהלכו
 בעליהן למי"ה דה"ל פלגא ופלגא דהרואוהו ומיעוטין הרוב
 דזוטא. וכיבמות קיט"ה סמוך מיעוטא דמפילות למ"ב.
 ובס"פ בהמה המקשה דסמוך מיעוטא דגדמה כו' דהך
 צורף מברע כח הרוב דכל הני אינם זכרים וליכא אלא
 חד רובא. וכן קושיא הו"ל בגדה י"ח ד"ה שליו ותו'
 פסחים ז"ב ד"ה מפני דסמוך מיעוטא דחולין לפלגא דמוכר
 ועי"ן ב"מ כו"א ד"ה לעולם. וכן בהא דכבדות נב"א
 מעוט לכפשים ומעוט נגור ה"ל רובא לאו לריחא. וכן
 לענין סמוך מיעוטא דמפילות למיעוטא דכעיסותא דשניהם
 מפני הרוב דמהעברות ויולדות ומי"ש הו"ל ב"ב נב"א
 ד"ה איכא למירמי. וע' כבדות כ"ו דהשני דפליגי תנאי
 בהא. משא"כ היכי שאין המיעוט מענין אחד וכמי"ש
 ה"ל בחולין כג"כ דהתם יש ג"כ מעוט זה דשמא של
 עוק טמא למעוט שריפות כיון דהני הרי מיעוטי רק לאסור
 ולא לגרוע כח הרוב. ודבר"ז בחולין אינן מבוררין לכאורא
 בזה. ועבר"י ב"פ א"ן מעמדין מהד"ה הרבנא עיקר
 מכלן נגבו ליקח פת מא"ה דאי משום דס רוב דזינים אין
 להס דס ונ"ס לא שכיחי ועכו כחמי ארנו מצוי בימינו.
 וע' בחמלא יעקב כשחב"ה סמוך בחולין סד"ז מה שהעיר
 עפדרי"ג דחולין וכן לענין סמוך מיעוטא דמקום סייף
 נקב למיעוטא דשני דעבורא דריחא כיון שאין המעוטין
 מענין אחד וכל מיעוט איכא רובא נגבו. ועבד"ד ב"פ
 כללי ס"ם בענין ס"ם נגד חוקה או רובא דמחלק בזה
 דהא דחזוין לפי ק"הו"ל רוב רזון לאורייתא לא
 מזרפיין לכ"ס היינו משום דהוי רק ס' אחד כנגד הרוב
 וכמאן ליתא דהך ס' דלזינו תתקין אינו כנגד הרוב דאי
 גם אינו תתקין הי' ברזון ממחא הרוב אבל כששני הספיקות
 עומדים נגד הרוב או החוקה מהני ס"ם ולפי מש"ל אי"ש
 הכל כהוגן ואמרי דגינות בפסרים ראימי בשו"ת רע"א
 ס"י כ"ה וס"י ק"ו שהרגיש בשוב קושיא הריב"ש ס"י ע"ב
 עה"ו כחבות ט"ה אמאי מזרפיין מעוטא דאונס לס"ם
 אלמא דרובא ברזון והקשה הריב"ש דשפיר אמרין סמוך
 מיעוטא דאונס למחנה דלזינו תתקין וכדקאמר בר"פ האשה
 בהרה סמוך מעוטא דמפילות למ"ב וכתב בקצרה לחלק
 בין היכי שהמיעוטין מענין אחד ועב"ה שער רוב חוקה
 סס"ה וכן מצאתי בשמ"ק שכתב ג"כ על קושיא הריב"ש
 ולא ידעתי מהו דהתם תרואה המפילות והנקיבות מברע
 הזכרים ימא טעמא כיון דבעינן זכרים בני קיימי ואיכ
 אדרבא. ימא דמן הרוב היא או נקיבות או נפל אבל
 מיעוטא דאונס ומחלה דא"ה כ"א עומד כ"ע מיעוטי
 דאונס כפל נגד רובא דרזון דלא הוי אחד טעמא ואין
 המיעוט אונס מסייע למחלות המעשה דלזינו תתקין דלא
 שייך לומר ע"ס ספק דלזינו תתקין דכ"ו ה"י ברזון וכיון
 דהרוב מורה על רזון אין יאטרף עם מחנה דא"ה ולא
 נא רק לזון על ההכשר שלה והוי ג"כ רובא דעמדי
 בתוספת ביאור וכעת מצאתי ככבדא זו בס' בר"א חו"ד

סמ"ב א"ת ו' וס"י כ"ב אות ס' ובמח"ס ע"י ס"ה אות
 י"ב וכס"י ע"ו אות ו' וגם ביסועת יעקב על אהע"ו וע'
 דבב"ס חו"ד ס"י נ"א. ובשער דברי הגרש"א בקו'
 דיבמות י"ל בפשטות דהא כל עיקר קושיא תהי"ק לרב
 אפי' דס"ל לקמן וב"א דרת אילונית אכורה אבל לרבא
 דפוסק הלכהא דגרת אילונית מותרת לקימ קושיא הו"ל
 מעיקרא וע' בנמו"י בסוגיין שכתבו כן להדיא בשם ר"ת
 וי"ל דרבא לסיטתו בר"פ האשה בהרה דלא חייטין למיעוטא
 דמעוטא אבל רב אפי' ס"ל כשיטתו דרב נחמן התם.
 וי"ל דר"מ חייס גם במיעוטא דמיעוטא. ועי' הו"ל גיטין
 ב' ע"ב ד"ה התם ובט"ה ד"ה אבל ובט"ה לר"ז וע"ש
 בהו"מ מ' ע"ב וע' הו"ל יבמות קיט"ב ד"ה סופא
 ובחולין פו"ב. ובכתירה דה"ס דיבמות פ"ב א' דקאמר
 והא רבא הוא דאמר כו' שבנוכ"ז מ"ק חו"מ שג"ה התם
 רבה יע"ב. וע' בפסחים י"ב ע"ב דאמר רבא גזירה
 משום יוס המעון ור"מ לא חייס ליוס המעון וע"ש ברש"ל
 דיוס המעון הוי מיעוטא. ולפי"ז ע"כ מוכרח לרבא לחלק
 דר"מ חייס למיעוטא דמיעוטא ועשיית יד אלא' ס"י ז"ה
 מש"ש. וכל"ה י"ל דהתוספתא אחיא כהמים לקמן ט"ו
 א' דהאי הכיר ב"ב דרת בקו' אילונית דמותרת ובש"ל
 ניחא ג"כ קושיא רע"א על תרזו של ר"מ דמאי סריך
 וכר"מ מי סבר לה והתניא קטנה מתייבמת. ודלמא ר"א
 מיירי בלא קיבל עליו. דיל ג"כ דרת אויל לשיטתו
 וכמי"ש הנ"ל וסמ"ח דהלמודא התם סריך לדין דק"ל
 כרבא דרת אילונית מותרת וא"כ לק"מ קושיא מעיקרא
 ועבשע"מ ב"ה מקואות כלל ב' ד"ה אדע שהאריך לפלג
 לתי' הר"ה דהא אכתי הוי ס"ם דלמא לא תהי' אילונית
 ודלמא אי הוי קיים לא ה"י מקפיד וע"ש שהעיר לדעת
 הר"מ והפ"ח דלא הוי ס"ם כתי' בכרי' אי אמרין
 ס"ם דבר שאין כידו"שלא דברו ועב"ה לכחכות ט'
 מש"ש בחקירה זו. ולפי"ז אי"ש בפשטות: לכתה הרשב"א
 דמי"ש מטעם רובא ועדיפא טפי ועש"ד חו"ד ס"י ק"ט
 דין כ"ו. וא"כ לר"מ דמי"ש למיעוטא לא אויל גם כתר
 ס"ם ועשה"מ ס"ט מ"ס ח"ב ע"ה ע"ה דלר"ז דכהנים
 בזה"ל דהוי כתי' חוקה מותר לישא שבו' דהוי ס"ם והא
 הוי כתי' גופי וכברא"מ ואכמיל דפרט זה: ע"כ הו'
 ד"ה כהו ואור"ל ד"ל: ועמ"ה סנהדרין נבי"ב ד"ה שהא"ה
 ורש"י סנהדרין עו"ה ד"ה גלוי ותו' כתיבת ב"א ועמ"ה
 פסחים מ"א א' ד"ה איכא ועמ"ה כבדות יד"ב וע"כ
 בנמו"י מ"ח מהמ"ה ס"י ס' ובתי' לקמן ס"ב:

דף ג' ע"א קורבני' נקיס. ולאשמו הקדים כנה לכתה
 וכן ככתובות לוי"ב ובראי"ה כדל"ה
 סע"א תלה בכחוב כו' וערשי' ב"ב יו"ב ד"ה רבי'.
 ועל"ק כח"ב ולקמן מ' ע"ב שנסתר זה: ואידי דתני ב'
 וכה"ג לקמן כ"ב א': אי תנא מן היבוס. ולעיל לא
 הוצרך רק דלזינו מחויב לחלוץ משום מנות אשת אח דהא
 אח"כ סריך ולימני אסורה לחלוץ ופרוך עלה מאי קעביד
 אבל לכתר דמסיק דתנא שטרות דמקום מנוה וא"כ
 ממיילא ידעינן דהוי כח"א שלא בממ"ז ולכהי משני שפיר
 והא קמ"ל דכל העולה והיינו דאיסורא איכא שא"ה אמתה
 אומר חולטת כו'. ועבמ"ב בענין אחר ע"ב ודבר
 אפי'. על"ק כ' ע"ה:

תו' ד"ה למעוטא אלא מיתורא: ובמקד"ה גיטין
 פו"ה ד"ה מנינא. דלמא לא מסיק כולהו
 טעד מיעוטא ממנינא דרישא וכדקו' דלא חשיב אלא פסול
 התלוי בנס עצמו. וא"כ ליכא למעוטא אלא מיתורא
 וכתו' נדה יח"ב ד"ה סאמי ואלום הו"ל בניטין היא ד"ה
 בשנייה דקדקו שפיר דאזיל לשיטתו' דלאו מיתורא שמיטין
 ל"י רק מניעוטא. ומ"מ קאמרין הכא דאחיא למעוטי
 דכברי' אף דלא תני ל"י דמתני' דלא שייך למכללי' בהדי'
 ז"ז מ"מ ילפינן שפיר מיתורא דאינו שטר כלל. ואף
 דל"ל למעוטי דרת ממתנת לדין דקיי"ל דמותרת כשאר
 אחין וכול"ל מנינא דרישא למעוטי דרת ממתנת דהא
 ליכא למעוטי ז"ל מיתורא דסיפא דהא דמכתת ב"כ

בחדריו ועליק נד' ב דרוש בהערה בא"ע להערה
 דהמה וכן בא לעוש לשכב וכסודרין נד' ב מ"מ
 כיון דלא מיימי רק אבג שאר מילי דכיל קרא ב"פ
 עריות ולהכי ניהא לוי טפי לכאוב עוגשו לבגזי ומכספה
 וע' הוליק נ"ד ע"ב סה"ד וחיבין ועליק נד' ב בהערה
 דאמות אב ואחות אס בא"ע להערה דהמה :

דף ה' א' רש"י ד"ה ואחתי עלא' רש"י וע' תו'

נזיר מא"ב ד"ה אכיר ראשו ועשויה אבני
 מלואים סי' כ"ב: ע"ב אלף כוליה משעטנו נפקא
 ערשי וי"ל בפשיטות דמרחיב טעמו בהעלה ובלבדיה
 שמעינן לאפניו וכ"כ בשבועה גלוניס קדמוניס בסי'
 ע' וי"ל דהק דלעיל לא הוי ילפינן חד מחבר' מ"מ
 לענין שוע וטווי וזו ספיר ילפינן בהא חד מחבר' כי
 היכי דלא כתיב יתדוי בהריוהו דספיר הוי גלוי מלתא
 דחד טעמא להריוהו: הוי ד"ה כוליה ומיהו מב"כ לא
 הלמ"ל וע' ירו' ספ"ה דקרומוס דנין דבר שמצותו בשריפה
 נו' וכן בירו' כוטה ס"ה כוף ה"ב ולפ"מ דקיי"ל בב"ק
 קי"ג א' ומכור ביו"ד פ"ה ס"א סעיף י"י בהג"ה הלוכס
 כלאים ואין מכוון להכאילו וי"ל דמיימי שלובס בנדיס
 אחרים על בשרו בענין דלא הוי פס"ר ומכ"ס הא' בשנת
 כ"ט סעי"ב וא"כ י"ל דלהכי לא מיימי מביכ דיל' הטעם
 משום דשא"מ דהא ב"כ לה"י של כלאים בנדיס שלובס
 קודם האבנטי וזבז לא הוי פס"ר. ואולם הר"ן כתב
 בפג"ה וסבוגא דריחא מלתא דלענין הנאה אע"ב דהוי
 פס"ר שריא לר"ש דהא אחריוס התם מוכרי כמות מוכרין
 בדרבנן ובלבד שלא יכוונו ולא התם ודאי מט' ל' הארצה
 אלא כיון דלא מכוון לה ל"ח מידו וע' פסחים כה"ב
 בפלוגתא דאפשר ולא קמכוון ועב"ס החיים כה"ב ר"ה
 הקפ"ח סוף דף כ"ט כע"ב באורך וע' בעי"ב י"ב בנהפזרו
 ומעויו ואף דהוא פס"ר דחליא כנוקטו כסנהדרין ס"א
 א' וע' ס"ה ג' ס' האורג דשעשה ג"כ דבר היחר כנ"י
 נזיד בביית וכן ביכול להיות גם בלא פ"ר. וע' ר"ן
 נדרים ט"ו סעי"ב דהנאה הבוק בהדי הנאה המצוה אסור
 וכ"כ בהרשב"א לכוונה לא וז"מ בבי' ס' הקפ"ח בשם
 הכל בו דמודר הנאה משופר וע' ה' ר"ה כ"ח ד"ה המודר
 וע' שו"ת נוב"י מ"ה א"ו"ס סי' קל"ג וכבר עלה בדעמי
 להסבירם דלא מיימינן להנאה הבוק דיל' דהא דמללנ"י
 הוא משום דבר שאמתיכ ובהנאה לא מיימינן לפס"ר
 ופסולק כמה קושיא אך י"ל להקו' מוחות מ' דכלאים
 בנזיית הותר לגמרי ואפי' בליה ועריט"ג סוכה ל"ה
 א' ד"ה איכא ולהר"ן ס"ה ח' שרצ"ס שלא אסרה אלא
 מלבוס שסתמו להנאה ולכתי מיימי כלל' דלא
 הותר אלא בשעת עבודה ואף לר"י י"ל לרש"י בשבת קכ"א
 ב' דהש"א אסור מדרבנן וע"ש ברשב"א וקל"ג א' בחי'
 וגם י"ל ע"פ קושיא המפרשים לדעת המאירי דהנאה
 הבוק בשעת הנאה המצוה אין בכך כלום רק שלא יהנה
 אחר עשיית המצוה כדן דמודר הנאה בעבות חממה
 שאסור לטבול משום דנהנה אחר קיום המצוה ועבשע"מ
 פ"א משופר ופ"ה מלובב וע' שו"ת חמדת שלמה חאו"ח
 ס"ג. ויש לדון למש"כ השעש"מ לחלק דבלבד שלא יהנה
 לאחר עשיית המצוה ובמודר הנאה ממעין אסור כיון
 שהנאה צדק לאחר המצוה ולפמ"ש האו' דמנות פו"ר
 לא מקיים עבד גמר ביהא א"כ יחי' אסור דמודר הנאה
 השמישך משום מללנ"י לשיטת הרשב"א חי שייך כאן
 כמה שנהנה קודם עשיית גמר המצוה. וע"כ דל' לחלק
 בין קודם עשיית המצוה לגמר המצוה. ולפ"ו הרי כאן
 אינו מכוון רק בהנאה המצוה. ולהכי מיימי מכלאים
 בנזיית שחירה כו הותרה דרך לבושה ואפי' בליה
 ומשום מללנ"י לא ה' להסיר כ"א בשעת קיום המצוה
 וככ"ג עדיפא מהך דמעין שבה הנאה לאחר עשיית
 המצוה. ולכאורא אחריו להוכיח דע"כ הך סבוגא אולא
 לדידן בנזיית חוכה גברא מדלא אחר מה לנזיית שכן
 תדיר ובקאמר לכלן גבי תמיד וכיון דהמצוה לא חלה
 עליו קודם שלכשו והוי הלכיה בסיפור ו אבז מלמתי

בשו"ת ברית אברהם חאו"ח סי' ג' שהעיר ג"כ דמנ"ל
 משום עשה דוחה ל"ח ודלמא משום מללנ"י והרג"ש
 בסב"א וזו דוחה זאת מדכ"מ בסי' מנזיית ה"י"א בנזיית
 של עיר הנדחת דשייך ב"כ מללנ"י וא"ו מוכרח דהאס
 כל הבגד מותר אבל הכא אס הוא נהנה מכלאים כל
 הכגד אסור. וע"ש בפה"ח בקי"א ושו"ת תועפות רא"ס
 שבא כעה לידו שפאר"ך ג"כ בקי"א זו לפי דרכו. וגם
 כ"ל דלק"מ לפמי"ש האו' יבמות ג' ע"ב דכסודך משוע
 שאהה מכוסה כבר והסיוב בא לאחר שנתעסק ומ"מ
 מיקרי בעידנא כיון שעובק בעשיית המצוה וכמבואר
 בנתי"ב בפא"מ ד"ל וענ"ב מ"ת חאה"עו סי' קמ"ה .
 ועשומ"ק האו' דלהכי לא מיימי מבגדי כהנה דיל' הטעם
 משום דמללנ"י משא"כ בכלאים דע"כ דהוי טעמא דחי'
 כיון שאינו מקיים המצוה עד אחר שנתעסק ובעשה הנאה
 הלכיה אין כאן הנאה המצוה כלל. ולכאורא לפמ"ש
 הרשב"א בנדרים דט"ו דמודר הנאה השמישך עלי דהא
 מצוה הוא במנות פ"ו ומ"י ללה"ג ואי' דמנוה דפו"ר
 ה' יכול להקיים להקים זרע מאשה אחרת. ולכאורא
 אחי' אחריוס בנ"ה כ"ח המודר הנאה מחבירו מותר
 לתקוע לו תקיעה של מצוה דמללנ"י הא אפשר לתקוע
 באחר וכן הקשה השעש"מ רפ"א מ"ה שופ"ר. וכתבו
 האחרונים דהיינו כיון שיש הנאה הבוק מלבד הנאה
 המצוה ולזה הקשו הא מ"מ מחוייב לקיים מצוה עונה
 ות' דזהו מחמתה אבל לאין כאן הנאה הבוק כיון
 דמללנ"י מה לי זה ומה לי אחר ויחא"ב גם דעת הכלבו
 המובא בבי' תקפ"ז ס"ד וע"ש בט"ו לדעות הסבורים
 דלא חיישינן להנאה הבוק בהדי' הנאה המצוה כיון
 דמותר באחר אסור לתקוע לו משום הנאה הבוק .
 ולפ"מ קוה"מ דנזיית א"ל מללנ"י כיון דאפשר נעלות
 אחר ה' אסור משום הנאה הבוק אבל בבי' ליהא הנאה
 כלל דהא א"א בגד אחר וכן כה"ג מותר משום
 מללנ"י וזוה אין אנו מוכרחים לחלק בעדל"ת משום
 מצוה בכך דבלה"ה י"ל משום מללנ"י. וע"ש בפסחים
 כ"א א' כד"א בהדי' דשריף ליתיה מיימי' וע' בד' שיטת
 לפסחים כה"ב ואכ"מ. ומיהו ב"ה ל"ל להול"מ בפ"ה
 מאישות דב"ה ודע דהא דמללנ"י היינו דוקא בדיעבד
 וע"ש בברי המני' שהנכ"ג ודעמי' מולקין וכו'. בג"ס
 סי' קכ"ד סק"א יע"ש. וע' שו"ת נוב"י מ"ת חאו"ח
 סק"ל דב"ה ולישב. ויש לפתל לכאורא במש"כ האו'
 גיטין ג"א דבדאורייתא אין חילוק בין לכהילה לדיעבד
 וע' במקראי קודם פ"ה מולוב דט"ו דמללנ"י בין
 בדאורייתא בין בדרבנן. ועברנא ובחלמות לרמב"ן
 בפ"ד דר"ה. וע' כפ"א דהרשב"א סק"ח מש"כ ברה"ק
 במללנ"י בדרבנן יע"ש שמתקפס בזה. וע' רמב"ן
 ביבמות ק"ג בשעתא דמ"ד מללנ"י כיון דאס יא"ה נהנה
 ועבד איסורא דאס לא יא"ה לא עשה כלום וכדי שלא
 יהנה דלא יעשה איסור אחריוס דלא יא"ה ולא כתב הטעם
 משום מהבב"ע דכיון דעדל"ת אין כאן עוברה אבל בגזל
 שאינו רשאי לגזול חבירו לקיים המצוה וזו עבד' לטובה
 לא' א' וע' חמ"ש חאו"ח סי' כ"ז וגם י"ל בירו"פ האורג
 תמן במצה בולה. היא גופא עבירה ועמ"ז חו"מ סי' ר"ח
 וכן בשופר של עולה דהא בחול אין מעילה בקול ובזמ"ק
 הנזב"י מ"ק כסה"ס ע"ד הריב"א שכתום' מולין קמ"א א'
 ד"ה לא נריבא דכיון דהאיסור מחמת שתיס גורם לרה"ק
 מהבב"ע וע' חו' גיטין מ"א דמיע של פ"ו מקיים בנמי"ב
 וזה סותר למש"ל בשם השעש"מ דעת הרשב"א דכמודר
 הנאה ממעין אסור לפי שהנאה צדק לאחר עשיית
 המצוה אך לפי מצי מקשה הרשב"א באומר הנאה השמישך
 עלי וזה מללנ"י ודרי אף כשבא לאחר עשיית המצוה
 אסור וע"כ דהוי בגדר אחר בענין דמיימי עשיית
 דהוי בעידנא כיון שעובק בעשיית המצוה משא"כ לאחר
 שכבר פקעה מצוהו. ומ"ש האו' דלמ"ד מ"ג אין קרבין
 ביו"ט דילין מותר. עשו"ת הפ"ג חיו"ד ססי' מ"ו וע'
 הוי פסחים פל' א' ד"ה ולא.

ר"ב יולף ממילה עש"א סניט ועס"ח צריח אברהם
 ח"א"ס סי' כ"י אות זו מש"ב אי' היו צדוקה ה"ת
 וע' בשע"מ פ"ב מה"ז' מדלוק-ממילה לעל"ה כמו
 ללא מנין למילף מדבר שנתנו בכך וע"כ דמיל' היו
 דחוי וא"כ הא אפשר לקיים שניהם וכו"ס ה"ז בשבועות
 ב"א ד"ה ועל הוקן. ואירן דשאי' מילה שהזירו גדלים
 פל קצנים אבל לגבי הקפה היו גוז"כ לא תקצו דכל
 היכי דניקף לאו בר חיובא. ולא ידענא דלכתי תיקשי
 מהמדין דולאי היו צדוקה ה"ת וכיומא מו"ב ות"י
 עני למילף מיני' לעשה דוחה ל"ה דהא גושא תיקשי
 דנילף מיני' לכל המצוות ה"ת הוא וכו"ס'ק ה"ז
 ברכות כ"ע"א לשיטת רש"י וכמ"ס בש"ז"ק לבי"ה דק"ח'
 בש"ס הרשב"א א"ה"ה התם דעשה דוחה ל"ה אפי"ג דאפשר
 לקיים שניהם שמתין לערב ויכסה וע' שעה"מ פ"ס
 מה"מ וע"כ בשו"ת נחלה יוסע סי' ב' בד"ה ועי'
 בספסוס בש"ס הרשב"א א"ה"ה התם אתיא עשה ודחי
 ל"ה דאפשר שיקיים שניהם שמתין לערב ויכסה
 ועי' תוי' מחמת ו"א ד"ה מהלכלאים וכיכ התו' בכתובות
 מ' ע"א משום דבעלית של פשתן א"ה. ועי' תו' פסחים
 מו"ב ד"ה אחריתא וי"ל דכתבו כן כשיטת תו' קמ"ז
 דמנחות מ' ותו' דהכא שכתבו דנילף משריפת קדשים
 שמתע ג"כ דלא ס"ל דלא היו בצינית כ"ה צדוקה דחוי
 אבל לשיטת זו בצינית היו היתר א"כ אנטריך לאשתעין
 דכלאיס בצינית היו צדוקה ה"ת ולכן דחי אף שאינו
 מצוה שבגופו ויש בידו לבטלה. ועי' תו' פ' התכלת מ"א
 דכלאים בצינית הותרה לגמרי ואפי' בליה דלול' לשיטת'
 במנחות מ' ע"א ד"ה כיון דשרי גם באפשר לקיים שניהם
 דהותרה לגמרי דל"כ ל"ה"י להיתר כ"ה כשעת קיום
 המצוה. וערשב"א שבת פ"ב שהקשה ג"כ לגבי און מדליקין
 בשמן שריפה הא אפשר להמתין לזמר וכן בכיסוי הדם
 וכן בבנין בה"מ'ק ושריפת ב"כ והוכיחו דכל שאינו יכול
 עכשיו לקיים המצוה לא מיקרי אפשר לקיים שניהם
 וע"כ דחוי בכל המצוות צדוקה ה"ת דאל"כ מהדרין
 אטעוריים של שלא יעבור זמנו. ומ"מ הקשו התו' שפיר
 לקי' ו"א דחי בעלמא דחי ל"ל קרא דכלאים בצינית
 למאי דכעי למילף ממילה וקרבות דהוי ג"כ בתורח
 היתר. ומש"כ דהא ליכא למילף משום דמצוות בכך הרכיב
 שני ענינים מפורדים דמה ענין היתה להכשר מצוה דמ"מ
 משכתא שיעשה חוטין של צמר בצמר אלא דלגבי בגד זה
 היו היתר גמור דל"ה לקיים זו מצוה צינית בענין אחר
 ול"ד לבגדי כהונה שהטילה התורה שיהא הכשר מצוה
 הלכשתו מצמר ופסחים. וע' פסחים ספ"ב שהרי הקט"סו
 כשרין כו' יעש"ה. וע' מנחות ה"ב מה לשבת שכן מצוותו
 בכך ופרש"י שא"ל להקריב תומים אלא כו' כיום וי"ל
 דלאו משום הכשר מצוה ממש כיון שאין האיסור מוסף
 במצוותו כלום אלא דמ"מ למחר אויל חיוב התמיד שהרי
 הוא חיוב אחר וכבר פקע מיני' חיוב התמיד. וע"כ
 בנחלת יעקב בתשובות נכדו הגאון כס"י א' יעש"ב.
 ועל"ק ז"כ ונחמ"ס לג"כ דגם בהיתר א"ס יכול לקצר
 בעשייתו מקצר וע' נזיר סא"ב לענין מה מצוה מה"ה חד
 לאו כו' וע"כ בתו' מ"א א' ד"ה ופריך ואכ"מ. ובעיקר
 קושיה השע"מ דלית הל"י' עיי' קטן יש לדחות דכיון
 דקיי"ל דגדול ישראל קודם לכולן וכדלקמן בפ"ב דפריך
 מחיל וא"ס בעלו קמו ומשני דחלינה בתקום יבום לאו
 מצוה. ואף אי' היו דחוי מ"מ לא מיקרי יכול לקיים
 שניהם כמה שידחה המצוה ע"י חלינה והכי"נ אף שאינו
 עובר עה"ל' מ"מ אינו מקיים המ"ע של מילה שהטילה
 התורה עליו ול"ד לקדימת אבי הבן דעריך מכלול ולה"כ
 מכלל העשה כשאינו מל בעצמו ומ"מ פריך בשבת קלג"א
 ואי' איכא אחר כו' י"ל דהתם שוים בחיובא דעשיית
 המ"ע רק דכיון שהוא אביו מוטל עליו קדימת המצוה
 אבל קטן וע"א לא היו בני חיובא כלל. ומיהו מהא דחיל'
 ביבמות יש לדחות דהתם אינו המליצה לפטור מפלג'
 מצוה יבום שהטילה עליו התורה להקים שם המת רק

דהתנא מליא דידו' אי לא בעי לקיים הצוה ולפטרה
 בפליגה והס שתי מצוות נפרדות ולכן כשזולן אינו מקיים
 בוף המצוה אבל הכא שחבל הוא מצוה אחת ובזוף המצוה
 אין קפידא רק דלגבי אביו מוטל קדימת המצוה ויש לו
 וזות כזה וי"ל דככה"ג לא היו מצוה כלל ועש"מ בשמים
 ראש סי' רכ"ב שהקשה ב"כ דלמ"ד מילה ע"י א"י כשירה
 ליעבד ע"י ותו' דאין עושין מצוות על ידו כו' וא"כ ה"ה
 לענין קטן דלא מהסבר לחלק כיון דסופו לבוא לכלל
 שלימות וכב"מ דע"א ועי' שבועות ב"א תו' ד"ה ועל הוקן
 כו' דאר"י ה"ז"ק ה"קטן כו' ולא מסתבר להו לחלק לא"י
 כיון דאר"י לכלל חיובא כיון דהשפא מיבו לאו בר חיובא
 הוא וכב"מ התו' כחור כבד"ל לר"ה ול"ד לגיטין פה"א
 דשפיט לוי' כיון דסופו אתיא לידו הוי' דהתם לגבי מו"ד
 מקדושי קטן לא קפיד אלא לאוסרה על בר הוי' ובאן
 מאשר עליו גם כשהו' בר הוי' אבל הכא כלל מסתבר
 לחלק כזה דכשיכא לכלל חיובא לא יעבור כלל ועש"מ
 רע"א ס"ו מ"ס דדחתו' דשביעות בשו"ת הרשב"א
 ס"י ס"ז בלאו דנשילת נשמה בהבערת ב"כ אי הוי אפשר
 לקיים המצוה על ידו יע"ש. ולכאורא י"ל מדאנטריך
 קרא בצינית ותפלון דהוי מפקירי מצוה למעוטי א"י אף
 דהוי מכשירי מצוה ז"א ל"ת"ס האחרונים דהא בליה לא
 הוי בר כוונה רק דאשתעין דלפי' בעומד על בניו ולפי'
 יוסף בליה'. ולמאי דכעי למילף מקרא דואת דריתו ולרב
 לשיטת'י בשבת קל"ה"א דלכ"ע צריך להטיף וע"כ בתו'
 י"ל דקרא אנטריך דלא נילף מהמול ימול דסני בערבי
 מהול. וע"כ בקרן אורה בחדושו ליבמות מ"ש כהא
 מילה אי' הוי צדוקה ה"ת או דדרך דחי' ולא העיר
 מכה"ל. והנה בתפרשים ככזו ל"כ בהא דפריך ואי
 איכא אחר לדעת שה"ך מו"מ ס"ב דכשודע למו"ל
 ואינו מל דעובר בעשה וא"כ לא הוי יכול לקיים שניהם
 די"ל דיוכל המצוה להעשות בשנים דהאב יהי' הפורע
 דהא קיי"ל מל ולא פרע כאלו לא מל וע"כ מוכח דמותר
 למו"ל בשנים בשבת דל"ל' הא אנטריך קרא כשכל שמיני
 בשבת ויש כ"ן ב"ה דל"ה למו"ל ע"י אחר. ודחו זה
 דקאי אמילה דגדול למאי דפליגי גם במילה שלב"ז דהא
 הציווי עליו ג"כ כש"מל בעצמו וכמו באברהם וא"כ
 אינו דוחה שבת עכ"ל' ולא הבנתי דל"כ בקטן אנטריך
 בשר אע"פ שיש בהרת כגון היכי שחל בשבת וכפרשי'
 ולא ליקו אב מדל"ה מוקי לעיל באומר לקו' דליעבד
 אחר וע"כ דלא קאי כדע"ל הש"ס אגדול שימול א"ע רק
 באומר למו"ל אחר לקו' בכוונה ליתר. ועב"מ"מ רפ"ו
 מטו"מ"כ שהאריך בדרש"י דכל שהגדול מצווה למו"ל עובר
 בלאו. וביסוד הדבר דמ"מ יוכל ליתן הפריעה לאחר לא
 הבנתי דאף להנמי' לענין בעידנא דכשפורע הוי' כאלו
 קיים המצוה למפרע אבל מ"מ ודל"ה דהא"ב בעיל המצוה
 כשגוף הפריעה לאחר כיון דהמצוה מוטל עליו וזולתו
 לא נתקיים המצוה וכמו בס"מ דכהני' אות אחת כאלו
 כשבו במנחות ל"א ומ"מ א"ס אחר התחיל מצוה לא יקיים
 מצוה כתבו לכ"ס את השירה. וגם די"ל דמשכתא כשהבשרת
 בעור הפריעה כבגדים וכשפירע יתמעט השעור. וגם
 מה שהוכיחו מהכא דמותר למו"ל ע"י שנים בשבת י"ל
 למש"כ הראשונים דאי נימא טומאה דחוי' אסור למו"ל
 ע"י ב' מוהל"ן בשבת וכיון דפריך ואי' איכא אחר וע"כ
 דסובר דמילה דחוי' וא"כ ה"ה לענין מילה בשבת בשני
 מוהל"ן וכיומא וי"ב דא"ס' איכא טעוריס וטמאים בהסוף
 בית אב עבדי טמאים לחל לישנא. וע"כ דכיון שאינו
 מל' צובה הי"ס רק בשמ"ח' בשבת הוי צדוקה דחוי'.
 וגם דהכא קאמר אביו לרי"ש דסובר ביומא ו"ב דחוי'
 וכן לאביו בזבחים לגי'א ועי' תו' יומא וי"ב ד"ה אחר
 רבא למד תי' דלרבה ואביו דחוי' ולתו' בנרא' לחלק
 בין קרבן יסוד וא"כ במילה לכ"ע דחוי'. וזוה נסתר
 מש"כ בש"א ספ"י ג"ט שהוכיחו מהכא דלכ"ע הוי דחוי'
 יעש"ב. וע"כ ב"ב' לבוש' שרד בחמושי דייס' ליו"ד קלג"ב
 דא"ס לא מל מעולם אסור למו"ל בשבת והמ"ל פ"ס אחר
 לא

לא יפרע וכן להיפך וא"כ ומשכח הו"כ להאב לא מל
 מעולם רק פריעה לחוד וכן להיפך להאחר לא פרע
 דמורה לחול ע"י שנים . וע"כ שנת קל"ב דבכרת
 איכה עשה ו"ל ועצ"ל דמיתה ה"ב ד"ה כוליה עברמב"ס
 כפ"א מ"ה מילה ובהטמ"ו דמילה דמיה דרעה חף שלב"ז
 דעל"ל דלרעה דהא הוי עשה ו"ל ורק משום דמילה
 דמיה דרעה כ"ן בזמנה וכן סל"כו . וכבר העיר בזה
 החל"מ כפ"י מטומ"ו ה"ב וכתב בדעת הר"מ דהברייה
 דדריש מלעשות אבל בסיב כ"ל ה"כ דמילה במו"ט
 טומאה עשה מדאפקי ליה ר"ה . וע"כ למתן דדריש
 דבר דמילה דלרעה ע"כ כ"ל דהוי עשה ו"ל ומיושב קוש"א
 ה"ל על ה"ך . וכל"ה להו"י דהא קו"ל בעלמא ח"ן
 עשה דו"ל וע"כ ולא יליף ממילה דלרעה דמיה למילה
 שכתרו י"ב דריהוק ולפ"ו י"ל דהיינו בגוף המטה משא"כ
 בעשה דל"ה הבן שמתעסק ממנוה וזו סתריה הקסידה
 שימול בעלמא כיון שגוף המטה אפשר שיעשה ע"י אחר
 ודאי דלא דמי לעול"ת וע"כ באחרונים שהביאו רמ"י לחלק
 בין מילה לדמיון הבן מקדושין כ"ב לפדוה בנו ולעלות
 בגל . ולכאור"ל י"ל דלק"מ דבכרות יט"ב מי שה"ל ה"כ
 לשמט פסמו ולמול בנו והא פסמו דל"ה ומשכח שיעשה
 שליח ומ"מ אשמעינן אפי"ו בללא משכח שיעשה שליח
 לפסמו וכן במילה ח"ך ו"ל דחף לגביו פסח משכח בשליח
 מ"מ הא מירי שהלך ב"כ ללול את בנו וכמ"ס ברש"י
 דמילת זכרו מעבד הפסח וע"כ בחי' זכרו דל"ה יכול
 לעשות פסמו וז"ל לאחר שימול וימול א"כ דלא לא יא
 רשאי לעשות פסח גם ע"י שליח דחף למ"ה דמסיק
 דהכ"ס ש"ד מ"ו נבי שמיטה הפסח דע"כ דאי השומט
 לכולן הוא נעשה שליח מכל בני החבורה וכדיליף בקדושין
 מ"כ"י וע"כ דממ"א ח"ן אינו יכול לשמט בעלמא את הפסח
 ואף דמשכח בקדושת של קנה וכמולין ב"א דבזבחים
 נז"ל ד"ה חזרו ועבד"מ ולח"מ פ"ד ממשע"ה דקדושת
 של קנה לא מזהי כ"ן דרעבד כששט ועבד"ל"ז סוף דרוש
 ה' ועכ"מ . ועמ"א סת"ל"א סק"ה שיתן לאחר לברך .
 וט"ס ח"ב סק"ו דממ"ה בודק שמברך כמו מוהל וע"
 במנן האלף וע"כ דמילה מוטלת על כ"ה ה"כ דלא מהלו
 דכ"ו אבל במתן דהכל מו"וין לבערו כב"ק לטיב מ"מ
 אין המטה של חכירו מוטל עליו וכן העיר ב"ד אפרים .
 ובמ"מ המ"א מירי כשהאב עשה שליח דבאינו רוצה למול
 המטה מוטל עבד"ר וכל"ה ח"ן או מוכרם דבמתן כשעבר
 זמנו לא הוי שעת בעורו משא"כ במילה שהחייב כשלא
 מל האב וע"י ירו' קדושין ס"ב ה"ז דמשמע דהא דהאב
 חייב ללמוד תורה ושאר דברי התורה הוי אשמכח בעלמא
 וע"כ במ"ס דהאב חייב להשיאו אשה הוי רק למטה
 ולא לעיכו"ב יע"כ . וע"כ דהוא אשמכח דבדלוריהא
 לא לר"ך עיכו"ב רק בקדשים . וע"כ ברש"י יבמות ע"א"ב
 ד"ה מבוסין ומש"ב בח"י . ועמ"ה קהלת יעקב ס' ב'
 שהביאו ב"כ בשם הח"ס שדמה דעה ה"כ ש"ס האב אינו
 מל בעלמא דעורכ בעשה וטוב עליו וכן הקשה משמ"י דנש"א מנה
 דשבת קל"ג"א ופי' איכה אחר כ"ו וכמדומה שלא עיין אז
 בגוף הח"ס ס' כ"ח ס"ק י' שהוא מקשה קושיות וה"ר
 ב"כ מנה דמל"ה במקום יבוס לאו מנהו יע"כ ועמ"ה
 יד הל"ה ס' י"א שדמה דהש"כ באורך והקשה ב"כ קוש"א
 זו וע"כ דבסקי קהנטי ס' תק"ב שכתב ב"כ דאסור
 לאב להניח לאחר למול . וע"כ במקנה לקדושין דף כ"ט
 שדמה דמ"מ ח"ן עדיפות המטה דמיה ל"ת דלרעה . וע"כ
 ש"ה בית אפרים חמ"מ ס' ז' דלש"כ דמילה הקורה
 עיקר החייב על האב מקרא דוימול ולכן דמיה ב"כ הל"ה
 כיון דל"ה יכול לעשות שליח ולא הוי יכול לקיים שיהיה
 כיון שאינו יכול לעשות שליח כשדע למול . ובמ"מ דין
 נותן כיון דמל"ה עליו המורה למול בעלמא ויתר משאר
 מצוות כיון ללמוד מורה ושאר דברי הרשות דילפינן
 מקראי וביזאת ח"ה הוי בתורה היתר . והא דטוסק"ס
 דמאי ב"ב ענייה ח"ן לפטור המקדים דל"ה חכירו משלם
 לו רק מה שגרם לו הפסד מעשיית המטה אלא שגר

ברכה והרי הש"כ פוסק דבמ"ה בלא ברכה אינו חייב
 לשלם . וע"כ כמ"ל כלל ז' דלש"כ שימול האב בעלמא לא
 הוי רק חלק מהמטה שהטילה עליו התורה . וכבר הירכתי
 במ"א ח"י חלק מהמטה דמיה ל"ה וע"כ תו' ב"ב יב"א
 ובכ"מ דלא הוי בעידתא כיון דעיקר הלאו בשעת הערחה
 ואף דהוי חלק מהמטה ו"ל דש"ה כיון דלא מהני
 בהתחלה ח"ס לא יבומר וכמ"ס האחרונים לחלק ממילה
 בשבת דק"י"ל דמל ולא פרע כאלו לא מל דכיון שזו"כ
 בעשיית המטה הוי בעידתא וכמ"ס הכ"י ב"ב ד"ל ע"כ
 וע"כ חמ"ו חמ"ו ס"ב ו' ובחי' ליבמות ד"ב מ"ש וע"כ כריתות
 י' ע"כ דמוכח דלא הוי עד ב"ב וע"כ באחרונים מסוג"א
 דע"כ דחף דעל"ת להחו' דבכ"ב לא הוי בעידתא ואכמ"ל
 וע"כ דרך חיים עי"ד סכ"ה שהשיב ב"כ עשה"ך דחוב
 מנהו על האב בפ"ע שימול את בנו ולא קדושת המטה
 לחוד ולמה אמרו ת"ס לר"ך שילמוד מילה וכו' יע"כ
 וא"כ החוב עמ"א שילמוד שידע למול ולפרוע או דל"ה
 מוטל עליו רק שבנו יהי' יימול כיון שהחוב על הב"ד
 כשאין לו אב וכן הקשה ב"ר"ה ס"ה ח' סק"ב . וח"ד
 מוכח דהמטה שמוטל עליו רק שבנו יהי' יימול והקורה
 מייבמתו כשידע למול שיהי' זריו במטה זו שזכרה לו
 תורה אבל המטה התקיים גם בחמרים כמובן כשאינו
 יודע למול ואטו כשאחר ימול יהי' לר"ך האב להסיף דם
 ברית וכן בקדם אחר וכ"ה שיהי' ככסהו ה"ח ולמה
 יתחייב לשלם ואין בזה סוד עדיפות המטה במה שעושה
 לבנו רק שהמורה לא הפירה לו לוותר זכרון . ולי"ד
 לברכות שמחייב לילך אלל חכם שילמדנו ואף שז"א
 דשהכל כיון שהחוב מוטל עליו לבדו ול"ד לבעור חמץ
 קודם זמנו שמחייב להכניס א"ע ב"מ דהשביחו וכמ"ס
 המק"ה רה"ס דכשיושב ובטל קודם זמן בעורו יב"ה
 ביטול העשה והא דכתובות מ' ע"א לאי חמרה לא בעינן
 ליהא לעשה כלל ומ"מ כייפ"ן לה כיון דבדידה תליא רחמ"א
 והנה מדת"ס מובאר דכשימול האחד אינו פהרה שליחה
 כיון שגם על חכירו מוטל חוב המטה כמו"ז רק דהאב
 הוי כמוותר זכרו ומסר"י ולא ליקו אב להכח מובאר
 דכיון שהוא דדעתו מייחס באלו עשה האב הק"ה
 בענין דשש"א כ"ו ע"כ ח"י ב"מ י' ע"א ד"ה איכה בתי'
 ועמ"מ רפ"ו מהמ"ז פאורך דכיון שהגדול מנוה למולו
 הוי עובר בלאו רק דקושת הבנ"י דלא ליקו אב להכח
 וכ"ו דלא עמד האב שם אף דבשליחותי קעב"ד לא עבר
 ועב"ך ד"ס ל"ה האב לאחר למולו וקדם אחר ומל פהרה
 ואי דכ"ז דלא עמד שם הוי פהרת שליחה דלא מהני
 חמץ מירו או משלחו וע"כ ב"ע ח"ד ס"י י"א וע"כ
 בכ"י כ"ב ועב"כ"א שער או"ס כלל ז' דלא אמרינן שש"א כ"מ
 אלא ה"כ דגלי קרא . ולפ"ק מ"ה פהרה דב"כ דקדושין
 דמ"ך קרא בהרומה ויש לפלפל בענין חופס לב"ח דאין
 חפין שלא בענין והכ"י ד"ס טעה באומר בפסות מ"י
 הרומה הרומה ותליא במחלוקת רש"י וה"ל כששאו שליח
 אף דמ"ה חטה אי פוטרת בעבוב"מ מ"ה ח"ד סר"א
 ד"ה טוב רמ"י שהרגיש מנה כהירה דהו"י שבת כ"ה
 ד"ה תמן שפותר לנהו"י פסחים ל"ב ע"כ ועמ"כ
 מ"ק חמ"מ ס' ח' שהביאו דבריו בשמו וע"כ בשו"ת
 מהר"מ וכו' בתו' רי"ד ספ"ב דקדושין והובא במ"מ
 בפ"ו ממתנות עניים ה"ז דמ"מ די נתינה לא יא"ר רק
 להפקיע מאיסור טבל . וע"כ בקה"ה ספ"ב בשם תו'
 רי"ד לחלק דהא דשש"א כ"מ היינו רק במשכירי מנהו
 ול"ד לחרומה דלא מהני התורם שלא מדעת דהקם בעי
 חומ"ר ומ"כ בתו' רי"ד ספ"ב דקדושין והובא במ"מ
 בגט מוקשר דע"ז דכתיב הגט ה"ב הוי משכירי מנהו
 דהעיקר הנתינה וע"כ מה שחייב עה"כ דהיקר על אב
 המוהל שיכול לכבד לאמר . וע"כ חס סופר חמ"ה ס"קסב
 ועב"ה רש"י מוספר לגבי סופר השא"כ ומל"ה
 וכתב זה כיון שהוא בגוף המנהו . ועב"ה חמ"ה חמ"ה
 ס"ב וע"כ דל"ה ע"כ ובמ"מ נ"ה ואשע"ז קמ"ה ס"ו
 ועמ"ה

ועשית

במהלך יעקב תגאון לדיסא בפנין סנילח
 בליס בזה דשנת דמוי' לר"ש המקלקל
 בחבורה חייב ולדידי' הא חיפך בתחלה המנוח מילל שבת
 ולא קיים המנוח עד דפרע וע"כ דשבת הותר לגמרי
 לר"ש ולא בעי בעידנא ולהכי מוכח ספיר דלר"ש המקלקל
 בחבורה חייב הוי מילה בתורת הימר ולהכי קאמר בשבת
 לר"ש ואי חיבא אחר כו' תשא"כ למ"ד המקלקל בחבורה
 פטור דלדידי' מילה דמוי' וע"כ בתשובות שבסב"ה נחלת
 יעקב מנכחו הגאון ינו"ש בסי' א' שתישב"ב ג"כ קושיא
 הנמ"י ממל בשבת בלא פריעה לענין בעידנא דתליח ביה
 דמילה אי הוי הימר ולא בעי בעידנא. ועשרת מדרת
 שלמה האו"מ סי' י"ח דהמירין הוי בגדר דמוי' כיון שהי'
 אפשר להקיים בשאר הימים וע"י סי' כ"ב. ואלו
 במנחת ח"ב מכו"ר להדיא דהמירין הוי ג"כ בחורה
 הימר וכמו"ר בפרש"י ו"ל כמ"ש האו"מ ביומא ו"ב לחלק
 בין ימיד כו' ולכן קאמר רבא ביומא מויב שבת הותרה
 דלשיטתו ביבמות ת"א דאין עדלית שבכרת ולל"ה
 בפלגא דמוי' וע"כ כהו' דג' הספר"ס שלנו עיקר דגריס
 רבא וע"י תו' לעיל ו"ב דיה אר"ה משמ"י דרבא. ואב"י
 דמשמע דס"ל לחלק בין שבת לטומאה אע"ג דס"ל נמי
 דטומאה דמוי' וכונאים לג"א וע"כ דטובר דהמיר הוי
 דמוי' וה"ה לגבי מילה ולהכי פריך בשבת קלנ"א אליב"י
 וליעבד אחר ולת"י. בתרא כהו' יומא ו"ב בל"ה יחא
 וכמש"ל ועל"ת ת"א מש"ס בזה דעדל"ה שבכרת ולסברא
 זו העירני ג"כ ג"א דהא דיליף ממילה דעדל"ה אף
 דהוי הימר וכן דהמירין כיוון דיליף מילה בק"ו מעבודה
 תמי' להחמקה דכתיב עלי' ועדל"ה שא"כ וחזיר דוחה
 שבת וע"כ דהימר הוי אבל להסיד י"ל דהא גופא נליף
 מו"י דהימר הוא. ולפ"ז דסבריס מרווחין יותר בס"ד
 וע"י יומא פה"ב לענין פק"י דוחה שבת בקיו ממילה.
 וע"י חולין פד"ב דיליף ממילה לתקיעה שדוחה שבת
 וקאמר מילה תוכיס וע"כ דהתם הוי ג"כ הימר וכן במילה
 כל שכי' שאל"ה לעשותה מע"ס. ועשו"ה לר"ה כ"ס דלר'
 לוי דמלאכה גמורה היא א"כ אח"י אמרינן דשופר של
 ריב. א"ן מעבירין עליו את הפחוס משום דיו"ס עשה ול"ה
 וא"כ לר"י לוי ע"כ גלי' קרא דתקיע' דוחה עשה ול"ה
 דיו"ט ות"י דאפשר לעשותו קודם ר"ה ולפ"ז הוי בחורה
 דמוי' משא"כ בחמה תקיעה דל"ה לעשותו בהימרות' מ'
 דוחה הוי בחורה הימר :

והנה

ביומא מויב שבת דהותרה היא בניבור סופו נמי
 דמי וכו'. ולכאורה ק"ל דהא הרא"ש כתב
 דמוי' כשם רבו מותרים בחולה הצריך לבשר בשבת
 שוסטין לו וא"ן מאכלין אותו מניבילה לגבי' הוי השבת
 כחול וכ"כ הרשב"א בתשובה ועכ"מ רפ"ב מה"ש ובב"י
 סי' ש"ס דס"ל פומא דהותרה בחבורה ובה"ה שבת אל
 חולה. והרי כסוב"א דהא מכו"ר להדיא לענין שבת
 לכ"ע הותרה. וסוב מלאכה בתשכ"ן ח"ג שנתעורר ג"כ
 מסוב"א זו. וע"י חס"ס סופר האו"מ ספ"ה שנתעורר ג"כ
 אס מדרמין שבת לטומאה ועש"ב. וע"י ביבמות ל"ב ב'
 כשהותרה לכל הותרה כו'. וע"י במנחת מו"ב. אבל
 הדבר פשוט דלק"ת דזוקב לגבי תמידין ומוספין דהוי
 חובת היום להקריב ג"כ בשבת וכשלא יקריב היום פקעה
 מנחתו של אותו יום ושפיר הוי בחורה הימר וכמנחות
 ה"ב שבת תוכיס שאסור להדיוט ומותר לגבוה וקאמר
 אטו מילה צורך הדיוט היא דמי' מה' לשבת שכן מנחתו
 בכך ופרש"י שא"ה להקריב תומ"ס אלא בו ביום. והתם
 קאי ג"כ על דהמירין וכפד"ש' מדלח אחר תמידין וזכית
 וע"כ דמ"מ לא הוי הכשר מנחתו בכך. וכה"ג בכרימות
 יד"ה שא"ה וי"כ דהכשרו בכך ערש"י ועכ"הו"ש יומא ס"ו
 וע"כ דלענין קרבנות לכ"ע הותרה כיון שא"ה שתקיים
 מנחתו אס לא שיעבור על חולו שבת. וגם לענין תמידין
 אף שהותרה לא הקטידה כזו רק במה שיקריב עולת
 יום ביומו ת"א הרי לתת הוא גם כן חזק חדש
 וכשלא יקריב היום ספק המנוח של אותו היום :

ומ"מ לפינן מו"י לענין עשה דוחה ל"ה ול"ד ליכוס
 וכלאים כנגדו כהיום דמנחתו בכך ובת"ש כהו' ביבמות
 ה"ב דתס' קיום המנוח הוי עמיתו האיסור שהטילה
 החורה שיהי' צור ופסחים משא"כ בכלאים צני"ת דלא
 הוי הכשר מנחתו בכך כיון דאפשר לקיים כטעם של אמר
 וכ"כ בפשטות בחו"י ס"ג דלהכי לא פריך ממוספין
 דלא הול"ל שכן ישנו לפי"ד דמנחתו בכך ועשו"ה עמ"י
 סי' א' דלהכי לא פריך ממוספין דלא הול"ל שכן ישנו
 לפי"ד וע"כ שאו"מ סי' י"ח. אבל לענין חולה בשבת
 ו"ל דתליח ביה דטומאה דמוי' או הותרה שרי לענין
 חולה בשבת לא הקפידה חורה רק על חולו שבת שיאכילו
 אותו וא"כ ה' באופן שיצטרפו לסלל שבת או התירה
 החורה ג"כ לפסוק איסור דהוי לטומאה דהוי דמוי' אבל
 למ"ד דטומאה הותרה שרי ע"כ ג"כ לא הקפידה החורה
 רק על עשיית המנוח ומ"מ הוי בחורה הימר כל
 שהפועל ארעה כטומאה וא"כ ה"ה לענין מילה בשבת
 דלגבי' א"ה נענין אחר בלא חילול שבת ולכן הותרה
 לגמרי כמו בטומאה. וכזה מסולק קושיא א"ו רמ"א
 בתשובה שה"ר מעבדה שהי' ע"י י"ג כהניס ואף שהי'
 אפשר להעשות כהן אחד. ולפ"ז יש לחלק דשאי' במילה
 דהוי בחורה דמוי' שרי לא הוקבע כלל למול בשבת
 רק כשלא שמיני בשבת מוסיב ג"כ למול בשבת ומ"מ
 אפשר שהתקיים המנוח גם בחול ומכ"ס לח"י בתרא
 ביומא ו"ב מש"כ האו"מ דה"ה אר"ה משמ"י דרבא לחלק
 דלגבי יחיד ודאי דכל מה דמנין למהדר אהתיבא
 מהדרין שלא להרעות באיסור ואפי' למחן דס"ל קושיא
 וא"כ ה"ה אי מילה הותרה. ועשו"ה כרא"ה מאו"מ סי'
 כ' אות ה' שהאריך ג"כ דמילה בנרעה הוי הימר.
 ועמו' שבת ק"ל ע"כ ד"ה שלא דמשמע דס"ל דאין
 לחלק בין טומאה בנרעה למילה בשבת לענין דמוי' וע"כ
 ואשרי כינוי' כספריס מלאכי' לאחר כותבי זאת דביאור
 הגר"א ליו"ז שה"ר דמילה בשבת הותרה משבת קל"ג
 א' דעבד לריבותא וכן לקון קלג"ז. מאן הגא פ"ש
 אינו חוזר וגם כתב לחלק בין מילה לעבודה דהוי בחורה
 הימר ותי"י לי שכוונתי זאת מעמ"י. וע"כ מה שדקדק
 מו"מ הרמב"ם בפ"ק לטון ממללין וע"כ דהמוי' הוי
 ועשו"ה ר' בללאל האחרון סי' י"ב אות ב' שהעיר ג"כ
 משבת קל"ג דעבד לריבותא וע"כ בישוב זה. וע"י
 בעמק הלכה האו"מ סק"ו במילה בשבת ע"י ב' מוסל"ן
 וכמש"ע נסהר ג"כ קושיא עפ"ה ממיל' בשבת דאין
 ענין מילה לטומאה וכנ"ל :

ולכאורה

יש להעיר לרעת הכ"י דהתנה חולה בשבת
 לטומאה מה"ד ביומא יב"א אחר אב"י
 מהסך בצנורא והא אב"י ס"ל בזכמים לג"א דדמוי'
 בצנור וא"כ ביו"ז מוכח אסור להרעות בחולו שבת כדי
 לקרב ש"יפתן וזוה וזכ"ב דע"כ דה"ה א"כ לטו"א
 דרבא דבשבת לענין קרבנות הותרה וא"כ לכ"ע הוי בחורה
 הימר ומותר לקרב שריפתן וכלי'שא בתרא דיומא ו"ב
 דהכי דאיכא זוט"מ כה"ה בית אב ס"ל לר"ג נמי
 דעבדי תמיא' משום דכל טומאת מה רחמנא שריא
 לגמרי. וז"ל למ"ד בשבת קלג"א דאב"י קיבלה מרבא
 דדשא"מ אסור לר"ש ואפי' כפס"ר וכאן מכוון להחמיק
 בצנדי' כה"ה ז"א כמכו"ר כמ"ה סי' רע"ה סק"ה לחלק
 דפ"ר הוא היכי דאינו מכוון למלאכה כל עיקר כגון
 שסובר פתח ביתו וזכי ניגוד מאל"י ומלאכה שאז"ל
 הוא כשכחונו לגוף המלאכה אלא שאינו מכוון לתכלית
 ע"ש. ויש אריות' דברים כזה ביבמות לג"כ מה שהקשה
 בסוף שו"ת מוה"ר"מ דחיי"ב שתיס דלא קאמר במכ"ב
 למ"ד כז"ה כ"א ע"כ לגבי מונח דתהלתו מכ"ב
 וסוב מעביר אי תליח בפלוגתא שבת לא"כ במלאכה
 שאז"ל לר' יוסי במלאכה שאז"ל כיון שא"ה צריך
 לגוף ההכרעה וא"ן לעשות המונח בלתי הכי"ו וכמ"ס
 הפוסק' שבת דל"ה לר"ש דטורס היינו כשעושה מלאכה ואינו
 בשביל אותו דבר שהי' צריך לו דהיינו המונח שא"ה
 זולתו

והוא ואף אי נישא דהוי פס ר דלא נישא לי שאין רטמו
 רק שיבער הנחלה מינו קייל דלא כהערוך דמדרכין
 חבור . אך לשיטת רש"י דס"ל בכ"מ דמלכה שא"ל לב
 הוא כשאין לו שום הנאה ממלכה כ"ח מניעת ההיזק
 כמו קוצאת המת והלך נמש . והרי כאן אף שא"ל וולתו
 מי"מ י"ל דמיחשב מלכה שא"ל לב .

והנה לפי מחלוקת הר"ם והרמב"ן דאם נישא
 דהותרה שבת לגבי פק"י בודאי כיון שעכשיו
 אין שום איבוד בזה ואם יצטרך אח"כ לחלל שבת בדבר
 פק"י הרי היסר גמור הוא והר"ם הביא ראייה מהך
 דכתיב שאסור לשחוט שלא יצטרך לחפור ביום אף
 בדשעת השחיטה לא עבד איסורא ואח"כ בשבט ששט
 מודים שיחפור בדקר ויכסה ולכאורה י"ל דלפ"מ
 הרשב"א דהיכי שאינו יכול לקיים עכשיו אף שזמנו נמשך
 והולך לא ימירי אפשר לקיים וע"ז מוכח דהרמב"ן
 לפ"מ דהוי בחורת היסר . ומצד ה"ל דזה תליא
 בכני קרי לישני דלמתי דמחלפת השיטה הך דהשומע
 וא"כ ביה לקולה ולהכי ס"ל דאפי' לכתחלה שרי דאין
 למנוות אלא שעתא אבל לב"ש דאין לשהוט לכתפלה
 דהוי דהוי לנשעמי' דלא יליפין מחללים בנזינת ולא
 דרשי סוביני ע"ש בחו' וי"ל דס"ל עולתא מנוטר לפעמי'
 דלגו אין קרבין ביו"ט וכסדרת ההו"י ה"ב ד"ה כולה
 ויש לפלפל בענין מותר לב"ש דלא ס"ל מתוך ולא
 אצטריך קרא דנוקר כו' . ועמו' לק' כ' ב' ד"ה אמו
 וע"כ דתמו' לשיטתה דגם בעדלית הוי בחורס היסר
 כמו בכלאים בנזינת ולכן אשתרי לגמרי ולכן תיקשי
 דלילף מהתם דהוי ב"כ בחורת היסר . ועפ"ז גיב
 הכ"י צ"ח י"א בהשגתו על רבניו ירוחם בנה דשרי
 רחמנא כלאים בנזינת דוקא כשאינו מונע ממינו דכיון
 דאלו הוי מונע ממינו לא דמי אף שעכשיו אינו מונע
 ממינו לא דמי . והתמו' פולס דמאי שנה אפשר לדירי'
 או אפשר במינו דהא בכימ' אחריו אס' אהי יכול לקיים
 כו' וכשבת קלג"א ואי איכא אחר כו' . וע' בהשארונים
 שהרינו ב"כ בסהרית הסוביא דנזיר מ"א ח' ואש"ר כי
 עבד במלקט כו' ועשויה ברית אברהם חלו"מ ס' ח'
 ושו"ה בית אפרים חלו"מ ס' ו' ובישועות יעקב ואה"ח
 וכעת אינוס אחי לעמוד על דבריהם . וע' מכות ח"א
 כיון דאם מנא חסוב כו' וע"ש בחו' ד"ה אע"ג ובתו'
 שבעות בי"א ד"ה וע' והקווע"ש ס' ג' ועשו"ה בשמים
 ר"ש ס' י"ח וי"ל דלהכי אחריו בנדרים ח"א ב' גדולה
 מילה שדושה את השבת וכן גדו"מ שדושה את הנגעים
 דמירי אפי' דאפשר וכסוביא שבת דמירי היכי דאפשר
 וכדאמרן . ומה שני"ל כעת לפ"מ חו' בכהובות מ"א
 דהיכי דאי אחרה לא בעינא לא שייך עשה דוחה ל"ת
 ורש"י הלך מלחיק אותה שאתה רוצה שאל
 יבא כללל דמי' וכמ"ס דקו"י כיון דלגבה ליכא עשה
 וסיח עוברת הלי"ת וא"כ כל היכי שיכולים לגרום שלא
 יבא לידי חיוב העשה וא"ח שיקיים המצוה בלא דמית
 בלאו לא דמיון לי' ואף אי נישא דהיתר הוא מי"מ לגבה
 ליכא עשה וכשאתה לא בעינא לא יבא כלל לידי דמי'
 וא"כ י"ל דסדרת הב"י דמי' דמי' דלא הותרה רק
 כשאינו מונע ממינו א"כ ליכא כאן עשה דוחה לא
 העשה למאי דקיי"ל כתיב דפ"ל דנזינת חובת עלי"ת הוא
 ואי אחר לא בעינא ללבוש ליתא כלל וע"כ דהוי
 בחורת היסר דדוקא גבי אונס בדבדדו ליכא עשה
 כלל אבל הכא בידו שלא להסתיר כלל במצוה זו . ולפי
 שפיר דמי' נישא דא"ל במינו לא דמי והיה באפשר
 במינו לא דמי כיון דהוי רק בחורת דיתוי דלענין לא
 הוי היסר ועדיין יש לגון בכ"ז . והארכתי בכ"ז במ"א
 ואין עת האסף פה; שכן לפ"מ . ואף דק"ל מל ולא
 פרע כללו לא מל ואי נישא דמילה בלא דמי שבת
 בלא פריעה וא"כ מונס נמי דעדל"ת מפריעה מי"מ בס'
 מפריעה נאמר לפ"מ מקרא דהמול ימול ור"י דלשונות
 כסולין קן דר"ש מלשונות דהוי ב"כ לפ"מ וע' בירושלמי
 שבת פ"ט ה"ב יור' יבמות פ"ח ובמ"ה ונדרים ס"ג .

ובליה להסבורים דחלק מהמנוס דוחה להלי"ת ואף דז"ל
 ול"פ כלא מל מ"מ לאחר שפרע הרי קיים מצות מילה
 למפרע וא"כ לסי' י"ל דבאמת אינו מצוה רק על המילה
 שכן ישנו לפ"מ . וע' סנהדרין ט"ג לענין נאזרה ונשיאת
 והרי מילה דהמ"ל לפריעה אח"ה . ולמד דיהושע נלטה
 על הפריעה וכלקמן ע"כ י"ל דלסדרה דהשתא אין
 הפריעה דוחה שבת וס"ל דמילה לחוד בלא פריעה
 דמי שבת והארכתי במ"ח בדברי האחרונים לענין ח"ס
 דמצוה וא"כ מ' : מסת"מ שכן כרה . ולעיל דפריך
 דמילה דדוחה שבת קאמר שכן נכרתו כו' דמילה דק"מ
 ליכא כרה ומילה דגדול אינו דוחה שבת רק על מה
 ה"ז פרכין כל דהוא וכן ב"ה' שכן לורך גבוה ועל"ז
 במ"ב . ולהכי ל"ח דלכתוב מילה לחוד דאיכא כרת
 וגם נכרתו עלי' י"ג בריכות . וערש"י ברכות מט"א
 ד"ה מילה וע"י חו"ט נדרים פ"ג מ"א ;

תוס' ס"ה כולכם כו' וי"ל דמהכא ילפינן הפ"ס .
 והיינו למסקנא דעדל"ת וע"כ דהא דכיבוד אב
 לא דמי שבת משום שאור"ה חייבין בכבודו . ואף למאי
 דמסיק דשחוט לי בשל לי י"ל למאי דקאמרין דדוחה
 אפי' ל"ת שביכ ע"ק ח"א ומש"ס וע' במ"ש שהקשה
 דמ"ל לגבי אחרו אומר"ה השק"י מ"ס דהרי הכ"ה הוא
 עובר על זיוי המקום . וישא כיון דעדל"ת וא"כ לאו
 תמוס דא"ו חייבין בכבודו בכתב הו"א דדמי שבת וכל"ל
 גם מה שהקשה ס"ס יבא הבנין בהמ"ק דוחה שבת וכל"ל
 חייבין ולליק הא כבר ידעינן מכיבוד וע"כ מיתור"ה
 דקרא אף שלא במקום עבירה . וגו"א דהא ב"אמת הב"מ
 דמי זמ"ה ומקדשי תיראו למלחא אחריתא אה"ה רק לפי
 האמת מוכח שפיר דא"ו כו' וככל"ל ויש לשיין בהו' ס"ה'
 טדכ"ר כו' ומסת"מ ל"ק"ז כו' דס"ד למילף לענין שבת
 מכאו"א דלא דמי . והא הפ"ס שא"י כיון שאור"ה חייבין
 בכבודו כו' : הוי ד"ה טדכ"ר כו' דמהכ"ה דממילה
 ופסח לא אחי"א כו' . ועל"ז רש"א שהקשה דל"ל משום
 דהוי עשה שפ"ה' דהא כבוד אור"ה נמי במרה נלטו .
 ראיתי בסב"י ליבמות שהקשה דהא גם שבת נאמר ס"ס
 מאכשר ליוך וא"כ מה לי דשניהם לפ"מ לא דשניהם
 לאה"ה' . והמו"ה דא"כ תקשי הכי ג"כ על הש"ס דמיימי
 מתמיד וממילה דדוחה שבת אף דהוי לפ"מ מ"ס הללו
 שבת הוי לפ"מ וע"כ דס"ס לא נלטו כ"ח אהמוזין שלא
 מללכה דילפינן מתשכן וא"כ י"ל דקרא דהכ"ה לא קאי
 כ"ח על הוצאה דהוי לפ"מ דכדאמרין מאי לאו דא"ל
 שחוט לי בשל לי וכן הא דדמי דמירי בלאו דמתמר ולא
 בהוצאה . ואמ"ס בשבת סו"ב מ"ס אשבת איפקד ומ"ס
 אהמוזין נמי איפקד וע"ש בחי' וע"כ דיון דל"כ בקרא
 ה"זוי לא ימירי קוה"ד . וב"ז מבטלה הוצא בילקוט
 פ' בשלח רמז רנ"ו חוק אלו העריות וא"כ ל"ל עלי' כיון
 דלפ"מ חמיר והל"ת בכריתות נאמר קוה"ד וע' בדרוש
 לזיון דרוס ז' דכ"ה והמה דברים כסמ"רן מעמ"ן וע"י
 רש"י פ' בשלח דפרה נלטו במרה ולא חסי' שבת . ומיכו
 בל"ה' בתמיד ומילה נאמר העשה קוה"ד ג"כ קודם
 הל"ת דשבת ובזמ"ק הש"א ס' ל"ו דידחה העשה דס"ס
 לל"ת דנהי' דשניהם קוה"ד כיון דהל"ת דנהי' קדים
 לפסח וכ"י . ולכאורה למ"ד במ"ק כח"ה וירושלמי ר"ש
 יומא למה סמך הכבוד כו' כ"ס שפיר מכתרת כו' .
 וע"ש בחי' ואף יבא על חטא העבל שלא חטאו עדיין
 וי"ל דס"ל דגם ענין הכפרה הוי חוקה כמו ב"ה' דמשרת
 טמאים וכימ"ה יד"ה דהא ברי"ש יומא קאמר להדיא
 דפרה לאו ב"ה' כפרה הוי וע"ש בחי' מ"ש"א אבל באמת
 כסנהדרין נח"ה כל מטה שנאמר לבי"ד והנשיא כמיני
 לזה ולזה נאמרה ולמה לא שריך ההם לריב"ח משנת
 וכיבוד דאי"ב יהא מוצר על שבת כיון דת"מ נשנית
 לאה"ה' . וע"י רפ"כ דבי"ה טו"א ח"ה לא ליעשו ע"ג
 עלה יע"ש לא"ז דשי"א וכן לענין כיבוד דפטור ע"י
 בזר פ"ה ח' אלא כמי' שמוהר על כיבוד אביו דאף

מסביר לרמב"ם כי שאלו כיון שלפעמים אפשר בלא דמי' והעשה יתן בשעה שלא נאמרה הל"ה לא אלוס למדמי ה"ה שלאחריו ועש"ב ודפ"ח. ו"ה כי יש לפקפק בסברה זו כיון דע"כ התורה הקירה לעבור על הל"ה שבביל עשה שלפע"ד חף היכי דיל' דלא נאמר כלל העשה על אותו זמן מחש"כ היכי שחל העשה על אותו זמן כיון שלפעמים אפשר בלא דמי' א"כ ממילא דמי' הל"ה שחש"כ כיון דהעשה חמיר טפי ואינו מהבטל בשביל העשה שבה"ה אח"כ והמעשין יבחר ועשו"ת מ"ס ר"ס מה"ס כ"י מ"ג מ"ס"כ בישוב קושיא הג"ל. ויש לפלפל ב"כ מזה בזה גדולה תשובה שדחה ל"ה שכתובה וכסוף יומא דיל' דאשמעין הכא דאע"ג דעשה דתשובה היא ג"כ קודם דכבוד באלס וקין דאע"ל תשובה ומ"מ כיון דלא הו' בדרך ציווי אשמעין דלא מיקרי בככי עשה שלפע"ד דלא הו' קיל מלאהה"ד וכ"ל וגם י"ל בפשוטו לחו' דשנה ד"ה ו"ה ובי אומרים דמשום מזהו רבה כופין את הרב לשחרר שיזכה העבד ועמ' ב"ב י"ג וא"כ יול דאע"ג דעשה דתשובה לגבי דיון מ"מ הוא מזהו רבה שיזכו ישראל ולכן דוחה הל"ה ומקבלן בתשובה ואין להאריך בדרוסיס ובידלוהי אמרהי לישב בזה קויה"הו שבה ש"ב דרוסיס וכל דכתיב בשבה כחשך צורך במרה והקשו סו"ה דלמא כחשך צורך במן ומשי' דלתיא מואכשך צורך דכא"ה וע' בירו' רפ"ב דבינה אחיה כמ"ד במרה כו' וקשה למה כא"ה דוקא דלא כתיב במן. וי"ל למ"ד בסוגין איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו וכול' א"ל אביו לחלל את שבת ישיע לו ת"ל איש את א"ה תיראו ואת שבתותי תשמרו. וא"כ היכי כתיב בכיבוד א"ה כאשר צורך במרה הא במרה אי א"ל אביו לחלל את השבת שומעין לו דלא לא ה' שבת כלל וא"כ לא שייך לומר שהוא כמו הציווי שבתה כיון דלא הו' מושל גם לחלל שבת והכא מרבינן דלא מתקייב לשמוע לו א"ו בדמיה מני' הו' שבת וא"כ וא"כ מתקייב כחשך צורך בכא"ה מוכח דשבת הו' במרה וע"כ דכאשר צורך דשנת אמרה קאי ונכתבי ואת עה"ס כי הציניס מושי' ימי הילדות ואף כי באמת הוא צנוי על קו קוהו דהא קרא דמיס אמו ואביו וכו' ואת שבתותי קאי אחר הציווי והידיא כאשר צוה"ך במרה על כא"ה ע"כ לא קאי היכי שמורה אמו לעשות איסור דהא חף אי נטשו על שבת ג"כ במרה מ"מ אם אמר לו לפבור על שחר ל"ה שנלטו אח"כ בקבלת התורה ה' מחוייב אז לשמוע לו והקרא נקיס סמוכין בשבת לדוגמא בעלמא. ויש להעמיד הדברים עמש"ל בענין עשה שקוב"ד לצי' ואין רצוני להאריך בפלפולא בעלמא ועברא"ה ובתא' תוספאה יבמות פ"ד ה"א ד"ה בגדולה:

גמ' מאי לאו דא"ל שחוט לי בשל לי. ועשו"ת כחובות מ' ע"א שהקשו מה"ד הקס דלא שייך עדל"ת כיון דמי אמרה לא בעינא ליתא לעשה כלל. והכ"כ כשמואל האב על ציווי מתקיים בזה כבודו ומה"ת ידמה ומירצו דמיד כצניוהו הו' עשה לעשות מצותו יע"ס וע' תו' מכות טו"ד ד"ה אס. ובאמת יש לדמות דלון זה קושיא דהכא לגבי כיבוד לא שייך דליתא לא בעינא דהא מ"מ מחוייב ה"ן לעשות רצון האב גם בלא ציווי רק כיוון שידע הבן שרצונו של האב בזה וא"כ חף שחל על כבודו מ"מ אין סברה שיבטל רצונו. וכוה יש לדמות קויהמפ בר"ס ש"ע דקאמר ההם האי עשה כו' עשה דכבוד הורה עדיף והא קי"ל דהכס רשאי למחול על כבודו וא"כ ליתא לעשה כלל. אס לא דינמא כרעת בסמ"ע כס"י י"ז סק"ה דעשה דועמדו הו' אסמכתא לא בעלמא ודלא כרעת בה"ה יע"ס. וע' בשבועות ל"א א' תדאורייתא מוחזי מוזי כו' וכיון דועמדו לא הו' לעיכובא וע"כ לא הו"ל לתקן שלא ידונו אותו כלל וטפי הו"ל לתקן שידונו אותו בישיבה ואכמ"ל: ולפסק"ל י"ל ג"כ דחף דהקורה תלה כרצונו דרשאי למחול משום דהקורה דילי' וכמ"ס הקו' ברפ"ב דבנהדרין יעו"ס. מ"מ לא דמי לאנוסה דטסין לה לומר לא בעינא לי' אם הוא

מחיל כיון דהמורה הטילה עליו ולו קמי' לאסה רק לשבועה ובידה למחול כיון דהעשה רק משום קידוש דידה ולכן כופין אותה שחמיר אינו רוצה אבל הכא דליכא מזהו דכבוד התורה רק דשחמ"ל על כבודו הוא רשאי בזה כיון שזה בעלמא הוא כיבודו אס הוא אינו רוצה בזה אבל מאי מהני אי אמר לא בעינא שיהו כופין אותו למחול על כבודו דמי' יעדינן שיהו מתרצה בכיבוד זה ול"ד כלל לאנוס שמה בעיניו דכופין אותה שחמ"ל על כבודה ואז ליכא לעשה כלל. ועוד דלא שייך לומר אי אמרה לא בעינא כיון דהעשה עדיפא משאר עשה ובודאי' דלא כיוסין לוי' למחול חף בשביל מזהו אחרת דכס"ה לא הקפידה המורה על קיימת דיון רק על כבוד המורה דעדיף טפי אבל מה"ת בת' יומא דכיון דהמורה דילי' לא השיבא האי עשה וכמוהו. וסו דלפמ"ס הסמ"ע כס"י כ"ח ס"ה ל"ג דמדכתיב ועמדו לפני אלקים מכלל דהדיינים יהיו יושבים בשעת עמידת העדים לפנייהם. ולפ"ז מוכח דהעשה דועמדו ג"כ אינו אלא משום כבוד הדיינים ולכך אותביניהו לכוליהו ובזמ"ק א"ז רס"א בתו' ד"ה והאמר מר. ומבואר מזה דהאי עשה גופי' לגבי בע"ד שיעמדו לכבוד הדיינים איכא ג"כ לגבי הדיינים שיזכו משום עשה דכבוד המורה וכדאמר ג"כ ההם ביר' זע"א אותביניהו לכוליהו אמר האי עשה וא"ך ישב בעלמא דלא שייך לגבי' העשה דלרבות ק"ח וע"כ לגבי' שייך ג"כ האי עשה דכבוד המורה וכמ"ס א"ז רס"א בתו' ד"ה והאמר מר אע"ג דהי' יכול להוסיפה והקשה דא"כ מאי סריך וסידי קאים דהא עשה דכבוד המורה עדיף. דאע"ג דש"ל דבס' דבמ"ד יש לחוש לסתמת טענות בע"ד מ"מ הו' יכול לעמוד ג"כ דבמ"ד ע"י הפרחת בר' אווה ולוה"ת ק"י לחלק בין כבוד המורה שלאחר כו'. ולפ"ז יחאף בשטעות כיון דגם לגבי דיינים בעלמא איכא העשה דכבוד המורה וכ"ל. וכן משמע מה"ד בר"ס שה"ע אז אינו אלא בע"ד בע"ד דא"כ ועמדו ל"ל והא כבר כתיב וישב משה לשפט את העם ולמאי דמסיק דעדות כמ"ד מדכתיב ועמדו וא"כ ליכא לדמויי דועמדו בא גם לתחלת דין. ולפ"ז הסמ"ע יחאף בשטעות דמכללא דוישב משה לשפט את העם לא ידעינן כלל דוישיבה הדיינים בעשה, ובמס"כ יחאף ב"כ דלון להקשות ממ"ס החולע סע"א ד"ה למישרי ואש"ב דהעשה דקטן כגדול ששמעון הו' לגבי דיינים בעלמא ולהכי י"ל דלא סגי להו כצנז"א דהכא דלקמן וכמו שתמה הקו"ט בפלפולא מריפתא עברא"ס אך דו"ה דש"ה דהו' רק בקבלת דין לחוד לגבי כבוד המורה ו"ל דלא הקפידה המורה לשמוע קטן כגדול ולא שייך לגבי' עשה זו משא"כ לגבי עשה דעמידה וכבוד המורה דהו' תרי מיילי דהקורא אמרה שיהי' דיון בישיבה ומהכ"ת ידחה בזה כ"ה שלאמר וסו דעשה דדיינים בישיבה בל"ה הו' גמי עשה דכ"ה בת ולא נדחה מעשה דכה"ת דלאחר כיון דהוא בשני ב"א ולתרויהו יש עשה דכבוד המורה אבל לענין קיימת בע"ד ודאי עשה דכה"ת עדיף וע' מבי"ה ג"כ כבוד תורה חמיר וכו' ויש להמתיק: סברה זו לפי מס"כ בתו"י לכתובות מ"א דאח"כ ליתא לעשה כיון דלגבי דידה ליכא עשה הלכך אין לה לעבור בלאו משום עשה דודי' דהיא מוזהרת כמוהו יעתו'. גישון מא"ה בל"ה לישא שפחה אינו יכול וא"ת ולית עשה דפ"ו וידחה ל"ת דלא יבוי' קדש וק"י לגבי דידה ליכא עשה. ולפ"ז יש לחלק דהיכא שנייהם לגבי דידה' קאמרינן דיוכל לישב אבל מזהו דיינים בישיבה לקיים מצות כבוד המורה הרי א"ת העשה דכבוד המורה בידו לבטל מצות ישיבה הדיינים. אך לסברה דהקורה דילי' וא"כ לגבי אשה אין לחלק בין עשה דכה"ת שלאחר ולוה"ת ג"כ פרשיי' והבא לחלק כבוד כו' והיינו היכי ליתא כה"ס שלאחר. ומיהו לגבי רב ענין דקאמר עשה דכבוד המורה עדיף דסבר דקרוב דת"ח הו' ל"ל ג"כ כיון אחריתא דא"ל דבזה לא שייך קטן כגדול ששמעון כיון

ללא שידך בזה עשה דכבוד התורה כלל ולזה הביאו שם ג"כ
התו' ממרחק לחתום מהא דכתובות וגם י"ל דאי מחיל
ההובע ליכא גם כן העשה דועמדו וזוה מיושב גם כן
הפתירה מכהונת מתימת ואין כאן מקומו להאריך .
וע' חשו דכיו' ההדושה סי' ד"ט כמי שעלה רבו שלישי
לקרוא בתורה אגון רשאו התלמוד להיות הוא המשלים
דאיכא זילותא לרבי' ואסי' אם קראוה לא יעלה דמושב
שיבא עשה דכבוד התורה וידעה מה שאמרו מי שקראין
אוקו לקרוא ואינו עולה כו' והרי הכא אי אמר לא
בעינא לימא לעשה כלל וכמיש בעזמו אם רבו ונתן לו
השות ככל גומא שרי . ויש לפלפל ג"כ בענין עשה
דבבין עי' בהשוקיה להומה ואכמ"ל . וע' בתשו' מוהרי"ט
סי' יז והבא בגליון היר"ד סוף הל' שבועות ועבדק"ה
כנ"ו . ועשו' כתובות י"א ד"ה פרשת דרכים וע"ש
בהפלאה לפת"ש המו' בסוטה דמ"א דלא משני מזה
שאין משום ההכלה בעצמה היא חייבת יותר בכבודו
ואתה והיא חייבין בכבודו שהרי התורה אמרה שום
הש"ס וכו' ואיכ' לא שידך בני מות שעשה מפסי' כו' .
וע"ש דלכתחלה רשיון לילך כ"א בדרך חבירו ולא היו
יכול לקיים שניהם דלא מיקרי דמי' כיון דה"א דלא בעינא
כו' ואינו לבני מלך דיכול ג"כ לחסול על כבודו משום
כבוד התורה והכ"ג בפרשת דרכים דאינו מתייב לסלק
מהדרך . ובאמת נלה"ר מישיעי' וזקני' בדרכות י' ע"ב
ליתי' חוקי' נבא' והף ששקלם אליו בכבודו אך מקודם
לא הי' רק מנך הכתו' ולא מנך הכבודא מדע שהרי
יונה נפשה שלא להקלטינה ועי' מהר"ח דרך הרופא כו'
וג"ל שכל לחיוב ממשטות הכבוד בכבודה שלפניו אמרו
לאדוניכם כו' ולעיל י"א נא לא אל קנה כו' דמיכא
שכן הי' דרכו . ומה שפלפל בהפלאה לענין נשיא ואב"ד
אם מותר לעשות מלאכה מזה בסני' ב' ומכוביא זו
קנת ראי' להסך דהא"כא ג"כ אי אמר לא בעינא כו'
ועי' רמב"ם פ"ה ממק"י ה"ד ולא יכנס לסעודה של
רבי' ונפי' של מזה . ועי' בה' דעות פ"ה הי' ב' ולא
יעשה מלאכה וע' בפר' יעקב בחי'ת סי' ח' וערש"י
סוכה י"א ב' וכמי' ונסת' ראויתו . ומשי' מהא דקדושין
דף ע' דמעקה מותר י"ל דהיינו שניכר שעוסק בגוף
שפית המזה משא"כ כהא דרבא מנח שיבטא וע'
בקדושין ליב ע"ב ואכמ"ל בפרט זה : מה להלן שכן
הכשר מזה ערש"י . ואכ"ג דלקמן כ"א א' קאמרינן
דחלוף במקום יבוס לאו מזה הוא . והתו' דמו בזה
פרש"י . י"ל דהיינו שזה לא מיקרי יכול לקיים שניהם
דאל"כ הא לעולם יוכל לדחות היבוס כשיכל מצות ההלכה
אבל מ"מ לא הוי הכשר מזה כיון שיוכל לפעור
בחלוצה :

ע"ב וחובת

הגוף נוהגת כו' ובקידושין לו"ב ועי'
רש"י סנהדרין לה"ב : רש"י דיה לחלק
ופרש"י דחוק מלאכות קאי אמוד דאו לא כתיב לא
תבערו הויא דאינו חייב סקילה עד שיעשה כולן . וכבר
מפורסמת בזה קושית הרשב"ל והרא"ם בפי' ויקהל
דכפסמים ה"ב פי' דלא תימא העושה כמה מלאכות
בשוגג חייב טעמא אחת וכן מפורש בשבת ע' ע"א דלא
אזטרין קרא כ"א על חילוק הטאות . וע"ש בחו' דגרים
כמו במכילתא דאי לאו לא תבערו לא הוי מחייב עד
שיעשה כולן וע"כ דמיניא דלא לחייב האב במקום חולדה
וע"ש ואיכ' גם למאי דיליף מלא תבערו לא מיירי ג"כ
רק לחייב על מלאכה אחת ומ"מ פריך פיר' אדשמואל
דמימלא ידעינן חלוק הטאות וס"ל דלא בעי לימוד רק
על חילוק טאות לחוד וכדפרש"י לעיל ח"מ מ"ל מגושי
המלאכות מהחלקות להטאות אבל זה ודאי לא מסתבר
דאזטרין קרא דלא לחייב עד שיעשה כולן . ועי' סנהדרין
לה"ב כ' וסס ס"ב ב' דמייית' דברי ר"ג ומפרש ג"כ לענין
חילוק טאות . וראית' להגאון מפלאק וז"ל בס"ס גט
מקוסר שכתב שיבוס קוסית הראית' דלפרש"י ביבמות
קסא דל"ק דמילה דושה שבת וע"כ דמייירי עשה כבר

כל המלאכות ולא הי' לו להשלים רק חובל . אך ר"ע
לשיטתו בפר"א דמילה דכל שאפשר לעשותו מע"ש אינו
דושה שבת והרי יש כמה מלאכות שאפשר לעשות מע"ש
ואיכ' לא שידך להסיר מילה כיון שארי מלאכות אסורין
לעשותן בשבת . וז"ל דביבמות שיהי פירושו למאן דפליג
ארע' אע"ג דאין קיי"ל כר"ע . ולא הכתי כלל דמה
ראי' בכך דיתסויב במילה כיון שיתסויב בשאר מלאכות
גם על אחר מהן כיון שאפשר לעשות מע"ש דיו"ל דהא
דבעינן שא"א לעשות מע"ש היינו אי נימא דגם מלאכה
אחת אסורה רק משום דתיית המנוה ולכן כיון שהי'
יכול לעשות מע"ש אינו דושה שבת משא"כ אי עמא
דאינו חייב עד שיעשה כולן דיו"ל דכל שלא עשה הל"ט
מלאכות לא הוי מלאכה כלל א"כ מה בכך שאפשר
לעשות מע"ש כיון דלא הוי מלאכה כלל בה"ג . ככבר
זו . ובז"א ש"י דמילה בז"הכ שידחה שבת אף שכבר
חילל שבת במלאכות שאפשר לעשות מע"ש דאסור גם
במלאכה אחת מ"מ מילה דושה שבת כל שלא עשה כל
הל"ט מלאכות ביחד ומכשירי מילה י"ל דלא דמי שבת
אף אם לא עשה כל המלאכות כיון שאפשר לעשות מע"ש
דאף דמינו כבר חילל השבת במלאכות שאפשר לעשות
מע"ש מ"מ גזירת הכ' במילה שידחה שבת אף
כשעשה כבר כל המלאכות משא"כ בשאר מלאכות אף
שא"א לעשות מע"ש מ"מ אינו רשאי לעשות כשעשה כבר
כל המלאכות אך גזי' אינו סתירה לדברים הנאמרים
בדרך פלסול דבז"ה סברא רחוקה דנאמר שיעשה כולן
ולכן כיון דגלי קרא דמילה דושה שבת ומכברא דכל
שאפשר לעשות מע"ש אינו דושה איכ' יותר נימא כפשטי'
דקרא דעל אחת מחייב . וכן מש"כ עוד דהכי לא תיקטי
במצות כ"א ח"מ לשבת ואין חלוק מלאכות ליו"ט
ואיכ' נימא דבזו"ט בעינן שיעשה כולן וע"כ דאיכ' ל"ל
קרא באוכל נפש דשרי ואי בשעשה כבר כל שאר
המלאכות הא הוי לבני' אפשר לעשות מעיו"ט . וזה
ליהא דהא כיון דבעינן שיעשה כולן ואיכ' מחילא נה
באפשר לעשות מעיו"ט במכשירי אוכל נפש דמי יו"ט
כיון דכשלא עשה כולן לא הוי מלאכה כלל והא דבעינן
באוכל נפש שא"א לעשות מעיו"ט כיון דכל אחת הוי
מלאכה בפ"ע משא"כ אי נימא דבעינן שיעשה כולן .
וגם דאזטרין קרא היכי שעבר על שאר מלאכות דמי'מ
מותר כיון שא"א לעשות מעיו"ט . אבל ודאי שאר
מלאכות מותר לעשות גם באפשר להך סברא דכדי
שיעשה כולם . ובאמת תיקטי ג"כ מפתח ועבודה ועומר
דלמה איזטרין קרא דדושה שבת . וע"כ דבאמת לא
מייסר הכי קראי דאיזטרנא לעשה אחרינא וכמ"ל לע"ב
בחו' וכן מתקריב דעומר ילפינן ג"כ אפי' בטומאה
ובמילה אזטרין קרא למ"ד מוקלל בחבורה חייב
לאשמיטין דהוי מצודה וכמ"ל הכוס' דלענין מוקלל
במצודה ל"ל מהבערה ולפמ"כ התו' למד שטי'א דהסוגיא
אזלא לר"ש . ויש לדון בזה דהא מ"מ יוכל להעשות עיי
אחרים שלא עשו כל הל"ט מלאכות ולמה ידחה שבת
ואף דאב קודם לכולן מ"מ כה"ג פריך בשבת קלג"א
ואי איכא אחר כו' ואף דבמילה משכת דליכא אחר
מ"מ אכתי תיקטי מעבודה דהתם ודאי משכתה הרבה
שיוכלו לעשות העבודה שלא עברו כל הל"ט מלאכות
וז"ל כיון דמשכתה דליכא אחר א"כ לא שידך סקילה
בה"ג כיון שלפנימין ניתן לדחות ועוד דקרא אזטרין
דאף אם עשה כבר כל המלאכות דאינו חייב סקילה
כיון דדושה שבת דהא לקמן עמ"א אמרינן דמני דאי
אפי' דאיסורא . ובז"ה לק"מ דעכ"פ אסור לכתולה
כמו חצי שעור למאן דחסר מהיית' אף שאין בו מלקות
והוצרך להסיר לכתולה לדחות שבת . ועמ"ל רי"פ ח"י
מהי שבת . ובהכי לא תיקטי ג"כ דל"ק דהבערה בת
כין אינו דושה שבת כיון דהיא מלאכה אחת וז"ל דאזטרין
קרא דאינו דושה אפי' כשהעידו העדים כל המלאכות
מלבד גשלת שמה דקיי"ל בסנהדרין מהי"ב נקטעא יד
העדים

העדים פטור טעם כו' ז' ז' דלמאי דלימין בקו'
מעבודה שדחה שבת והתם גושא אינו מותר באופן סיני'
חלול שבת וקרא לא מייתר להכי וכמס' דלצטריך
לדקשה אחרינא ואיכ' אכתי תיקטי ל"ל מוסבות וזימו
בלא"ה אין זה קושיא למאי דבעי הכא מעיקרא למימר
משום עשה דוחה ל"ת ואיכ' ספיר הצטריך קרא לאשמעינן
להכי דאינו דוחה ולכן פרש"י הכא ספיר לעינן שמיב
במיד על מלאכה אחת דלא מוכח כלל מעבודה אבל
לפי האמת דליף בקו' מדאייתר קרא לחלק ע"כ דאפי'
לעינן שוגג ב"כ ורזיתי בשו"ת יריעות האהל ס' כ"ד
דהכא ביבמות דקארי הש"ס הכי גם לבתר דמיימי
בגרייתא דאקרא להצטרה בת כהן דקאמר מאי לאו ר"ג
היא וכו' ואיכ' מומילא מהך קרא מוכח לחלק כשעשה
מלאכה אחת מדאצטריך קרא לגבי מוסת סנהדרין א' אבל
למאי דמסיק לא ר"י ולא ר"ג היא מומילא ילפינן מיני'
ואפי' לחילוק מטאות ב"כ מלא תבערו ומיבס בזה קו'
המו' לר"י לחלק יצאה והאריך בזה בדבר שפטים .
והמה דברים בלתי מוכינים דאי נימא לכפרתו דאף
דחייב על מלאכה אחת לא שמעינן לחילוק מטאות א"כ
היה אי כתיב קרא ר"ק לענין לחלק למוד י"ל ב"כ
דאינו רק לענין מזה לחייב על מלאכה אחת וגם
לדבריו עיקר ההכרח מכה הרשע דמוסבותיבס דקאי על
מיתת סנהדרין ועוד דאכתי תיקטי קו' והמו' למד' ללאו
יצאה ודלמא קרא לחיובא וזא' גושא אשמעינן דלין
עד ל"ת ויב"כ דהא השתא שקיל וטרי וזה מהיכן ידעינן
ל"י וע"כ כסדרת המו' סס מלאכה כתיב לת"מ כו' וטפי
י"ל ל"יציק דודאי במסקנא דהצטריך לא תבערו למיתת
סנהדרין ואיכ' מומילא מוכח דבמלאכה אחת חייב וע"כ
לדא תבערו דמיימי לחילוק מלאכות מלאכה כתיב לתכ"מ
וכמיש המו' וע"כ לאשמעינן לעינן שוגג לחילוק מטאות
אבל הכא פרש"י לפהס"ד דאכתי לא ידעינן מהך קרא
להצטרה סנהדרין ומומילא לא שמעינן מיני' רק לענין
חיוב מיד על מלאכה אחת . ובלא"ה י"ל דקרא אצטריך
לעינן מקלקל בהצטרה דחייב דכשעשה קו' ואיכ' ספיר
אצטריך לאשמעינן בעלמא ללאו כשעשה כל המלאכות
כול' ועשה מהמת עני ס' ד' משכ"ב לאי נימא דלא
תעשו כל מלאכה הוי משמע כל המלאכות יחד ומדאכסר
רחמנא שריפת בת כהן ע"כ דשריפה בסנהדרין הוי
דבר היוצא מן הכלל ומוכח מומילא ספיר לחלק שלא
תחייב על כל מלאכה ונימא קו' המו' למד' לחלק מניל
הא דלא יליף מדאצטריך בהצטרה ב"כ אבל לר"י דלא
נזיק להצטרה ב"כ ולדו"י ספיר דרשינן קרא לחלק
לעינן כחוס מטאות לדודי' י"ל דריש לא תעשה כל
מלאכה היינו כל מלאכה בפ"ע ואיכ' ע"כ דקרא אצטריך
לחילוק מטאות עכ"ד . ומלבד דלתיד ללאו יצאה ע"כ
מוכח כסדרת המו' ואי דלתיב הא ידעינן דאעגל"ת
שיב"כ וע"כ ללאו ז"א דלמוס הא גושא אשמעינן קרא
דאעגל"ת שיב"כ דהא השתא הוא דשקיל וטרי עלה מהיכן
ילפינן ל"י וגם דהא באמת לכ"ע הצטרה ב"כ דוחה שבת
ול"ל לר"י כל מלאכה ובלא"ה לא ידעתי דלסכרתו ע"כ
לר"י דריש לתכ"מ כל המלאכות ביחד ולכן אצטריך
למילף מהצטרת בת כהן דאכסר רחמנא דע"כ הוי דבר
שיצא מן הכלל לענין חיוב כל מלאכה בפ"ע רק לחילוק
מטאות מומילא משמע כיון דהוי דבר שיצא מן הכלל
והא גושא תיקטי דמ"ל הא כיון דשריפת
בת כהן אצטריך לגוסי' למיתת סנהדרין ואימא דבאמת
מומעט מלא תעשו כל מלאכה דריש ב"כ דאפי' מלאכה
אחת אכסר' ואולי מומילא הוי ידעינן ב"כ לחילוק מטאות
כיון דע"כ מוכח דידעינן מסד טעמא' כיון דהא לאו
לכ"ע בפ"ע מקרא דלא תעשה כל מלאכה משמע דכל
חד לחוד' ומאי נימ' א' משום דהוי דבר שיצא מן הכלל
דמומילא מוכח חילוק מטאות לר"י כיון דהוי על כ"א
לאו בפ"ע או משום דמפיק מלא תעשו כל מלאכה
דמומילא מוכח חילוק מטאות . ולפ"י לר"י דמפיק על

עושה

דלמאי דלימין בקו'
מעבודה שדחה שבת והתם גושא אינו מותר באופן סיני'
חלול שבת וקרא לא מייתר להכי וכמס' דלצטריך
לדקשה אחרינא ואיכ' אכתי תיקטי ל"ל מוסבות וזימו
בלא"ה אין זה קושיא למאי דבעי הכא מעיקרא למימר
משום עשה דוחה ל"ת ואיכ' ספיר הצטריך קרא לאשמעינן
להכי דאינו דוחה ולכן פרש"י הכא ספיר לעינן שמיב
במיד על מלאכה אחת דלא מוכח כלל מעבודה אבל
לפי האמת דליף בקו' מדאייתר קרא לחלק ע"כ דאפי'
לעינן שוגג ב"כ ורזיתי בשו"ת יריעות האהל ס' כ"ד
דהכא ביבמות דקארי הש"ס הכי גם לבתר דמיימי
בגרייתא דאקרא להצטרה בת כהן דקאמר מאי לאו ר"ג
היא וכו' ואיכ' מומילא מהך קרא מוכח לחלק כשעשה
מלאכה אחת מדאצטריך קרא לגבי מוסת סנהדרין א' אבל
למאי דמסיק לא ר"י ולא ר"ג היא מומילא ילפינן מיני'
ואפי' לחילוק מטאות ב"כ מלא תבערו ומיבס בזה קו'
המו' לר"י לחלק יצאה והאריך בזה בדבר שפטים .
והמה דברים בלתי מוכינים דאי נימא לכפרתו דאף
דחייב על מלאכה אחת לא שמעינן לחילוק מטאות א"כ
היה אי כתיב קרא ר"ק לענין לחלק למוד י"ל ב"כ
דאינו רק לענין מזה לחייב על מלאכה אחת וגם
לדבריו עיקר ההכרח מכה הרשע דמוסבותיבס דקאי על
מיתת סנהדרין ועוד דאכתי תיקטי קו' והמו' למד' ללאו
יצאה ודלמא קרא לחיובא וזא' גושא אשמעינן דלין
עד ל"ת ויב"כ דהא השתא שקיל וטרי וזה מהיכן ידעינן
ל"י וע"כ כסדרת המו' סס מלאכה כתיב לת"מ כו' וטפי
י"ל ל"יציק דודאי במסקנא דהצטריך לא תבערו למיתת
סנהדרין ואיכ' מומילא מוכח דבמלאכה אחת חייב וע"כ
לדא תבערו דמיימי לחילוק מלאכות מלאכה כתיב לתכ"מ
וכמיש המו' וע"כ לאשמעינן לעינן שוגג לחילוק מטאות
אבל הכא פרש"י לפהס"ד דאכתי לא ידעינן מהך קרא
להצטרה סנהדרין ומומילא לא שמעינן מיני' רק לענין
חיוב מיד על מלאכה אחת . ובלא"ה י"ל דקרא אצטריך
לעינן מקלקל בהצטרה דחייב דכשעשה קו' ואיכ' ספיר
אצטריך לאשמעינן בעלמא ללאו כשעשה כל המלאכות
כול' ועשה מהמת עני ס' ד' משכ"ב לאי נימא דלא
תעשו כל מלאכה הוי משמע כל המלאכות יחד ומדאכסר
רחמנא שריפת בת כהן ע"כ דשריפה בסנהדרין הוי
דבר היוצא מן הכלל ומוכח מומילא ספיר לחלק שלא
תחייב על כל מלאכה ונימא קו' המו' למד' לחלק מניל
הא דלא יליף מדאצטריך בהצטרה ב"כ אבל לר"י דלא
נזיק להצטרה ב"כ ולדו"י ספיר דרשינן קרא לחלק
לעינן כחוס מטאות לדודי' י"ל דריש לא תעשה כל
מלאכה היינו כל מלאכה בפ"ע ואיכ' ע"כ דקרא אצטריך
לחילוק מטאות עכ"ד . ומלבד דלתיד ללאו יצאה ע"כ
מוכח כסדרת המו' ואי דלתיב הא ידעינן דאעגל"ת
שיב"כ וע"כ ללאו ז"א דלמוס הא גושא אשמעינן קרא
דאעגל"ת שיב"כ דהא השתא הוא דשקיל וטרי עלה מהיכן
ילפינן ל"י וגם דהא באמת לכ"ע הצטרה ב"כ דוחה שבת
ול"ל לר"י כל מלאכה ובלא"ה לא ידעתי דלסכרתו ע"כ
לר"י דריש לתכ"מ כל המלאכות ביחד ולכן אצטריך
למילף מהצטרת בת כהן דאכסר רחמנא דע"כ הוי דבר
שיצא מן הכלל לענין חיוב כל מלאכה בפ"ע רק לחילוק
מטאות מומילא משמע כיון דהוי דבר שיצא מן הכלל
והא גושא תיקטי דמ"ל הא כיון דשריפת
בת כהן אצטריך לגוסי' למיתת סנהדרין ואימא דבאמת
מומעט מלא תעשו כל מלאכה דריש ב"כ דאפי' מלאכה
אחת אכסר' ואולי מומילא הוי ידעינן ב"כ לחילוק מטאות
כיון דע"כ מוכח דידעינן מסד טעמא' כיון דהא לאו
לכ"ע בפ"ע מקרא דלא תעשה כל מלאכה משמע דכל
חד לחוד' ומאי נימ' א' משום דהוי דבר שיצא מן הכלל
דמומילא מוכח חילוק מטאות לר"י כיון דהוי על כ"א
לאו בפ"ע או משום דמפיק מלא תעשו כל מלאכה
דמומילא מוכח חילוק מטאות . ולפ"י לר"י דמפיק על

הקילה אבל כיון דקאי על הכערה פריך ספיר ותקוה
נמי ר"י כו' דחור איכא כהא סקילה על חד מיני' וכו'ל'
ועיני לעיל ה"ב חס"ס כזה ויין להארץ.
תו' ר"ה עתה דכ"ר וז"ל גיה דבכערה כו'.
ולכאורא מתי מריך התו' ר"ה גופא
ההיא שבה ה"ל לפי המסקנא מוכח זה דיליף מקי' ולפי
כברת המקשה ס"ל דלא תבערו לא אחיא על הכשר
מונה. וז"ל דו"ח דליכא קריסהו בתיקע דמייל ללאו או
לחלק ותי משום דא"כ סו"ל מוכח לא העשה מלאכה דאו
הו"ל דכל מיתה סנהדרין לא דמיא שבה דמשמע כל מלאכה
ומבואר יחד קשור ד"הו' :

דף ז' ע"א רש"י ר"ה רימיה כו' על גנגו כו'
ר"ל דעיב דבכרה לא
הוי וכמ"ס הו"ל: לאו לית חמור מיני' ע' רש"י. ובאמת
מוהי"ס לדמות דהא דלא הוי לוקין משום דלא ניתן לכפר
וכמ"ס כה"ג א"ו רש"י בסנהדרין מד"א לעיני' אין מושגי'
מחדין דהא קייל חייב שלגמיה' ויש לפלפל למי"ס הרובין
בישוב קושי' המאור כסוף ממה כה"ד חלוקין עליו חכיריו
כו' וע"כ ובארכתי במ"א ויש להעיר גיב' לפסיבל בעיני'
הפק עשה דומה לפסק לית וכמ"ס במ"א ואכמיל. וי"ל
השסס משום דלית דומה הו"ל מידות וע' ערובין ע"ז
ומה"ס העלו דבעלמא לריות במ' אחרת א"ל בק"ך שנית
דברכה אינו מעבך ובכרה לבעלה בל"ס. וגם דעשה
חמיר קודם שבער עד שה"ס ככתובות פו"א ומולין ק"כ
וכן כפסיקא עדיף שמו"ס. וע' רובין ס' ב"ה דהא דקיי"ל
לדולב ואיני עושה כו'. היינו כחומר איני עושה ומיפרי'
מעט ומרעא שלהכעיים אינו רוצה לקיים מצות התורה
דכא עשה א"כ לכבוד כל ממונו וכמו"ס סהרנ"ו ואף
דעשה דמי לית וע"כ דחמירי דלענין לעבור עוכר בקום
ועשה ועי' הרמב"ן פ' יתרו דעשה מהכחה גדול מלי"ם וע'
בכר חמור לכריתות סוף דכ"א סהר"ר. ועש"ת בנין
עולם האו"ס סי' י"ט באו"ס א' סחקה ג"כ מסכרת עתמו
אי עשה חמור מלי"ם ולא. העיר בכל הל"ל ומשוג' דעני'
שמעט ג"כ דלית חמיר חלעיל ה"כ דיליף מהני דחיי'
שכה ולא קאמה מדאצטריך כדלעיל גיב' לגבי איסורא
דעני' דודאי סהכוב לא בא לאשמעינן כו"ס היפך הסברה
ההיוונה ועל"ע ד"ה סו' דיה לא חלכס וא"כ לגבי איסורא
דחיי' ידעין בלא קרא דלא אחיהו הכעשה דקיל דחיי' לליק
דחמיר בקום ועשה ועי"כ דלגלות דבעלתא דמי ורק
היכי דגלי קרא להדיא דאל"כ לשהוק קרא מיני' כמו
במילה וכל הני דבעי לחיף דדושה דאי לאו קרא לא
הוי ידעין נ' או משום דהי משקין משאר קראי דעדלי'
אבל לגבי יהירא דהנרך הכחוב לאשמעינן היפך סברה
כתיובתא וע"כ איסורא לגמור מיני' דעשה דומה ל"ת כיון
לגנוסי' אצטריך ולהכי דמי דליכא למולף מיני' וכו'.

וכן בכערה בת כהן שכבת קושי' מדאצטריך למייב'
מקלקל בכערה וע' סו' יבמות וז"ל יש לפלפל בישוב
קושי' סה"ו דלר' שמעון למה אצטריך לא תבערו
דלשיטתי' דקדושין מ"ג ולדוד' הוי כ' כתובים ואין מלהדיס'
וע"הו שביעות בני"ג דיה דמוקי דלא חיל איסור לאו
אעשה ועפ"מג כסתיה' לכי שמיטה. וז"ל דמה"ס נשים
פטורות במי"ע שה"ג ומייבות בל"ת ועבדמ"ל פ"ה מיסי'ת
מה שכהי' לפוכים דספי חמירי לאוין דלוקין כו' ולא
העיר מחלל' וע' ירושלמי פסיח' פ"ה ה"א חומר מי"ע
שהיא כהא מכה א"כ רבנן מנה עבדה מריקס דלי"ת וע"כ
כסוי"ק ועברא"ש פ"ק דכ"ק כ"ו ז' שא"ל שיון כל ממונו
בעבור עשה וכמ"ס כזה במ"א באריות ועבכ"ס בחלת
יעקב כחשובות וכדו הגאון בסס"י אי יע"ס סהר"ר ג"כ
במקיר' זו לפי דרכו הנשים ואין עת האסף פנה להרחיב
הדבור לפלפל בדבריו בפירו' וכן ועמו"ס פיה חומא פניה
כסוגין דטבל ושביעות שהכ"א רא"י מומא פו"א מ"ד
חלוקי כמרע עבר על עשה ושכ כו' וכן משמע שס פ"ה
השתא על ל"ת חכר על עשה מבעל וערמבים פ"ד
מה' מחלל כספיהו שביעות ולא כהן שביעות דסובר
דעשה חמור חל"ת ועשו"ס שיבת כיון ס' ג' כד"ה ומה

שמי מעיל שהביא דעות שאין הלית חמיר. וכמו"ס
שגס בכחיהם כי ג' ובכ"מ"ט שהעירו כזה ובעת אינם סו'
לעיין בהם. ובתנאית מ"ד ליתא מזה קלה ופרס"י
שא"כ אלא עשה וברנב"ס פכ"ד מאיסות היה מחיל
ואז"ל מח"ע וסא פ"א ובס"א מדרים ס"ח וכ"מ בת'
יבמות עז"ב ד"ה סכן ורש"י דיה לא ס"ל וערואי
בכורות פ"ה ס"ח וכו' פסיח' ג"ט. ועי' מתנות מ"י ע"א
בעירנה דריקחא וענשין אעשה והיינו משום דהוי
בשוא"ה ולכן ל"ת חמיר. ועה"ו שבועות י"ב סע"ב דיה
לא זו כו' דמבואר מדכריה'ס דעשה קיל חל"ת דהוי
בקום ועשה.

ע"ב וידעה עשה שאין בו כרת ועמו' פסיח' ג"ט
ד"ה אחי ודוק: דף ח"א מינה היכי דשט' כו'
עילך יג"ב. סכן לא יאזה בעשה הראוי' להביא ב'ס'
קרנן. וכדקאמר בכריתות ס"ק ד"ב א"ס אחרת כיום
פ"א סכן יאזה לשעה הראוי' להביא קרנן וחורו ב"ה
מתשובתם וא"כ גם לכ"ה לא הוי לילה בעשה הראוי'.
וא"כ הכ"ל לא שייך לומר דלישטרי כיון שלא הו' הימר
לקרנן חורע ככל. ואף למאי דמוסי' ב"ה או לבן לרבית
ליל ס"א היינו לענין לירה שלאחר מלאות דאף דלא הוי
שעה הראוי' מ"מ ס"ל דלילה לא הוי מחוסר זמן אבל
מימי לא שייך לומר כיון דאצטריך דעדין לא הו' עני'
שום הימר ככל ועי' בניור יס"א בעשה הראוי' כו' חו'
ד"ה רבא אמר כו' ועי' זבחים לב"ב דמשמע להדיא דרבא
לא ס"ל האילו ואצטרי' אפי' בחד שס ומסי' לענין מלקות
יעשה'ש ולכן ס"ל למשרי גרה שלא במקום מתי' מאשי'ס
לרבה י"ל דס"ל דאצטריך קרא לחוסר אורה דלגבי
הו' מד שס משום אפי' אפי' כדדרי' מקדחי' סוטרות כיון
דשלא במקום מזה ליכא למימר גרה מ"ס אסוק אשה
והכ"ל לא מייסר רק משום א"ל לחור. והכו' בסמוך
ז"ל דהקשו לשני'א קמא שכחבו כאן. בת' רבי אמר
ולקח ולקחה כו' ודל"ע כשטות ברי'ס מכלתין וכד'י
כולהו מאחות אשה כו'. יס לחיות קדושין ס"ו פ"ע"ב
יעו"ס וכמוילק ע"כ סה"ד כל היכא כו'. ועי' בתי"ל
ד"ה עד סוף ואפי' לר"ע כו' ודוק. ובל"ה'ס דגם אי
אחיה כו' מימי מיקמי' לימני חומרתא דרישא דהא אף
למאי דהן קורבי מ"מ היכי דלא מצני' למימני קורבי
הומ"ל חומרתא וברס"י לעיל ג"ה ד"ה דלא חיי' : ועי'
וממאי דעלי' לויסורא עתו"ל ע ג"ס ע"כ' : חו'
ד"ה למישרי כו' מהיבא דנטק"ל לר' היינו מולקת ולקחה
אבל כהא דמשיק עלי' לרעה אחרונה לא ס"ל כותי'
דס"ל חקראי דעה ל"ת שככרת. אך לפ"ז לא אצטריך
עני' לסיסורא שלא כיון דלפי' מולקתא ועתו"ל ע ג"ס
ד"ה טכ"ר. ויבמה כע"כ ע"ק יע"ס וכע"כ ודל"ת
וקי"ס :

דף ט' ע"א מדמקרי ר"י לכרי' בהריות מ' ושכח
גרוס ריב"ל וב"ס דרי"ף וע"ס בת"א וע'
באריות ד"ג ארובין לכרי' והא ריב"ל בסנהדרין ס"ג
ופ' כה"ו לברכות כ"ד מש"ס רש"י ד"ה יבול חלק
בקרבנותיהן עברי"ף באורך. סע"ב רש"י ד"ה כיון דכתו' בו
ע"הו במכלתין ד"ה בתו :

דף י' ע"א כפלוותא לא מיירי עתו"ל לכרי' ד"ה
לא פקע ועבתי"ל ע"כ ד"ה לפי חו'
ד"ה לר"י דשט' אסור לקעס מדרבנן. וז"ל דקרא
דהיא אסורה לו בוודאי לאחרי הקדושתא הוא דמי'ס לשטא
יעשול וליד' להא דלקחן זב"א בלאחר שימון' לך יבמת'
דמוקי לה כ"ע דלין קדושין תופסין כמ"ל דלרבנן הוי
בירו לקדשה ולא שייך לאסור שטא ייעשול כיון דמשכת'
ג"כ שטה' מותרת לו כשימון' לה יבמה דלא חיי' מותרת
ולא משטו לשמא ייעשול רק הוכי שטא' אסורה לו לעולם
לאחר הקדושין. ובל"ה' יס לפלפל במילי דחיי מדאורייתא
ורק מדרבנן אסור אי ככה"ג מיקרי בירו לקדשה ויש
לפלפל מזה בהמלי"ת כה' תרומות בענין תרומה שמה
מדרבנן ועלא"ז רש"א קדושין י"ב ד"ה כפרס"י שסומר
לד"ההו' דאסור מדאורייתא לקדש ויש לפלפל באחרונים
וע"מ

ועמ"מ פ"ז מ"אסות הט"ו לכיון דעכשו נמי תפסי בה קדושין
 מספק לא חסיד דלכיל אס מקדשה סיחולו הקדושין
 לאחר שילקין וזהו קדושין בגורמים ולכה"מ סיו ספק
 קדושין כיון דהדבר תלוי ביד המולך . וע"כ מוכרח לומר
 דבנהיג לא חסיד דאסור דכידו לקדשה והארכתה בסרט
 זה במ"א . ובליה י"ל כיון דבדעבד מהי י"ל דחשיב
 כידו ואינו ענין להא דל"ר ליתע אעל"מ לעשות הסודרים
 דאפי' במידי דרבנן כיון דאינו חלל משום גזירה וע'
 בשבט מב"א הוא חלל ואם עבר והפייס יעו"ש בתו' ואכת"ל
 וע' לקמן כמ"א ולומא ל' גזירה ערש"י דכיון דהא דאינו
 מייבס אח"כ הוא רק משום גזירה חממים ובפגומה מלך
 אחד כיו"ד ס"י ה' ובמקום חלל ס"י י"ה . ועב"ה"ס תמ"ג
 בזמנו גידוליו ועמ"א תרכ"ט סק"ו . וכה"ג בזיב"ה י"ב
 שאני וע"ש כ' ספ"ב ובנהיגה כמ"א עבר וקיבלה וע"ש
 כה"א וכו"א וכו"א יב"א עבר ועבד דליד להא דאעל"מ
 נס דרבנן כיון דאינו רק משום כבודו של כה"ג וע"י ומא
 ל' ע"ב האחולי עבודה ול"ד ג"כ לסיקו של המל"מ לענין
 תרומה עמ"א דהכא רק משום סד' טומאה . וע' שקלים
 פ"ה ה"ט בירושלמי ואם עבד וע' מגילה ו"ב וז"י עבד
 וע"ה מו"ב מגילה פ"ג ה"ד ויפתר שגבר הנומחה וראהו
 כו' ע"ש בשו"ק וע' מגילה כ"ז א' מקני' דיעבד וע'
 בי"ה כו"א וערש"י שכת מבי"א ד"ה מוכן וע"ה ערוכין
 יו"א ד"ה דיעבד וכמו במקדש בביאה בריס קדושין
 ובאע"פ ס"י ס"י כ"ו . ובזמנים לב"א שמה יגע . וע' גיטין
 כ"א סע"ב דשקיל ויהיב והתס קאי לרבא דאעל"מ וע'
 נדרים מו"ב ולמלא לכתחלה ועמ"א ס"י ר"ה סק"א
 דבדעבד יב"א כיון שאינו חלל משום גזירה דעזור ראשון
 וע"ש במ"י לספ"ק דר"ה מש"כ לפלפל דהמל"מ הכ"ל
 וע' ט"ז או"ח רס"י ז"ו ולא יאחו תפילין שחשיב בה"כ
 לכיון דמשום גזירה למוד יב"א דיעבד והארכתה כמ"א ;
 ע"ב תו' ד"ה נזירה דהשתא בזמנה לה כדלקמן סע"ב
 ובסוטה י"א . ולא מרזני וכה"ג בזמניה יע"ב ולקמן
 בזמנא קט"ב וכתובות יא"ב וכו"מ יר"ב וברש"ל וקטו א'
 ובש"ע ד"מ ע"ב וזכחים נט"א ונדה בטיב ;

דף ר"ב ע"א והא דרבנן על"ק ל"א ח' : כאן סלא
 הכיר ע' לקמן טו"א : סע"ב תו'
 טר"ה דלפי' כו' משכת חמות . וקשה דלעיל י' ע"א
 באחוזו דאיסורה לא מיירי והא משכתא שיעברה אמו
 מאכ"ו באחזי או שבעל בפירוש סלא לשם קדושין וע"כ
 כיון דלכתחלה אסור ואינו רשאי לקלוט וע' הוי כחובות
 עג"א ד"ה ושמואל וערש"י וע' קדושין כ"ה ח' ד"ה ח"א
 ה"ג וע' בנר תמיד דכריהו ו"ב ד"ה תניא המסתל
 אור יע"ב :

דף י"ג ע"א במתני' רש"י ד"ה אמו . ולעיל
 ע"א מחי א"זו
 ומקי לר"י באנוסת אביו . ב"ש מתירין . עתו' מולין
 קד"ב ד"ה ר"י דלא הוי סתם ואח"כ מסולקת תיה דפליגי
 ב"ש . וכן לעיל ט"א דפריך מצרות וערש"י קדושין כ"ה
 ח' ד"ה ח"א היג עסק' דבי"א ב' והא פליגי ב"ש וב"ה
 ומשני ב"ש כו' כו' ועל"ק רפ"ג דמיימי דב"ש וב"ה בחר
 סתם מקני' :

דף י"ד ע"א אין מומר מח"כ ובלקמן טו"ב .
 ע"ב לב"ש טהורות וק"ק דמשכתה
 כשיש סאה ח' של תרומה טהורה ו"א' של טמאה ונפלו
 בהם שני סאין דאס אסת טהורה ואסת טמאה תולין
 דהיתר לשל היתר נפל וא"כ למה לא נמנעו ג"כ ב"ש
 משמאות דביה דהא שפיר משכתה כשיפלו לתוכס סא' ;
 של טהורה ושמאות דמולין להיתר לב"ה ולב"ש לא שייך
 להלות כיון דשניהם טהורות וע' תו' סנהדרין לג"א ד"ה
 מה שעשה ובתי' לטוף ברבות מש"ס להעיר בענין זה .
 תו' ד"ה ח"א ב"ש כו' דאס נתקדשה עתו' ריש קדושין
 ד"ה בש"א . כדלרנב"ב לקמן טו"א . הא קמ"ל דכולה
 ר"ש וכפי' לקמן סו"ב וע' מולין קד"ב הא קמ"ל מאן
 ה"ק כו' ובפרש"י שסן כגישין סב"ב ובגדה יס"ב וע' שכת

קב"א ובהגרי"ב ועבדל"ר פ"ס ואר"כ"י ב' נכסות כו'
 וע"כ דמאן ח"ק רב"ב וע"ע בשבט ע"ה ובערובין י"ב
 ובש"ע דמ"ה וכריהו כ"ב :

דף ט"ז ע"א יש תנאי בביאה על"ק קו"ה . ונהב
 ז' עישורין כו' . ואע"ג דהא דעשו
 כדבריהם להחמיר הכי דאיכא לסקן סינכנו לחלוץ דזה
 מהני גם לב"ה וממילא לא יכיו חגודות אבל סכא לבני
 מעשר אס נתקן סיי"ו טוהגין ז' עשורין חרי ע"ב דנהגין
 ג"כ כדכרי ב"ה ולכן בהא דפיתה המעוזה משני שפיר
 הרואה אומר כו' ובפרש"י לקמן רע"ב וליבא ג"כ משום
 אגודות ומ"מ לדיון גם דכרי' אסור להורות כדכ"ש בזה
 ולא קאמר רק לענין לא תקגודו ופסו' ; ע"ב הו' ד"ה
 למאי נ"מ כו' דהו"ל ולד יבמה גמורה לטוק . ויש לחמוק
 ק"ו עפרותהו לעיל יר"ב בדיה נעשה כדכ"ש כו'
 מראשטריך במחזיר גרוסתו היא תועבה כו' . וע' קו'
 דה דף ע' ע"א ועל"א רש"י לקמן מ"ד בה"ד מה
 לאלמנה כו' וא"כ י"ל דהאיכ"ז הכי דנ"מ לולד מחזיר
 גרוסתו מי קאמרינן ק"ו וזריך היא הועבס בגרושה לגוס'
 וליליבמה גמורה לטוק בק"ו מחלמנה בגרושה יוכיח וא"כ
 ביבמה לטוק וזריך היא תועבה לגוס' ומוכח שפיר
 לאלמנה סה"א עמ"ה מתחלת וא"כ לא זריך היא
 תועבה בגרושה לגוס' אלא למידק ביבמה לטוק דכ"ו
 הועבס וא"ל כ"י צרות אני מעיד לכם דכשרין וע"כ
 דילפינן מגרושה והיא תועבה אנטריך לגוס' ולא לחשתי
 יבמה לטוק וא"כ כיון דכח"ל כשרין מוכח דיענין מחזיר
 גרוסתו בק"ו וזריך היא תועבה לגוס' ומוכח שפיר
 וולד יבמה גמורה לטוק ; עו"א על מדוכה זמא ישכ
 חגי' הרמב"ם דקק מכאן סה"י בדורו של אנו וכן
 משמע בירושלמי שאמר עיני דומות לשל עזרה וע"ע
 בריס מגילה ג"א י"ב"ש אמרו מפי חגי ז"ו ובסוטה
 מחיב הלל תלמיד עזרא ומשמע דעזרא האריך ימים
 הרבה דהא הלל חי ק"ב שנה והוא נכב נפילות ק' שנה
 קודם המורבן ויב"ע הוי תלמידו של הלל . ועכ"ס הד'
 בסדר הפנאים אוח' ד' שהביא מהומסין שדה זה
 מנישין פ"א ח' דורות הראשונים ב"ש דורות האחרונים
 ר' דוסא ב"ה . ועוד דלחזר שהי"ל אס קטן מתלמידי
 ב"ש דרחוק לומר סה"י לו ג"כ פס כו' ח' שנה . ועי'
 במ"א ח"ו ר"ש ח' פסן בש"ס הויחסי שדה דעת
 הרמב"ם וע"ע במ"א דמגיביל דל"ד מפיו של מו"מ
 ח"א סה"י מקובל מהס' וערש"י סוטה ג"א ח"ה
 תלמידו של משה ל"ד מפיו וערש"י במת קד"ב ד"ה
 ומר ורש"ס וק"ו בי"ב פס"ב ד"ה שבורה וע' ירו' פ"ז
 דנור סוף ה"ב וכה"ג שכת קכ"ב ד' קדושין מב"ה מולין
 קלו"ב כמרות ח"ה שמוזכר סה"י מקובלין כמה הלכות
 תימות הנביאים וע' בנזיר נו"א חר"א וקניס הראשונים
 כו' מפי שמועה אמרו כו' . וערה יע"א וע"ב משום
 מו"מ וערש"י מולין קד"ב ד"ה משום ואכת"ל .

ע"ב וחס' משום כמות ירושלים דכל הני יקשהוי הוי
 מתתור ובמדרש ס"ה יורא . נכרי ועבד הבא
 על דת ישראל כגיל ותיבת כותי ט"ס הוא .

רפ"ב יו"ב תוס' ד"ה אסת אחיו כו' וזה אין זה
 דרכי נועם כו' . ועי' בפרע"ה של ביטוק קו'
 הקוי דספיר אנטריך קר"ה הכי דיש עוד אחיס ללא
 אדתי זהאי ביבמה וממילא לא תנשא דבזה לא שייך הכי
 ומלך שבכרי מתירין מד"הת' בזמן מכלתי' ד"ה ואחיות
 דמשמע דלא נחתי לחלק בהכי ובתבואר דכדרי' . ב"ה
 תמהי דל"כ תאי משני לקמן יס"ב לר"ש דמשכתה אסת
 אחיו של ח' בעולמו כמד אחא דהא בזה לא אנטריך
 קר"ה דהא כיון דליכא אחיס ח"א הוא שפיר ידעינן דאין
 זה נועם שקה מותרת להנשא ואח"כ כשגולד האס סה"ה
 אסורה לבעלה וא"כ ליל קר"ה דכי ישבו . ובמהת בירושלמי
 דמכלתי' מקשה בפשיעות דכ"ו ס"ס לו אכ ומהת לא תנשא
 והוי קריין למימר וכן ואכ אין לו וא"כ נסחרו דכרי בפרע"ה
 מעיקרן ;

גבו ה"ה בתרי כו. קק דלמא אנטריך לתרן במד
אחא ולא דלמא הלכא כדברי האומר אין זיקה
כסא חסוס דכויה אפי' מחיים כו'. ובסג סגיא לחוד
הוי סגי. וא"ל דהא בתרי אחין מה ביטול מצות יבמין
סייך הכא י"ל דהא לקמן פריך והתנן ד' אחים כו' דלמא
דמתייבס מד מיית' אידך וא"כ סייך ביטול מצות יבמין
אפי' בתריי ועי' תו' לק' כ"ט א' דמאי פריך ואי אין
זיקה מיבטל לר' דלמא חיים בשכסר נשואא אפי' לודאי
א"כ י"ל דכוכי שאינה נשואה לו חיים לביטול מצות
יבמין ולא לספק. ולכן אנטריך בתו' לאסוקי ואפי' רוב
כו' דאל"כ מוקשי אמאי אנטריך לתרן במד אחא אבל
כיון דהתיה גס לר' ולדרידי לא חיים לביטול מצות
יבמין רק במד ולא בתרי דהוי ספק וכו':

דף י"ח ע"א רש"י

ד"ה ר"ה אפי' דלמא דלמא תניה
כוותי' דר' פפא ככ"ל ודלדלקמן
י"ט א' ע"ב וצריכא דאי אשתעין ד"ט זיקה כו' כזמילע
י"ז ספ"ב: עד דמסיימי כו'. וכו"ב לקמן נו"א וע
חולין פ"ח. חלוק הו' ר"ס דרישא וכו"ג בניור י"א ח'.
בבתי ולא ייבס כו'. עפרס"י ואינו מובן לכאורה דבכ"ב
דלא ייבס ולא מת א"כ לאו מכה אחיו שלא הי' בעולמו
דאשורה רק כיון שהיא זקוקה מכהר לאחיו השני מקודם
שגולד כיון דלדרידי' הו' זיקה לכנוסיה. וי"ל כמ"ס האוי
ברפ"ב דמסכתא כשהיא תעוברת דבכ"ג הו' דרכי נועם
ואנטריך קר' למעוטי אשת אחיו שלא הי' בעולמו. וזוה
יחא נ"כ דלמאי דמוקי לר"ס ד"ס אפשר לגרס א"כ
משכתה שגולד בעה נשואי אחיו דלא סייך לומר זיקה
לכנוסה דשפיר מיקרי' לא הי' בעולמו כיון דגולד בעת
מיתהו. ו"א דעי' מיידי שלא נולד עדיין וכסברת התו'
ה"ל. ועמל"ס כדודס ברפ"ב. ומענין לענין דאיתי
להזכיר מה שכתרי בדרך ספול כהא דאיתא בב"ב
בשעה שה' משה יושב ודורס צ"פ'ס וכו' ישבו אחים יחדיו
בזו צמח ללפת בטענת מתייבס אס כורע אנו חשבינ'ס
יחקן לנו נחלה ואס אנו תתייבס אחינו. ומענין העולם
אמאי מדקדק בפ"ס כי ישבו ולא אחר סתם ב"פ הייבוס
ז"ל דאיתא בב"ב דאין אס וירשת את הן דכתרי
וירשתס. ואמרינן עוד בב"ב ואימא דיבוס בנחלה תליא
רחמנא ואי חיבא א"כ דליסקול נחלה'ו ליבא מצות יבוס
ואס לא איתא דמדו יירש סת וצמ"ס. ואיתא בב"ב
כי ישבו אחים יחדו סיהא להס ישיבה אחת בעולמו פרט
לאשת אחיו שלחיב"ע אחים מן האב אפי' אינו מן האס
יהדו למיתומים כנחלה פרט לאחין מן האס יר כא דתי'
אשתעין יהדו הוי"א דנבוה' ודמאי כו'. וי"ס דלשקוט
ד"ל קר' דלמא חיי' יורש הן הא' בל"א ידעין דאל"כ
ל"ל אחים דאפי' דנבוה' למודא הא בל"א ידעין דל"ל
כי ישבו הא בל"א אשת אחיו שלחיב"ע לא חויי ליבוס
דמתתא אחו' קיים ואס יורש את הן ויבוס בנחלה
הליא רחמנא ואי דמתה האס א"כ בהא הו"מסא חכא
האס ולא מכן אל' שמי' דלאו בנחלה תליא רחמנא וא"כ
אנטריך קראי ולפ"מ יורש ספיר דבל"ל לא הי' יכולין לומר
אס כבן כו' דמסא הי' יכול לומר הא' לא יכול להתייבס
דספר הי' קיים וא"כ יורש ו'הן ויבוס בנחלה תליא
רחמנא כקוסיה הנהי. אבל השתא דלמא מסא כי ישבו
אחים כו' ומוכס כל הלימודים ה"ל כזו ספיר עכשו
בטענה דתי בנחלה תליא רחמנא ל"ל קר' דאין אס
יורש הן דא"כ ל"ל אחים כנ"ל. ועי' קוסיה העולם
הניל דאיתא בילקוט יכול יבוס אינו אל' במקום אח'
אחד אבל במקום שנים אין נובג כלל לכך כתיב ואת
האחד מכם משמע אפי' היו מרובים. ואיכא למימר
פירושו כהא דבלל מסוק הוי"א דמקום ב' אחים אינו
נובג משוס דהוי זקוקה לגנים ומס' אינו נובג אבל
אס לאחר מנ' אחים היתא ערוה דלא אינה זקוקה אל' אל'
לאחד ודאי דנובג יבוס ע"כ. וי"ל סוף מוכח זה
מפסק ונת' אחד מס' וי' לתרן בטוב טעם דאיתא
דיבמות פלוגתא דר"ס ורבנן ר"ס יסבד יכס ולכסוף

מולד אח זקוק ליבוס ומכמים סברי אינו זקוק ליבוס י'
וי"ל לכאורה דל"ט פלוגי בזה וי"ל דמס' פלוגי
מסוס דפלוגי בחיך פלוגתא דהיתא חין לי אל' צרה
צרה צרה מנין ה"ל לגרור ור"ס דר"ס בג' חלצורו דרשא
אחרונה יע"ס. וקשה מג"ל לר"י דלמא צרה אסור.
וז"ל דסבד כרב אפי' כד"ס דנ"צ לא ל"ך קר' דמה לי
צרה או צרה צרה כיון דצרה במקום ערוה קיימת ומס' ה'
התיה פלגורו דרשא אחרונה והשתא י"ל דמס' סגבד'
רבנן ייבס ולכסוף מולד אסור ליבוס משוס דקשה להו'
ל"ל קר' לגרור מה לי צרה או ל"צ הא במקום ערוה
קיימת אל' דהתיה חלצורו דיבוס נובג א"כ במקום סג'
אחים דמפס"ן ונת' אחד מהס לא מוכח לכך התיה לגרור
להורות דבכל מקום בערות ל"צ אסור וע"כ מוכח דיבוס
נובג א"כ בשני אחים דלא אינו נובג קשה היכי מצינ'
באשת אחיו שלחיב"ע צרה צרה אפי' דיבוס נובג א"כ
במקום סג'. אחים ולפ"מ מוכח דייבוס ולכסוף מולד
דאסור דל"כ ל"ל לגרור ווא"ל דהתיה כנ"ל הא צרה צרה
משכתה א"כ שלחיב"ע צרה צרה כיון דהוי סני אחים
ונת' אחד ומולד אח וייבוס אחיו סני דהיא ערוה ואינה
זקוקה לאס שגולד ומותר ליבוס לאחיו ואח"כ מולד אח
ונת' בשני וייבוס אח שגולד לאחד יבוס נחלא משכתה
ל"צ באשת אחיו שלחיב"ע ול"ל לגרור ווא"ל מוכח דייבוס
ולכסוף מולד אסור אבל לר"ס חז"ל חלצורו דרשא
אחרונה ולא קשה ל"ל לגרור משוס ייבוס ולכסוף מולד
מותר א"כ אודי לטעמיהו. ואיתא בב"ב ואימא ככור
לייבוס פטוס לא לייבוס ומשני כתיב ונת' אחד מהן תי' לא
עסקין דמית' בכור. והשתא מותר' לילקוט הכי יכול
ייבוס אינו נובג כו' ואי משוס דכתרי לגרור דנובג
דנובג א"כ בשני אחים דלמא אחיה לגרור להורות לפטוס
ניי מייבוס דליכ היכי נצינו צמח צרה ולכך משני דכתרי
ונת' אחד מהס ומוכח דשטוס נצי מייבוס וא"כ ל"ל לגרור
א"כ לגרור צרה צרה נובג א"כ בשני אחים. ואיתא בב"ב
בגלפסד ארבעה אחים הו'. ולפ"מ דבל"ל לא הי' יכולין
לומר תתייבס אחנו דהייתי אמור כסברא של הילקוט
דיבוס אינו נובג אל' בהא אחד וכאן הו' ארבעה אחים
אבל השתא שהי' יושב ודורס במהסא כי ישבו אחים יחד
ומוכח מזה אשת אח שלחיב"ע אסור כדדרשינן בב"ב
א"כ קשה ל"ל לגרור אפי' בל"א בהירות. וע"כ דיבוס נובג
א"כ בשני אחים דא"כ ל"צ הי' משכתה לה באשת אחיו
שלחיב"ע וע"כ היבוס נובג א"כ במקום ב' אחין ובזו
עכשו ספיר בטענת מתייבס וכו':

דף י"ט ע"א

זיקה ככנ"ס דיבוס אחד כו'. ע"לע
י"ז ספ"ב. הנחא כותי' כו' שני אחים
בעולם כו' לעיל יח"א: רש"י דיה' א"י דנפל כו' לאחר
נפילת סני' כנ"ל: לואין קתני ולא סייך לומר דברישה
ר"ס מודה מדל' מסיים כר"ס כדלקמן בעי' תאיל

ה"י ד"ה רי

אושעיא דרב הושעיא למוד ב"ו. וע'
חולין נס"ב א"ל רב אושעיא למוד בר רב
אפי': ואלוס בערויבין ק"ב ב' דלמא רב אפי' לא שמייעא
לו הא דרב סודא ועי' נפי' ד"ס אחר. ועי' כתובות
ח"א רב אפי' אוקלע לבי רב אפי' בהול'א דמר צ"ד:
ואולי דהתס היינו ר' אפי' ולא רב אפי' וכמ"ס סמו
בחולין יט"א וע' תו' שנת' וזהו נכסא שנת רב יהודא
מולד רבא ובינס שנת רבא מולד רב אפי' וזהו רב אפי'
ה"ל בימוי של ר' אמ' חלמיה דרב. ויותר ניחא שהי'
ג"כ מר בר' דר"ה הקדמון כשנת ע"ב שאלח"פ א' ב'
דברים סח לי רב אפי' חש"ר דריב"ל או רב אפי' שהי'
בימי רבי"ג כנחלות ק"ב ובת"י יעוש' ועי' שנת ס'
ע"ב וסס מ"ב סע"א ח"ל ר"ה לרב אפי' וסס לוי' אחר
רב אפי' הוי קאתיבא קמי' דרב הונא וסס דח"ל ל"יית
אתן דמקרביתו לרב ושמואל וא"כ דרב אפי' דבתראס
הוא קיבלה ממ' עוקבא ומ"ס היר"ס ח"א ר"ה דהכא
הוא הקדמון ועי' מהא' ר"כ ורב אפי' לרב וסס ס"ב

דקעמפא שגם הוא האריך בחקירה זו. ובאמת מפשטת דיהוה דלי גס מחייב סומא מדרבנן הי"ל כנכרי ממש ומשמע פשטור גס מלי"ת. וכעת אין הסא"ה היי לעינן על דבריו. וראוי אחת בזכרוננו מה שהביא מפסחים מו"ב ואם איכא אחריות לא לחייב הואיל ומזי לכסוי דס פטור וע"כ דפטור גכ בלאוין ולא הכנתי דל"כ אכתי משכחה דמקלעי אורחים כו' וא"כ מה בכך דהוא אינו מלווה מצות כיסוי מ"מ חזי לכיסוי ואטו בעינן שיהי חזיב לי' אי"כ אסרת כל מלאכת יו"ט כשביל אחר. ומה שהביא ראי' זכוי"ג פ' תולדות אוח ד' דסומא פטור גכ מל"ת דהא רמי סובר שאין לוקין בלאו הגל"ע כשבועות ג"כ ובכ"מ ולהרמב"ם פ"ה מתמורה דתמורה לא הוי לאו הגל"ע משום דהעשה אינו שיה בכל דהעשה אינו כ"א ביסוד והלאו כולל יותר מהעשה וא"כ לא שייך לומר דהעשה תיקומו של הלאו וכ"כ בפ"ה ר"ש ה"י חמורה וע' פרש"י תמורה ד"ע ע"כ ללי"א יעו"ש. וכמדותה שכן העיר גס בפסא"ה שהוכיח ג"כ לדעות הסוברים דלר"י סומא פטור מלי"ת אי"כ לא משכחה כלל לדירי' לאו הגל"ע כיון דסומא פטור מהעשה דתמורה פטרתו מקום ועשה ומ"מ בל"ת חייב ואינו מובין דה"פ דהתורה פטרה אותו מקום ועשה מ"מ אין סברה לפוטרו בלאו הגל"ע כיון דהעשה הוא תיקומו הלאו והוא כמד ברך גר עם מצות השוכה על מה שעבר ועצ"ק ד"ב וב"מ סב"א וכו' וע' רש"י פנהרין נו"א ד"ה צערא. ובפ"ה יש לחקור דה"פ בשותפין וזכור שהמירו שהם בגדר החיוב במצוה זו ולא היכי שאינו מצווה ע"ז כלל. וזוה מיושב ג"כ קושיא האחרונים דהא שריפת קדשים לכ"ע אינו אלא ביום והוי מ"ע שה"ג וא"כ לא הוי העשה שיה בכל דאינו מוגב בנשים והלאו שיה בכל. ועפ"י קדושין לה"א חו' ד"ה מעקה דמ"ה שריפת קדשים אינו דוחה יו"ט ע"י אשה דאינה מצווה על נותר ולא משכחה לגבה חייב העשה כלל. ומ"מ ס"ל לר"י דלא הוי לוקין בנותר משום לאו הגל"ע בריש תמורה ובכ"מ. וע"כ דכיון שאינם בנותר חייב כלל לא מקרי משום זה לאו הגל"ע. ועי' בפ"ה פ"ב דהגיגה שכתב לרחוק קושיא התו' דקדושין כע"ה דס"ל דמילה הוי מ"ע שה"ג מותר וע"כ דכיון דקיומו פ"ה לא מקרי חייב ולסברת התו' דקדושין דכיון דכל שעתא יומני' הוי אה"ג ולמאי דפליגי רמי ור"א לקמן עאי"כ בנותר שלא בזמנו דלר"ה שרף בין ביום ובין בלילה ולכן גס בזמנו הוי לאו הגל"ע. אך אכתי תיקשי להרמב"ם פ"ה מפסו"המק ה"ג דנותר גס שלא בזמנו אינו שרף אלא ביום ובפ"י מק"פ פוסק דנותר הוי לאו הגל"ע. וע' שו"ת עמ"י סי' ה' במש"כ לחלק כיון דבנותר הוי מעשה לא בעי הלאו דמיא דעשה משא"כ בתמורה ובידאי ראי' מה"ל דפקס בחובל לעשיר דפטור ממלקות משום דניחק לעשה מהשכב. וכיוון זוה להתוה"ם בס' ג"ז סק"ז וע' חו' חולין פ"ה ד"ה הנח. וזוה נדחה ג"כ הוכחת השא"ג בס"י פ"ה מה שפ"ל לעינן עשה דתשביחו אי הוי לאו הגל"ע מה"ל דתמורה יע"ב. וע' דשעה"מ פ"ט מפסו"המק ה"ה בד"ה ודרך אגב שהאריך דדוקא לגבי נותר אבל בקדשים שנטמאו דסתמא כתיב באש ישרף ואפי' בלילה יע"ב. וע"ע באו"ח ובגל"ת לפסחים פ"ד מש"כ ביסוד קושיא זו באריכות. ולמש"ל בלא"ה לק"מ גס מותר לגבי לאו הגל"ע שאין לפטור הנשים מ"מ כיון שהוא קיומו של הלאו והכתוב לא מישמע רק משאר עשה דלא לחייבם. אך מ"מ לחלק שאין בגדר החיוב זה ליתא דקדאמר להדיא לעיל ה"ה ולקמן פ"ד ב' ופ"ה א' וקיד"ה דהוי לאו שאינו שיה בכל מה שאינו בכהנים ובכחובות ל' ע"ה דבעולה לכה"ג הוי עשה שאינו שיה בכל וכן בכ"מ. וע"י ירוש' בנורים פ"ק לר' עשה בישראל ועשה בכהנים עשה בישראל אסור בכל כו' וע"ש היתיר ר' אושעיא קרי דור שני הרי הוא בל"ה עשה מכת עשה חור ואמר לא דמי עשה בישראל לאסור בכל ועשה בכהנים אסור

כ"ה ג"ס ויותר בלוי וישראלים. וכ"ה בירושלמי קדושין פ"ד סוף הלכה ו' אך י"ל להיפך דזה לא הוי אינו שיה בכל מה שסומא אינו מחייב בזמנו זו כיון דמ"מ הוי בר חיובא וכדקדאמר בר"פ אלמנה לכה"ג שאני הוי דסומי' דכתיב לכו והכ"כ בכה"ג כיון דמה שפטרתו התורה רק משום דהוא ממוסר תקנתא. וגם יש לפלפל לדעות הסוברים דעשה דיבוס אינו מוגב באשה ובמנזר כתיובך ס' תקל"ח ונהגת מלוה זו בכ"מ ובכל זמן בזכרים וע' בעיטור בזכרים ע"ה דמות פ"ד שכתב ג"כ לפלפל שאין המצוה רק להקים ע"ש אחיו המת והיא אינה בניווי להקים. וא"כ להרמב"ם הלאו כולל יותר מהעשה והוי אינו שיה בכל ולמה לא דמי מה ליבמה שכן העשה שיה בכל ולכן אנשירך קרא דלא דמי: לחייבו על אחרותו בת אביו עמו"לע ב' ע"ב ומש"ס. רש"י ד"ה מכדי כו' א"כ שגכ כו' עתו' הגיגה י' ע"כ ד"ה לעבור: **דף כ"ג ע"ב** אבל יבומי ברישא לא כו' דהי לאשעיעין דים זיקה אפי' בקרי מדלא מייבמי תרוייהו לכתחלה אלא דה"ל ידעין לי' ממתני' דלקמן וערש"ל: כד"ה רש"י ד"ה ואי למ"ד כו' עתו' וערש"י לעיל י"ה א' ד"ה לעולם אין זיקה ובתו' שם סה"ד דלמא דוק. הכא אפי"ה ג"כ אפי"ה עשו"ת פני ארי' פ"ע"כ באורך. י' א"כ אשת אי"ה שפ"ה"ע היכי משכחה לה' כבר הארכו בזה המפרשים לפלפל פ"ד הגה"ה אלפס ס"פ הבע"י דקכ"ג דים להסתפק באדם שהוליד מזו"ר א"כ הכן הכא אחריו כבור לכתחלה וא"כ מ"ל דפשוט מייבם אי יומא דהכא אחר ממוזר הוי כבור לכתחלה. ומה שתי' במ"ס מדאנשירך וכן אין לו דאפי' ממוזר אינו שוער י' ודבריו שלא בעינן דה"ל לקמן לה"ב ממוק לי' ר"ל לעינן חליצה מעוברת וע"כ בתו' ובמש"לע בתו' כ"כ סע"ב בס"ה"ד בן אין לו דקרא צריך לרבו"י בת וממילא משתמע ממוזר משפט' דקרא' וכעת לא ריתיי להאריך בדבר שטעו בו רבים: **ע"ב** למאי הלכתא לגרועותא ע"ש בתו'. ועתו' ב"ק ג"כ ד"ה לפטרו הלכתא להקל ועברת'ם פ' כיזר הרגל גבי כח כחו דלעולם הלכתא לגרועי ועתו' קדושין לז"ה בערלה וכלאים ומכאן דהלכתא להחמיר וכשיטת הר"י"ק בריש ערוכות וכן בב"ק ק"י ע"כ במעטת שמע. גמ' משום דרב אסי'. עתו' כתובות כ"ב ב' משום שרב אסי' ה' רגיל תמיד להביא פסוק זה ע"כ: וע"כ שזואל הקטן אומר בנפול כו' והיינו שהאדם צריך להסגיח בתמידות ע"ז. ואולם י"ל הא דנקיט הקרא משום דרב אסי' דמהמקרא י"ל דמייירי היכי שיחשדו אותו שעושה עבירה וזה ידעין מקראי אחריות דוהיתם נקיים מה' ומישראל וכדאמר בשקלים ובכ"מ משא"כ הכא שיחשדוהו שר"ה לעשות מתפלל שלי"ג או כהא דכתובות הלכתא לה' לא ישא"ה וכמו במגרב את האשה ודן ע"ז שלא ישא"ה שרף א"כ ישחדוהו סנוחתי היתה לישא"ה מ"מ אינו עושה איסור בזה רק דהוי מכווער הדבר בפני הכריות סנוחתי ה' כשביל זה ולכן הביא ה"ל דרב אסי'.

דף כ"ה א' הא בקלא דפסיק כו'. ועשו"ת רע"א בכתבם ס' קצ"ט שהקשה דלמאי דקיי"ל כר' בקלא דלא פסיק ועירי כישור דהלא וא"כ מאי פריך בסנהדרין מ"ה א' היכי משכחה דמיקטלה והא שפיר משכחה כגון שהי' קלא דלא פסיק דהוי סגי להו להעיד ככישור למוד' ורף להסוברים דהתם מייירי לגבי כבועל אכתי מאי פריך ודלמא לאוסרה ע"ש ב"ה"ה הא לגבי כבועל סגי בכישור לאוסרה עתק"ד וע"י שו"ת נוב"י סי' פ"ג משע"ב. והנה לפי שיטת התוס' דחבר כאלו התיר א"ע וא"כ לק"מ דהא בעינן שיהי' הקלא דלא פסיק על אותו דבר כישור שהם מעידים עליו ואטו הי"ה יעשה בשעת מעשה שיהי' קלא דלא פסיק וא"כ לא הוי כהתיר א"ע למיתה. ועתו' גיטין י"ב ד"ה וזאת לא שכיחא בעדים והיינו שיתיר א"ע ויש

ויש לפלפל בזההו' למה"ד א"ס התראה לא בני שיתירי
 אך יש להכין להסוברים דמודה ר' דלגבי בעל בעינן
 עדי טומאה מזה ובהרי"ף והרמב"ם וא"כ לעיל דקאמר
 לאוסרה על צעלה קאמר ספור ללא משכחת בעדי
 כיעור אבל הכא דקאמר לאוסרה עי"ש באנו ולגבי
 היו סגי בע"כ לחוד ר' חבל או יומא' דגם על הצעל
 נאסרת בע"כ ואין יכולין לומר לאוסרה ע"כ באנו
 וכן העיר מזה הנזכר מ"ק חאהע"ז סימן ע"ב . אך
 למה שכתבו החוססת בסנהדרין ט' ד"ה עדי האב
 אי נמי לא ידעו דחבר אין צריך התראה והכ"נ י"ל
 לפצרה זו ללא ידעו דנאסרה בע"כ וע"ש בחזק' דף מ'י
 ד"ה והביא האב ובמהר"ם ולי"ד למי"ש התו' דמ"א ד"ה
 שונתה כו' דהתם לא הוצרכו להזכיר כלל אדם אחר
 בעדותו. וגם לתו' הראשון הוא רק מדרבנן מדקאמר
 הא מירי הוא דמזלתי בע"כ לחוד ומדמלביב דברייתא
 בין יש לה בניס וע"כ דמדאורייתא לא נאסרה וא"כ לא
 משכחת נערה המאורסה ככה"ל מה"מ ותו דאף דהאשה
 נאסרת על הצעל בע"כ מ"מ אס נישאת לאחר וכתרשה
 ואח"כ נישאת להבעל לא תנא וכמדובר באהע"ז ס"ח
 וע"ש ס"ק ט' ובהמ"מ סק"ט ובהו' נישא דמשני הא
 דקניס נערה המאורסה ללא יבנא תותי דהתו' כו'
 ביבמות דהא דאין אשה נאסרת על הצעל בע"כ משום
 דלגבי צעלה היו קלא דבתר קטאין ולהכי אשמעינן
 דאפי' גבי ארוסה יכולין ג"כ לומר לאוסרה באנו ואין
 לאוסרה בעדי כיעור כיו"ע זימא ממש . אך לפי"ש
 דאף לגבי הבעל יש ל"מ אס נישאת וא"כ נסתרו דבריו
 הנ"ל . וכמדומה שראיתי בש"ס ז"י שבעיר ג"כ בנד"ז .
 וגם כיל דלמ"ד אין קדושין תופסין בח"ל וא"כ ל"ל לאוסרה
 ע"כ באנו כיון דאינו ראי לקיימה . ושעתי מקדים
 דהא כתיב זקנה ואין מושיע לה והא בלא"ה לא היו
 התראה לדידן דקיי"ל חבר ג"כ צריך התראה . ואף
 דבלא"ה אין זה קושיא על ההתראה דל"ל דשפיר משכחת
 כשהתרו בה רק שלא יכלו להנילה או שהי' אשתו ואשתו
 עמו דלא מיקרי ההתראה ספק כיון דלודי' לא היו ספק
 וכמו דכתוב לג"ה וז"ל דהקושא דלמה הוצרך הכתוב
 לומר והיא לא זקנה והרי בלא"ה בעינן שתקבל ההתראה
 ותאמר אעפ"כ וא"כ אף אס לא זקנה מ"מ לא קיבלה
 ההתראה אך ז"ל דלא בני שיתיר וכו"מ התו' או
 כהא דתכותות דחבר כאלו חסור עגמו א"כ ממילא לא
 מיקשי נמי לודי' . מהך קראי . ובפשטות י"ל לדמות
 דכ"מ לענין כתובה ושאינו מושיב לגרש' לפי"ש הרמב"ם
 דסתם בעיר היא בחוקת מותה וע"ש ברפ"ח מה"נערה
 אך לפי' הרמב"ם מיידי בעדים רואים שלא זקנה וע'
 שז"ת חסם בני ס' קמ"ה ועשומ' חתמה שלמה חאהע"ז
 ס' ס' ו' ב"סנהדרין פא"ב מי שלקה וטנה וכו' ואין
 כמ"ל . וע"ע בנ"ב בי מ"ק חאהע"ז ס' ל"ז דלא שייך חבר
 א"כ התראה רק בשאר עבירות ומחלק בין איס לאשה
 וע"ש . ועבמ"ל בהגהותיו בפ"ב מסוטה הי"ב בשם
 מהר"א שאנו שנסתפק בבו"ם אי נאסרה עליו הואיל
 וכבר נאסרה על הצעל . ותמהו עליו כולם מסוביא
 דהא דקאמר כשונתה והורה ויננה ומשני שיכולין
 לומר לאוסרה ע"כ באנו . ועי' במנחת אהרן ט' לפרש
 סוגיית הגמי' דעדי זנות האחרונים באו תהלה ונאסרה
 על צעלה ושוב באו עדי זנות הראשונים ונהרבו ע"פ
 סנהדרין בסקילה שחרי כשונתה בפעם הראשון היתה
 כהולה וספור דקאמר הגמי' דמני חמרה לאוסרה על
 על צועלה באנו דהיינו ב"ש שהעידו עליו העדים
 האחרונים שהי' הבעל הראשון ונאסרה עליו עכ"ל .
 אך י"ל דזה תליא בשני הירוצים שבתו' אי בחרהו
 כאלו חסור עגמו וא"כ איהך תהי' נהרגת ע"פ עדים
 הראשונים דלכתי' לא התירה עגמה למיתה שעת
 זנות הראשון שאז היו יכולין לומר לאוסרה על צעלה
 באנו וע"כ על זנות השני היתה נהרגת . ועשומ' נוב"ה

מ"ק ולאסור אשה על צעלה מקבלין שלא בפני מה"ד
 ואלא בחבירה הכי משכחת לה . והא משכחת כשהעידו
 שלא בפני הבעל רק בפני האשה ואי לאסרה על צעלה
 הא העידו שלא בפני הבעל . ותמוה דהא גם להורגה
 בעינן בפני הבעל ללא גרע מלאוסרה בלחוד להפסיק
 דבעינן בפני הבעל וגם דששעידו להדיח איכא ג"כ
 מזילא לאוסרה דבזה בעינן בפני' וגם דלמ"ש אין רש"א
 דכשנת צעלה יכולין לומר להפסיקה ככותבה באנו וא"כ
 משכחת גם שהעידו שלא בפני' . אך ז"ל לכיון שאינה
 אסורה עליו אס היא העדות שלא בפניו ולכן גם כחותבה
 לא הפסיקה . והנה לסברה התו' סנהדרין ט"ב דלא ידעו
 שהיא חבירה והכ"נ ליכא הוכחה מ"מ שיזומו להורגה .
 ובהו' נישא דעת הסוברים בעדות מיוחדת בעדות
 אשה ועי' באהע"ז ס' י"א ס"א בהג"ה ובסקט"ו ס"ו
 בהג"ה וא"כ הא משכחת כשנת צעלה דהי' להפסיקה
 ככותבה בני בעדות מיוחדת וא"ל דהא לעגום הסוברים
 דמיוחדת במזון היו כד"כ א"כ היכו קאמר שכולין לומר
 לאוסרה כו' . ז"ל לכיון דשלא ידעו שהיא חבירה וליכא
 כ"מ כלל לגבי בעדות מיוחדת . ועל"ז רמ"א באהע"ז
 ס' ק"ט ס"ו דאפי' אינו יכול לשלם הכתובה אינה יכולה
 לעכב אלא תהרגש ותשבע אותו . והקשה הפר"מ מסוליא
 דנגרש בגיטין שאמר מה אעשה וכחותבה מרוכה . ואולם
 לרש"ל דאס עד א' אומר שונתה אס העד נאמן לו כבי
 תרי מייב לגרשה ללאה י"ש והכ"ס כתב דהכי דאינו
 יכול לגרשה ע"פ דרין בזב אס אין לו כתובה אינו רשאי
 לגרש . ויש לפלפל מזה לכאורה כפולגתא דב"ש וז"ה
 בסוף גיטין ואכמ"ל וא"כ י"ל דהי' נאמן לו כבי תרי ולא
 הי' צריך לגרשה רק לנאח י"ש ולכן הי' צריך לפרוע
 ככותבת וע"ע בבאר יעקב חאהע"ז ס' י"א . וע"ע
 במשיבת נפש ס' מ"ג שפלפל מסוביא זו דהא לאוסרה
 על צעלה יאמרו שחיללה שבה כפרה"ש באיסור לאו
 כו' יע"כ ואכמ"ל : כה"כ תו' ד"ה ואין אדם מע"ר
 עבחי' אין רש"א ריש מכות בתו' ד"ה ועדין שיקשה
 דהא חאהע"ר . ובחמת תיקשי הכי ג"כ לשיטת רש"י
 לקמן ה"ה ד"ה מי"ט דבעודתא ויש לדמות דמירי בלא
 התראה דהוי מנכיסין לכיפה ובסנהדרין פ"א ב ובכ"ג
 מהיזין לפטור א"ע ולומר שנגב הייתי אך לפמ"ש דמירי
 בלא קיבל עליו התראה דמניע כיפה וע"ש בש"א וא"כ
 לא יוכל לעטון ג"כ שובג . ואולם בתומים חפס בזה דהא
 רב יוסף ס' ב"סנהדרין ט' דאמע"ר ולודי' תוקשי סתם
 מתני' דהכא עכ"ד וע"ש . ואף דמבע"ל לרב חפס'א
 בכתובות י"ש א' דאמע"ר לר"מ מ"מ הא דסתם משנה
 ר"מ אינו כלל מוכרח ולפעמים שנגלג דין סתום ועי'
 צירו' תענית פ"ב ה"ג ובמגילה פ"ק ה"ד ועוד היו שאר
 סתומתהא אליבא דאחרונה כמו במגילה כו"א ובכ"ז ו
 דברי כו' ועי' רש"י מגילה ב"א וע"ש וכו' דברות ט"ב
 בהא דאחרים ר"מ ועי' בגיטין ד"ד אי מהדרין אחר"מ
 כו' וע"ש בתו' י"ב א' ד"ה והא וע' . תו' מו"ק ב' ע"ב
 הא דפריך מאן תנא כיון דסתם מתני' לא תתיר כר"מ
 ועמ"ק כתובות רפ"ג ד"כט מאן תנא וע' תו' ערובין
 לד"ב ד"ה לא קשיא וע' פסחים כ"א לימא מתני' דלא
 כר"י והול"ל דלא כר"מ וחולי משום דסיפא דלא יסיק
 ל"כ אלא לר"י ועי' תו' ר"פ גה"י והא מתני' כו' וע"כ דלא
 קפ"ד אלא אסתמא דמתני' שלא יסתרו ואף דבלא"ה
 סתם מתני' ר"מ וע"כ דהיכי דמוכח לא חששו לזה וכ"מ
 בצרכות ג' א' ואביא רישא לאו ר"א ואף דא"כ הא קייולי
 סתם מתני' ר"מ ומיקשי נמי אר"מ דברייתא דר"ל
 מהסנהגים טובלין וע"כ דאינו כלל מוחלט ובלא"ה דלךך
 ליטגא דרישא לאו ר"א ע"כ דס"ל ג"כ בהא דתרי נחאי
 אליבא דר"מ וכלעיל ואכמ"ל :] . ותו דמ"מ מו"ק דסתם
 ר' כותהי' דר"מ בנא וגם דכל קושיא התו' משיגים
 אומרים אכלת חלב והא הך סברה דמה אס ירצה חכמים
 הוא דאמרי לה ור"מ מחייב וע"כ דקושיא התו' אולא
 לחכמים

אל ר"ה ברדרה לר"ה ובי"ק רדקי"ד אופיב ריה לר"ה
 וסם ע"ב רב אשי לרבה וכה"ג בע"א ס' סע"ב. ובא"ת
 במ"ק כה"א מנאר ר"ה הגיע לגבורות וע' ברכות
 ח"ב כה"ד משיעא לריב"ל והארכתי במ"א ועי' גיטין
 ל"ט ב' אמר רב אשי אמר ר' ובסוכה כו"א אל אביי לר"ה
 והא ביום שמת רבא נולד ר"ה ורבאן נהב רבנות אמר
 פקירה אביי כדאי' בפ' הרוגה ובמסכות ס"א. ועי'
 כפי"ט בסוכה מ"א אל"ה כי אמתר דר"ה דפ"ט דהטעמת
 הו' לבני הישיבה שמתו ליטנא קמא משמי' דר"ה וע"כ
 דהא דאמר בתקלת הסוגיא אר"ה הוא רב אשי הקדמון
 ומ"ד אביי רבינא לר"ה היינו רב אשי כה"א דהוקשה
 לו על מה שמת דביבא משמי' דרב אשי הראשון .
 וכמ' מדהמו' דסוכה כו"א דכברו כה"ל ולא ניתא להו'
 דאביי מדהמו' הו' הקדמון מדהטעא אר"ה ועבמי' לטוטה
 י"א ח' ואף דמיימי הקס עלה הא דאר"ה י"ל דה"ש
 מסדר לוי' הכי ע"ד האמוראים וע' ברכות ח"ב משיעא
 לריב"ל . ועבי"ק קו"ב ב' אר"ה תהי בה ר"ה והאר"ה
 גרים אמר רב אשי . וע' כבודו כ"ב דשאלו לרבה
 ע"א אמר רב מרי אר"ה ובי"ק שמת רבא נולד ר"ה ובקדושין
 ע"ב וע"ש כר"ס . ועו"מ ג"כ דהמו' טעונות יו"א ד"ה
 או א"כ סה"י ועמ"ל"מ פ"ג מח"מק סה"א דמון דרב אשי
 דכרמא הוא איה לי' ללא שאבי"מ לוקח עליו . וסו"ב
 דנכנסים כ"ב מפורש דרב אשי ס"ל ללא שאבי"מ לא
 הו' לוקחין עליו . ולפ"י יש לדמות לפמ"ד בברכות י"ז
 ע"א אמר רב מרי אר"ה ובכורות ס' ע"א פליג עם
 ר"ה וכיון דרב אשי נולד ביום שמת רבא לא משתכר
 דרב מרי רבא את רב אשי וע"כ דהקס בזבחים לאו
 היינו רב אשי מסדר הש"ס אבל בשבועות דק"י לכפר
 רבא ועבי"ט טו"כ מדאקדמי' כו' ובפרט אי גימא דכולי
 אביי קאי כה"ל דסליק מיני' וכן במכות דקאי לכפר
 ר"ה כה"י דר"ה : וכל"ה י"ס לדמות כמי"ש הו' ב"ק כ"ה
 ד"ה הא ה"י תנא וע"מ זכ"ה ד"ה היתא דסר"ך למ"י
 דס"ד ופכח"י"ע בדמושו לר"ה כע"ב ואל"ס באתת און
 זה מוכרח כ"כ דה"י ג"כ רב מרי כה"א דבסוטה מ'
 ע"א מולק עם רב זביד תלמידו דרבא וכה"ג בחולין ק"י
 א' ובכריתות ד"א . אך עמי' מוכרח דה"י ג"כ סתם
 רב אשי קדמון וללא נור"ך גמי' מוהרי"ב בסוכה ח"א
 ובתקומות רבות דאשכחן דאל"ר רב אשי לרב אשי . וע'
 ערובין סד"ב אל"ר רב אשי לרב אשי וע' כבודו ק"י
 א' אל"ר רבא לרב אשי וע"ש בהגרי"ב . ובע"א לביב
 ובקדושין י"ב ובזבחים ו"א ועס טו"כ אל"ר רב ירמי'
 וע' פנהדרין מ"ח ר' חייא בר רב אשי אר"ה וזה יש
 לדמות דה"י ר"ה קמא וזמי"ש כה"ת או דה"י ר"ה בר
 אשי ובמוכא במכות ח' סע"א ובכ"ת היא בר אשי א"ר
 רב ולא הקפיד להזכיר בכ"ת חומר הסתכות ע"ש אביי
 וכמ"ש בח"י לסוף ברכות בשמות בניו של ר"ס ובירושאי
 ברכות ספ"ו סלקין לבי רב ושמעין רב הונא בשם רב
 אשי . וב"ק קו"א ח"ב ר' אבהו לרב אשי . אך
 למעין עס משמע דה"י כדורות כפראו ו"ל כמ"ש
 בחוט השני ס' יש דתרי' ר' אבהו הו' ומכאן איכא
 ג"כ סיוע ליה . וכן כמ"ס לאין משדר בני רב אשה
 לרב אשי והרי ר"ה ה' בימי רב יהודה ובקדושין ע"כ
 כשמת ר"ה נולד רבא וכשמת רבא נולד ר"ה ואף דה"י
 ג"כ סתם ר"ה מאוחר וכמו שהארבתי במ"א ח' וע' בגיטין
 סע"א רב אשי לרב אשי . ועי' בנהה נח"ב דאקדמי'
 דרב אשי לריבי"ב . ובאמת ברש"י כבודו כ"ב רב אשי
 ראש ישיבה בימי ריב"ז וע"כ דהקס קאי ג"כ על ר"ה
 קדמון דהא רבינא ה' ראש ישיבה אמר רבא ועי' פנהדרין
 כ"ח סע"א אמר רב אשי כי הוינן כי עולא וע' בומא
 נב"א דאקדמי' לשנויא דרב אשי לדרבא ואף דאין ראי'
 מוכרחת מהקדמה כמי"ש הו' כ"ז מקומות ועבשג"ג
 סע"א ובגר' תמיד לכריתות סכ"א ואלו מרי רב אשי
 הו' וכפר"ס באו"מ סק"ב עכ"ל . וע' ובמ"ס ל"א סע"א
 דעי' רב אשי כו' אמר אביי כו' . וע' מולין עו"א רבה

אמר רב אשי וכתב בהגרי"ב היינו רב אשי הקדמון וע'
 במכות י"ע סע"ב מתקוף ר"ה אחר ר"ה . אך י"ל כה"י
 ע"א כד"ה ד"ה ח"ה אך מד'המו כמה מקומות שלא
 הו' ב' ספ"ר אשי וגי' הרמב"ס עד שלא שקעה שמשו
 כו' מ"מ רשי' גורם כש"ס דילן בחולין יו"ב דמשמה
 רבא נולד ר"ה וב"ב ככ"א רבינא ר"ה כלה וב"ב ק"ב
 וכו' רבינא אחורי דרבא יע"ש . וע' מנחות לה"ב
 דאקדמי' ד"ב אשי לרבה ועי' מעילה ג"א רב אשי
 לרבה וגי' רש"י רבה . ועבי"ק מ"ב ב' ומפי גברא רבא
 שמיעא לי וזמו ריב"ה ואף דר"ה נולד ביום שמת רבא
 מ"ד און ראי' מאביא זו דה"י מרי סתם רב אשי ד"ל
 דהמו' לשיטת' כה"ר כתיב דתרי הו' ועי' בהגרי"ב וע'
 יבמות ג' סע"א ודוק . וע' ברכות י' ע"ב אריב"ס אר"ה
 ועי' מולין מ"ב אריב"ס מ"ס דר"י ועמו חגיגה כ"ב
 ד"ה ש"ס ובכ"ל וירושלמי שבת פ"ב ה' דמשמע
 דר"ה ג' ה' תלמוד ריב"ס ובשבת נט"א ריב"ס קודם
 לר"ה וע"כ דהקס ה' תנא וע' ברכות כ' ע"א דמפרש
 דריב"ס כה"ר ר' אבהו ובירושאי שבת כ"ה ה' ובפ"ג
 ה"ב ופ"ג ר' אבהו בשם ריב"ס וכן בפסחים פ"ב ס"ד
 וא"י ופ"ג ה"א ובכ"ל לאין מספר ובירו' פ"ה פ"ז מיב
 ר' אבהו וריב"ה ור"ל ועי' סופרים פ"ב ה"ד ריב"ס
 אחוה של ר' יהושע כו' . ועב"ב כ"ד דמפרש דריב"ס
 אעלמא דאביי אך לשמ"ס במ"א דה"י סתם אביי קדמון
 וכן ר' אבהו וכמ"ש וא"ג און הכרת מזה לטובת לוי'
 עוד ריב"ס ג' . ועמו נור י"ז סע"ב ד"ה מסכו כו'
 ארדיב"ס ולפ"א ח"ס . וערש"י יבמות פ"ב כ"ה רב
 הונא . ועב"ד"ה פ"ב דמולין סה"ד לדהמו' דמרי מהר"ש
 פ' הכותב פד"א דהלכה כריב"ס ופ"ג המניח כה"כ דהלכה
 כריב"ס דהקס הקדום לר' יוחנן וע"כ דההוא ריב"ס
 תלמידו של ר"ה אלב כבודו הקדום ריב"ס לריב"ס
 וע"כ דה"י ריב"ס הראשון . ומתני' על התשובה
 הגאונים קדמונים ס' ג"ה שכתב כה"א דכבודו דכל
 הש"ס קיי"ל כה"ה לגבי ריב"ס . ועירו' כבודו דמחליף
 דריב"ס לריב"ס וע"ש כה"ה וזקדים דרי"ה לריב"ס וע'
 בפסחים לחיגור כה"ה כ"ט פ"א . ועמו כ"ת ד"ד
 ס"ד און כשעבי' ובתו' ע"א מה"א וע"כ פ"ב
 דהוריות דזן הקדומה און ראי' דקשי' מיני' דבהוריות
 ח"ב מקדים דהיה"ב לרי"ש וע' זכמים כ"ב וכערובין ל"ב
 כ' וכה"ב וע"כ כה"ה כה"ה ע"ש ועמו' מנחות ס"ה סע"ב .
 והארבתי בפרט זה בכ"מ ועב"כ נח"ב דהקד' דריב"ס לרי'
 וע' כבודו סב"ג רב הונא וריב"ס ואף דה"י ג"כ ר"ה
 קדמון וכמ"ס כה"ה וע' פנהדרין ל' דמבאר להדיא
 דריב"ס ה' תלמידו של ר' יוחנן סנסמך מתנו יעוש' :
 וע' ירו' ברכות פ"ב ר' יוסי גלילה בשם ריב"ה ועי'
 ירו' כלאום סע"ב ר' יונה ור' יוסי גלילה בשם ר' יוסי
 ב' ר' חנינא וזוה מוכח ג"כ דלאו היינו ריב"ס האמורא
 וכן בירושלמי נור פ"ו . אך באמת גיל דהיה"ב דהב"ב
 היינו אמורא מדק"י ל' לבב"ר ר' יונה סה"י אמורא .
 וע' שבת מו"א ר' יוסי גלילה איקלע לאחר' דריב"ס
 כו' יעוש' . וע' פסחים כ"ב ב' וע' במתרי"ס שהכירו
 דתרי' ריב"ב הו' . וע' תו' כבודו מד"ב ד"ה המניא .
 וע' פסיקתא רבתי ע"כ את קרבני לחמי' . וע' רש"י
 ברכות ג"ב ד"ה ה"ב כו' אל"ה אר"ה וכ' בהרבה"ח דלא
 משתכר שרבא בע"ה ער"ה סה"י אחרון . ומלבד ד"ל
 כה"י מולין קד"ב לאו אהבי' פרוך וי"ל בס הכ"א דתלמודא
 משדר בן וכמו' כ"ב קידוש סע"ב וע' בח"י לחגיגה ו"א
 דל' אל"ה כל היכו ובלא"ה למ"ש דתלתא סתם רב אשי
 הו' וא"ש פשיטות :

דף כ' ע"א

ד"ב רב אשי פליג ג"כ . ל"ס מן הגאון
 כו' על"ק ג"ט א' וע' בגיטין כו"ב .
 פפרש"י ד"ה י"ס לך יבמה כו' ואע"כ דלא כתיב בה לקחת' .
 ודבריו תמוזים דבאלמנה מן הארוסין אכשרין קדא
 סה"י עולה ליבוס ולפירושו לא מוכח כ"א באלמנה מן
 הגאון סה"י עולה לחל"ה ואף שאין עולה ליבוס .

שוב ראיתי במו"ם מעין זה וע' בלקו' מוהרמ"ם ומהתימא
 מסוגיא דהכא עהר"ג בדושו' לסנהדרין י"ט. ועי' תו'
 לע' ד"ה ר"ה וכתו' ב"מ דף ל' ד"ה הא' רש"י
 ד"ה תפסי' בו' לקחה בדעבד. ר"ל אש"ג דלא כתיב בה
 לקחה ובלעיל מ"מ ע"כ קאי בהא דסליק מיני' ומסוס
 דכדיעבד הוי בר לקיחה. תו' ד"ה יבא עשה כו' הא
 בכיר ליכא הקמת סס כו'. וע' שו"ת נוב"י מ"ת מהאש"ג
 סי' קמ"א שהאר"ך בנוונה דממילא בב"ר אסור כיון
 דלא הוי בעידתא לדעת כמה ראשונים :

ע"ב תו' ד"ה מסתברא כו' רכיון דיבמתו אחיא
 לאסור יבוס ולהערך חליצה ח"כ
 מאי פריך מה ראתי דהא בזמ"ל לא אצטרך קרא לאסור
 יבוס. ורמא ליישב לפמ"ש"כ התו' ברוס יבמות הא
 דאחות אשה דלוינה זקוקה חף לאחר מיתת אשתו אינו
 דומה לגדה דזקוקה כשחטטה היינו משום דכתיב דרכי'
 דרכי' נועם ואם כהמור להיות זקוקה חף אחרי מות
 אשתו לא הוי דרכי' דרכי' נועם משא"כ לגבי גדה כיון
 דלבעלה נמי זריכה להמתין עד שחטטה. ומעשה י"ל
 דקושיה בגמ' מאי ראתי קאי הכי דלמא כל ח"כ זריכין
 חליצה מריבוי יבמתו והא דאצטרך לאסור יבוס קאי
 על ערוה דאחות אשה אם כמות אשתו דלא לאחותו ס'ד
 דכל ח"כ זריכין חליצה ח"כ שפיר הוי דרכי' דרכי' נועם
 דהא חינף לאחר מות הבעל היא זקוקה ליבוס לפנין
 חליצה ואם לא תתלוך עד שחמות גם אחותה הרי היא
 אשתו של יבוס דודאי לפ"מ דמסקינן דכל חינף ח"כ
 לחליצה ואינה זקוקה כלל שפיר לא הוי דרכי' דרכי' נועם
 אבל אי נישא דאחר מות אשתו הוה זקוקה ביבמה ואז
 אחת שבת התו' דבכה"ג לא הוי דרכי' דרכי' נועם
 אבל להס"ד דח"כ זקוקה לחליצה חינף בזדלו דרכי'
 דרכי' נועם מיקרי ומיושב קוה"מ וכו"ל :

תו' ד"ה אמר קרא כו' מ"מ אין תרי עשה כו'.
 ועכנמ"ה לבי"מ דף ל' לענין השבת אבירה
 שהביא ג"כ שאין עשה דומה עשה וע' תו' פסחים נט"א :
 תו' ד"ה גזירה כו' ומייב עשה נפק"ל מיבמתו וק"ל
 מתקמן מדיא וזמנא כי איכא חדא תקיים מצות יבוס
 וכו' ומסיק יבמתו יבמתו ריבה ומנ"ל להתו' דמוכח
 מיבמתו דלמנה מן הגזירה' החתוך וע' הלוי' ד"ה אי
 הכי טובא אצטרך כו' ולדבריהם מוכח דמ"ל דמפסטי'
 דקרא ממעטינן להו כהדדי. והכ"ל בסגנון זה דהאמת
 דאצטרך יבמתו כלימוד בגמ' ומייב עשה מוכח ממילא
 דאיפא סס בתו' ד"ה כי איכא כו' תימא דא"כ ליל קרא
 דאינו חולץ לבי. בתים. וז"ל דס"ל דקרא דלא יבנה
 אצטרך לנתק החלוצה וכמה ללא וכת"ש החול' ע"ה
 ונייבס כו' וע"ס לא"ז רש"א וכתו' לעיל י' ע"ס ד"ה
 א"ה. ועכנול"ע י"א ע"א ד"ה חד אמר בששה ובכחונות
 רד"ל מה שהקשו לפרש"י דמטיק מאשר לא יבנה לבי
 בתים דהא אצטרך לנתק ללאו וכן שמע מפרש"י ברוס
 מכלתין בטהיני ד"ה הלכה ולעיל רד"ל דמיתי נמי
 מוקד קרא. וע' בדור"ל ז"כ מש"כ לקיים שיטה רש"י
 יעשי"כ. ואולם יש להסביר לפרש"י דלליק בית תלוך והא
 כבר ידעינן דכל העולה ליבוס כו' מקרא דלא יתפון
 וז"ל דייל בדאמת הכ"ק קרא דאינו בונה ז"כ בתים
 ובשתיים לא תקיים מצוה יבוס כלל אבל כיון דכתיב
 בית תלוך והא כבר ידעינן דכל העולה ליבוס וע"כ דקרא
 אחיא לאשמעינן דהשני' תותרם לשוק בזלל כלום ולוה
 חיקשי' באמת כקו"התו' דל"מ מאי מקשה הש"ס הכא והא
 כבר ידעינן מביי דהו'. ואולם בעיקר קושיה התו'
 לכאורא ז"ל דל"מ דהו' מקשה הת"ס ז"כ כיני משכתת
 לה דכיון דלמ"ד דבתרתו ליכא מצות יבוס כלל וא"כ
 לגבי אחיו השני דשניהם מותרות לו ליכא כלל מצוה
 יבוס מהמת שני בתים ושוב לא משכתת שחטטה אהרה
 לאחיו השלישי. וע"ס בתו' ד"ה אלמא ד"ל דכשעשה
 היא ממייב עשה או ל"ת ועשה כלל האחין דלאו בת יבוס
 היא וצרתה שריא. וע' בדור"ל דרוס ו' מש"כ בישוב

קו"התו'. ואולם לפ"ו מייבש קו"התו' בפשטות דאצטרך
 דאינו חולץ לבי בתים כגון שפלו לפניו ז' נשים ואחת
 מהן ממייב עשה או ל"ת ועשה דלאו בת יבוס היא ומייב
 עשה חולצות ולא מתייבמות ומש"ס אצטרך דאין חולץ
 לבי נשים. ולפ"ו ע"כ מוכח מיבמתו דמייב עשה חולצות
 ולא מתייבמות דל"ל יבמתו דבב' איכא מצות יבוס
 דהא ע"כ מוכח דאיכא מצוה יבוס דאלכ"ק קו"התו' ל"ל
 קרא דאינו חולץ לבי בתים ואי משום מייב עשה הא
 אות לן בסברה דלא חולצות אש"ג דחולצות ולא מתייבמות
 ומש"ס אצטרך יבמתו. ועי' רש"י לקמן פד"א ד"ה והאי
 וז"ל דלר"ע דס"ל דאין קדושין מוספין בח"ל אי"כ ע"כ
 דמוקי לאלמנה מן הארוסין דל"ל חיקשי ליריד' מה
 ראתי לכברה הגמ' דלא מוקי קרא כלל לח"ע וכמש"ל
 בתו' ד"ה מסתברא רק דח"ל יליף בקו"ה אלמנה מן
 הארוסין דתפסי בה קדושין ור"ע מלא מלא יחלל. ובאמת
 בירושלמי ברפ"ק קאמרין דלר"ע אלמנה לכה"ג שאין
 היתר לאיסורו ילפינן בקו"ה מאחות אשה ולמ"ד מה אחות
 אשה מיוחדת דבר שחייבין על זדונה כו' הא ליכא וממילא
 לר"ע דלא תפסי קדושין בח"ל ילפינן בקו"ה דלא הוי בה
 חליצה יבוס. וע' בתו"ל ע"י סע"א ודבריהם תמוהים
 למענין. וע' רש"י סנהדרין ל"ג סע"א דמייב עשה
 דאיסור מצוה ואיסור קדושה דתפסי בה קדושין מריבוי
 מיבמתו כו' וע' שאב"א סי' כ"ג שמהם שהוא כנגד
 המסקנא בגמ' וגם דבריהם סותרים למה שפ"י סס
 בסמוך דלא מתייבמות דרכין גזרו ב"ר אטו ז"ס ועי'
 בשו"ת שש"ס מקור חיים מ"ש בכונת דרש"י ואין עת
 האסף כעת לסתפל כפרט זה : חליצה במקום יבוס כו'
 על"ק נ"ט ב' ונדא'. כ"א ח' דכתיב ואת אילי הארץ .
 הו"ל נמי מקרא דהורח דכתיב יש לאל דני. הא
 דאורייתא היא. עט"ז יוד" סי' רכ"ה ובכ"מ לענין דבר
 המפורש בתורה להתיר ועי' ברכות י"ט ב' דלאו דלא
 הסור ובמחלוקת הרמב"ם והרמב"ן בסה"מ ז' ובא"ת ל' :

דף כ"ב ע"א רש"י ד"ה שני' כו' הלכך אמר
 שני' כל"ל. גמ' פשיטא
 אחיו הוא . ויש להבין הא דלא פריך בגמ' פשיטא אחיו
 הוא מיד ארישא דקאמר בה ישראל לנתין ולמוזר דחולצת
 ולא מתייבמת דהא הכ"ז הוא זקוק לחליצה ולא ליבוס.
 וי"ל דהא לכאורא קושיה בגמ' דמ"ק ע פשיטא אחיו הוא
 ואי דהו"א אחוה אחוה מבני יעקב איכ"ק קו"התו' דהא
 מרישא שמעינן לה ואפי' לחי' התו' דמייביר בשניהם
 ממזרים מוכח דלא ילפינן מיעקב דהא התם כשרים ולא
 פסולים הוי. וי"ל דלכאורא אין פירוש דבדבריהם דמהסס
 הו"א בשניהם ממזרים דמה חילוק יש בזה וע"כ דזה
 ודאי הוי ילפינן מיעקב אלא דאמינא דהכי ילפינן ומה
 התם שניהם כשרים חף כאן שניהם שוין דפסולין תרויהו
 ולפ"ו מייבש קושיה תו' ד"ה פשיטא דהא אצטרך
 לאשמעינן דמח"כ הוי אחיו. ז"א דהא מרישא שמעינן
 ל"י ואפי' לחי' התו' בששניהם ממזרים הוי מוכח שפיר
 ובהכי נישא דאמתי' דלעיל לא הומילהק פשיטא דאצטרך
 לאשמעינן דמח"כ הוי אחיו כתימא של התו' אבל השתא
 מקשה שפיר פשיטא ואי משום דמח"כ הוי אחיו הא ממתני'
 דלעיל מוכח אפי' בששניהם ממזרים וכו"ל : רש"י ד"ה
 מיוקק כו' לחליצה ואש"ג דלפינן מקרא דכל העולה
 ליבוס כו' מ"מ הוי מתקוין מיבמתו ובלעיל כ' :

ע"ב גמ' אמאי קרי כאן בעמך כו'. ולכאורא ל"ל
 מכאן ראי' למש"כ הפמ"ג באו"ה בפתיחה
 כוללת ח"ג אות כ"ט דעל הל"ת גם הסומא מוזהר דל"כ
 הא מ"ת משכתת בסומא דלא מיקרי עושה מעשה עמך
 אי נישא דפסור גם על הלאוין ועל"כ כ' בדדושי' עמך
 דא"ל אביו כו'. ועי' דהייב על הלאוין גם בדיוני סנהדרין
 וע' שו"ת נוב"י מ"ת האו"ה סי' קי"ב מה שפקע ע"ד
 הפמ"ג ובשו"ת כסא דהרסנא סי' ע"ג ובשו"ת רע"א
 סי' קס"ט וע' בזכ"כ ח"ב פ' חולדות וכו"כ בלח"ת
 בדדושו' לב"ק פ"ז וע' בסי' ארצות הקיים מסגאון
 דקעמפא

לחכמים דר"מ דלדידו היאך משכחה הך דינא דסתם
 לן דליכא מלן דפליגי בהא. ואף דסתם חכמים דר"מ
 היוו ר"י [וכמ"ש דר"י בכ"מ ובכריעות ד"ז וע' תוי
 כחכות ל"ז ח' ד"ה ואף ועי' רש"י פסחים י"א ח'
 דרבנן אדרבנן וע' תענית ו' א' מלן חכמים ולקמן
 כ"ו סע"ב וכמו דלשכחן מלן י"א ר' יוסי וכה"ג]. ואילו
 לשיטתי דלמע"ר מ"מ תיקשי אליבא דהלכתא לדין
 דקיי"ל דלחמעי"ר וקיי"ל כחכמים דר"מ וע"ע בחי'
 לריש מכות מש"ב. וראיתי מתרצים קושיא התומים
 דהא רב יוסף ס"ל דלמע"ר לפמשי"כ התוי בסנהדרין
 דמי"א דר"י בר"י לא בני שיתור א"ע למיתה וא"כ לרבא
 דבני שיתור לשיטתו דמ"ל בסנהדרין דלמע"ר ולכן לא
 מוקי ג"כ בחבר דר"ז התראה כיון דלדידו' בעינן שיתור
 אכל רב יוסף י"ל דס"ל חזר א"צ התראה ולא בני שיתור
 וכדאמר בסנהדרין דמ"א ובאשה חבירה ואלביא כו'.
 ובאמה י"ל בסגנון זה בקצרה לפמש"ל במש"כ האחרונים
 דהא מ"מ יחייב כיפה היינו בהקדו בו ולא הקיר א"ע
 וקושיא התוי מלא הקרו בו כלל וא"כ היינו רק לרבא
 דבעינן שיתור א"ע וכנ"ל. וגם בעיקר קושיא דהא
 לר"י חזר א"צ התראה ומלך מ"מ במ"א בפלטול י"ל למד
 בסנהדרין חי סע"ב בשלגוזא דר"י ורבנן והתם פליגי
 חכמים עלי' דר"מ וס"ל כר"י כר"י ור' סברא דמה
 אס ירצה חכמים הוא דלמרי לדבריו וכן"ש הזו' דב"מ
 וא"כ להך שני"א לא שייך לומר דלקי"א כר"י בר"י. וע'
 בחכות ט' סע"ב לפי שני"א דגמ' דר"מ דלא כר"י בר"י
 זמ"ש התוי סע"ב כששחק בשא"ל העדים ולא הוי מתחייב
 בהוראתו ע"פ עצמו כיון דליכא רגלים בדבר לא מחוקין
 כרשיי וה"ה כשאומר לא הרגתיו כלל ומכח"ש דלא
 מהימן וכמ"ש התוי דב"מ. ולכאורה ה"י מקום לדמות
 קו"התו דלא שייך כאן להקשות דלמע"ר ד"ל דפלוגטייכו
 תליא דבני דסתם חכמים דר"י היינו ר"י וא"כ י"ל
 דר"מ דסובר דלמע"ר וכחכותו י"א ח' לרב סדמ"א
 דמוקי הכא אליבא דר"מ ור"י אזיל לשיטתו הכא דהתם
 חשים ע"ד ולכן קאמר שטר ומה אס ירצה כו'. ומי'הו
 ההו' לשיטתי' דב"מ ג"כ ד"ה מה אס ירצה לתר סברא
 דלברכי' דר"מ קאמרי יעו"ש ואכתי'ל.

דכ"ו א' ר' אלעזר אומר כנ"ל. הלך לבעלת הגט
 כו' ע' תשובה באוניס קדמונים סי' ס"ט
 דמ"מ אס הלך לבעלת הגט או לבעלת המאמר לא
 נפטרו גרותין מפני זיקת שתי אחיות ואלביא דמ"ד
 יש זיקה ולמ"ד יש זיקה רצה חולץ לגרותיהן רצה חולץ
 לבעלת הגט ולבעלת המאמר כו' עכ"ד וא"כ אח"כ ריש'
 למ"ד אין זיקה וסיפא למ"ד יש זיקה ולכן המחזור
 כרפ"י משום חליצה קלושה כו' : כו"א כיון דרובא
 דגב' כו' עתוס' לקמן לוי"א ד"ה כל ועי' חולין מ"א
 לא חיתא כולו אלא חיתא רובו ועי' ט"ז באו"ח סי'
 ט"ס ותקפ"ב סק"ג ועי'ן במפרשים חולין דף ד"ב על
 הכתוב מושל מקשיב כו' כל משרתו כו' יעו"ש .
 [ועצ"מ"ר עה"כ כי כל העדה כולם קדושים . וע' בירושלמי
 פרק ראשון ב"ד כ"י כתי' מתני' או ב"ד או כל ישראל וכתב
 הקי"ע דאטו ב"ד לאו כל ישראל ועבדי דברי מאיר
 לגישין דכ"ב די"ל דרובו ככולו יע"ב ועי' עקרים
 מאמר ג' פרק ב' ועל"ז רש"א ריש סנהדרין ב"ה ד"ה
 ולא את השבט מ"ש עה"ש"ל . וכנדה כט"א ובזויר מיב
 א' ובכ"מ דרובו ככולו ועי' חולין כט"א ובתו' . ועמו'
 פסחים י"ב רע"ב וערמב"ם פיה"מ במ"ש בקדושין ל"ד
 אין למדין מן הכללות ומ"ש כל ר"ל הרוב . ועש"ך י"ד
 סי' ס"ג ס"ק י"א ועמו' דרכות ח"א ד"ה ר"ש וכתב
 ועמדו כל העם והיינו רובו דכיון דמי שקורטו אומנתו
 פטור . ועי' בסוף הוריות דברשה דמי ימלל כו' יעשה .
 וי"ל שזבה ה"י פלוגתא דר"י ורי"ג בהאי דרשא דכל .
 ובמה שהעיר הט"ז במ"ש חו"ז הלבוש שאין לומר כל
 העולם כולו שהו' כופל והוא בכלל הספרים שלנו בע"כ
 ג"כ ובחמק מתני' כי הוא מלא בכלל הש"ס לאין מספר

כמו דרכות ט"ב כה"כ ובספ"ק שרה לכל העולם כולו
 ובתענית כט"א וזינה דרי"ב ובכריות' ע"א זן כהע"כ
 ול' ע"א יכול יתפלל כה"י יע"ש לד"ב אלמלי כו' כה"כ
 ושם כל הנכראים כולן כו' ושם נג"ה אפי' ישב כה"כ
 וסב"א יכול כל הכריות כולן וכן בכל הש"ס ורמקו לשבט
 בכל המקומות וע"כ כסדרת הט"ז . וע"ש ס' ע"ב דברכת
 המפיל דגרים המאיר לעולם כולו לחוד יעו"ש ואולי
 לפי שהעולם ככדור ואין המאור בשעה אחת לכל העולם
 כולו . ואכמ"ל] : זרות דעלמא . וכנ"ג לקמן ל"ג
 סע"ב זריכות דעלמא ובסנהדרין ד"ד ע"ב נפשות דעלמא
 ובגדה ח"א קטנות דעלמא וע' בניגולה ו"ב מתנות
 לאבינוים כו' וע"ש בט"א ועמו' סג"ג ב"א מהירושלמי
 און לכא"יו . יעו"ש כסא דהרשגא סי' קל"ג : ע"ב תו'
 ד"ה רב ל"ל כו' . בלא"ה י"ל כדאשכחן בכמכות ח"א
 ובכ"מ דרב תנא ופליגי ולכן ניטא לי' לאקשו"י מרב אדרב .
 ועמו' לק"מ מ"א ד"ה ואמאי . ועמו' כתובות כה"ב ד"ה
 מתנת דיתא לי' למיטרך משמואל אדשמואל ועמו' סולין
 קטוב' ד"ה מי אמר ובחדשי לברכות יד"ב יע"ש . תו'
 ד"ה איתבי' כו' שהי' אצל רי"ח ועמו' חולין מו"א דהא
 ד"ה היינו ועי' כריתות ותי"א איתבי' אבי' וע"ש ב"מ .
ד"יב א' רש"י ד"ה בשלמא עמו"לע כנ"ג ד"ה
 קדמו' דנפשה תמומו ערשי' . וגם י"ל
 משום דמזיר משאר עריות וכדקאמר זריש מכלקין .
 רש"י ד"ה כגון כו' הך דאינה תמומו כנ"ל : כט"א תו'
 סד"ה אלא כו' דזיקא ככונסה כו' . ועל"ק לת"ב וקסברי
 דזיקא עושה ספק כו' יעשה ודוק . ל' ע"ב נה"ר
 מפליגין ע"ל"ק פד"ב ובתו' : ל"א ח' איתבי' אבי' נפל
 הכית כו' . עש"ך ביו"ד סי' ל' דהא דאבי' לא ס"ל
 הא דרבה היינו משום דמחוקין מאיסור אמל בליב
 מודה דף דהי' ראוי להאמר מנד מותרא לא תתבי' וכו'
 לענין תלי"א מש"ה דח"א חולצת כו' . ובאמת בקדושין
 דף ס' דמהי"ס ולאחר ל' שורא הוי משמע דאבי' גופא
 ס"ל הך דאס אתה אומר חולצת כו' : סע"א ואמר רב
 אשי כו' . עתוס' ע"א נה"א ד"ה אמר חוקי' כו' אז
 גם אבי' כו' והתלמוד סדרן כן כו' . ובאמת למעין
 דכרפ"י סה"כא ומיבות מפרש דאבי' דמשני יגיד עליו
 רישו קאי אחתלת הסוגיא מעריך מ"ש רישא כו' וע"ז
 מבאי תי' אבי' והא דרב אשי הוי אגב גרר"א ולא קאי
 כלל אהא דסליק מיני' מרב אשי . ועמו' חולין ב' ע"ב
 ד"ה אלא וע"ש בחדושי' וז"ל דגם לאבי' ורבא הוקשה כן
 ובפי' מש' ארי"א חי קשיא כו' ומחדר לי' ר' אלעזר
 יעשה' ו' וע' קדושין ל"א סע"ב כי הא אמר בר רב אשי
 דמיתתי מזה לרבא ולפמשליע בחדושי' י"א ח' דתרי מר
 ברי"א הוי בלא"ה ניחא בפשטות . ועי' נכחסי' י' ע"א
 והדר רבא מק"ו רב רב אשי ואף דכיוס שמת רבא מולד
 רב אשי ובקדושין ע"ב וע"כ דהוא מעצמו חזר בו מחמת
 ק"ו זה . ולפמשליע דתלתא סתם רב אשי הוי בלא"ה
 ניחא . ועי' ברמב"ם ב"ל דתקדמה ל' ה"ד שרב אשי קיבל
 מרבא ולפי גירסתו כמו בשמואל ור"ח השמש וגו' קודם
 שכאה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל וכו' . ועי'
 במדרש עה"כ ור"ח השמש כיוס כו' . ובדמוכח מכל הני
 דחשיב התם למעין ועי' בהלכות עולם שער ב' אות א'
 יעו"ש . וע' פכרש"י חולין י"ז שממלק להיכי שאומר
 משום דשמשע דלא שמע עפי"ו ומוכיח לה מהי"ד התם
 אמר רב אשי משמ' דרבא וכדאמר בקדושין כו' ולג' .
 הרמב"ם אין הכרח מוסגי' זו וכנ"ג הובא כרשי' והי'
 בכ"מק ועי' בפרי"ש חולין ק"י"ג ב' שמהלק להיכי שאמר
 משום או אמר פלוני וערשי' דרכות ג"ב ד"ה ה"ג אלא
 ארי"א ולג' . הש"ס ב"ל דתלמודא דמוסדרן כן כתו' ב"ב
 קניד סע"ב ובכ"מ ובלא"ה ה' ר"א קדמון ועמו' שנועות
 ה"ב ד"ה רבא ועי' ב"ק קיד סע"א ח"י כדרב סה"א
 אדר' יוחנן ור' אלעזר ומדפליג עם רבה משמע דר"מ
 האחרון ה' שלא בימייהו וע' גיטין מ' סע"ב אמר רב
 רבו ראשון כו' וכדכ"א דהש"ס חסיים לי' הכי . ובזימא
 פו"ב

אלא לרב דאמר פטור ואף דרבא בעלמא אמר וזנא
 אחינא ומפרס הש"ס הכי מוכח. וע' יבמות מ"ו א'
 כדרבא איתליק דרב :

דל"ב א' ת' ד"ה דסו ופא דהניא זכו וע"ש
 כרש"י דשני שטרות דאורחיהו כהני
 ואיל לר"ה דהא העדים יוכלין לשלוח עדותן בכח
 לכ"ד דכל הראוי לבילה כו' ועמ"ש ס' כ"ח ס"ק מ"ב
 ואכ"מ מש"כ התו' בר"ש שה"ע דכתיב כל כבודה כו'
 דגבי עדים ג"כ לריבין לבוא והא מ"ד כיון דבת הגדה
 היא ג"כ בנ"ד שלפעמים דרכן לבוא לב"ד או בשא"ן
 לה בעל וכמו בדביקהו דר"ה דמייתי הקס. וי"ל שלא
 פרש"י משמת ר"ה. ולפ"י דקאי אביע הכי נעביד י"ל
 כמ"ש הש"ך ועמ"ש ס' י"ז ס"ק ו' ואכ"מ. ועכ"ל קס'
 דמיא כל הראוי לבילה כו'. אך ז"ל דהא כיון דכתיב
 ועמודו שני האנשים הרי איירי קרא הכי שהכ"ד או
 העדים עומדים לפני ב"ד וא"כ ל"ל דמיירי בעדים וקיע
 קרא אנשים משום כל כבודה כו' דיוכלין להעד עדות
 בכח דה"כ אין כאן עמידה בב"ד וגם לא ית דהא אין
 מקיע שלא בפני בע"ד ומ' דמיירי בד"מ או כאלס
 דהפקר ב"ד וקרא דועמדו הוי בדעי' דכתיב באשר ומס'
 ולהתו' דוקא כד"כ ועש"ך ס"א ס"ק י"ג והארכתי
 בח"י בסל"ט: אחת אשה מיהלי תלי. עתאי"ע יגי
 ב' ד"ה דלא איתא ועל"ז רש"א: לביא שחך אשכח אנבדי
 בסבין טמאה ועשי'ת ספירת זבי חו"ד ס"א קוש"א
 י"ב. ע"ב זר שמינש בשבת במאי. ועש"ת מ"זי מ"ת
 חו"ד ס' מ"ג שנשאל להספורים דבמליאת חלבים איכ"ה
 מדאורייתא משום מעבד וא"כ הא משכחת זרות בשבת
 גבי מולח חלבים של קרבן שהי' עבודה גמורה ויש בו
 חול שבת יעש"י. ולפ"י דה"ל כפשטות דהא סוגי'א
 דהכא אולא לרי' יוסי וא"כ תליא בפלוגתא דר"ח ועולא
 בשבת לאי' ב' לגבי כהם על הכר וא"כ י"ז דלר' יוסי
 הוי' מלאכה שאנ"ל כמו במילה דה"ל ג"כ מלאכה שאנ"ל
 לשיטת רש"י. ובאמת לשיטה ההו' בשבת דל"א ד"ה
 ר"ש פוער וא"כ לא הוי כלל מלאכה שאנ"ל כיון שהיא
 כשניל אוהו דבר ענינו שנירך לו. אך לשיטת רש"י
 דס"ל כהנה מקומוס דמלאכה שאנ"ל הוא בשא"ן לו
 שום הנאה ממלאכה זו כ"א מניעת היזק כמו הוצאת המת
 והכר נהם וא"כ אף שח"ז וזלתו מימי י"ל דמישכב מלאכה
 שאנ"ל. והארכתי בפרט זה במ"א אך עכ"מ להרמב"ם
 שפוסק דמלאכה שאנ"ל חייב וע"כ דסובר כדאוקומתא
 דעולא דר' יוסי כר"י ס"ל דמלאכה שאנ"ל אסור דאל"כ
 הא קי"ל לגבי' בכל מוקס ב"ר יוסי. וע' הו' שבת
 ל"א ד"ה מפני שמזין כו' ולפ"י י"ל דר' יוסי לשיטת'
 אליבא דעולא. וגם י"ל לשיטת רש"י בשבת קו"א דלמ"ד
 מקלקל בחבורה אהבער ש"י ס"ל מלאכה שאנ"ל
 פטור והא ע"כ הסוגי'א אולא למ"ד מקלקל בהעברה
 חייב דהא זר שהקטיר מחלל העבודה ואין כאן שום תיקון
 וכדפר"ך בפסחים ענ"א לדברי האומר כו'. וע' ש"ת
 חמדה שלמה חא"ע"ו ס"י י"ז ביה שהאריך לפלפל
 בסוגי'א זו למ"ד מקלקל בחבורה פטור מהא דשבת קה"כ
 דמתקן אצל יצרו. והרבה י"ל לעיין בספרא זו ד"ל
 דהיינו הכי דמעיקרו אינו עומד לכך משא"כ בא"פ
 וכניל ואכ"מ. ואמנם לפ"י מפורך קושי'ת הטובי' הניל
 בפשטות דהכא אולא למ"ד מקלקל בהעברה חייב ורי'
 יוסי ס"ל בתי' כר"ש משא"כ בעינן עיבוד דודאי הוי
 מקלקל דהא בשאר מלאכות חזן מחובל ומבשר פטור
 לכ"ע. וע' ירו' ס"ב דשבת ה"ה וערויבין ס"י ה"ב
 ופסחים פ"ד ה"א. אך ביסוד דרש"י יש ארכיות דברים
 בזה לפלפל דהא בשבת ענ"א וכתיב' ה' ע"א קאמרין
 להדיא דאפי' למאן דס"ל מלאכה שאנ"ל חייב הה"ש
 מתקן הכא מקלקל ולד"ד' אין סברא לחלק בין חובל
 לשאר מיני דהא על תיקון קצת לא אנשד"ך קרא רק
 דמסברא ידעין דהוי מלאכה שאנ"ל דחייב ואכ"מ
 בפרט זה. ואולם יקשה לנש"כ התו' בשבת קו"א ד"ה

פ"ב דמייתי מרב דאמר מנינא. וע' במ"ק כ"ב דמייתי
 כדמחרגס רב יוסף במלתי' דרע. וע' ב"ה כ"ח כ"ה כ"ה
 דרבא בר ר"ה דלא מסתבר דר"ה גופ' מייתי סו"ע
 מברייתא ואף דהרי ר"ה הוי מ"מ הראשון ה' קדמון
 יוסר ונתו' במולין יב"א וככ"מ' אך לענין דבברייתא
 מנאר שהי' טור ר"ה שלישי שהי' קטן גם מרי' רמי'
 והא קלמיו של רב ומדא שהי' גדול משמואל. וע' במבוא
 פד"א לר"ל אות י"ב שמדד שהי' ר' הונא שהי' תנא
 יעש"ה ובחי' לברכות כו"א משש"ב. וע' רש"י כטורה
 נו"כ ד"ה האלולים כו' כר"מ והרי ה' תלמיד ר"ע וכן
 עזאי לא הוי בימיו וע"כ דהוא בעלמא ה' מסופק כמורה.
 וע' חו' ב"מ מ' ע"א ד"ה וכן אחר רבה יעש"ה. וע'
 ברכות ס"ב מטייעא לריב"ל ואטיב דרבא בתראה הוי
 מייתי דסוגי'א דעלמא כוותי' וכן בה"ד בסמוך ומשום
 מנשה דר"פ היינו דאינו חס"מ' ליה ומייתי כמו שמנינו
 שהי' עובדא הכי לגבי'. וכדאמר בב"ה כו' א' והא
 אינאו קשי' מיני' טובא אלא בשבת ר"מ קאמר. וע'
 רש"י סוכה מ"א סע"א ד"ה בשבת ר"י כו' שהיו מתלמדי
 הלמידי דורש אחריו דרש גם הוא בימיו ועשו' מרכין
 ז"א ד"ה אחר. וע' שבת דל"א אחר רב טילא כו' וקאמר
 מתקין לה רב שטה כו'. וערש"ל שה"ג רב אשי. וע"פ
 הסוגי'א הניל ינחא כפשטות ד"ל גם לד"ד' הוקשה
 כן. וע' חו' חולין קד"ב ד"ה מתקין ועצמי' כ"א סע"ב
 א"ר אבהו דמשני דלא תיקשי לרבא מוסיפא. ואולם
 מזה בליה לק"מ דהא תלתא ר' אבהו הוי וכמי' הב"ש
 בריס הוריות ועצ"מ ט' ב' דלמא מההוא הדר ב"י
 שמואל דמי' הקס כדרבא. ואף דרבא לא ה' בימיו רק
 דמייתי מיני' דהסתמא ס"ל שמואל נמי סברא זו וכב"ג
 דמה סוגי'א לרוב דמייתי' לכוטע מדברי אמורא בתראה
 ועמ' למ"ק ב' סע"ב מש"ס. ועב"מ ט"ז א' דאמר
 רבא כל העוסק כו' דמייתי' אמלתא דר'. וע' ביבמות
 מ"ג א' כדרבא דאמר גוי אמלתא דרב. וע' בספ"ל
 במדוסי' לסנהדרין י"ט א' בה"ד הקס ומשום דינאי'
 נקב בשם הכי'מ דפי' שעשו תקנה שלא יתמי' כהיא
 דינאי' וכהא דברכות ומשום דר"ס יעוש"ב. ובאמת
 למעיין בכ"מ כהי' מלכיס פ"ג היו לא נמצא כדבריו ולא
 מקשה עליו כלום. וע' יומא ע"ו"כ וכדרבא אדר"ס. ואף
 ד"ל כהו' קדושין ט"א ובכ"מ דקרי' ר"כ הוי' והארכתי
 בחשובתי ליומא ס"ג ב'. אך דהעיקר דהלמודא מסיים
 ל"י הכי וכדאמר ביומא עמ"ב וכדב"ד יוסף דמייתי' לה
 אהא דר' יוחנן. וע' רשב"ס ב"ב דנ"א א' כדב"ד יוסף
 גמ' הוא שמקצר דברי רב אבל רב אשי לא הוכיר רב
 יוסף שהרי קדם לו רב הרבה דורות. וע' חו' שבת
 כ"ה ד"ה ושמואל וי"ל דאין זה מדברי שמואל אלא הש"ס
 מפרש כן אליב' וע' בהגרו"ב וע' ב"ה י"א וכדמרי'ן
 רבינא ארב יוסף. ואף דים לדמות כהו' חולין מח"א
 ובכ"מ דקרי' רבינא הוי. וע' סוכה יב"א אר"א א' רבינא
 בר טילא ובחי' ליומא כ"ב. וע' ברכות י' ע"ב אלא
 אריב"ל כו' לבתר דר"א וע"כ דהש"ס מסדר ל"י. וע'
 הריות ח' סע"א ואקומתא ריב"ל ונ"ל דליב' ל"י דהא
 לד"ד' מסוק מתורה אחת כדמתני' לגבי' אבל מני' א"ו
 רש"א גי' דל"ג כלל להנך אמוראי' כ"א תנא דבי ר' זני'
 שעמו שלא היו להקדים דברי'ס לדברי' ר' וא"ו מוכרח
 וכמנאר במו' דשבוט ד"ה שהכתי' לעיל וכב"ג בכ"מ
 לרוב בתו' וס"מ. וע' ד"ה דמגות קד"א ד"ה אחר אביי.
 וע' רשב"ס ב"ב לט"א ד"ה ר"ב כה"ג סה ק"ד ב'
 ארי"ט וכו' איל רי"ח וע' ברכות מח"א א"ר אבהו וכו'
 דכרי' א"ר אבהו. וע' חו' ע"א ט"ז ב' מתקין ר"י וע'
 חו' יומא מ' ע"ב ד"ה ועשהו. ובערויבין ו"א אחר אבי
 ולפרש"י ה' אחר רב שט ונפרס דס"ל כמו שפרס'
 מסתמא גס רב"ש פ"י כן וסתמא דמי' אחר הכי לחבי'
 וכמי' ברשב"ס והחו' בכ"מ וכו"מ ג"כ קו' הסייק
 בירושלמי ערויבין פ"ו הכי מתלמא שט"ה' דר' בא. וע'
 חו' ובמי' פו"א ד"ה אמרי' כי רבועי' שבת ע"ב ב' ד"ה

חיילא חסור משום אשת אחיו ולכן קרוב הדבר כו' דמימי
 כנושא אשת אחיו שלא במקום מצוה אבל מימי הא ודאי
 דמקיים מצוה יבום דהא קי"ל אפי' בא עלי' סוגג
 קנאה . ועי' לקמן נב"ב לא מייבשה הוא סוגג והוא
 יחכוונה למצוה כו' ופסוט ואין מהתוך לכוונה לולא
 שראיתי שנטה מזה וכעת אין הס' הנ"ל מי לעיין על
 דבריו . וגם י"ל למ"שכ בחדק טלחה לחימה סי' כ"ד
 דהיכי דמזון שלל לשם מצוה נגון כולוב שריי אספר
 שינענע שיח לשם מצוה לולב כהכי מצו"כ אבל בישיב
 סוכה הרי התורה צויה עליו ישיבה ומה בכך שאינו
 מכוון שזהו מצד פעולה אחרת שעושה איסור והמצוה
 קיים ודמי קנה לכל מילי דאר"ל אף עיבוד לא מהני
 יעשי' וא"כ ביבמתו . כיון שהוא מוכרח לייבם בוודאי
 אף שתכוון בפירוש שלא לשם מצוה מהני . ותו קמהני
 דהא כתיב ויבמה דמשמע דלתיא למצוה וכתיב רש"י
 ולכן דעיין שיכוון לשם מצוה יבום רק דסתמא קאי
 לשמה וכתיב' הנו"ב הנ"ל או משום דמן הפהם היכי
 שאינו מכוון לשם מצוה הוא לשם ד'א וגם יש לדון
 דכתיב דהיא משום דמימי איסור דעיין שיכוון לקיים
 המצוה דאל"כ עכ"ס הוי כמזון לאכול בשר איסור ועל
 בו' וכומר כ"ג יעו"ג ; שבחמלה ה' בכלל כו' . ויחלמי
 ס"ק דמכלתין יעו"ג : מ' עי"ב מי' הא יכו' ע' השוכת
 באוים קדמוים סי' ס"ט :

דף ט"א ב' ל"מא מהא כתיב כו' וכה"ג בעירובין
 ובסוכה ג"כ ובכ"מ י"ב ב' . והנכחה
 ליה לה * ועשה"ה רע"ה סי' צ"ב דהא בלא הנכחה
 קי"ל רב אחא וריבנא הלכה כדברי התקיל ולא הוי
 מזקינ ממונה ועמו"ב כ"מ כה"ה והארבעה במ"א בחקירה
 ו וכן תוקיע לעיל ט"ב יעו"ג ; רש"י ד"ה אלא על"ע
 רש"ד מה"כ"ו ותו"לע ס"ה דוממה וע"כ דגם לשנו"א
 קמא סמכו אסוק דכריהס דל"כ מאי אומ"ב ר"ל לרי"ח
 אין הולך של קיימא כו' דהא מתני' בתוך ג' איירי
 ועמהו"ס וא"כ מאי פריך רבא :

דמ"ב א' אמר רבא ק"ו כו' ערש"י לקמן ק"ט סוף
 ע"א דזון . ולבאורא יש לפלפל גי' באה
 דעסמים י"א דפריך ומי גור ר"י דלמא אח"א לניזיל
 מימי מהא דחדס והא לפרש"י דמנידי דהרמקה חסדו
 בהרמקה באיסור כרת וימר מבאיסור לאו ולכן שסדו
 בזמן יותר . אך י"ל דר"י לשיטתו בסוטה ז"א דכ"ל
 דכתב דמימרא לא מיימתן ל"י יעו"ג ובתו' ולכן קאמר
 בפסמים י"א ח' משום חומרה דשבת כו' וחיבו דר"י
 לשיטתו בסוטה וכנ"ל ועי' בעירובין מ"ב ע"כ כאן לא
 קאמר ר"י אלא כו' וע' יומא ג"ב הפס ביום הפסורים
 דכ"ע לא אכלו ועבדי א"ח חריו ועי' סוכה י"ב וכה"ב
 ועי' גיטין נב"ג משום חומרה דעי' מינד' וע' סהכות
 דיע"א כ' קאמר רבא כו' וע"ש ברש"י ועמ"ס ס"פ ד'
 קע"א ועמו' יומא ל"א ח' סדיה או דלמא כו' היא
 הוקתה כו' ועמו' מ"ק יב"א ס"ה דעי"ב ועמו'ס
 קידושין יד"א ד"ה ותהא ועי' בחולין ז' ע"א אימור
 דשמעית לר"י באיסור לאו כו' דהקס לא הוי לעיני
 הרמקה רק לענין מלות האיסור ועל"מ ריש דברות
 בתנ"י כהא דהקטמ"ו לפרש"י ועב"מ"ל בפ"א סק'
 יו"ט ה"ז שהאר"ך בחקירה זו מכ"מק ועפ"רש"י ריש ב"ה
 ב"ה ומי ארי' הכי דב"ה כר"י יע"ש כמותר"ל ובמורה"ס
 דבי"ט ס"ל דרש"ה הפסוטה דכנתת מחמירין טפי מניו"ט
 וא"כ הוי פלוגתיהו כהכי אי מיז' משום אפי' לזולתי
 ועי"מ ב' בלא דחסימה ועי"מ'י לכחוב' אפי' ע"ב מה
 ששי"ב . וע' ב"ה נב"ג דמ"ש דכרת דעבדין סי"ב וכו'
 וע' הגיב' כ"ד סע"ב דמתני' חומר בתרומה כו' . וע"ש
 כה"כ דליכא כו' . ועשה"ה ר' בלאל האחרון בס"י ח'
 אות סי' שמב"א רא' המחירו שחא מפני שהקילו בה
 שנתמלים את הכהן הממירו בה וכה"ג סוכה ועשה"ה
 שמן רוקח ח"ב סי' ה' שהאר"ך בהא דלא חסדו לרבא
 באיסור לאו אבל אם יש שייכות לאיסור מיתה או כרת

לא פלוג בתקנתו וחסשו נמי לאיסור לאו יע"כ ואין
 כו"ל בפ"ע זה .

דמ"ד א' הן ולא שלוחן . עמו' ערובין ב"א ד"ה
 קרבנו ע"ש דלמיכה ועג"ש ויבמה הוי ב'
 כחובים הב' כאל וע"ש בגמ' דר"ה דדברי תמוהים
 דמ"ט דביבמה דרשינן הן ולא שלוחן לא כוונא בשום מקום
 וכיו וכן תמה על הבאר שבע ע"י' סוטה ר"פ עג"ע
 שהקשה קו"התו כאן ותי' דע"ע ויבמה ודברים הוי ג'
 כחובים הב' כאל וע"ג דבריו עכ"ל . ולא זכר מסוגיות
 הס"ס דמכלתין ולקמן קאי' דמפורס' כן להדיא . ועי' ע'
 ככפ"ת סוכה י"ב ולקחתם לכם שפחה לקימה לכל אי'
 ועמו' יבמות קא"ב ד"ה וקראו הן ולא שלוחם ובגמ' דזה
 רש"ה למיר מח"א וי"א הן ולא שלוחם שנתעורר בזה
 ג"כ . ועב"פ"ז דיליף תהא שהיבמה צריכה לילך אחר
 היבם מוקפי שירו ולא עירה וא"כ לא מיימר קרא ביבמה
 ועירו' פמ"ה ה"ו דלר"ס מקרא דועלתה יבמתו כו' .
 וע"ש בבאר יעקב חתומ"ס סי' ש"ח' ובהה השבתי בתשוב'
 לרשות ממשכ' לכל הני קראי דמשעטי שלוחם איבם
 מושמשים מיעוטים ממש רק מלישנא דריו' דל"ס
 מוכיחים שלוח ומני' לרבות מאחר דקרא' כ' בנופי'
 ויה נסתר מדברי תמו' בעירובין ה"ל סקסו והא מש"כ
 דשלוחו שמעיין ותי' דהוי' ידו למעוטי חבירו דל"כ
 קרבנו לא הוי מעשטי'ן כלל לשלוחו מידו וכן מה שהקשו
 דיליף מימי' לשש"כ כו' מדאצטר"ך למעטיהו ותי'
 דאי לאו הני קראי דקדושין הוי מוקצין לדרשא אחרי'
 וא"כ מפורש דקראי רק למעוטי וגם לא ידעתי מה
 יענה על הא דמתמה ג"ב ידו ולא יד עבדו ידו ולא יד
 שלוחו ופריך כל הני ל"ל ופרש"י דכולו אחד דיו
 משעטי ווא"כ מכו"ה דמיתורא ולא מפשטי' דקרא'
 שמעיין ל' . ומה שהביא דקצת רא' מב"מ מר"א ושלח
 ידו איון לי אלא ידו כו' דהא שש"כ כו' כה"ה למדת
 ונראה כוונתו דע"כ דידו מעשטי שלוחו אף הכא בשליחות
 יד דלאו מיהורא הוא דהא אצטר"ך לגוסי' ומי' הוי
 מפקינ שלוחו מידו ותמיהי דהא בקדושין מ"ב מפורש
 דמעילה ושל"י הוי כ' כחובים ככ"ה ואי לאו קרא'
 להי' לשלוחו דאשג"ה ועי"כו"י מיק מחא"עו' סי' ס' אות
 כ"ו וע"ש כ"ס ס"ג אות ו"ט שפ"ל בשו"ת תמו' בשנג
 הסליח מוכף סנהדרין וי"א הן ולא שלוחם וער"מ פ"ד
 מע"ג סי' ה' שנים ולא כ"ו"ק ולא הביא אלא שלוחם וע"כ
 דאין לימוד מיותר וע"מ ש' ולא שלוחו משעס אין
 שלד"ע שזהו כלל בכ"ה . אך לפת"ש דכ"ל דריס משומנו'
 הן נסתר והועש"ה פ"ג מע"ג בעי"מ משום דאשג"ה ע'
 חו' ד"ה כל כו' ע' לקמן ס"ו ע"א :

דף מ"ה א' אי הוי כייבנ עיז' יו"ד רמ"ב סק"ב
 ומה שהביא תהא דאי הוי כ"כ"ג לא
 צייתינן ל' הוא בחולין קד"ה . עי"ב אכשרי לרב מרי
 עכנ"ה ג' לחו"מ סי' ד' ודורס לגיון סוף דרוס ג' . ריב"ל
 אחר מי לא טבל כו' . ע' ברבנה כד"ה אריב"ל מה טיבן
 כו' : חו' ד"ה מי לא טבלה כו' א"כ עשה"ה וכו' כ' כידה
 כ' ע"א ועשה"ה דברי יוסף סכ"א וע' חו' שבעות כ"ט
 סע"ב לפי שהיה נביאה קיבלה וכה"ב חו' ביק כו"ה
 וע"כ דמומחה בחד מהני קבלה ועי"כו"ר רפ"ב מטומ' ז'
 ה"טו"ב מ"פ ז' איגוןן בעלותא וע"ש בפרש"ס דקבלתו
 ועפ"רש"י שבת קמ"א ל"ה מאי כו' דא"ה אין תלוי בו
 דלא בשמים הוא ועשה"ה ר"ה אות יו"ד סי' ע' והביא
 דהרמב"ם בהקדמתו לפ"ה מה דאף כשיאמר הנייה סעברת
 פלוגי האמת כי לא דרשנו ללמוד אלא מן החכמים
 וכתיב ובאת אל הכהנים והלויים ואל השופט והביא לפלפל
 בפסק מציאות וכ"ו מצו"ה בחל"מ פ"ט מחלשות סוף
 הלכה ו' דבספיא דדינא לא שייך לומר אם יבא חל"מ
 ועשה"ה שיבת ליון סי' פ"ו ועשה"ה בריית אברהם חומ"ט
 כ"ב אות ה' . ועשה"ה עמי' סי' ד' בשו"ב קוסי' כ"ה
 דאיך פסק הרמב"ם דעמא גבי ספק בהרה קדמה וכו'
 דמ"מ הוי ספק דאו"יתא מדרבנן להרמב"ם ועב"הרמב"ה
 ביבמות

ביבמות מא"כ הסס אס יבא כו' כיון דהוא גזירת
 נבמים אפי' בקטני . ובפסחים לדיא דאס היסס הדעת
 פסול טומאה כו' . וחו' חולין ה"ב ד"ה ע"פ הדברי . וע'
 כו' ונבמי דע"כ ומנחם ס"ב מהא דנ"ב פ"י דאפי'
 אינו ראוי לבילה ממזנה ספק דהסס הוי ספיקא דדינא
 אס קנה קרקע . ועש"ת עמ"י ס' ג' ושפ"א ס' ל"א
 וע' מכות כ"ב מן סליק לעילא כו' . ועש"ת פני ארי'
 ד"ה הו' יבמות לה"ב כד"ה תיגלי דאין הכוונה להגיד
 נביאות על הפתיר אלא בזירור גמור ולהכי בקידש ב'
 אחיות דלפטר שבתו שע"כ יתברר ע"י עדים כרש"י
 וחו' אבל באעורבם הוי כהגדה העמידות מה שיתברר
 אחר כמה חדשים וע"ש בחוללת מספק בדעה"ל ס' קח'
 וע"ע בש"ח ר' בללאל האחרון באיכות דשיל"מ אות ט'
 וכמומה שראיתי כמה פלפולים בסי' איבי הנחל עפ"ד
 המל"מ בענין ספק הניאות וכעת אינו ח"י לעיין כו' .
 וע' במנחות סג"ל האומר שעי עלי מחרשת יהא מונח עד
 שיבא אלי' מספק'ל כו' וז"ל דה"ד בשבת מאי עד שיבא
 אלי' דאע"ג דלנו למדין ממנו כשאומר סקיבל שהדין כן
 או מצד הכשרא מ"מ אין לתלות הדבר בספק עד שיבא
 כיון דאין הדבר תלוי כו' . וע"כ עד"א פלוגי תרי מלאכי
 כו' וע"כ ב"מ ובמנחות מבי"א אלי' עתיד לדורשו ובכורס
 ככ"א עד סורה נזק כו' וע' חולין לו"א ברש"י והסס
 הספק ברין וע' במשפטים . ועי' בתנא חוספאה יבמות
 פ"ו בה"ד יהיה אסור מזה מה שהעיר מב"ב פ"א
 במביא בכורים וע"ש בחולין פ"י בה"ה הנה יש בזה
 משיב עפ"ד התילת הנ"ל וע' יבמות ק"א ומנחה לז"א
 אס יבא אלי' ובמנחות פ"ח חולין כו' . [ובאמת מובחר בכל
 הסי' שלמדין מאל"י כשאומרס מסכתו וע' עירובין נב"א
 ומב"ב וכ"כ בשב"ב הנ"ל בהא דפסקו הפוסקים דקברי
 א"י אינם מעמאים באהל משום דאמר הכי אלי' לרבה
 ב"א בכ"מ קיד' יע"ב וכספי מנינו בזכרות ג"א ובר"פ
 בתרא דכחנות אלא דרב עני ומהו למדו הפוסקים
 שעשה שלא כדון ועמו שבת ג"א בימי ליבוך ע"א"ר
 פט"ו ובכרות ח"ב כהוא סבא לה"מ בתו' חולין ו"א
 ובפס"מ ולא שייך לתלות עד שיבא אלי' רק כשהדבר
 תלוי במניאות כקדושין וכסוף עדיות שיבא קודם התמי'
 להכיר משפחות ועירו' ש"ך דשבת סוף הלכה ג' . וכן
 בירושלמי ר"ש ברכות לכשיבא אלי' ויאחר זהו בה"ש
 ועמו' ערובין טו"כ ד"ה פרוץ ובחגיגה כה"א לכשיבא
 אלי' ויהרנה וע"ש בפרש"י ויראה לן שביל שאינו
 מאריך העמים ועי' ברכות לה"ב וסוכה מו' ובד"א"ש וב"מ
 ג"א ולו' ב' ערש"י . ושם כט' ב' וסנהדרין מח"א ובכורות
 לג"א ועי' רש"י גיטין לט"ב וקדושין ס"ב וכס"ג בכ"מ
 וענעי' לוי' ועברא"ב"ד פ"ח מולבד הלכה לכבר פוסעי'
 רות"ק בבית מדרשונו כמה שנים ועכפ"ת בסוכה לבי'
 ג' שכתב שמריב"ל ח"ג סק"י בבין ערו"הק ממש
 ואעפ"כ חולק הרמב"ן משום דלא בשמים היא ואינו כן
 אלא בדרך הסלגה והרוי בתמים דעיס סירכא הביא
 דבריו ושם נתברר דלא אמרו רק מכה טענות וקוסיות
 ול"י פשוט שהוא על אסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא
 כדד"ל בדוד על הכתוב וה' עמו שהלכה כמותו
 וכן מנאחי' אח"כ בש"ת חסס סופר האומ"מ ס' ר"ס
 שנונת הראב"ד רות"הק שוכה להשיב מה שלא הי' ככה
 חכמתו להשיב ע"ד יהיב חכמתא לחימין ופי' כונתו
 ע"ד מארו"ל כ"ב יב"ב אע"פ שטעלה גבואה מחממים
 ופי' אותו חלק נכואה שמשיב ע"ד חכמתו שעוסק לשמה
 וישכ בזה הרמב"ם ברבא בני כיון דמא לבדו בשדה ורק
 שנתגלה להם שאמר כן קודם מותו ע"י אלי' ז"ל כיון
 דא"א לברר ככה"א אין סומכין על השמעה שלא יאמר
 כל אחד כן נגלה לי בתלום יעש"ב . וע' בסוף סוטה
 וחסידות מביאה לידי רותיק וזה טוהב גס בזמנינו וכמ"ס
 במדב"א משיד אני כו' ועב"ם הכרית * וערש"י סוכה
 מד"א ד"ה שכחוס בערובין מה"א ד"ה הרי ועב"מ נט"ב
 וכו' . מ"ק פ"ג ה"א וירוי' דמגילה ס"ק ה"ה וה"ד כפ"ק

דסנהדרין משנתו ח"ו"מ נסתלקה רותיק כי גס הנבואה
 נקרא רותיק שהרי אמרו שספרה עליו סביבה כמ"ד וכן
 כריו סוטה אבל ברש"ל דסנהדרין יב"א מוסף מיבת
 כמ"ד וע"ש בגביר"ב ועב"מ"ק כה"א ראוי הי' רביו כו' .
 וכ"מ מדחשיב בסוטה רותיק מביאה לתס"מ ובכתובות
 קי"ב מי שיש בידו אור חורה וזכה לת"ת וע' סנהדרין
 כ"ב דלג"ב יהי' מיד בביאת החשיב . וע' באדר"ג ס"ס
 לו' רע"א כל שאינו משמש ת"ס כו' והוא בדרך מליצה
 ע"ד ברכות יו"א עוב"ב אין כו' אכילה ועי' ברכות ד"א
 וסוטה מד"א ועליו אי' שלמה בהכחמתו סו"א ברוש"ק וכה"ג
 בשבת קל' ע"א וקני' . ועי' ברכות כה"א יודע הי'
 בללאל לזרץ כו' וע' ברכות יו"א . וע' בנן בעול בהמת
 גדר חכמה ועב"ח' לשבת לדיא ואכמ"ל . ועבדרא"ר
 פ"ב אשרי אדם השס עצו כשור לעול כו' וישב ויהנה
 בכ"ה בתורה תזיר מיד רותיק שורה עליו ותורהו
 בחרך מעיו סא' אשריכס זורעי כו' ועב"ע"א ה"ב מדב"א
 לעולם ישים וכו' . וכ"ה ברא' פסטי' * וה"ד בסוטה
 מ"ח משנת ח"ו"מ נסתלקה רותיק היינו נכואה ממש
 וע' ידים פ"ג מ"ד וע' נדה פ"ב ע"ב * וערש"י טעמים
 דר"א משום דרמי' לענין חירת האלות ור"א שספרה
 רותיק ע"ד עבד וממור וסס הי' ע"י פלסול ולא בדרך
 נכואה דלא בשמים היא ועב"פ"ת ס' חיי . והוא ע"ד
 והי' עמו שהלכה כמותו וז"ל ש"ש במגילה ויב' אבל
 לאוקמי' גירסא ס"ד הוא וע' יומא כו"ב ובסנהדרין ק' ד'
 דלא הוי סלקי שמעתתא אד"ה דכתיב סוד הי' ועב"ק
 זכ"א ובסוטה ז"א וערש"י מכות יו"א לא ידע כו' *
 וע' ברכות ס"ב מואי ברו"הק דנפיק כו' וער"ב"ד פ"ז
 ממשכב ומושב ה"ז ברוך ה' אשר גילה סודו וכס"ג בפ"ו
 מנב"מ הי' . ועמו"י קדושין לג"א ד"ה שזא כו'
 וכס"ג גבי ניזוק חיבור מסורת בירי מרבתי ומאכניו
 בשמנים הובא בב"י ביו"ד ס"קכו' ועי' שו"ת הגאונים
 הקדומים סל' מת' ולד' מת' וס' וע' שבת ע"ב וע'
 ט"ז יו"ד ס' קל"ד סק"א ועב"ס"ס ס' תשכט בעוב"ד
 דר' בכחכות קב"א דהוי אח"א לביתי' בבגדי תמודות
 שהי' לבוש בשבת וטוטר ב"ב מקידוש ולא כשאר מתים
 שהס פשטים מהמנות כי לדיקים נקרא'ס חיים * ועי'
 שם הגדולים ח"א אות טו' שהי' תמ על מנהג שמפליגין
 אלל קבורת הגדוקים לקרוח אהו ולתפלל ברא' של חת
 או בבית הקברות כאו"ס ס"ע"א ולהרי"מ לא יבא א"ף
 בדיעבד וע"ש בע"ה"מ דא"א השלים המנין וכן על מעשה
 שעשה ר"י בכב"כ יעוש"ב * וע' עקרי דינים מו"ד
 ס"י להי' אות לח' מנהג הכהנים להשפעה על קברות
 הנדוקים וכילקוט משלי ס' ג' וע' בסנהדרין צ"ח א'
ב"ן ב' ורי' יוסי אומר אין מעבילין . ולאור"א קוש"א
 מדר"י בע"ז כו"א יעו"ש וע"מ מנחות נח"ב
 ובכ"מ כה"ג . אך י"ל דזה אינו קוש"א וכדאמר בר"פ ע"פ
 מדא' מו"י ר' יוסי בר"י אמרה ובס"ג כסוף יומא . וע'
 גיטין נד"ב דרמי' דר' יוסי אררי' יוסי משום דהסס הוי
 ר"מ כן פלוגתי' וע' יבמות רד"פ . וע' שבת קכ"א
 ע"א וע"מ יומא ח"א ד"ה וסבר דוק . ועב"סא"ג למכות
 ו"ב בהא דר"י השוגא נהרג ודכריו בדרך פלסול נאמרו
 יעוש"ב * וע"בתו ב"כ נב' דמייית הירושלמי דר"י הכערה
 לחלק היסך ש"ס דינן דר"י דהסס הוא אמורא ובאמת
 בנן הירושלמי מייתי' הסס ג' אחת ובלא"ה משמע
 בירושלמי פ"ב דשבת ה"ה הל"ה לע"כ וע"ש בשו"ר קרבן
 ד"ה וקוש"א ע"ד ר"י . וע' שבת לה"ב דא"ר יוסי לא כוכבים
 כו' ובד"א"ש וע' רמ"ך פ"ה משכת ה"ד מ"ס"ד דהר שערור
 הוא ומ"ה מדברי' אין הכרח כהו' שבת לה"א ד"ה תרי
 וע' ברכות ד"ה ע"ב א"ר יוסי' מ"ק ובהגרי"ב גי' רב
 אפי' או רב יוסף . וכן מוכח לקמן מו"ב ביימתי' סיוע
 מריב"ל א"ר יוסי ושם לג"א שאל ר' יוסי א"ר ר' יוסן
 ובשבת לה' ס"ע"ב ובמכות כא' ע"ב ובערכין כה' ע"ב
 ארי' אר"ל . ועי' מגילה כ' ע"ב . וערש"י ס"פ סדר

הענינה קמה דר"י דהבא היינו אמורא וע' סופרים פ"א
 היג ויר' מגילה ספ' ד' ג' ר' יוסי הו' מספק לרב ע"ל
 כו' והוא מלא לרוב כהמונא הירושלמי שה' ר"י אמורא
 וכדף הראשון דברכות נמצא ב"ב ג' פעמים וזוה נספרו
 כמה סלפוליס מהמפרשים שהרריו ליישב דר"י לשיטה
 מהירושלמי וע' ירושלמי שנה פ"ג ה"ז דמשמע דר'
 יסא ה' הלמוד ר' הלבו וע"ש בק"ע וע' ירו' מגילה
 ס"ד ה' ר' יסא ה' הלמוד ר' אלעזר יעשה וע'
 ירו' פ"ז דמיר ה"א ר' יסא שמע דהתא אמר' כו' והוא
 בש"ס דילן צפי שני דייני ומוכח דהיינו רב אסי. וכן
 בירושלמי פ"ו דשביעית ועירו כללם פ"ט אין מדקדקין
 במה ופי' המפרס להודיע לכהנים שיפסיקו ללמוד בשביל
 התא ומלאו ר' יוסי לר' אסי הו' יתיב מהנה וכו' חנו
 מיתא חילן דפסיק לא ח' ולא כלום ומילן דתיב לא
 ח'ל ולא כלום והרי ר' אסי עממו ה' כהן וכדאמרין
 בגיטין דר"כ ורב אסי הו' כהני כו'. ולמ"ש הת' בחולין
 י"ט א' דרב אסי למוד ור' אסי למוד ח"ס וע' בר"ה
 ט"ו ב' וכימ' ר' אבא הכהן לר' יוסי הכהן ק"ז שזה הו'
 קדמון וע' עריות פ"ה ר' יוסי הכהן ור' זכרי הקב
 דמבואר שה' תנא. וע' ירו' פ"ק דקדושין ה"ב שמואל
 בר אבא מעבר קומי דר' יסא. וע' בירו' ס"ד דהרומות
 ר' יוסי ר' אסי בשם שמואל דה' קודם רב אסי ועניק פ'
 א"ר יוסי אף המעשה אמרה וכן אר"ו וכו' יעשה וע'
 ירו' יבמות רפ"ה ה"א ר' יוסי אסי אמרה וע' ירו'
 ערובין פ"ה ר' יסא לר' יסא בר אבא. וע' ירו' גיר
 פ"ה ר' אבא א"ר יוסי ובכ"מ כה"ב. וע' ירו' ברכות
 ספ"ב כהדא דשמואל בר אבא כו' אהון שאלין לר' יוסי.
 ומשמע דאיו שמואל דה' קודם רב אסי ועניק פ'
 ע"ב שמואל לא עייל קומי דרב אסי. וע' ירו' מ"ק
 ס"ג ה"ה ר' יוסי בר פירס חמוי דרבי קמיא וע"ש
 בקעי שה' לרביב' ב' בשם ר' יוסי חמוי הראשון.
 ולפי"ל כנ"א. באריכות להוכיח דקרי ריב"ל הו' א"כ
 יוחא בפשטות וע' סופרים פ"י דאר' יוסי טבא פלת
 כו' וכשכח קנב' א' ר"י בן קסמא. וע' ירו' פ"ה דהרומות
 דמשמע דהסס ר"י דהסס הוא רב אסי וכן מוכח בכ"מ.
 ובכ"מ בש"ס דילן יתכן ג"כ שני ר' יוסי דמוכדיהא
 שה' השני מרבין סבורא' אמר רב סימי בר' דרבא
 וכודע שמואל מדבריהם בכ"מ בש"ס. ועוד כמה
 אמוראים שה' בשם זה כמו ר' יוסי בר אבא ברכות
 י"א ב' וע"ש נא' ח' ר' יוסי בר' אבין. וע"מ עכ' ב' רב
 יוסי בר אבא לרב ששא. ועניק ק"ב ב' רב ששא לר'
 יוסי בר' אבהו וע' פסחים ק"ג ס"ע"ב וכה"ג וה"ד
 ארצב"א א"ר יוחנן עד שמואל ויטכול ופריך שטיט
 ומשי מילן חמיס ר' יוסי ורפכ"א ס"ל בערובין מ"ב
 משין כר' יוסי אפי' מחביריו. רק ד"ל דר"י לטעמי'
 ההס דפליג וע"ש בחו' ד"ה כר' יוסי. וערש' ערובין
 מ"ב ד"ה אבל בדבריהא כו'. וערש' ברכות ל' ב'
 והלכה כרביס דמבואר דסובר דהלכה כר' מחבירו
 למוד ולהכי פוסק כרבנן וע' חו' ערובין פ"ג ב' ואין
 לקדק דר' אסי אמר בערובין מ"ב ב' הלכה כר' יוסי
 מחביריו וע"ש בפרש"י ובסמוך קאמר אף אני לומד
 דכר כהבו כהני בחולין מ"ט א' דר' אסי למוד ורב
 אסי למוד. וע"ע בשו"ט שיבט ציון סי' ל"ד שהאריך
 לפללל בהא דקיי"ל הלכה כר' יוסי דלא הו' רק מחבירו
 ולא מחביריו וע"ש ס"ר מערובין ד"ד דקאמר אין הלכה
 כר' יוסי משום דרבנן פליגי ויש לדמות למעיין. ומיושב
 דקומו' יבמות מ"ב ס"ב כר' א' כהס שיקשו על שמואל
 דפסק כר' אע"ג דהסס לן תנא כר"מ ד"ל להו'
 צ"ב ז"א ד"ה פשיטא ד"ל דהתמא נקשב כמו רביס
 ולכן פוסק כר"י בשכירות דגבי ר' יוסי לא מהגי
 ב' המא כיון דקיי"ל הלכה כר' יוסי מחביריו וגם
 כיון דהסס מחני' ר"מ וע"ש לא"ז דש"א ומוהר"ם וע'
 רא"ש סוכה ט"ז דהלכה כר"י אפי' לגבי סהס מעשה
 וע"ש בפ"ו וא"ה מעשה כו' וע' סנהדרין כו' ב' ה"ת

היזי דלא סהס לן הלכה כו' ומבואר דלא סייך הק'
 כללל דהלכה כר' יוסי לגבי ר"מ היזי דאיכא סהס מחני'
 דלא כוהי' אף דסתמא לא עדיף מרביס ואולי דכיון
 דפליגי בזכי אמוראי אי הלכתא כר' יוסי מחביריו ולא
 הו"י כאן מספיקא וע' ברין נדרים כר"ב ודוק וע' ר"כ
 נדרים ס"א ח' דקיי"ל כרבנן לגבי ר' יוסי דמסיד
 אדשמואל משתי' דלא ס"ל כרבנן. וע' חו' ר"ה לג"א
 דאע"ג דהסס מחני' כר' הלכה כר' יוסי דממוק עמו
 ומעשה רב. וע' ביומא ג"א דאר"ה הלכה כר' יוסי
 דאע"ג דר"ה סובר ככ"מ כהסס משנה ובמגילה ט"ב
 אין בין כהן משוח לכהן שעבר כו' וממוק כהני' וביר'
 דהריות משמע דלר"ה קאי פלוגא דרעבד ולכן פוסק
 הרמז"ם בפ"א משגנות כר' ועלמ"מ וס"ז דברי מחס'
 סי' ס"ה ואכמ"ל. וע' ערובין ג"א ח' וע' שבוטות לה'
 בחו' הסיך לע"ב ד"ה ה"ג אין הלכה כר"י ואע"ג
 לאשמעינן דל"ה דממוק עמו ואע"ג דאיכא ח"ק דפליגי
 עלי' בהסס ומשמע דכ"מ הלכה כוהמו לגבי פ"ק דלא
 מסביר להלק צוה לכרייתא ולפמ"ל סובר שמואל בכ"מ
 הלכה כוהמו מחביריו. ולר"ה דהכ"מ עדיף מסהס
 דאשכחן כמה סתמא דייקדאר איןן ואי' ל' ד' דהלכה
 מחבירו כש"כ בהסס דהו' כימדהא וף. שכל"מ פוסק
 דלא כר' יוסי לגבי סהס אין למדין מון הכללות דר"ל
 דמסתבר טעמי' דבר פלוגת' ופסק הסס כוהי' מטעמי'
 אהרינא. אך באנת' למעיין דכר' הפוסקים יראה
 בכ"מ דלא ספקו כר' יוסי מחביריו וע"ק כד"א ובתור'
 ועכ"מ הק"פ ס"א ה"ה ולמ"מ ועמי' ו"מ סוף תרומות
 וס"א דמעילה מ"ו ועמיו"ט פרה בשם השו' הגאונים
 דכיון דהו' סהס מחני' וק"ל ר"מ ור"ה הלכה כר' ודברי'
 יוחא הן דא"כ כל היזי דפליגי ר"י על סהס מחני' הלכה
 כוהמו כו'. ועמי' יבמות מ"ב ב' ד"ה הלכה כר' ובמגילה
 יס"א שמואל ח"ס ליהודא וע"ש ברש"י ודוק וע' יבמות
 מ"א ח' וע"ג וערש' יבמות ס"ב. וע' חו' מעני'
 כח"א להדיא דאפי' מחביריו:

דמ"א משום טיבוקא דאי' על"ע כה"ב. חו' ד"ה
 יס לך עדים זקומא כו'. לא ידעתי דהא'
 משכחת בשו"מ באחת מעיני' דפסח להעוד ופסול דרוק'
 וכן באובב וזונא ממש דאין דינו דין ופתיול מהיב
 ד"ה כיון ולהעיד הוא כשר. חו' ד"ה ואין כו' דאין
 סברא כו'. וקשה לפמ"ש התו' בהתני' דריס מנוח ד"ה
 מעידין דלאשר זמס לא נכתב לגבי עדות דפ"ג. ולפי'
 הד"ק דהא הו"ל עדות משכחה דעדות דפ"ג ויכא ג"כ שו"ת
 בשום ל' דהא שפיר משכחה דעדות דפ"ג ויכא ג"כ שו"ת
 שכלו עדים ואמרו בפנינו הודה אדם שהוא פ"ג ונ"ח
 ויש לו בני נשים וא"כ גם בניו כשרים ורק הוא בעלמו
 פסול או דמשכחה כגון שהעידו שאביו אמר ששט זה הוא
 פ"ג ונ"ח דנאמן לפסול אה צמ' וא"כ קאי עלי' ג"כ
 כאשר זמס י' ונ"ל בפשטות דידוע דהסס חמיס דה'
 היינו ר"מ ובהסס חמיס דר"מ היינו ר"י וכמוכא ברש"י
 כהובוב וכבריתוס יד"ה ועמי' כהובוב לוי' ד"ה אס'
 וע"ש התו' מ"ב מאן חמיס ר"מ וכה"ג בכ"מ והרי פסא
 פליגי חמיס אדר"י דאינו נאמן כלל וא"ל הסס דקוה'
 סהס משנה וקאי לרי"מ דהיינו חמיס דר"י ולדידו'
 לא משכחה דין הזמה כלל וצוה יס לחיות ג"כ קושי'
 הוב"ב דודס לליון דרוש י"ג בסיוס יעיל ק"מ ובש"מ
 קי"ב מיק מחהע"ז סי' ע"ד מהא דבב"ק פס"ה. ולפי'
 י"ל דר"י אולי ג"כ לשיטתו והארכתי עוד בנמה פ"ס
 בישוב קושי' זו ומלמתי א"כ בס"א שפלל ג"כ צוה'
 בפגטון אמר ואכמ"ל ועמי' דר"ב דממני דריס
 מכוה ר' יהודה הו' ולמ' קמה דממני כר"מ ועכ"מ
 לכריתות יא"ב בושב קוי' הקומיס דרב יוסף ס"ל
 אהמע"ד ומי' דיבמות כה' דלר"י אהע"ד ורק דקושי'
 התו' כמ"ש בכריתות דיוכל לומר לא אכלתי לא שובג ולא
 מויד. והא אף כה"ג מהיון במיבו למ"ד דמני' במיק'
 אמריק' ועש"ך מו"מ סי' כ"א וא"ל י"ל למ"ד דאמרין

מינו בת"ע וא"כ לא הוי מינו דאף דאין אמצעיר מ"מ
 לא הוי מינו ככה"ג יע"כ . ואולם באמת ק"ל עוד ק"ע
 מקדושין פ"ט"א במהני דא"יט יכולין מזורים ליטער כו'
 וק' לסברה הוי במכות דבני עדות דבג"ח לא כתוב
 כאשר זמם כלל והקשו ליתני מעידין אנו ב"איש פלוני
 שהוא ממזר כו' . והא למאי דק"ל כ"ע דיכולין
 מזורים ליטער וא"כ מאי הקשו הו' ליתני מעידין
 אנו כ"איש פלוני שהוא ממזר וא"כ היקשי קושיה הב'מ'
 ולפסולה לדודי ולא לורעו ול"ל כתי' הש"ס בעינן
 כאשר זמם ולעשות וליכא והא אצל ממזר לא רצו לעשות
 רק לו לכדו דהא יכולין מזורים ליטער . וא"ל דבאמת
 אם שעדו על איש שהוא ממזר ואין לו בנים כלל אז
 באמת הוי עדות שאז"ל רוק דקושיה הו' ליתני על
 איש שיש לו בנים מכבר דהא הם אינם יכולין ליטער
 ואי רצו לפסול גם לורעו . ז"א דלפ"ה א"א למיהני
 ממזר כלל דא"כ דלא קאי עלי' בשום דבשולס והא אם
 אין לו בנים קאי עלי' כאשר זמם ונפשים מזורים .
 וע' מוספתא קדושין פ"ה ה"א רמ"א יש שמוליד ה'
 אומות כו' . ואולי י"ל בפשטות דקושיה הו' שפיר
 ליתני ככה"ג וסתי' דלא כר"ס דהא השתא נמי דתני
 בבב"א וכו' לא אהיא ככ"ג וכדמוכח מיבמות מו"א
 וכחש"ל וע"כ דבאמת אהיא מתני' דלא כר"י ולהכי
 הקשו הו' גיכ שפיר ליתני מתני' דלא כר"ט כיון
 דהשתא נמי דתני כ"ג וכו' לא אהיא ככ"ע כ"ל
 לכאורה מתקן דהק"ו וגם י"ל כיון דמ"מ אשתו נפסלה
 מן הכהונה כביאמו וממעטיק ולא לאשתו וכתיב הו'
 ריש מכות ד"ה בעינן ויחא הכל בפשטות . וע' בלש
 זכר שכתב דלתי' קמח שכתבו הו' הו"א דוקא ממו'
 הוי עדות שאז"ל כיון שלא באו רק לחייבו מלקות
 אם ישא בת ישראל משא"כ לגבי גרושה שבאו לפעמים
 לחייבו מיתה ב"ק כיון אם הי' עובד עבודה בשבת
 שהרי זו קוא ואין עבודתו כשירה * ול"י דמבואר בכ"מ
 בקדושין ונפשיהם וכיוצא במי תרומות וברמב"ם דכהן
 חלל שעבד עבודתו לא חילל שנאמר וטועל ידיו תרצה
 אפי' חולין שלו ועוד יש לדמות כמה גווי ואכתי'ל
 בפרט זה :

ר"י ר"ג נתן גט ועשה אחרת כו' עשו"ת באוים
 קדמונים ס"ו . ס"ח באורך . ע"כ רש"י
 דיה כיצד בשתי יבמות כג"ל . ג"א וכו"א נתן גט
 לשתייה כג"ל . אחר מר ונתן גט כג"ל : ע"כ תו' ד"ה
 אי דתמי קטנה כו' כדלעיל לג"כ ולקמן ס"א : נד"א תו'
 ד"ה שכן בידו עתו"ל ע"כ ד"ה מה אמות אשה וע'
 תולק ר"ד ג"ה : ע"כ רש"י ד"ה אין אוסרין כו' כשאז
 ערירי . ואף למאי דבעי למימר לקמן כה"א דיש לה
 בנים שריא שאלמא וסריא ליבא אי לאו קרא מ"מ י"ל
 דלא הוי אוס"ה מתירה רק כשמת ולא בגרושין ולא
 תליא בדידי' ועמ' קדו' יב"ב ד"ה אלא . כה"א לכתר
 ניתנה ערש"י מגילה ז' ע"כ ד"ה אפי' תימא וצ"ע
 סנהדרין מ' ע"כ ד"ה אלא רואה : ע"כ רש"י ד"ה אי למ"ד
 עשה כו' ופולגתא דרב עתו"ל ע מ"ב ד"ה אי כרב
 ועתו"ל ע"כ ד"ה אי ללא . בתו' ד"ה קימה תימא כו'
 עשה"ד דל"כ ובעלה לא הוי ידעינן דנקיית בכסף דהוי
 ילפינן קימה קימה מעריות . וא"ל דא"כ מאי קאמר
 בקדושין ג"ב ובעלה מלמד שנקיית כביאה והלא דין
 הוא כו' מיבמה הוא אי לא כתוב ובעלה לא הוי ידעינן
 דנקיית בכסף דהוי מוקי קימה דקרא בקדושי ב"א
 ולכא למילף בקו' מיבמה שאינה נקיית כפרות דא"כ
 ע"כ דיליף קימה קימה מכסף וממילא לא תיקשי ל"ל
 ובעל דהא אנצט"ך דלא תימא דבי יקת אהיא למילף
 מעריות ולא הוי ידעינן קדושי פרוטה אחת . אך ז"א
 דלימאכ הו' דלענין ב' פרוטות הוי גמרינן תמיה
 העכרי' וא"כ היכי הוי ילפינן דקראת דקרא איירי כביאה
 דהא אהיא בך' מיבמה שאינה נקיית בשתי פרוטות

ומ"מ נקיית כביאה א"ו דיליף קימה מכסף דאפי'
 בפרוטה א' קנה ולאו דמי דיל' א"ע חוכים שנקיית בב'
 פרוטות ואינה נקיית כביאה וא"כ אנצט"ך ובעלה דל"כ
 הו"א דיליף קימה מעריות ולא הוי ידעינן לקדושי פרוטה
 אחת . ואולם יש להבין למי' הר"ג בקדושין ד' ע"ב תו'
 ד"ה מעיקרא מאי פריך לקמן ה"א ואקיש יבאה להוי'
 אמר קרא וכתב כו' דא"כ קשה קושיה נליף מהיקושא
 ואחלמודין לא קשה דלליף בקי' ולי' מה לאתא שכן
 יוצאה בכסף דהא אשה נמי יוצאה בכסף דלפ"ה דקאמר
 מאי ראי' י"ל יבמה תוכיח כיון דאשה נמי נקיית בשטר
 וי"ל דלקמן ט"ב הו"א עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל .
 ועבירו' ריש מכלתין ובמחאה הפנים ומקשים המפרשים
 דא"כ ל"ל וכתב דלא תקיש יבאה להוי' והרי ביאה לא
 שייך בגט וכסדרת הו' ד"ה מה הו' ואי ילפינן מניה
 גרושין לא הומילא אלא בתרוביה וע"כ דכביאה למוד
 נמי קני ולי' קרא בעולה בעל . וע"ע דדורש לנין סו'
 ד' ד"ה והנה הו' ובמק"ש סו' . ואולם למי'
 הו' דמקיש דא"ע הו"א עד שיהי' ב' פרוטות וא"כ
 הו"א דאנצט"ך וכתב משום ב' פרוטות אבל במקדש
 בפרוטה אחת בעינן עד דמקדש והדר בעיל ורי סובר
 כתי' רבינו נתנאל דאפי' ב' פרוטות לא מנינן למילף
 מא"ע ולכן יליף מובעלה . אך שפ"ה ממי פריך הסם
 לר' יוחנן מי' משכחת גערה הצאורה דבספיקא והא
 לדודי איכא לאשכחי ב' פרוטות וז"ל דשפיר דסובר
 ר' יוחנן כתי' ר"ג דאפי' ב' פרוטות לא מנינן למילף
 רק דהשתא אפי' לר"ג הו"א דאשה נקיית ב' פרוטות
 מהיקשא ואי משום דאינה יוצאה בכסף ז"א דהא כיון
 דהוי' לן בסברה דלא הוי כתיב וכתב לה והוי מקשינן
 יבאה להוי' דיוצאה בב' פרוטות ועכשיו א"ש דפריך
 מאי ראי' ואי דא"כ קו' הו' נליף מהיקשא ד"ל
 דהו"א ב' פרוטות ואי משום דאינה יוצאה בכסף הא
 לפי קושיה הבמי' אשה נמי יוצאה בכסף . ולפיז מיושב
 הנצטת הב' דתיכף לא הומיל' לא ל"ע שיוצאה בכסף
 דהו"א נקיית התקשן דפריך מאי ראי' ואשה נמי
 יוצאה בכסף אבל השתא נעשה שפיר ממ"א אי קסבר
 דלא ילפינן מו"א והיתה אלא מה יבאה בשטר אף הו'
 נמי בשטר א"כ לא מני למילף מא"ע משום דאינה יוצאה
 בכסף ואי קסבר נקיית התקשה דפריך מאי ראי' וכו'
 חוכים . ובה ויחא דלא אמר אלא דהא רב אשי כיון
 דלא הדר ב' משווא קמח (ובל"ה כתבו הו' דכמה
 מקומות דלא אמר אלא וגם כיון שלא הוכר אמורא לעיל
 וכתיב הו' יבמות כו"א ד"ה שמואל ולקמן פ"ו כ"ע
 ובתו' שבת נו"א וז"ל ד"ה אטעבי וק"ב ד"ה הא ד"י
 וקמי"א ד"ה וגסדינהו ובתו' ניר לג"א ד"ה אמר ורשב"ס
 ב"ב מ"ג ד"ה לא לריכא וע"כ ע"כ ד"ה ומשני ורשב"ס
 ז"ל ובתו' ד"ה ונתמד ועמ' גיטין י"ב ד"ה שמואל
 ועשמ"ק כ"מ פ"ק ז"ב דכשלא הזכיר שם אמורא אינו
 מדקדק לומר אלא כיון דהתלמודא דשקיל וטרי עליה
 ולאו דעביד לה אוקימתא לגמרי . ועמ' כתובות כו"א
 ד"ה אין ועמ' חולין כה"א ד"ה התם סו' כד מו"ב
 ד"ה כד"פ ומשנה דלוי שושב לפעמים לומר אלא ואף
 שזכר שם אמורא מתקדם . וערש"י יבמות ק"ב ד"ה
 ה"ג אלא ש"ה כו' . ועבירטב"א ליבמות ב"א כיון
 דבמקום מזה כו' ולא"ו רש"א שבועות ג"ב בדי' וכדכ"ה
 ב"ד קסבר ר"י לאו שא"ב כו' ובתוספות לב"ב ג"ב
 לפטור ברה"ה ובלת"מ פ"ב מנזקת ובינה ר"ד ד"ה
 אמר אביו ומהתימא ערש"ל ב"ב ב' בתו' ד"ה אמר'
 ועמ' נדה כ' ע"כ ד"ה אגמרי' ועמ' יומא ג"ב וע"כ
 בתו' ג"ב ד"ה ואימא . וע"כ בתו' יד"א ד"ה אלא מאי
 כו' לימא כו' היינו כי לא נגע יעשה וע"כ דס"ל דגם
 למאי דידע ג"כ הסברה דשזור הוא מ"מ לא קאי קרא
 בנוגע מילא קאמר אלא . וע"כ כו"א ותי' משכחת דמי
 תמשה וע"כ דהדר משווא דקטורת דא"כ הי' פיוס של
 כה"ע

וע"כ דרכא גרסינן ולפמ"ש אין הכרח לזה. וזוהי נספח
 גם מס"כ בזנין שלמה לכהדרין מ"ו סעי"ב בתו' מהרי"ת
 כד"א אחר רבא נופי' עריפתה וע"כ דהי' גירסא רבא
 מדאקמר זרישא ורב המונא הי' תלמיד רב. וע' בנין
 עולם חלו"מ סי' ט' בהג"ה ולע' דלמה הוכירו אחר ר'
 יוחנן ולא העיר ג"כ מכל הג"ל. ועמ' ערובין כג"כ
 רפ"ק דהרי רב המונא הוי יעו"ש. ועמ' בפ' אע"פ
 טר"ע חשיב מראב"ע ומפני יחוסכו ונשיאותו הוכירו
 תהלה. ועמ' חגיגה טו"א ד"ה שנים. ועמ' שבעות
 כ"ב ויש מוסקין ר' אשי' כתי' ללעיל דהש"ס לא הי'
 קובע דברי רבא אחר רב אשי' וכו'. [וע' בכחכות ק"י
 ז' ר' אושעיא ז"ר וע"ש במוהרי"ט הא דחשיב ל' לבסוף
 אחר תלמידי ר' יוחנן כו'. וע' בקול הרמו קדושין
 פ"א מ"ד ורי' אליעזר דגרים ר' אלעזר שה' חזירו אבל
 ר' אליעזר קשי' מיני' והו"ל לאקדמי' אך התו' דכפא
 מקשי' יורי' אליעזר הכא לר"א כו'. וע' ברי' סנהדרין
 ז"א בנזח דוב' כו' ר' אלעזר קודם ר"ע וי"ל דהתם
 הגוי' ר' אליעזר וכמ"ש התו' יחסי' וכן ט"ו ז' וע'
 בכאור רד"ל לפרקי' דרי"א דף ט' ע"ה שהני' ג"כ מב"ק
 מה"כ וע"ש כה"ג ד"י ע"כ בקונטרס בית דניק' אות ד'
 ועמ' כ"מ כד"ב דבכל דוכא' חשיב ר' אמי זרישא וכו'
 וע' ברא"ש פ"ק דניק' סי' ו' ומדקדק' דר' אשי' שני'א
 דר"ה בהתירו' ואי'ו קדים לר"ע ולר"ה ברד"ו חשיב
 ל' עיקר ועבש"ך חו"מ ח"ט טק"ג. ועבמ"ל פ"ה
 משנת הי' רי"א. א' פטור ר' אושעיא' אחר חייב ולכן
 פוסק כותי' דהי' גדול ממנו וע' בהעני' ט"א לך
 ולאושעיא' רבך כו'. וע' בלח"מ יב"מ מה' חגיגה ג"ב
 ש' לתרץ קושי' הכ"מ עהרמז"ס שטוב' כרי"א אבי
 רי"א דל"ר ר' אושעיא' ששנה בהרי"ת וכו"מ' החסופות
 דחגיגה ט"א דר"א כולן תשלומין זה לזה וקשה דהא
 לקמן יו"א א"ר אושעיא' מנין כו' ובשבעות לא ש"ך
 השלומין ואין ג"ש למהל' ואכ"פ דרי"א אדר"א ובכתובות
 קה"א ובכ"מ שהי' בימי' ר' דל"כ לא הי' לו גמלי' להוכירו
 אחר שהוכיר דברי ר"י א"ר ר"א אחר הנה ואחורא הי'
 ולכך פסק כרי"ת וע' בינה ל"ח כ"י שהי' רב אושעיא'
 בימי' אבי' וע' יבמות מו"ב ועב"ק י"ט ז' ר"א הקלע"א
 דרי"י כו' וע' זכחים קי"ג א' שרפה שלא כנגד הפתח
 דפוסק הרמב"ם כרי"ת לבני' ר"א ו"ל מדאקדמי' לרי"ת
 דה"ר ר"א בהר"א לו כתי' שנה ע'. כע"כ וע' ברכות
 כ"ב ז' וע' פסחים כג"כ ומנחות ג' סע"ב וע' שנה
 ק"ח א' וברכות טו"ב וכה"ג בכ"מ וע' חו' ערובין סח"א
 ד"ה ארי"א וע' ברכות כ"ב ארי"א חרי"ת ואף דיש
 לדחות דזה הי' רי"ת הר"אשון כחוספות גור כ"ט א' .
 ולפמ"ש לדעתנו שנה דברי הלמ"ד קודם לרבו
 נסתרי' דברינו ה"ל ועשי' רשמי' שאלה ח"ב סי' י"ג
 ח"ש"ס דרך פלפול בישוב קושי' הכ"מ ה"ל על הר"מ
 וע' סנהדרין ק"י ע"כ דר"ע ר"א כו'. וע' קדושין יח"ב
 ובפרס"י וכן במתני' דערובין סב"א ועמ' ע"ג לה"א
 ד"כ חדא ועב"א"ל דערובין ק"ב ופ"ק שטוס' כאמורא
 שהוכרי' קודם בר פלוני' . ועמ' ז"מ לה"ב ד"ה ורבא.
 וע' בג"ת הא דהורגלו להוכיר דברי אבי' קודם היינו
 בזמורא שהי' ראשון לומר סדרתו בזין אבל הכא חידש
 רבא מדיוקא וכה"ג ביבמות לא ע"כ פי' טעם ר"ב
 ועמ' מ"ס רבים חמו"מ סי' ל"ב. וע' בשנת קי' ע"ב
 ולכ"א רבא קודם אבי' וע' בהרי"ב רבא וכו' מוכרח
 דכל"ה גרים אח"כ רב הסדא . ועליק' עג"ל וסס כע"כ
 בהרי"ב דגרים רבא וע"ש ק' ע"כ דע"י מדב"א ואח"כ
 אחר אבי' . וע' ברכות נ"ב וע' פסחים ק"י ע"א וע'
 בזכות כ"א ע"כ ובכתובות כ"ב ז' ועמ' ק"ה ע"ב
 דמקדים דרי' אכבו ורי' יוסי' דיופורי' דהי' תנא ועמ'
 כחכות קה"א ד"ה דחשיב ועמ' סוטה דל"א ד"ה בן
 עזאי' ומיהו לך שני'א דכן עזאי' שמי'ע' ל' מרנו נסתר
 זה . וע' מסוכה בגאונים קדמונים סי' פ"ט שגרים בה'א
 דחולין קו"א אחר אבי' מנה' לשד"מ רבא אחר מנה'

וע"כ דרכא גרסינן ולפמ"ש אין הכרח לזה. וזוהי נספח
 גם מס"כ בזנין שלמה לכהדרין מ"ו סעי"ב בתו' מהרי"ת
 כד"א אחר רבא נופי' עריפתה וע"כ דהי' גירסא רבא
 מדאקמר זרישא ורב המונא הי' תלמיד רב. וע' בנין
 עולם חלו"מ סי' ט' בהג"ה ולע' דלמה הוכירו אחר ר'
 יוחנן ולא העיר ג"כ מכל הג"ל. ועמ' ערובין כג"כ
 רפ"ק דהרי רב המונא הוי יעו"ש. ועמ' בפ' אע"פ
 טר"ע חשיב מראב"ע ומפני יחוסכו ונשיאותו הוכירו
 תהלה. ועמ' חגיגה טו"א ד"ה שנים. ועמ' שבעות
 כ"ב ויש מוסקין ר' אשי' כתי' ללעיל דהש"ס לא הי'
 קובע דברי רבא אחר רב אשי' וכו'. [וע' בכחכות ק"י
 ז' ר' אושעיא ז"ר וע"ש במוהרי"ט הא דחשיב ל' לבסוף
 אחר תלמידי ר' יוחנן כו'. וע' בקול הרמו קדושין
 פ"א מ"ד ורי' אליעזר דגרים ר' אלעזר שה' חזירו אבל
 ר' אליעזר קשי' מיני' והו"ל לאקדמי' אך התו' דכפא
 מקשי' יורי' אליעזר הכא לר"א כו'. וע' ברי' סנהדרין
 ז"א בנזח דוב' כו' ר' אלעזר קודם ר"ע וי"ל דהתם
 הגוי' ר' אליעזר וכמ"ש התו' יחסי' וכן ט"ו ז' וע'
 בכאור רד"ל לפרקי' דרי"א דף ט' ע"ה שהני' ג"כ מב"ק
 מה"כ וע"ש כה"ג ד"י ע"כ בקונטרס בית דניק' אות ד'
 ועמ' כ"מ כד"ב דבכל דוכא' חשיב ר' אמי זרישא וכו'
 וע' ברא"ש פ"ק דניק' סי' ו' ומדקדק' דר' אשי' שני'א
 דר"ה בהתירו' ואי'ו קדים לר"ע ולר"ה ברד"ו חשיב
 ל' עיקר ועבש"ך חו"מ ח"ט טק"ג. ועבמ"ל פ"ה
 משנת הי' רי"א. א' פטור ר' אושעיא' אחר חייב ולכן
 פוסק כותי' דהי' גדול ממנו וע' בהעני' ט"א לך
 ולאושעיא' רבך כו'. וע' בלח"מ יב"מ מה' חגיגה ג"ב
 ש' לתרץ קושי' הכ"מ עהרמז"ס שטוב' כרי"א אבי
 רי"א דל"ר ר' אושעיא' ששנה בהרי"ת וכו"מ' החסופות
 דחגיגה ט"א דר"א כולן תשלומין זה לזה וקשה דהא
 לקמן יו"א א"ר אושעיא' מנין כו' ובשבעות לא ש"ך
 השלומין ואין ג"ש למהל' ואכ"פ דרי"א אדר"א ובכתובות
 קה"א ובכ"מ שהי' בימי' ר' דל"כ לא הי' לו גמלי' להוכירו
 אחר שהוכיר דברי ר"י א"ר ר"א אחר הנה ואחורא הי'
 ולכך פסק כרי"ת וע' בינה ל"ח כ"י שהי' רב אושעיא'
 בימי' אבי' וע' יבמות מו"ב ועב"ק י"ט ז' ר"א הקלע"א
 דרי"י כו' וע' זכחים קי"ג א' שרפה שלא כנגד הפתח
 דפוסק הרמב"ם כרי"ת לבני' ר"א ו"ל מדאקדמי' לרי"ת
 דה"ר ר"א בהר"א לו כתי' שנה ע'. כע"כ וע' ברכות
 כ"ב ז' וע' פסחים כג"כ ומנחות ג' סע"ב וע' שנה
 ק"ח א' וברכות טו"ב וכה"ג בכ"מ וע' חו' ערובין סח"א
 ד"ה ארי"א וע' ברכות כ"ב ארי"א חרי"ת ואף דיש
 לדחות דזה הי' רי"ת הר"אשון כחוספות גור כ"ט א' .
 ולפמ"ש לדעתנו שנה דברי הלמ"ד קודם לרבו
 נסתרי' דברינו ה"ל ועשי' רשמי' שאלה ח"ב סי' י"ג
 ח"ש"ס דרך פלפול בישוב קושי' הכ"מ ה"ל על הר"מ
 וע' סנהדרין ק"י ע"כ דר"ע ר"א כו'. וע' קדושין יח"ב
 ובפרס"י וכן במתני' דערובין סב"א ועמ' ע"ג לה"א
 ד"כ חדא ועב"א"ל דערובין ק"ב ופ"ק שטוס' כאמורא
 שהוכרי' קודם בר פלוני' . ועמ' ז"מ לה"ב ד"ה ורבא.
 וע' בג"ת הא דהורגלו להוכיר דברי אבי' קודם היינו
 בזמורא שהי' ראשון לומר סדרתו בזין אבל הכא חידש
 רבא מדיוקא וכה"ג ביבמות לא ע"כ פי' טעם ר"ב
 ועמ' מ"ס רבים חמו"מ סי' ל"ב. וע' בשנת קי' ע"ב
 ולכ"א רבא קודם אבי' וע' בהרי"ב רבא וכו' מוכרח
 דכל"ה גרים אח"כ רב הסדא . ועליק' עג"ל וסס כע"כ
 בהרי"ב דגרים רבא וע"ש ק' ע"כ דע"י מדב"א ואח"כ
 אחר אבי' . וע' ברכות נ"ב וע' פסחים ק"י ע"א וע'
 בזכות כ"א ע"כ ובכתובות כ"ב ז' ועמ' ק"ה ע"ב
 דמקדים דרי' אכבו ורי' יוסי' דיופורי' דהי' תנא ועמ'
 כחכות קה"א ד"ה דחשיב ועמ' סוטה דל"א ד"ה בן
 עזאי' ומיהו לך שני'א דכן עזאי' שמי'ע' ל' מרנו נסתר
 זה . וע' מסוכה בגאונים קדמונים סי' פ"ט שגרים בה'א
 דחולין קו"א אחר אבי' מנה' לשד"מ רבא אחר מנה'

ועתה איך רב"ה מנכר כז"ב בדבר שאינו מסדר
לא יאמר אם לא שמעו מדבר וכיוצא ס"ז בר"ה ואינו
מוכן לתת גורם לשכינה שפסקה בשביל שאומר דבר
מסכנת ענינו ואינו תולה בשם אחר וגם בסוף מסכת
כלה מפורש בשם חכם שלא גמר ממנו ומיהו בתרי
ור"ה מפרש בשם חכם שלא שמע מרבו ואמר ומשמו זמן
משמע בסוכה כז"ב דמייירי רק במילי דאסידות אבל
הסא איכורא קאמר ואולם כיו"ד ס"ה מב"ד מפורש
שלא יאמר דבר שלא שמע מרבו עד שזכור שם אומר
וע"ה בב"י וס"ז דכל מה שמזכיר סהם סבורין שהם
מודרי רבו ואם לא שמעו מפיו דרך להודיע מפ"י מי
שמו וע"ה בב"ה שב"ב שצ"ע מבריתא דברכות וא"כ דא"י
ר"ה שרירין וזוה ניהא דהרמב"ן לתת ברמ"ה
ר"ה והוא לא נחסיב רק נע"כ הרב וק"י דהס אמר
מפי השמועה והוא אומר כך הוא בעיני והרי ר"ה לא
אמר דבר שלא שמע מרבו ופ"י ח"ס אך לא שמע הכא
כן דאמר לא שהלכין בדברים כו' :

הסמיים דר"ה ועי' בירושלמי תענית פ"ד אין הלכה :
שנא מנאי וז"ל הויא דר"ה עתה שלא כדון ולא הי'
בדרך שאלה אם אשה מוחרת לשמות כוס' של עקרין
דאסור אפי' במקשה לילד עתום כתובתו לט"ה רק
שאלה בסהם על מנות פ"י והוא לא חש שפונתה לשמות
ע"ז סס של עקרין דבלא"ה אף שחש מנוה ג"כ שלם
והיא לא ידעה מזה וע"ה ביבמות לדי"ב ובלא"ה כד
קיימו ג"כ פ"ו כדאי' הסם ועב"ה ע"ה ס"ב ועי'
שו"ת משיב נפש כו' י"ח מש"ב :

רפ"ה פרש"י דיה והרי ממור עלאי' ר"ה שהקשה
הא דנקיט ומהה דלמי' בהה של הישראלית לא
הי"ל בן ולא מהה אינה אוכלת כיון שניסב לממור ועשיית
חלה ומהלכת את אמה ולכאורה יש לדחות כיון דהיא
חיה רק מה שעשית חלה איך הוי ג"כ כמו שומא
דכאבי ל"י וליד לממור דלא הוי כלל אך ז"ה דאי"ב
בכהניס אלמנה שניסחת לכה"ג תהי' מהלכת וכן לאהר
חיתה הסא מהלכת לעבדי' אף שיז"ב בעמה אינה
אוכלת ועי' דהא דאוכלת בתראה היינו כיון שהי' לה
ורע מהכא שהי' ראו לאכול בתרומה ואף דאי"ב נעשית
חלה או שמחה אף שבה אינו אוכל ג"כ בתרומה כיון
דמ"מ מתקיים ורעו הלכך איתא לאסוקי ועל"ק פה"ה
לענין חזונות ועמו זכרים ב' ע"כ ד"ה סתם ועי'
בפוסט ז"ה ולקמן ק"ט ע"ה כפר"ה ועפ"כ במידושי'
לעיל מב"א ויש לעיין לחי' הט"ו ביו"ד סי' רכ"ה
ובכ"מ דדבר המפורש בחורה להייר אין בה ביד חכמים
לאסור ושל דה לא מיקרי דבר מפורש כיון דבקר"ה
לא מוכח דאוכלת בתרומה רק דלמירין דהויא ג"כ
בכלל קנין כספו ולא שייך בה דמיתו כחובא וכוה
ניחא ג"כ מהא דעולא דגורו שמא תמוז כו' ועמו לקמן
ס"ז סע"ב דוק ועוד כיון דשאר קנין כספו אוכלת
בתרומה ואי"כ ליכא משום עקירת דבר המפורש בתורה
יודעין בהא דע"ה דמשום גומרי היא וגם יש לחלק
דהיכי שהתורה התירה לגמרי אלל אחד לא שייך לאסור
משאי"ב היכי שהוא רק כשינסת לכה"ג דמותרת משום
דנעשית קנין כספו ובכ"ה שייך ג"כ לגזור שלא להתיר
אללה כיון שהדבר אין לה היתר רק משום שנעשית קנין
כספו שהי' שלא כדון ולכן שייך פסיד לקונס' בהא
ועל"ק בריד ז"ל בחמות אשתו במזיד ומותר ג"כ למאורייתא
מקרא דאוחו ולא אותה ונ"ר לחלק בין קנסא למידי
דנרשקה דזה לא הוי דבר המפורש מה דיענין ממישפא
ועי' כתובות נא' סע"ב חו' ד"ה אונס ועשיית
בס"ט מהמ"מ להרמב"ם דסד"ה מיהו לקולא ועי'
דקפושא איך יכולין חכמים לאסור כיון שמפורש בתורה
להייר ובסכנת הט"ו ביו"ד סי' קי"ז ובמ"מ סי' אי'
ובכ"מ וכל להאי דמסתבר להו ד"ל דמדברין הוא
דאסור ומ"מ יש כה ביד חכמים לאסור ועי' דס"ל דסד"ה
מה"מ לחומרא יע"ב ולכאורה לפמ"ש המורה"ה דהא

דסד"ה מה"מ לקולא תליא אי מביא אסס תלוי בתוכיה
אחת רציב דלא תיקבע איכורא ולדידי' סד"ה מסאי"כ
למ"ד דאינו מי"ב אלא בתהיכה אחת מ' מחיכות דלא
בעי קביעותא לאיכורא ועי' דס"ל סד"ה מה"מ לקולא
וכשיטת הרמב"ם ולכן פוסק ג"כ הרמב"ם בפסחי'
ממעשיה' ה"ה כחכמים דר"מ דסחוט אסס הלוי בחוץ
פטור וא"כ י"ל דרב לשיטתו דכרייתוהו יו"ב דלא בעי
קביעותא לאיכורא ולכן כיון דהוי ספק לחוד אוליך
לקולא מה"מ וכדמסיק אונס דשרי רחמנא היכי משכחת
לה ועל"פ מבואר מדבריו דלהרמב"ם דספק מה"מ
לקולא ס"ל כסכרת הטי' לחמו' דעי"כ לא ס"ל הכי וס"ל
לשיטתו ו דסד"ה מה"מ לחומרא ועי' באר יעקב סי'
ק"י בחא"מ דבס"ז ועשו"ה שיבה ליון סי' ל"ג וסו"ה
דברי יוסף סי' מ"ה שהאריכו לפי דרכם ביו"ב קושיט
הח"ו סי' קמ"ב ע"ה עסקה מריבית יע"ב ועמו'
זינה כג"ה דר"ה ע"ב חרם בשמן רוקח דר"ה ואולי י"ל
מש"כ להנזיח דלא כפ"י ועי' בשו"ת שמן רוקח סי'
סי' י"ח שכיוון ג"כ לדברי הספ"ה ה"ל ויע"ה מה
שהביא בשם בנו לדחות דזה לא הוי בכלל דבר המפורש
דלא נלמד אלא מדיוקא הא אם נתפסה מיתה יע"ה
וכבר הבאתי כעין סברא זו בתשובתי בשבת קל"ג אי'
ובחידושי לעיל יע"ה באורך ועי' מוכח דלוגיא
דכהא דהוי מטעם סד"ה"ה ואף דתמו' להב"ר בכמה
מקומות ומכלל בגיטין מ' ע"ב מיישק' שמא זוכה לה
ע"ה אחר ועמו' סס ובתו' מיר סב"ב מ"מ הכא לא
מסתבר דכופו הי' ודאי בריון משכחת שהיה ג"כ
אונסו וכדקאמר כגון דליכא עדים דנזוהה מתחלה ועד
סוף וא"ל ה"ה בדלא משכחת עדים הי' ספיקא ועי'
בשו"ת שמ"ה סי' ס"ה מה שהביא תמו' מולין י"ב
ד"ה פסח וקדשים מנשר תלוה לא פריך כו' והרי הכא
הוי הכיור מפורש ועשו"ה בנין עולא ח"ו"ה שהריש
ג"כ בקושיא זו והאריך לחלק ועי' בריש גיטין ואפי'
לר"מ דהייש למיעוטא סהם ספרי כו' ולא קאמר
דלקמן גבי קיום שטרות כיון דבעלמא מדרבנן הכא
הקילו דהסא הוי חוקה דאי"ה עס שמיעוט ולר"מ סמוך
מ"לח הוי מדאורייתא וער"ה קדושין סי' ע"ה ד"ה אם
רוב כו' אבל הסא דתנוק רובא דלימא קמו יע"ה
ועשו"ה סי' אר"י סי' ל"ה וע"ב ועי' בדרוש לניון יד"ה
בג"ה ועמו' מולין כה"ה ס"ד אהא דוק ואולם
בירושלמי דמאי רבי' פריך לר' אלעזר דהייש למיעוטא
מקי"ג דלמא מעמון ומואב הוא ולסכרת סמו' דמולין דלא
סיי' ר"מ רק מדרבנן ולט"ה דהמפורש להייר אין כה
לאסור ואיך יבטלו לגמרי לחוס למיעוטא ועי' ביד
אלי' סי' פ"ט ועי' מוכרח ב"כ דלא כסכרת הטי' ולכן
כיון דמיישק' למיעוטא זאי"ב י"ל דאלמנה לגיירה זכא
אף באמת אין הדין עולה כלל בזה לסכרת הטי' והגע
בעמך אם נחשב חלב בשומן דאסור משום מערובות
החלב וכי שייך לומר ככה"ג שהסיר מפורש משומן כיון
דהאיכור רק משום מערובות והכ"ה מה מועיל שדלכל
סכרי"ב דחששא זו לא הי' מקורס וכיון דעכשו' לא
ידעין אם המה מעמון ומואב ולכן אף דמדברין הוא
איכא למיחש ולכאורה י"ל דמפריך היכי מקיים מנות
אכילת פסח וקדשים ולמה לא מקשה טפי בפסוט דר"מ
דס"ל חובע"ה ועי' פסחים כג"ה ובתו' ואי"ב היכי מעייל
חולין בעורה אי נישא דתמסוב קב קשמי' וכמו שהארבתי
בשמונה בסוכה ט"ה להנזיח דלכ"ע הוי ספק עסה דמה
לספק ל"ס ואף לפי' תמו' דקפושא רק אי מייש' מדרבנן
מימ סומ"ל נמי מהקדבתן על המזבח גס היכי דלא שייך
אכילה ומנחתי בשו"ת יד אלי' סי' ז"ה שהקשה ג"כ
דאיך נשא ר"מ את בתו של דרבי' ע"כ הסקין ולמה
לא מקשה בפשיטות לר"מ דכהא י"ל דלא שייך ג"כ היכי
דאפשר ואלא הכנה מאין הכרה שולד מנירון דלמא
הי' מבחו של נירון דעמו' ולא עמויה ומ"מ קאמר
ספיר דאפי' מיג' ר"מ ועפי' הול' לכה' דהא ריע ג"כ

דאמר כסנהדרין דעיט ע"א טריפה פטור ואח
 המסוכנת חייב וא"כ במסוכנת אפשר שחייב וצריפה
 עומדת למיתה: ועתה ב"ק ב"א סה"ד ולא זה כו' חלל
 ללמדך דאעמיה"ד וע"כ הכריתות בית א' אות מ' ז'
 שמה דהא מנינו כמה ק"ו גבי טן ורגל וכן לר"ט
 דמחייב בקרן ג'ש בחצר הבית והיסב דבריו לכוונה
 אחרת יע"כ. ועבר"פ סה"ע דמשמע דאיכא מאן דל
 ק"ו אס מפיה אחרים חייב. מדאפטרין ג"ש דהטעם ועל"ק
 מד"א ק"ו להחמיר וכן ככ"מ ועמול"ק מ' טע"כ. וע'
 במכילתא ס"פ משפטים ועמנו ומכרו אס על העבירה
 חייב על המכירה לכ"ס אלל דאעמיה"ד ולקמן ע"א אחר
 רבא ע"ה דא"ק וטכחו כו' תדכר"י כו' ומשמע דהכר"י
 אויל בשיטת המכילתא דסתמו הוא ר' ישמעאל דלא
 מוכח מהכא להקיש דאעמיה"ד. ואולם רבא ס"ל להדיא
 דגם בגלוי מלתא אעמיה"ד למשי"ב ב"מ דמות אחר"פ
 חייב הואיל ואדם דן ק"ו מעמנו לא יתן לענוש מהדין
 סן יש איהו דל פירכא שמי"ב מ"ת חמו"מ ס"י ס'
 בהג"ה. ולפי"ו מסתבר דלעולם אין כח ביד הק"ו להזיף
 מחוקקו. וגם הכא י"ל דהי"ך דטובה יותר חמור כיון
 טעמה שניו בגוף הדבר. וע' בה"ע שער ד' פ"ב שרף
 ב"ד"נ אין לחייבו הכי דנ"כ בקרא בהדיא וכן אומנס לסברת
 א"י רש"י כיון דמדין לא יתן געשו לכפר וכן להסבירים
 משום דאין כח ביד הק"ו לפעול כו' מדריגות איכור
 ומלקות וע' רש"י הגיגס ספ"ק ד"ה וכתו ותו' ב"ק
 ב"א ודד"ב ד"ה עדים ומעשה למאי דס"ל לרבא
 כסנהדרין ע"א דגם בגלוי מלתא אעמיה"ד וע"כ דס"ל
 טעם משום דלא יתן לכפר וע' בתמורה ע"א יעשיה
 ולכן קאמר שער להקיש טביאה למכירה דהא שפיר
 ידעין מק"ו. ולפי"ו נחה ג"כ מש"כ בהסובתי השני
 ביומא ס"ג ב' להוכיח לתדבריי"ש ע"כ דס"ל דמעש"ר
 ואח"כ. וגם יש לדון עוד להי"ך לפלפולא למח"ד
 במוכה יג"ב אחר רבא כו' ור"ע סבר לאו שניהו כו' .
 ולכאורה א"כ היקוש ח"כ נמי כו' דח"כ אל התראה
 מאי אחרית שאס ח"כ השתא לא עבדי אבל לנשיא קמא
 הוא נהינת"טעם לפי שז"ד שמ"ע מוחלין ולהכי יש לחלק
 בדשעה המסורה וכו' ועלא"ז רש"י ומהר"ם. וז"ל
 דמשה לא הוי ב' רשעות דאלי"כ לא אשתרין כלל לאו
 לח"כ כיון דלי"כ התראה וע"כ דאלאו אה"א להרות דאס
 לקו נפטרו מטעם שאס עשו טבוה כו' ולכן כב"ה אין
 נימ בין אחרו ב"י. ומיהו לשמ"ס הרמב"ן במלחמות
 בסוף מלחתי בה"ד חוקין ערי"ש בה"ל דלא שטיט מרי"ע
 דו"ל דהכ"ק שאס עשה טבוה בחמור ולכן דען אהו .
 ועו"ת נוב"י מ"ת האו"מ ס"י קכ"ה שמשל בקושיא
 הניל ולא בעיר מדברי המחור הרמב"ן הני"ל. ולכן כיון
 דכשלקו נפטרו כו' ולא הוי ב' רשעות. ומיהו לפ"י למאי
 דמסיק השתא אהרי ב'י לקטלא כ"ע לא פליגי וע"כ
 משום ב' רשעות וא"כ למה לר"י ח"מ ב"ד ישנו בכלל
 מלקות ולמה אין דען בחמורה דח"מ לכ"ע לא מהני
 שאס עשו טבוה. וע"כ לרבא דלא ס"ל כסברת רש"א
 בהא דאעמיה"ד וע"כ דס"ל הטעם דלא יתן מדה הק"ו
 למידן ד"נ פן יש דל פירכא לסתור הק"ו וא"כ לענין
 י"ל דעכו חמור ואעמיה"ד מש"כ לענין הטעם
 דאדם דן ק"ו מעמנו וא"כ לרבא לשיטתו והו"ך לומר
 מק"ו כו' אבל ר"ש דהוא סתם מכילתא אויל ג"כ בשיטתו
 דפליג אר"ע וסובר דמ"כ ישנו בכלל מלקות ולדידי' י"ל
 משום דעכו חמור ולכן קאמר דאעמיה"ד. ואף דלקמן
 י"ד סע"א קאמר דלרבנן נמי אעמיה"ד ועכ"ל ליבמות
 ה"ב דביע לשיטת' ומש"כ ב' ער"מ בהקדמתו לשה"ש
 לחלק בהא דאין מזהירין דאס העונש מפורש בקרא דלא
 ענש אח"כ הוסי' כה"ג מני למילף וע"כ אב"ב חו"ד ס'י
 ל"ב. ועס"ו הארכתי במ"א לפלפל במוכה ג"א חו' ד"ה
 באומר שמהו ע"א רש"א מהו ב"ק ע"כ דלגבי ל"ש
 כאשר זמס ולא כח"ע דאעמיה"ד דאי אין לוקין בגלוי

ר"פ הערל זכל העמאים על"ע סו"א . כהו' סה"ד
 מה לפסח פ"ק ענ"ש לקמן ענ"ב . ושמי"ן
 לר"א כו' עמו' קדושין טו"א ד"ה ואיך וז"ל דכתבו כן
 לרבא ביבמות קד"א ולאב"י דמשי אסוד לא מוכח מירי
 לר"א . וישנו לפ"ה ע' לעיל הי"ב ומש"ס חו' ד"ה סב"ן
 ודלעיל הי"ב ובכ"מ . ע"א ח' גבעוני ובס"א בבטני
 והוא כג"י הערוך בניקטורה הגדים בערי בבטנים וע'
 ברס"י ע"א כז"א . וערש"י קדושין ע"ב ד"ה גובאי
 גבעונים כו' יע"ה . ע"ב רב ספא אחר גנון דכא"ב כו'
 הומיל כשמעתי לקמן ע"כ דבשעת עשי' הוי יומא
 דעיבא . רש"י ד"ה מעווי וג' נמלא מקומו ובסוטה יב"א
 דלשמעניהו ומעווי בהדי' וע' שכן קל"ב . ודלמא פסח
 בהא בטומאה ע' קדושין רד"ל' ודוק

תו' ד"ה ערל מקבל הזאה תימא כו' . ולכאורה
 יש לדמות קושיא דהא ברש"י סס' פ"י
 שהרי לא מנינו בחורה שהוקפה לעבול לנדתה חמלה
 ולקבל הזאה ושהרה כשתטבול . ולכאורה כא גופא אכתי
 תיקשי דמהי"ן ילפי"ן ל"י שההזאה זריכה להיות קודם
 טבילתה . וי"ל דבאמת מהכא ילפי"ן כיון שקבלו ההזאה
 כשהם ערלים וא"כ י"ל דמסיר הוי פסיקא ל"י מהא דק"ל
 דבגדה מוין על"י והיא טהורה וע"כ דהתם הטעם דילפי"ן
 מאבותיהו שהיו עליהם כשהיו ערלים וכמ"ל . עוד כ"ל
 בישוב קושיא התו' לפת"ש הרש"י בשלהי דע"ו ד"ה
 להביא ר"א' מהא דגדה מוין עליו כו' כי היכי דהא
 מועיל בימי נדות הכ"כ מהני טבילה מקמי הגעלה .
 ושמי"ת אומרים בשם אבא מארי ז"ל דמיה בעמנו הויל'ל
 הרשב"ס את דינו דטובל ושרץ כידול לא מהני דהא גם
 להר"א"ש תיקשי לאכתי כטובלת תחלה מאי מהני הטבילה
 דא"כ ודאי דהוי כטובל ושרץ בידו . וי"ל דמיה בעמנו
 הוכיח ה"ד התם מי טהאת שנטמאו מטהרין שהרי נדה
 שנטמאה בנת מוין על"י והיא טהורה וע"כ ברש"י
 שלא מנינו בחורה כו' ולפי"ו י"ל בפשיטתו להכי בגדה
 שנטמאה בנת מוין על"י והיא טהורה דאי מטבול תחלה
 הוי

מלתא וע"כ משום דחמור לא יתן לכפר וממילא דהכא
 לא שייך זה ורבא לשיטת' דלא ס"ל הכי וכמש"ל ע'
 והארכתי במ"א . וערש"י פ' שמיני ד"ה מפרס לא
 תאכלו דאעמיה"ד שמה גזירתה כתובה כו' . וערש"י
 זכמים יד"א ד"ה חוץ ומיהו כרת לא נפק"ל דהא ק"ו מכת
 כו' . וע"כ דא"ל אעמיה"ד בדני שמים ורק דהתם קאי
 לר"ט ולדידי' עמיה"ד וכס"י ע"א . ועמו' מכות יד"א
 ד"ה ואיך . ועפמ"ש"ל יש לרמות קושיא א"י רש"י בקדושין
 יב"א ואימא ב' פרוטת כיון דאשתיקתי כו' . עדתפול"ע
 דד"ב ד"ה מעיקרא דנינא לתי' ה"ל"ל דלמא לב"ש
 דקוטעא הוא דבעי דינר ל"ל כי יתן למידרש מיני' כספ
 יע"ש . וי"ל דב"ש לשיטת' בניינא ז"ב דליף מק"ו חמו"מ
 קשה וע"כ דס"ל דבגלוי מלתא עמיה"ד וא"כ ל"ל הטעם
 דאעמיה"ד כסברת א"י רש"י דלא יתן לכפר וא"כ ליתא
 לק"ו דר"ט אוליבא דהלכתא וא"י לפרס הסברא דהכי
 דמיסרך ק"ו אחרין דיו וממילא ליתא לתי' הא' דתו'
 קדושין לב"ש דס"ל כרבנן . ועמו' פסחים טו"א ד"ה אמר
 רבא כו' דפריך אפי' לר"ט . וז"ל לפת"ש רש"י ד"ה
 בתמיד דהאיבעא למ"ד דחמו' כזכור ולעיל עמ"א מסיק
 דלר' יוסי טומאה דחמו' כזכור ור' יוסי לשיטת' לעיל
 י"ח סע"ב ולמדנו שלישי בקודש ע"ש בפרש"י ותו' כמ"ד
 דה"י דמיסרך ק"ו לא אחרין דיו ועמו' יבמות רד"ז
 ובסנהדרין לב"ב ד"ה שבת וקדושין י"ב ע"ב ד"ה זו ודוק
 ואף דר"ש נמי ס"ל אין בגבנ"ט מ"מ נריך לאוקמי לכ"ע
 ובספחים כ"ב מאן שמעית דאבגבנ"ט ר"ש ובחולין ג"ס
 ר"ח כ"ב ועמו' קדושין דס"א ד"ה כל דוק . סע"ב שהיו
 שניהם חבושין על"כ ע"כ וע' בחולין יא"ב דמי זה
 דא"פ ה' אין אפיטרופוס לעריות וכן בגדה ל' ע"כ חיי"ן
 שמה שומר האיסורין בא עלי' וע' כתובות יב"ב וכתו'
 שס ע"א ד"ה ואין וע"ע בשו"ת סיבת כיון ס' ס' ז'
 וע"כ ר"ס ק"ו :

כשר יעש"ב וא"כ יחא דהס"א בפסוק וכו"ל ועפ"ד
 הקצתה נפטט ב"כ פסוקו של המזי"ט שהוצא בספרים
 לפני כהי"ב ס"ח כש"ן כ"י מהודר כמו בסופר אומן
 או למזוג בו יוקר ומסלחו. דג"ל דה"ד מזוג בו גם
 במכשירי מזוג וכרפ"ב קדושין דרבא מלת סיבטא
 היינו כשקעסה המזוג על ידו יותר בשלימות שאפשר
 שהי' רבא רגיל בזה וכמו בענין מזוגה דאמר רב יוסף
 דמי כמזוגה דרבא וכערובין גד"ל וגדלים נה"א אך למי"ב
 למעין וע' שכת קיטי"א בר' אבהו וברס"י ע"ב ד"ה
 מהדר. טוב ראייתו במקנה לקדושין ע"ס דמי בקדושין
 היו המזוג מס' למוד היו מכשירי מזוג ול"ד לר"ס
 דמפורש ההכנה ב"כ והכינו אשר יביאו כו' יעש"ב והיינו
 גוף המזוג ויש לפקפק. וע' שכת קל"ב ואמרו כלכלר
 אומן הרי דמיונה ב"כ כלכלר היודו ב"כ גיטין כ' ע"א
 וכסוכה לג"א ומשום ואמרו כו'. ואף דבג"א את אחת
 כאלו כתבו מ"מ בהניסו לו אבותיו כסוכה אוח"א לבד
 העלה הס"א ס"ל דלא יא" י"מ מע"ז יעש"ב.

סעי' ה' ד"ה מ"ט של מהול כו' ועמ"ק טו"ר ט"ס
 כל אמתן שנים כו' ובסוגיא דהכא לא מצינו
 שהי' מנוזין ולס"ו משמע לכאורה דדין גוף קדין מודה
 ועל"ק טו"ר סע"א נידוי שלנו כו'. ועמ"ק למ"ר ס"א מהמתומ'ם
 שהקשה מחגיגה וי"ב שבו של לוי שלא עש"ה הקרובה ופרש"י
 משלם והניח ב"ב דבמ"ק מנזאר דישאל בעמזן היו
 משלחין קרבנותיהן. אך יש לרחות דסוגיא דהכא אול"א
 לר' ישמעאל דס"ל בחולין יו"א וכדמקור רב יוסף התם
 דכשר תאוו נאשר במדבר אלא שהגריכו להקדיש ולהקריב
 החלב והדם לאכול הכשר וא"כ לר' ישמעאל ע"כ לא משכתת
 כ"א שהקריבו שלמים מוכתיב אך כאשר יאכל כו'. אבל
 תהו"ה סע"א אולי לר"ע ולשיטתו דלא נאשר להם כלל בכשר
 תאוו וא"כ אין הכרח כלל מן הפסוקים שהכא לא מצינו
 ואולם תהו"ה דהכא תמהו דמנ"ל לרב יוסף דשלחו קרבנותיהן
 ודלמא לא הקריבו ושאל יש הוכחה מן הפסוקים. ועי'
 דלולי לשיטת' בנזח"ס ע"ב ד"ה והא בעי סמיכה סמיכהו
 דע"כ לא שלחו רק חמידין דהא שלמים בעי סמיכה והס'
 היו מנוזתין יעש"ב וע"כ דהסוגיא דהכא אול"א לר"ע דלא
 נאשר להם כשר תאוו להי' אכלו כשר במדבר והרי
 שלמים לא הי' רשאי להכיה משום סמיכה והס' היו מנוזתין
 וקבוצת תהו"ה וגם דא"ך הקריבו חמידין דלא היו מן המותר
 לישראל ועי' חגיגה דרי"א ס"ד"ה אלא דמ"מ לכתחלה אין
 לתקן כו' ועי' דאכלי כשר תאוו דיותר להם. ואולם
 י"ל גם כן י"שמעאל דע"ב ד"ה והא בעי ס"ל דעולת ראי'
 דהוי כסוי וכל שלא נתחך המזבח בחמיד היו צמה ולא
 בעי סמיכה ואי"כ י"ל דבאמת לדיד' שלחו שלמים והי'
 יכולין לאכול כשר ע"י שלמים ואף למאי דמסקי בחגיגה
 סמי מכל"ר י"שמעאל מ"מ לא דמי רק הך סיוע דמייתי
 התם ושפיר יש הכרח מן הפסוקים ששלחו קרבנותיה'
 שלמים דאל"כ א"ך היו יכולין לאכול כשר לר' ישמעאל
 משא"כ בחגיגה דאיירי לר"ע דאף דס"ל עולת תמיד היו
 מ"מ היו שלמים מן המותר כיון דלר"ע היו יכולין לאכול
 כשר תאוו וכיון דלדיד' דהיו רשאים לאכול במדבר
 כשר תאוו וכיון שהיו מנוזתין לא היו יכולין להקריב
 וטוב אין הכרח מן הפסוקים שהקריבו כשר שלמים
 לדיד' י"ל דבאמת לא היו מקריבין כלל וכפסטי'
 דקרא ועי' בירושלמי פסחים ס"פ"ה ועי' קדושין לו"ב
 ס"ה. והאיל יעושי"ה ומש"כ ומופ"ס הוא שלא בקדוק דהס'
 גרמו לעכב ביחמין לארץ למוד אכל מה שדקו מופ"ס הי'
 מתרגלים ובחגיגה ו"ב ורס"י דיבמות. ע"כ דעם רזון
 מלתא היא עמב"א ס' א' סקיד וע' ברכות ח"א וסנהדרין
 קכ"א: המול ימול עיניו במחלתו וכפ"י"ט דשבת ופ"א
 כו"א כרש"י ע"ה דימי וכנסהדרין לו"ב.

ע"ב סו"ל אין ימול דאמר אנטרין אומן מקשים
 פעולה דאכתי הוי מיעושי"ה דמילה שלא בזמנה
 אינה דומה שכת ווי"ט. והא"ש כס"ב דלחמ"ו בקדושין
 לר"א דעשה דיו"ט אול"א בני נשים דהול"מ מע"ה סו"ב

א"כ גם מילה של"כו ביו"ט מותר ע"י נשים ומלכד דמ"ח
 אסורה למול בש"ב סי' כ"ב דכל מיעושי"ה דהוי בכלל
 זכור והוקש לשזירה ורק הי' לחב"י דמזדבן אך לפס"י
 תהו"ה בעי' כו"א דלרב אנטרין אומן שנים פטורות
 למול לו ע"י אחרים ועי"ס חקר הלכה שהאר"ך. ואולם
 לפס"י כהמקנה ככולה תהו"ה דלבקש לאחרים לא הוי מיע'
 שה"ב האיל והעסק ההוא אין לו זמן דאף דקיי"ל דכל
 מיילי דאינו למיע לא משוי שלים מ"מ הו"א דהחייב עלי'
 למול אח בנה היינו שגריכה לחזר אחר מי שימול אח
 בנה ולא מדין שלימות וכד' תהו"ה ר"ד דלמול אח בנה נהי
 דקבע זמן לכן הנימול אבל להתעסק בחילת כו' אין לו
 זמן יעו"ש ולפ"ו עולים דבריו כהוגן. ואולם המפרשים
 אומן ל"ל ובאמת אין זה קוש"א דקוש"א תהו"ה לדידן
 דידיעין מכלל דמיע שה"ב משא"כ באברהם שלא נצטווה
 על אשר מזוג וכן מלמתי. כפ"י. וזוה מיושב קו"המפ'
 דהא שלא בזמנה אינה דומה שכת כיון דלא לא הוי כלל
 הציווי ולזה אמר שפיר שאכתן מיד כו' וגם י"ל דלמ"ד
 דאינו נוהג אלא ביום מלכ"ב כאשר ר"ה ר"ה אומן
 וקרא קאמר בפ"ס היום הזה נימול כו'. ואף דיליד בית
 נימול בין ביום ובין בלילה מ"מ הוי הו"ב לבני נשים
 דהעשם רק מפני שרשות בעלי עליהן וא"כ לא שייך
 לפטורין. ובעיקר הקוש"א דהא שלב"ז אינו דומה שכת
 דבדיהם חמורים דלא דמי לפטילין שכתת שהוא פטור
 מעשם אוח אבל הכא לא פקע מיוזו דהי עביד שכתת
 הוי קיום המזוג בזה רק דאיסורא דיומא קגרים וכעת
 מלמתי במוהרי"ט בחידושו לקדושין שהעיר ב"כ מזה
 ובשעה"מ פ"ט מפסוקי"מ ח"ה ומהא דמעקה ושלוה תקן
 דלא חשיב מ"ע שה"ב וכו"ל אלא מקדושין לה"א דלא חשיב
 לפ"ו למיע שה"ב שאינו נוהג ביום"כ כיון שמוזג לעשות
 נפשו ואף שזה יש לרחות כמנה אופנים. וכה"ב דרי"ג
 ריש ב"ב דמזוג איסורא דיומא לא יצאה מתורת אוכל
 וכה"ב בכ"מ ועי' כ"ס יע"פ פ' יורא לישב קו"ה ס"ל
 דדרכים רחוקים ואכמ"ל. וגם י"ל להפסוקים דאשה
 כבד"ה למול במקום שאין איש וא"כ י"ל דלרבן דלר"א
 דר"ש אמיא אומן ולא אומה דפסולה למול אבל לר"ג
 דר"ש לא ממעטיין רק לפטורה ואינו ענין למ"ש תהו"ה
 דבדאורייתא אין לחלק בין לכתחלה לעדע"ה ואכמ"ל.
 ולכאורה תהו"ה דהכא ע"כ לא ס"ל דקאי על עסק עשיית
 המזוג להדר אחר מי שעשה המזוג דא"כ לא הוי מיע'
 שה"ב ורק מדין שלימות איש יכולין לעשות שליח בלילה
 ולא קודם זמנו וכאמר י"ב דכל מיילי דאינו למיע לא
 טשוי שלים וא"כ תיקשי שפיר לדידו קוהתו דע"ב
 דלרב אשה פסולה למול למה צריך קרא דאומן ואולי
 יש לרחות דהא דקיי"ל דכל מיילי דאינו למיע לא משוי
 שליח וזו לכתר דילפינן מקרא לרב דאומן אחיה שאינה
 מחוייבת לעשות שליח כיון דלא שייכי במצוה זו אבל חי
 לאו קרא לא הוי ידעינן כלל לרב ולר"ה י"ל דהי סכר"ה
 חיינוה בלאו הכי ולא צריך קרא להכי אך קשה דהא
 שפיר אנטרין קרא דאסורה למול משום שאינה במצוה
 זו דלא שייך לבדה ולכן לא נצטוית ב"כ לעשות שליח
 לאחרים למול. וי"ל דלרב דאמר אשה לאו בת מילה
 היא היינו לכתר דכתיב אומן ולא אומה דפטורה ממצות
 מילה דמלך מ"ע שה"ב הו"א דהוי בכלל בת ברית רק
 שעלי' אינו מוטל החייב כמו על אבי הבן אבל כיון
 דכתיב אומן למעושי אשה דאיסורא איכה א"כ לא הוי
 בת ברית כיון דמילתה פסולה גם דיעיב"ר וצ"ך להשיך
 דס ברית דלא הוי מילה כלל. וצ"ל דקוש"א דהכא אול"א
 רק לר' יומקן דאשה כשיקרה למול. והא הוי מיע' שה"ב
 וא"כ בל"ה"ה היתה פטורה מלמול וע"כ דקרא אחיה
 לאשמעין דפסולה למול. משום שאינה בת מילה כלל
 כמו א"י וא"כ מיושב קוש"א המפרשים למ"ד מילה שלא
 בזמנה ביום דקיי"ל כות"י א"כ אומן ל"ל. דלדיד' ו'
 לשיטת תהו"ה דקיי"ל כר"ב דאשה פסולה למול ולכן אנטרין
 קרא

קרא דאור לאשמעין דלא הוי בת מילה כלל . ואולם
ההו"ה ספקא ליל אורו י"ל דכיון דקיי"ל כר"א ברי"ה א"כ
לא אצטריך את בריתי דלהורות דפסולה הא ידעינן נמי
מאורו וכדאמר התם לית' את בריתי קשור ליכא .
אך באמת ז"א דבלא"ה הא אצטריך לרב למעוטי איי
וכמבואר סם ואולם י"ל דלמ"ד אין בנות ישראל סומכות
חובה וע"כ דאיכורא איכא משום כל תוסף מ"ד
דפטורות כיון דהוי מ"ע שה"ג וא"כ ל"ל דקרא לרב
התיב לאשמעין דפסולה למול משום דלא הוי בת ברית
דהא ממילא ידעינן דלאכורות למול משום כל תוסף
וא"כ תיקשי לרב ל"ל אורו . אבל לת"ד נשים סומכות
רשות וליכא משום כל תוסף וא"כ אי לאו קרא דאורו
הויא דיוכלת להחמיר ע"ע ואע"ג דפטורות מ"ד תיב
האז ולכן אצטריך קרא דאסורות להחמיר ע"ע משום
כל תוסף וממילא לא הויא בת ברית ומ"א אצטריך לרב
למילף מקרא דאורו בריתי דמילה באשה פסולה דמקרא
דאורו לא הוי ידעינן רק דאינה רשאי להחמיר על
עצמה למול ומ"א אי לאו דשמעין מקרא דבעינן בת
ברית הו"א דמילתא כסירה ולכן אצטריך קרא דלא הוי
רק מילה פסולה וצריך להטיף דם ברית וכע"ג כו"א
לנבי אפרה דהתיב משא ומתרה משום דמילתא לא
מהני כלל . ויש לפלפל בהא דא"ר לא תעביר אע"מ
ואכמ"ל . וא"כ לת"ס התו"ה ברי"ה דקמ"ל כר' יוסי
דנשים סומכות רשות וא"כ ליכא משום כל תוסף . ואף
דהתו"ה לשיטתיהו סם דלאו משום כל תוסף פליגי
בשמיסא ח"י רש"א ברי"ה ועתו"ה חולין פד"א מ"מ י"ל
דלא תיקשי קושית המפרשים דכל קושית התו"ה רק לרי"ה
דמילה באשה כסירה אבל לרדיון דקיי"ל כרב וספיר
אצטריך אורו וא"כ י"ל דקרא התיב לאשמעין דאסורה
למול . ומיושב קושית המפרשים למ"ד מילה של"כו אינו
והגב אלא ביום לרדיון דקיי"ל דליכא משום כל תוסף
ולכן אצטריך קרא לרב כמ"ד נסיר וכנ"ל ויש פנים
לישב גיב לפלפל נשים סומכות מוכה ולא ריתי
להאריך בדברים הנאמרים בדרך פלפול . ובאמת בלא"ה
אין זה ענין להא דנכ"ר משום כל תוסף דהא באחר
ליכא מלות מילה ואף באבי הבן להטיף דעובר בעשה
כשאינו מל האב בעצמו עשו"ת בית אפרים ובחי' לעיל
דע"כ ואכמ"ל ועשו"ת בית יעקב סי' ק"ד שכתב בכוונת
התו"ה דע"ג דלא איירי במלות מילה עצמה אלא לבקש
אחר איש שיהא מוזמן למול את בנה ביום ולבקש אחר
מוהל אחר לעשות גם כלילה . וי"ל דה"ד לגבי נפורה
דאמרה לאתרינה לאו מ"ד החיוב דא"כ אין האשה
מתויבת לחור אחר האיש ולמול . והקשה דא"כ אמאי
לא פירשו התו"ה כפשוטו דלא תימא דהמלוה מוטלת עלי'
כמו האב דא"כ ל"ל קרא דאין חיוב על האשה למול
את בנה דאין מלין אלא ביום דהוי מ"ע שה"ג ובת
דהתו"ה דקדושין ע"כ לא ס"ל כהתו"ה דע"ג . וכי"מ בבי'
סי' רס"ט עמ"ש הטור האב חייב למול את בנו ולא
האשה מדכתבי אורו ולא אורת וזא לרדיון דמילה שלא
בזמנה אינה נוהגת אלא ביום איכ ממילא ידעינן טעמא
דהוי מ"ע שה"ג וע"כ דהב"י קאי בשיטת התו"ה דע"ג
הי"ל דהיינו לבקש לאתריס למולו וא"כ מבואר בפשוט
דהתו"ה דקדושין לא אזלי בשיטת דע"ג וכמ"ל ע"ע .
מש"כ בסוף תשובתי למיר מעיני סינוך ואכמ"ל .
וע"ע בשו"ת עמ"ה האורח סי' ק"ז .

קרא דאור לאשמעין דלא הוי בת מילה כלל . ואולם
ההו"ה ספקא ליל אורו י"ל דכיון דקיי"ל כר"א ברי"ה א"כ
לא אצטריך את בריתי דלהורות דפסולה הא ידעינן נמי
מאורו וכדאמר התם לית' את בריתי קשור ליכא .
אך באמת ז"א דבלא"ה הא אצטריך לרב למעוטי איי
וכמבואר סם ואולם י"ל דלמ"ד אין בנות ישראל סומכות
חובה וע"כ דאיכורא איכא משום כל תוסף מ"ד
דפטורות כיון דהוי מ"ע שה"ג וא"כ ל"ל דקרא לרב
התיב לאשמעין דפסולה למול משום דלא הוי בת ברית
דהא ממילא ידעינן דלאכורות למול משום כל תוסף
וא"כ תיקשי לרב ל"ל אורו . אבל לת"ד נשים סומכות
רשות וליכא משום כל תוסף וא"כ אי לאו קרא דאורו
הויא דיוכלת להחמיר ע"ע ואע"ג דפטורות מ"ד תיב
האז ולכן אצטריך קרא דאסורות להחמיר ע"ע משום
כל תוסף וממילא לא הויא בת ברית ומ"א אצטריך לרב
למילף מקרא דאורו בריתי דמילה באשה פסולה דמקרא
דאורו לא הוי ידעינן רק דאינה רשאי להחמיר על
עצמה למול ומ"א אי לאו דשמעין מקרא דבעינן בת
ברית הו"א דמילתא כסירה ולכן אצטריך קרא דלא הוי
רק מילה פסולה וצריך להטיף דם ברית וכע"ג כו"א
לנבי אפרה דהתיב משא ומתרה משום דמילתא לא
מהני כלל . ויש לפלפל בהא דא"ר לא תעביר אע"מ
ואכמ"ל . וא"כ לת"ס התו"ה ברי"ה דקמ"ל כר' יוסי
דנשים סומכות רשות וא"כ ליכא משום כל תוסף . ואף
דהתו"ה לשיטתיהו סם דלאו משום כל תוסף פליגי
בשמיסא ח"י רש"א ברי"ה ועתו"ה חולין פד"א מ"מ י"ל
דלא תיקשי קושית המפרשים דכל קושית התו"ה רק לרי"ה
דמילה באשה כסירה אבל לרדיון דקיי"ל כרב וספיר
אצטריך אורו וא"כ י"ל דקרא התיב לאשמעין דאסורה
למול . ומיושב קושית המפרשים למ"ד מילה של"כו אינו
והגב אלא ביום לרדיון דקיי"ל דליכא משום כל תוסף
ולכן אצטריך קרא לרב כמ"ד נסיר וכנ"ל ויש פנים
לישב גיב לפלפל נשים סומכות מוכה ולא ריתי
להאריך בדברים הנאמרים בדרך פלפול . ובאמת בלא"ה
אין זה ענין להא דנכ"ר משום כל תוסף דהא באחר
ליכא מלות מילה ואף באבי הבן להטיף דעובר בעשה
כשאינו מל האב בעצמו עשו"ת בית אפרים ובחי' לעיל
דע"כ ואכמ"ל ועשו"ת בית יעקב סי' ק"ד שכתב בכוונת
התו"ה דע"ג דלא איירי במלות מילה עצמה אלא לבקש
אחר איש שיהא מוזמן למול את בנה ביום ולבקש אחר
מוהל אחר לעשות גם כלילה . וי"ל דה"ד לגבי נפורה
דאמרה לאתרינה לאו מ"ד החיוב דא"כ אין האשה
מתויבת לחור אחר האיש ולמול . והקשה דא"כ אמאי
לא פירשו התו"ה כפשוטו דלא תימא דהמלוה מוטלת עלי'
כמו האב דא"כ ל"ל קרא דאין חיוב על האשה למול
את בנה דאין מלין אלא ביום דהוי מ"ע שה"ג ובת
דהתו"ה דקדושין ע"כ לא ס"ל כהתו"ה דע"ג . וכי"מ בבי'
סי' רס"ט עמ"ש הטור האב חייב למול את בנו ולא
האשה מדכתבי אורו ולא אורת וזא לרדיון דמילה שלא
בזמנה אינה נוהגת אלא ביום איכ ממילא ידעינן טעמא
דהוי מ"ע שה"ג וע"כ דהב"י קאי בשיטת התו"ה דע"ג
הי"ל דהיינו לבקש לאתריס למולו וא"כ מבואר בפשוט
דהתו"ה דקדושין לא אזלי בשיטת דע"ג וכמ"ל ע"ע .
מש"כ בסוף תשובתי למיר מעיני סינוך ואכמ"ל .
וע"ע בשו"ת עמ"ה האורח סי' ק"ז .

שרא בזמנו ניתול כו' עי' ירושלמי שבת רפ"ב .
אשתיק ר' יוחנן ועי' לקטן ע"כ ועי'מי פ'
הערל דאם אומר שמועה בשם חכם לאחר מעשה אמרי'
דטועה לומר כן בשבילו אבל כשהוא חי דייק ספיר וע'
ט"ז ו"ד ס"י רמ"ז ולס"ז ו"ל דהטעם דמומך על
השתיקה אך בסוכה ז"א וברז"ה וע"ס ערמב"ן דלא
אתרינן דלא חס אלא היכי דמוכח וע' בנ"מ ב"ק יא"א
וא"כ הלא באמת הדין כן . ונ"ל לפת"ד בפסחים קיב"א
כהא דרשב"י דיתלה בארנן גדול ומה שהניח המ"א
מאי

בז"ע מצרכות כו"ב בשם חכם שלא גזר זמנו י"ל
דהתם חירי שאומר אותו דבר שזע מחכם אזד ע"ס
ע"ס חכירו ואינו מוצר שם אומר ואולי הוא ע"ד
מאתרס כל האומר דש"א מביא גאולה כ' אבל מן הסהס
מ"ד הדין יהא מותר לומ' דין שרורו לו בשם חכם אחר
שיקבלו זמנו וע' בחי' לעיל סה"ב וא"כ י"ל דלכן אינו
לאין לאחר מעשה כשזת אותו חכם רק דמי"מ כשאינו
נוגע בכדור לא חששו בזה וכמ"ש התו"ה . וע' כתובות ס"ט
ועמ"ל סי' קכ"ד מב"ק כ' ע"כ וע"ס בתוי' וכה"ג ברי"ה
ט"ז סעי' הלא אימא חס קיבלה ערש"י וע"ס בסו"התקש
שהשיב על התוי' דכ"כ סבי' א' ל"ה ומודה וע"ס ברין
ובר"הש ובהגהות מפ"ה לבי"ה ו' א' וע"ס בש"תק ובר"ן
ובר"הש ולקטן לוי' ביו"ט פ"ב לא"ה ד"ה אחר רבה וע"כ
דאזלי לשיטתי' לקמן דתלמוד השו"ל לא אמרינן מדשתיק
דהודה לו מש"כ בתלמוד חכר' ומכשי"ב הכא דע"כ דרבא
קבלה מיני' אך לפי' הרשב"ם ע"כ דקבלה מיני' מעובדא
דמייתי' התם וא"כ י"ל דגרסינן הכא רבא ועי'תו גיטין
מי' סעי' דלף דשתיק אבי' לרבא לא חס ואולי כיון דהוי
ר"י קודם וכפ' הרו"ה וע' בי"ה כא"ה וע' בי"ב ט"א
וס"כ ב' וק"ר"ה ב' וק"ב"ה ב' ובי"מ א' מו"א סט"ב
ומנחות קנ"ג ועמ"לוי"ט מנחות פ"י משנה ו' וע' יבמות
נו"א דמוכח ג"כ דמסתמא הוי משום דלא חס וע' ערובין
ל"ד א' ע"ז ועי' שבת"פ"ה ל"א א' ל"ב א' ועי' ש"ס קבלה
מיני' רב מר' מי"א . וע' בתגינה יד"א ובקור' מר"ב קבלה
מיני' ר"ע ימ"ר וע' בכתובות פד"ב דכר"ע מחבירו ולא
מרב' . ובשבעות מו"ב . ובערוכות עד"א ובחולין ה"ב
דשו"ל הכי על ר"ז לגבי רבו . וע' נדה ז"א ומכות
יג"ב ובכ"מ ועירו' ערלה ס"ב מהו וקבלה כאינש דשמע
מולי' כו' עי"ס בתפרס דב"ב חידוש כו' וכן בירושלמי
נזיר פ"ו וע' בירושלמי קרומות פ"ד דא"ל ר"ז לרי"ה
דלחר מתני' היא הירא מתני' ולא אגיב' א"ל ודילמא
מהדא כו' יעו"ש ועירו' שבת פ"א ה"א הודו ל' ר"ע
לרי"ה או לא וע' כתובות כא"ב וגיטין ס"ד סעי'ב וסנהדרין
סו"ב ועי' מעילה ד' וע' זבחים עו"א ועו"ש בפ"מ
דלף דאשתיק רבא היינו משום דלא חס להשיבו ד"ל
דר"ס מיירי בתרומות ירק דרבנן ולכן תתיר לכתחלה
דהרי אה"כ הקשה שם עוד מהא דס"ל לר"ה למחרת
מביא אשמו כו' ומשום תיקוני' גברא כו' ועי' חולין
עו"א ועו"א ט"ב כג"ב וכריתות ז"ב יח"א כה"א ועי'
תמורה כה"ב וגדה כו"ב לט"א נג"ב ועי' פסחים כו"א
וכדרים עו"א וברין וכתובות קד"ב ואולי יש לבון פי'
הסוגי' דר"ה טו' ע"ד הא דשבעות מי' ע"א ובכ"מ מישהי'
כו' ערש"י מוכ"כ לא ידע א"ס שקת ל"ל לגמרי אח"כ
ועתו"ה מ"ק כה"א ד"ה בעיא ומהמני על כימא בעי'
משגגות ה"י"ב דפסק כר"ע אע"ג דתלמודו הוא משום
שהשיב על דבריו ושתיק , ולא העיר מדכתו' לחלק בין
רב לתלמיד , ועכ"ל פ"ד מה' שבת הכ"ד :

כמשה מסי הגבורה וכה"ג בערוכין ל' ע"כ דריש
להני קרא' פסי' . אכן לגביעה קאמרינן .
ולהכי ליכא למיפרך גיב דלמה יהי' טבוי' מותר במעשר
ולא נליף בק"ו מערל שאסור במעשר אף דמותר בנגיעה
דתרומה נמי דליכא למיפרך מאכילה לענין נגיעה . רש"י
דיה לא לשתימ' כו' משום חומרא דפרה כו' דהחמירו
באינו נמול מש"כ ב"ש שאע"פ שאסור בנגיעה דתרומה
כיון שיעבר' מיר ל"ל חשבו לאסור בנגיעה . תו' ד"ה
מוך מחס"ו כו' עס"הד . ואע"ג דככ"מ ממעטין מא"ס
פרט לקטן וע' בחולין כ"ב ב' ועבר"ע"ב ספ"ד דאבות
מ"מ לא אצטריך הכא כיון דידעינן כוליה מחד מיעוטא
דה ע"ג ב' כתי עדיפא עתו' ריש מלכות סה"ד
אשת אחיו ולס"ק עדי"ב . תו' ד"ה
טומאת עצמן כו' כגון שחטב כו' ובחולין כ' ולגיב'
ובתגינה כד"ב וכתובות ל' ע"ב . תו' ד"ה אסור לבער
כו' דקדשים חמירי ובקדושין דמ"א ועתו' שבעות כו'
סעי'ב : ע"ד' ותרי קראי בזולתה ל"ל זריכא . ולכאורא
מאי

מזו פריך בריש ברכות ודלמא ביאת אורו לפרשיי דהיינו
 וזיחת השמש דהא חזינן דיוולדת הויה בר כפרה ומימי
 מוהרת בעירוב שמש. וזיל דסיל לזיכא למילף מיוולדת
 דהוהרה מכללה ולפמיש חזי רשא בתולק עה"א ד"ה
 והכתיב דהא דמזרין תרי קראי היינו בב' לאוין כו' איכ
 מולחא ספיר מעד מלאות. ועפ"י ובמפרשים ריש ברכות
 שהאריכו ואין לחלק נזה בין ביאת מקדש וכן כתיב
 ואחר יאכל מן הקדשים וז"ל כתיב הו' סנהדרין פגיב
 ד"ה ועבול ודוק: עה"א ד"ה והכתיב כו'. ועברש"י
 בריש כריתות במתני' דנקיע אוהרה לאוכל קודש מלא
 יאכל עד אשר יטהר דהוי דלא כר"ל ולא כר"ה דלא
 ס"ל כדכר"ש ומוקי קרא לתרומה כדעביד הש"ס
 זריכותא בהא :

ע"ב ואשיא לבני מזריה שני. עתוי מכות ב' עשי'א
 דיה בעינן כו' ו"ל דמ"מ אשמו נפסקת בביאתו
 וע' לקמן פד"ב אם איתא דהא דרב דמי ומיושב נזה
 קוסית ח"י רש"א דלמא איתא הכי. וכן ראיתי בכני"א
 שהעיר מקדושין כח"א מעט אחר בעינן כו' והא משכחת
 בעדות כה"ג והווס. וכן מבואר שם למעין בתו' עו"א
 ד"ה וכת' כו' שכן זר כו'. וגם משכחת כה"ג באוכס
 ביטלו וז"ב כמכות עו"א: עפ"י והקן ממורים אסורין
 איסור עולם דקרא י"ל דמירי באותן דורות שהי'
 מפורזת שלכן מקודש מה"ס ועב"ה בע"א. ועשה"ה
 פ"ט מה"מ ב"ס הילוקט דהא דמומר לא מיי אינו אלא
 מן הנביאים והילך שהתפלל שלא יסויו כדי שלא יתערבו
 ממורים בישראל ומיישב נזה הא דילוף מוכה אביו
 דאב"ר ועש"ה ויחא ב"כ קוסיה. שחא פוסקת דקדק
 דכביס כו' לא ידעתי למה לא חשיב לוי בתענית ז"ב
 ככל הני דהגשמים עתרין בשנינן. ועב"ה ח"י רש"א
 שם ח"ב כה"ד כי הוי דמשקרי בכלאי כו' ועש"ה :
ע"א רחמינן דכתיב כו' וע' בינה ל"ב ב' שלא נכסד
 כהלכ"י דבקרא דרוד כתיב ויכסדו אורון עד
 הערב ואמרינן ז' למסד והא דיניה העצמות דאמרינן
 פיניו העצמות וקודמתם כיוס מעשה דמיה. וזבנה נחא
 דז"ל ויקברו את עצמותיו כו' ויעשו ככל אשר ציוה המלך
 לפנות ארונו של שאול בכל גבול וינאו כו' וגמלו סד
 ומיד נתמלא רחמים ונתן מער שני. ויעשר לארץ אחרי
 כן וע"כ דמקודש דאמר לאו אורח ארעא ע"כדתי' כוכר
 דה"ד אל שאלו ואל אלא המית כו' חדא מלתא וקאי
 בהא שהמית הגבועים ולכן כתיב בקרא שהיו תלויים
 שבעה חדשים עד נקח מטר כו' וע"כ דמיד לא נענה
 עד שהפירו ב"כ את שאלו: הוי ד"ה ארמוני וא"ת
 ולמה לא חלק כבוד לרבו ונדחקו בזה. ואולם בח"א
 ח"י רש"א לברכות כה"ד הקס לא מפיבוסת שמו כו' תמה
 ג"כ דהא לא חזינן ב"כ ונתן שמו נקרא ב"כ ב"כ ולכן
 גרים מריב בעל שמו דכדתי' היו קראו בנו של יונתן
 מריב בעל ולא הי' לו בן אלא מפיבוסת. והנה חכס
 עדיף מנביא ומפורש כן להדיא בשבט כו"ב וכי מריב בעל
 שמו והלא מפיבוסת כו' ומסולק בזה קוסיהו. ועב"י
 ס' ע"ב סיק' י"ח :

דף פ' ע"א הו' ד"ה נעשה כו' דהשחא מיהא כו'.
 ועב"מ"ל פי"ו מה"ס מה שחמה מזה
 עתמו' בנדה מו"ב ד"ה ר"י שדחוק דאולינן בתר רובא
 ולמה לא תירו דאגמל"מ. וע"כ"ס חורח הסד ובש"ת
 עמי ונח' דר"ל לטעמי' לעיל לה"ב דאגמל"מ לא
 אמרינן. ומיושב ב"כ קוסית המתפרש למחמ"מ הו'
 בסנהדרין עט"א ובכ"מ דהיכי דאינו יודע אם יבא לידי
 איסור לכ"ע ל"ש התראה. וא"כ גם לרי"ח תיקשי דהא
 גם לרד"י הו' ספק שחא לא יבא סימנין. וז"ל לר"י
 הו' ספיר אגמל"מ. ועתוי קדושינן. ע"ה ד"ה ומיובין
 מ"ש ח"י רש"א דהוי התראה ספק. וזבנה מסולק ב"כ
 חמיהת חמ"ש בחאטע"ו ס' י"ב דהא במכות מדמה
 ר"ל שבעה שאוכל כזר זו ולא אכלה ספק את זה וזו
 וזכה את זה לפטור במסד דהוי התראה ספק ואף שזדע

אח"כ דהוי האיסור ששעה כשלא אכל מ"מ חוקרי התראה
 ספק דז"ל דהא לר"ל לא שייך אגמל"מ ולכן לרד"י י"ל
 ספיר כיון דבשעה התראה הו' ספק מיקרי התראה ספק
 וככל'. ואולם בחמ"ס כהב דכיון דמ"מ יכול לומר המותר
 שהי' דעתו לאח"כ ספיר מיושב התראה ספק וכן
 כמופלא הסמוך לאיש י"ל דמה"ע מיושב ג"כ התראה
 ספק ומיושב סתירת המל"מ הג"ל. ולהכי לא נקיע"ל ר"ל
 שבעה שלא אוכל ואכל דהוי התראה ספק שחא יאכל
 ואף חי סובר כמ"ד אכלה אינו שואל וע' בתומים ס'י
 ע"ב סק"ו מ"מ הא משכחת דסייר כו"ה לאתשלי וע'
 שבעות כח"א. ולפ"י ח"ש דבכה"ג לא שייך לומר שהי'
 בדעתו לישראל וכיון שלא שאל לא מיושב או התראה
 ספק. אך לפימ"ל דבכה"ג ס"ל לר"ל דאגמל"מ לא
 אמרינן נכסר זה. ועש"ת תועפות ראש חאטע"ו ס'י
 ל"ד בדהקו' דיבנות. וע"ע בשו"ת טוב"י מ"ת חא"ה
 ס'י מ"ג ואכמ"ל. ועתו' ב"ק מד"ב ד"ה הו"ל פלגא וע'
 תו' כמכות עו"א ד"ה הורק ועש"ת בית אשרים חאה ע'
 ס'י קמ"ב. ועתו' שנת דל"א סה"ד קודם כו' דהכי
 דלא הו' מחוסר מעשה לא הו' התראה ספק כיון דודאי
 חאפה ועש"ת טוב"י מ"ת חאו"ח ס'י ס"א בהג"ה ודוק.
 ויש לפלפל ב"כ מותר ועתו' גיטין לגי"א ד"ה ואפקעיה.
 ועתו' כמכות לגי"א ועתו' יבמות ק"א דלא חשיב התראה
 ספק רק בידי לחקן כמותר. ועתו' פסחים אב"ב וס"א
 ושבעות לו"א ועלמ"מ פ"א מהק"פ ובשאל"מ ס'י ע"ז
 והארכתי במ"א. והנב"י כי דה"מ לענין חטאה וכסוג
 ובפספוט י"ל בישוב קוסית המל"מ דחיה ל"י לאוקמי
 מיד סמוך לנדרו וכמ"ס התול"ע ד"ה ואכלו אחרים.
 ועל"ז רש"א בגיטין לגי"א ד"ה ואפקעיהו שדחק בדודאי
 ישאל כדי שלא ילקה. ועתו' מכות ט"ו סע"ב ד"ה במאי
 וע' בתומים ס'י ע"ג סק"ו דכשישאל אינו מקבל שטר
 על ימי נזירותו והא דנקיע אל חתמה ב' פעמים דהא
 רבא ס"ל אם אכלה אינו שואל וי"ל דמ"מ דשמי' התראה
 ס"ל כרבה ומשכחת בתשלוס ימי נזירותו ולכן הקשו
 מ"ל אל חתמה אח"כ וא"כ משמ"י א"י הו' זמן לשמי'
 שני. וע' בורע אהרן בדדושו' לפסחים דמ"ז ושעמתי
 מהגאון ר' מרדכי רב דקאלואריא שהעיר דמ"מ הו'
 מחוסר זריקה כפ"ד דגור מ"ה. וע' שבעות כח"א
 הב"ע כשלא זרק ומבואר דאין לחלק בהפרת נדרי אשמו
 לשאר נזירות דמהי שאלה. וראיתי בנח"י ח"א ס'י ו' י"ט
 ע"ג ד"ה וזוה שביארתו כו' מש"כ להשיב עה"מ"ג מי"ט
 דכו' ודלמא כו' יודעה ספק גילוח דמה"מ להל"ה. וזה
 י"ל דשמי' הקס שיעבור על הל"ה אף מי שדודאי אינו
 מקיים המצוה ועב"ה לוסכה ט"א בהשבעה דהו"ה
 שהארכתי. ומ"מ תיקשי דישאל על נזירותו וע"כ דאכלה
 אינו שואל לפ"י קשה דהא א"כ מחוסר זריקה דמי.
 ומיהו אין זה השנה דמשכחת בנזירות ע"ד"ר וכה"כ שאין
 לו פתח וישאל. וע' ב"ע ס'י ק"ו ובשע"ה"מ פ"ו משבעות
 הו"ח שהביא ראי' מו"ד ס'י שכ"ג באם נאכל העיסה
 אך קוחתו דלמא יתיר הנזירות קודם ול"ד דהסך לא
 ישאל יאכל עבל למפרע. גם מש"כ דה"מ סוסק דלא
 כאיזימר ז"א למעין בה' שבעות פ"ו דיהי' ועלמ"מ פ"ג
 מנדרים הו"ד ועש"ת ח"כ ס'י כ"ו ועבמ"מ בפ"ו
 מהכ"ג מדתתו' בנדה מו"ב דהתראה ספק שחא לא יבוא
 שערות ואכתי הו' ה"ס שחא ישאל על הקדושו' והאחרונים
 דאריכו בזה. ולפ"ד התומים ח"ש ומדוקק ב"כ קוסיהו
 דנקיע' ואכלו אחרים כיון שהוא לא ילקה ואף דהתראה
 לשה"ס ס"ל דאכלה אינו שואל מ"מ דנקיע' בסתמא
 משמע דבכל גונא מיידי ואפ"י הוי דסייר כו"ה וכן
 בנדר ע"ד"ר או במטי ליד גזבר. וע' נדרים פה"א דבא
 אמר וע' דר"ג ואני מהתפק כו' וע' ב"שכ"ב או מהני
 שאלה במטי ליד גזבר. וע"ק יב"ב אלימא דנח"כ כו'
 ומשמע דבכ"מ מהני נכסים המיוחדים ועבמ"מ פ"ב
 מנזירות ה"ב בקטן שגבוע. לעונת נדרים חי איתרבי
 לתורה שאלה. וע"ל דכיון דנקיע' ספק ואכלו אחרים שוב
 אינו

אינו מחומר מלקוח ולא מהני שאלה לכ"ע. ותיבה בל"ה
הכא לרי"ה קיימין דהתרתא ספק לט"ה ולדלוי' בב"ב
קע"ח דהלכה כר"ס ב"ב דהערב לאשה מדירנה הנאה
וע"כ דסוכר כד"ח דאין שאלה. ואולם בס' בני אהובה
פ"ו מאיסות היו' פלפל דלר"ה דמלוה ע"פ מוקדמת
קודמת לחלוה בשטר למ"ד שעב"דא ולכן אינו שואל שאל
יערוך בע"ח ור"ס לטעמי' דשע"דא וע' ירו' רפ"ק
דחגיגה וי"ל דלדלוי' סוכר רשבי' דיש שאלה. וכבר
האריכו דגם לר"ל תיקשי כיון דלגבי עמיזו הוא ספק
רק דלר"ל י"ל אגמל"ת כיבמות לה"ב ולכן הקשו רק
לר"ה. ועב"ב ק"ב דג"ש דזה הדבר לומר דיש שאלה
ולרי"ה ס"ל בנדרים ע"ו לבעל שאמר בלשון התרה לא
אמר כלום ור"ה ס"ל כיבמות יד"א כמ"ד עשו ועשו.
ואולם עב"ב ר"ב רשבי' גיטין סד"ח בשם הרמב"ן דלגבי
אין חוקה של קרובות שאינן לפנינו מועילות לו ועב"ב
ובכ"ש ס"י ל"ה סק"ל ובשתי' נוב"י מ"ק סו"ד ס"י ו'
דמו"ד ס"י מ"ו וע' חומות ירושלים ס"י ע'. וה"כ א"ך
מהני חוקה המקדים ללקוח אחרים. וע"כ דכנה"ג גם
לאחזמר אינו שואל. אבל ז"ח דהא השולח לקדש מה
מהני חוקתו כיון דעמיזו אנו דנין אם עשה שלימותו וכן
באשה כתיב שהלך בעלה למתי' לאוכלה בתרומה ובהשולח
השאתו למתהי ולא היו כספיה פתחה שמתו בעלי' וע"כ
דשאי' התם דהם בחוקה פטויות ורק אנו באים מכא
חוקתו לאוסרה דעשה שלימותו. ובז"מ קתו בינה יב"ח
דהשומע עמיז' ביו"ט דבול"ה הא מני ר"ע דלדלוי' יש שאלה
וע' בשבועות כ"ד דאף לאחר שמיטה מהני וע' רשבי' ס'
ב"ב ק"ל ע"א דשטר קדשים בחוץ ואח"כ נשאל נסטר
מרתה למפרע ועט"ו יו"ד כ"י שכ"ג סק"ב ורק ב"ם
לטעמי' דאין שאלה בהקדש. ועמיז' פ"ט מאיסות היו'
ומל"מ וער"ש קדושין פ"א ד"ה סמוך וע"ש בחו' ושיבת
גיטין ס"י מ"ט ועב"ב דבכחות כ"ב לחלק בין הא דמ"ח
דאמרינן מאי חויה להא דקיי"ל דזו באה כו' דהתם באנו
לדון על ב' כחות בבת אחת וכאן אנו דנין על כת' א'
אלא דהם כ"ה כפ"ע מוקמינן על חוקת כשרות ולא
מועיל החוקה של כת' השני'. וכן הביא הכ"י ביו"ד ס'
ק"י דע"ו אט דנין עליו אבל על השאר אמרינן מאי חויה
אבל באחד א' תלין שזו היא ע"ש בשם הרשב"א. וע'
ירו' פ"ק דהלה למה אתם מכניסין לספק חוקה שאין
ב"ד מתעללין. ועיישב"א דבגוי'א דבול"ה שבהי' שיטת
הסוכרים דהתרה דל"ב דוקא בשעת מעשה רק בשעה
שגורם למפרע שצובר על הלאו והכא ע"ו השאלה גורם
למפרע על לאו דהעב"ו וע"ע במתנה לוי' בגיטין לג"א
ואכמ"ל בפרט זה יותר והארכתי במ"א: ואזכיר באותו
ענין מה שהעיר אבא מרי וז'ל בגיטין ל' ע"א כר מערב
דחגיגה כ"ו. דבאשכ"ח ס"י ק"ב ס"ו בערב דחגיגה
ידירנה בעלה עד"ר וכן אם הקדיש כל נכסיו ומגרשה
ידירנה הנאה וכו' בשור ולא הזכירו הכא עד"ר ומנה
ליישב עכ"ל. וז"ל לפת"ם בקו"א בהפלאה דבערב מוטל
שלא יגרשו עד שידור הנאה דהמגרש משום נדר לא
יחזור אבל עכ"ר מהני התרה לר"מ והחזרה היו מנה
אבל במקדש יכול לישאל בעיקר הקדש ורק כשהבא
לנכות ס"ל לר"ה להדירה וכדמ"ל ר"ה לקבוע דמיש
לפרטה דמי ימ"ר דמודקק ל"י תבס' וכמ"ש הת' לכן
דקדק דהר"מ בערב כשמגרש ובמקדש וגירס' יע"ש ולפ"ו
א"ש דבהקדש לא צמי עד"ר דכששאל מני לישאל בעיקר
הקדשו ובחטובה הארכתי לפלפל בפרט זה]

דף פ"א א' לא יחלוץ פרטי' אם יש לו את אחר
ועל"ז רש"י לקמן פ"ב שהעיר שהוא
נגד סוביית הגמ' ולחלוץ שלא במקום אחין כו', ואולי
י"ל ג"ב דטובה רש"י במתני' מדנקיט בחתני' שנקרע
ובתנא זכר וע"כ דמירי' בגווא' שחלץ דלר"י ברי' טוב
לא קאי בלא יבנה ויחלוץ האח האחר ולייבס' אסור
אבל לר"י דהוי כודאי סריס ולכן לא יחלוץ ג"כ האח
האחר רק דאפי' לייבס' שרי ג"כ ועב"ו' ויש לפלפל

טובא. והמחזור בזה שהוא טעות התעתיקים שה' כחוב
בפרטי' לקיזן בנמ' אה"ד ר"י ברי' לא יחלוץ ומגידיס
בלתי מלומדים הכניסו זאת בפרטי' בחתני' כרגיל בכה"ג
ועב"ב קט"ב דר' אמי כו' אינו מוטל אי' פנים שג"י
כו' ואף דר' אמי לטעמו דמולך דס"ל דהכא שאני דקרא
אצטריך כיבמות כד"ב והי' הכבוד מכלל שמנה כו' יעו"ש
וע"ע ע"ש כגון טומטום שנקרע כו' רב שרביא אמר
כו' ועב"ב"י שבת קלה"ה כל שאמרו כו' ודוק ויש לפלפל
ואכמ"ל בפרט זה: פ"ב א' והא דר"ה ברותא היא למאן
כו' עשו"ת נוב"י מ"ח מה שפלפל מכלל לענין הא שכן
הי"ש לענין דל"מ סיהא מותר לכל העולם ועש"ו
זכ"י ועש"ה בני ע"ד סליג' אותי' לדמות בזה דהנזכ"י
והארכתי במ"א: פ"ה א' דל"ל פתרי עירוי' יבמות פ'
הערל ה"ב וירוי' קדושין פ"ד ה"ו: ע"ב רש"י ד"ה זה
הוא כו' כגיטין ד"ב ורש"י ב"ק ז' סע"ב: פ"ו א' רש"י
ד"ה משב"י דגמ' וע' קדושין גב"א וע' תוי נזיר ד"ב
אלא גמ' וע' פסחים קטו"א וע' ערוכין ס' ע"א ובתו'
וער"ש סוכה כח"א ושבועות יט"ב ד"ה מגמ' הלל"מ
וב"ב עו"ה גמ' או סברא וע' יומא לג"ב משז"י דגמ'
כולהי' ב"י: ע"ב חק"א אי מדינא ע' בס' איני הנלל:

דף פ"ו ע"ב ומה במקום כו' ת"ל דרכי' דרכי נועם
ועתוי' קדושין יג"ב ד"ה לכ"ע בשעה
תימא כו' ולפ"ו דבלא קרא על מיתת הבעל היו קטו"א
דמ"ל לדרוש ק"ו דמיתת הבעל מתיר. ולא מני למילף
אזכר ק"ו עשה מקום כחיים לענין יבוס נשום, דרכי
נועם דלמא איפכא דהך לאו ק"ו הוא ולפ"ו מניין למילף
מק"ו דלע"מ כחיים ולמ"מ דבעינן דרכי נועם על
מיתת הבעל אינו מתיר ולא שייך לומר שהתגנה על
בעלה [ומכאן הבאתי רא"י לענין מש"ב במהר"מ על שמיטת
בריאה שדקוה ולא צבצבה ושוב אח"כ בדקוה וצבצבה
והכשיר מטעם שאמרינן דע"ו רוב משמוש מקלקל קרום
הריאה והביאו הגרא"ז בבית אפרים. ולפ"ו יש להכשירה
בפשיטות דכנה"ג לא היו דרכי' דרכי נועם מאחר שצבר
הותרה ועב"ד ס"ב כו' אם אח"כ נפחו כו' ומה
דן הכה"ג לענין ב' אשכנזי' בס"ו. ס"ג אם אחר נפח' עלתה
חברתה ועב"ד ס"י ל"ט בקנה ריאה ואמר שמצא בה
עריפות דהתם היו הנכס' מד לגבי מד ובכ"א י"ל דתרויבן
אמם ועב"ס' סס"ז דמכשיר ובמים רבים ס' מ' ומ"א
וע"ש וכו"פ וע' עקרי דינים סו"ד ס"י כיא אלו ל'
מש"ש ומה"ט יג"ל ג"כ בנייר האחר הנתיבס' נמלאו ק"ת
אותיות נובעין כעפע הפלאסין דכשר ג"כ מה"ט ולא
היו איסור משומאס' כיון דתליא בסכר' אין לחלק ואף
להב"ש בס' קב"ה סק"ט דהו' כאלו נעשה מיד מ"מ
אוליין בתר שעת הנתיבס' גם להקל ור"ה דממכשיר בני'
אפלא ועת' גיטין יע"ב פ"ה ד"ה עמיז' וברש"י ד"ה שמא' *

דף צ" ע"א רש"י ד"ה תרומה טמאה כו'. וכבר
מפורסם בזה קושי' העולם דהא בס"פ
הנשרפין אמרינן מנין לכתן טמא שאלל תרומה טמאה
שאינו במיתה שנאמר כי יחללוהו פרט כו' וכן הרגיש
כאן בהגהות הגר"א חזקוני ז"ל * ועפ"י לשבת יד"ב
שמה מסוביא זו על א"ז רש"י ס' ד"ה ופסול דמה
שהעיר עדרש"י וכבר עליו שגב' בזה * והלא כאן מפורס'
דרש"י ס"ל להדיח הכי * וכן דעת רש"י בבכורות יג"ב
דהאכלה במיתה כו'. ובפרטי' גיטין נד"א הא דמשלס'
לו מירי' דחויז בניו שומתו דכהן טמא שאלל תרומה
טמאה במיתה * ועל"ז מ"ו מה"ס' שמהן כן עהרמב"ם
יעו"ש מש"כ בישוב זה וע' בס"מי נפתוח ד"ג מה שהעיר
מת' פסחים י' ע"א יעו"ש צל"ח וע' בחיי' חיים ובעני'
אלמוגים מש"ש ובשמ"ק. וע' תוי לעיל ע' בע"א ד"ה
מה לפסח כו': ואע"ב דבתרומה טמאה איכא גמי מיתה
בי"ש בכהן ועדע"ג' שכן מפרש' ועבמ"מ ס"י מתרומות
ועברמ"כ ס"י תרומות פ"ו ה"ו אינו לוקה שהרי אינה קודש
כו' יעו"ש. וע' חוספתא תרומות פ"ו ה"ה וכו' בירו'
בכורים

זכורים פ"ב נהוויט ערלה פ"א ועהוויט פרה
 פ"י ח"ג בשם הר"ם ועכ"מ זכ"י שביא רח"מ מירי
 סוף יומא דפריך תנן מאכילין אותו קל בו ומוקי לה
 בהרומה בזה"ו דרבנן והא משכחה ג"כ בהרומה פירות
 דהוי דרבנן לכ"ע אלא דהוספתא נקט מלתא דפסיקא
 דולאי מיירי בכל מיני תרומה ויחא לי' טפי לאוקמי
 בזה"ו ועי' בפסחים ל"ב דמזויד פטור מדמי ענים לפרשי
 דמיירי בהרומה טמאה ולמסקנא דאתא כרנכה"ק ואיירי
 בהויד בהרומה ושגג בחמץ וע"כ דור האוכל הרומה טמאה
 במיתה ולכן פטור מדמי ענים ומ"ש הרמב"ם בפ"מ
 משום דלאו בר דמים הוא עתוויט דהרמב"ם סותר ח"ע
 למש"כ בהבדור ועי' שם"ה וכמזוהה שראיתי במשכיל
 לאיתן בפסחים שנתעורר ג"כ מעין זו ועי' בשם שמעתא
 מבע"ש ער י"ב אה"י וע"כ זכרון יודא דף ז"א
 שהשיב על ח"א רש"א דשבת ה"ל ולא העיר מכל זכי
 ובאורו ענין ראיתי להעיר בדברי התוספתא יומא פ"ד
 היה נבילה ותרומה מאכילין אותו תרומה וכתב בהבדור
 הגריא מוויולגא טבל ותרומה גרסינן וכן נמשך אחריו
 המבאר בתנא מוספאה יע"ש ומהני טובא דבירושלמי
 דמלמין מייקי י"ב הכי כמו ג' התוספתא פריך והא
 את אמרית מאכילין אותו הקל החלה ומשני כמ"ד
 מחליהן קיבלו את המעשרות הרי דסובר דמיירי בהרומה
 בזה"ו דרבנן דקיל טפי מנבילה דהוא בלאו ולמה לו
 לאוקמי התוספתא כן תימא דהוי דלא כהלכתא דהא
 קיי"ל כה"ק וכמבאר ברמב"ם וא"כ לדעת הירושלמי
 מבואר בפסחות אה"כ טבל ושביעית י"ל משום דשביעית
 הוי ג"כ מדרבנן בזה"ו ועירו פסחים פ"ק ה"א בשי"ק
 ד"ה ובלבד וכן מורה שטמיה התוספתא טבל ושביעית טיוב
 נבילה ותרומה תרומה ושביעית. דברייה מייקי הא טבל
 לגבי שביעית ונבילה ועלפיה דהרומה לגבי טבל ונבילה
 ואף דמי' היקשי על הכוס' מהא דטבל ושביעית דע"כ
 מיירי במדה גוונא. וי"ל דמשכחה בטבל הטובל להא
 דהוא מדאורייתא להירו' דהכא מדקאמר בסמוך דערלה
 וקלה מבע"ל הי מיירייה חמיר וע"כ דס"ל דחלה הוי ג"כ
 דאורייתא וכן מפורש בירוי שביעית כפ"ט חלקה מדת
 שביעית כו' וכו' מה"ה בש"ז ס"ב ד"ה ח"ן. ועי' ע
 בש"ת עמ"י ח"ב ד"ד בבורך ד"ה ויבין מש"ס. ובלא"ה
 י"ל התוספתא בכמה גוויי ושלא לשבש התוספתא ולאוקמי
 דלא כהלכתא ועכפ"ד דרך החיים דאש"י כפופו מה
 שהוכיח דע"כ מיירי בטבל הטובל למת"ע. ובלא"ה כ"ל
 דמכאן איכא סיוע לדעת הגוב' במהד"ק אה"ח ס' ל"ו
 שהאר"ך ל"ד דע"כ הרמב"ם שפוסק טבל ונבילה מאכילין
 אותו נבילה שהטבל במיתה והא' בזה"ו הוי מדרבנן לפי
 שכמעט לא הי' שום רא"י מהש"ס שהוא מדרבנן ולכך
 כתב בספ"א מהרומה בשלן יראה לי ועפ"מ לפי שלא
 הי' לו בו הכרעה הכרחית. והלכך אפי' מעשר דרבנן
 מ"מ ת"מע הוא מ"הת שאל"כ ח"ן הטבל בזה"ו במיתה
 כמבאר בפ"ט ממ"א וכ' יעו"ש. וא"כ י"ל דהת'
 סובר דמעשרות הוי מדאורייתא ולכן לגבי טבל ונבילה
 ספיר י"ל דמאכילין אותו נבילה דהוא קיל מטבל. דהוי
 אסד"ו משום הפרש מעשרות וכבר נהפדסם זאת המכה
 שנים השגה זו על הג"ר והסיוע לנו"כי מכת'קושיא זו
 ושבו דפס"ס א"כי הנ"ל מהגאון מור"י ודלא כמ"הת
 י"ז שהעיר ג"כ בדהנו"כ' אך שלא הזכיר דברי הת'
 הג"ל יעו"ש בדבריו וכבר נכתב זה בשמי' למבאר הת'
 שתיין להעתיק מספרי ממש"כ בזה והשיב לשאלו דא"כ
 למה אנטריך לאשמעין. טבל ושביעית דהוי ק"ו מטבל
 ונבילה כיון דמיירי בשביעית דרבנן וטבל דאורייתא להנו"כי
 ואין זה מוכרח דהא גם השקא הוי ק"ו מטבל ונבילה
 דהוא איבור לאו וגם דטפי תיקשי לפי הבהוה דהול"ל
 רבותא טפי מזרישא דאף בהרומה ונבילה דמאכילין אותו
 נבילות ומש"כ. בטבל: דחמיר טפי לכן תימא. וע"כ כתיב
 לשל' אך מפשטות דברי הירו' כ"ל דאיכו לא ס"ל לחלק
 כה"כ דקאמר כמ"ד מחליהן קיבלו את המעשרות וכן בירי'

תרומות פ"א ושביעית פ"ו ופי' ה' ג' וגיטין פ"ד ה"ג.
 וע' בירוי יבמות פ"ז וקדושין פ"א וגם ח"ן סדרא חלק
 בזה דלרש' כתובות כה"א דמעשרות בן זה תליא בשמיטה
 וכן לענין קדושת הארץ ומאי שנא ממעשרות דהא שניהם
 חובה הגוף ואינם מהגין אלא בארץ. והרמב"ם כתב
 כהך יראה לי שלא מנא' מפורש בש"ס דילן הכי ולדחוק
 דלהוספתא דגם שביעית בן"הו מדאורייתא מדמי בתו'
 תי"ש מאכילין אותו שביעית. והא ס"ל דתרומה דרבנן
 וע"כ דשביעית ג"כ מדרבנן מדמי תרומה ושביעית.
 ומה שהקשה הט"א במגילה דף י' ע"א ד"ה ולא מנדה
 דימו'. ע"ירו פ' האולה ה"ג חמון אמרין אפי' למיד
 מעשרות ד"ת שביעית מדבריהם וכיון דס"ל לר"י דקדושה
 עורא לא בטלה ח"כ מ"ט דתרוי' יהיו מדרבנן והא לפי
 הש"ס דילן לא תליא זה בזה. ואף בזמן שאין יחולל נהג
 וי"ל דתרומה דאורייתא ושמי' פריך הש"ס ועי' בעמ"י
 סס"י י"ג וע"ירו יבמות פ"ג סוף הלכה ד' ומה שהעיר
 המפרש בחי' ליבמות פ' אלמנה לכה"ג היב ד"ה כמ"ד
 ע' שנת אלי' שביעית פ"ו וא"כ בפסחות ועמ"י יבמות
 הובא שם המדרש רות ומפסחות לשונם דאין חילוק בין
 תרומה למעשר וע' כהמ"י יוד ואף לראב"ד וכו' יבמות
 פ"ב ד"ה ירושה דהוי מדאורייתא לבתר דקבלו עליהם
 היינו בזמן הבית אבל בזה"ו הוא מדרבנן לר"א וכמ"ש
 בשנות אלי' וכו' ל' כע"א שב ואת' שאני עש"י ברכות
 כ' סע"א ומש"כ בחי' לשבועות :

ע"ב תו' ד"ה שו"ת כו' דמנות נזיית אינו מקיים עד
 לאחר שנתעטף ואף עד כלאים נזיית עובר
 משעת לבישה וכשתעטף מקודם ח"כ כשמטיל נזיית א'
 עובר על כלאים נזיית וע' באחרונים. וע' ביטעות
 יעקב לחאוי"ם כו' כ"ב שכתב בדרך פלסיל דלגבי כלאים
 נזיית' הוי בתורת היסר ולא צעי ביירוח וכו' דע
 הב"י אה"מ ס"י י"א דהשגתו על רבינו ירוחם וכתב דש"י
 רחמנא כלאים נזיית דאם מוצא ממנו כו' וכמ"ד סב"י
 ואין כ"ל כיון דאלו הי' מוצא ממנו לא דמי. ומזהו
 כולם משנת קלג"א ואי איכא אחר כו'. ולפ"ו יחא
 דאי כה"י מוצא ממנו הי' מחוייב לעשות המז' טוב לא
 דמי דהא בעינן בעידנא. ועבתי'ע לפסחים פ"ג בה"ה
 אות ח' גד"ה ועי' בסוון שמתלבן ג' אפס' לדל"י
 לאפשר דאחר יעש"ב. ואולם לכאורה לא הבנתי כלל
 דעת קדושים דאכתי נליח מיני' לכל המצוות דהישר
 הוא דהא באמת ילפינן מיני' לעשה דוחה ל"ה ומ"מ
 לא הוי מצוות בכך כיון דמי' משתתח שיטעם נזיית
 של צמר לצמר ועבתי' לטיל הי' מש"ס ולפ"ו לא נזיית
 ג"כ בכל המצוות בעידנא. והו דהא מכלאים נזיית
 ילפינן לכל המצוות לענין בעידנא וכדקא' ריבין בכ"מ הי"מ
 כיון כלאים נזיית דבעידנא כו' וכבר הירכתי בזה במ"א
 וכעת אינו ת"י לפלפל בדבריו. וכבר תמ' בגוף הקושיא
 בש"א בס"י לי ועבתי'א' לש"א בס"י כ"ט ועבתי'א' לרי"ש
 חגיגה ועמ"ב"י מ"ח מה"ה"ו ס"י קמ"א שהביא שמתוי
 סב"י כשיטה הרנב"ר שהביא הנמ"י בכ"מ דף ל' לענין
 השגה אכידה ככהן בבה"ק דכיון דא"א להשיבה לבית
 הכעלים אם לא ע"י שיטתא א"כ עסק המצוה הוי בעידנא
 והביא רא"י ממילה בשבת דל"ל ולא פדע כו'. והנמ"י
 השיב דלא דמי למילה שהא' עשה גוף המצוה וכל חדא
 מצוה בפ"ע אבל ככהן הוי מחשברי מצוה. ומה שהקשו
 בסתירת דהתוי ברי"ט חגיגה דליתי עש"ה דפ"ו וידעה ל"ת
 דלא הי' קדש ואו"רי דבעידנא דמיעקר כו' וכ"כ התוי
 ב"ב י"ג ובגיטין מ"א. ונמו"ב דהא זאת בדרך פלסול.
 וע"י דל"ל סוף דרוס ז'. ולפי שיטתם צריך לחלק בפסחות
 דאף שלא חלל המצוה אם בשעת החמלה יש ג"כ מצוה
 ומ"מ אם יניח עכשיו מלגמור ויגמור א"כ יועיל ההחלטה
 הוי בעידנא אבל בפ"ו דל"ס יניח מלגמור לא עשה מצוה
 כלל לא הוי בעידנא. וכן העלה בסאה"ח בהמחיר לארץ
 בס"י ח' קה"ה ועש"ת עמ"י ס"י ח' גד"ה וי"ל ועי' ע
 גד"ה ולכאורה מה שהביא רא"י ממילה בשבת וכבר
 העיר

ס'קלד להוכיח ביכ דתרי ר"ח היו ועשויה הוט השני ס'י
 י"ח שהביא ג"כ מהג"ש פ"ב דטוטה דתרי ר"ח היו .
 ועירו' טוטה פ"ט ה"טו שאל לר' חסדאי מה דין דכתיב
 הסר שמע רי"ח ואמר הוא הסר ומלוי הסר כו' . וע'
 בניטין דז' וע"כ דהי' ר"ח קמא רק למד' בסוף מ"ק
 סמי' ז"כ שנה ו"ל שהי' גס דימי רי"ח וע' בשבת פ"א
 רב חסדאי ורבינא . אך ו"ל דזה הי' רבינא הקדמון וכותי'
 מולין מ"ח . וע' בערובין ק"ב ב' דפליג רב אשי אדרב
 חסדאי וע"ש כתי' ד"ה רישא וזל"ה אמר מר וע' בהענית
 יב"א והאמר רב שעת אר"ס והא ריט' הי' עיבירו דהוי
 גנבה אגברא כהענית דד"ב ובערובין פ"א וע' יבמות
 יח"א דר"מ סק"א אדר"מ קרמיה וע' כ"ב במגילה א"כ ומחוי רב
 שעת אדר"מ כו' וע"כ דהכא הוא ר"ח בהרא' . אך וימר
 נ"ל דהוא ט"ס דהא מרב חסדאי גופי' הומ"ל דקאמר
 הכי להדיא לקמן ע"ב יעו"ש . ל"כ בטבל טבול כו' .
 וכה"ג ברכות מו"ב . וע' יומא פ"ב . וע' תו' סוכה
 נב"ש יע"ש :

רש"י ד"ה כל הימים כו' שלא נכטל כו' . לא ידעמי
 מנין דעונג שבת מ"הת דהא וקראת לשבת
 עונג לא הוי כ"א עשה מדברי קבלה . וע' ההס סופר
 בהא"מ ס'י ר"ח ועו"ב"י מ"ה חת"ע סל"ז מנן הוחבר
 שהביא בפשטות שדחו בשביל זה עונג שבת אף שהוא
 מיהם ולא הרגיש בכ"ז וע' בפ"ג במשכנות אהב ס'י
 שד"מ סק"א כהולך מדבר וע' אף אס' יב"ב בהעניות
 מ"מ אסור מספק אף יקשה דהא שבת עשה ולי"ת למען
 השבות ולתמי' וע"מ' יבמות ו"א ד"ה ולגימור וקירוב
 לא שייך הכא וכי יהא מותר בכל יום לעשות מלאכה
 טעם דלתי עשה והי' ל"ה וע"ש בפ"ג מה שדחה ג"כ
 ומשי"כ דעונג שבת הוי עשה לא הוי כ"א מדברי קבלה ואף
 דאלכולו היום הוי עשה לא הוי כ"א עשה דקו"הד וכותי'
 קדושין לח"א בשם הירושלמי ולי"ת שבת הוי לח"הד ולי"ל
 דהוי ג"כ הלי"ת קוה"הד דהא על שבת במר"ה נטו"ה זה לא
 מיקרי קודם הדיבור וכדמוכח עי"ב וכמשי"כ בחי' .
 וע"ש בש"ת וז"ל ס'י ל"ב . וע' ביומא פ"ב פ"א דפר"ך
 פשיטא טלטול דרבנן וע' בהגהות גליון הס"ם מר"ע"א .
 ועתוי' גיטין ז"ב ד"ה וכי ולא' א' וע' הוי ערובין ל'
 ע"ב ד"ה לא : תו' ד"ה מייסד דמשל אריס כו' . וזה
 נייחא ג"כ קורע"א בדשו"ו למד' התורם משלו על של
 חזירו אי רי"ך דעת בפליס בדמחורין ו"ל דלר"ך דעת
 בעליס וכ"כ המפרשים . ובלא"ה רי"ך לדחות כמ"ש התו'
 ב"ק ס"ח סע"ב יע"ש . וגם דלגבי אריס הוי של מוכר
 דפטור מעשר וע' תו' גיטין נ"ג ב' ד"ה הכי נמי דבכה"ג
 הוי גדולי זרעך ועו"ב"י מ"ק חת"ע ס'י ע"ה אות ט"ו
 וע"כ"מ פ"ב זבירו' ספקי' דפיהא : ע"ב אקריון בחלמ"א
 ע' ברכות מ"ב :

דף צ"ד סע"ב תו' ד"ה מאיסורא . וכן משמע
 קתה בר"ס מכלתין מדפסקא ל'
 למיתני מחמת ברישא משום דערך שריפה בחמותו כתיבי
 והא בחמותו לח"מ לא הוי בשריפה וע"כ דלא הוי מח"כ
 ולהכי לא מייירי ומיני' בחמת' . ועלא"ז רש"א בר"ס מכלתין
 בחמת' ב"ה וא"א"ל ולא"ז במהי"ב ועשי"ת מ"ב מ"ת
 חת"ע ס'י קמ"ח :

דף צ"ו ע"א אטו כולו לאו לאחר מ"ר ניטבו פי'
 דודאי רישא דלמרו לו ונשא אחותה
 כו' מייירי נמי לאחר ששמע מיתה הראשונה ומשי' לאחר
 מ"ר' ששמע באמת שמתה אבל הסס לא הי' רק לאחר
 ששמע שמתה ועב"מ"י . והערותי ע"ז לפי שראיתי בספ"ל
 שכ' בפשט הגמ' דברים בלתי מובנים . ע"ב ולא אמר
 שמ"י דר"י"ח כו' טי ירושלמי ברכות ס"ב ושקלים פ"ב
 זבירושלמי דמכילתין פלגי מ"ק וע' עניתי כד"ה ועכ"מ
 הת"ת פ"ה דמיייתי מפ' היסן . ואולי דכוכר דמיהושע אין
 רא' כ"כ שלא למד תורה רק מ"ר לחודי' וגם אס'
 שמע מרב אחר הוי משה ג"כ רבו וליכא קפידא בה'
 וסובר דדחוי' בעלמא מדחי לר"ח לייטבו בזה . ואף שזה
 דחוק כיון דמ"מ איך סמך ר"א בהא . ואולי דבאמת

אמר ג"כ מדעת עצמו והוא הקפיד דמ"מ הו"ל לתלו'
 החשיבות ברכו וע"ע בתו' יומא ד"ד סע"א . ועש"ה"ג ח"א
 סוף אות ז' ובדשמי שאלה סוף ח"ב שהאריכו בבאור
 המאמר . וע' כתובות כה"ג ולו"ב ובמות ה"ב בר'
 אלעזר שלא הזכיר בשם רי"ח וכדאמר ביבמות ר"א
 תלמידך יושב ודורש סתם ורי"ח שלא פייסו בעלמו וכן
 ר"ל שהי' חושב מקודם שז"ל של ר"א לפי שהחזיק עצמו
 לתלמיד חבר ורק שכיוון מדעת עצמו קודם ששמע מר"ח
 ובחגיגה י"ג ר"ח לרב אסי רי"ח רבך וע' יבמות קה"ב
 דאר"י"ס בר"י רבך וקאמר דשקיל ר' למטרפסי' כו' ואף
 ש"ל שאמר כן קודם שלמד אללו וכדאמר בפ"ו דב"מ
 ליעיל בר פדת דמחדרין שדעתה' לכתר ר"ל ומשמע שלא
 למד מקודם אללו ולכן לא הקפיד בהא דככותב לפי
 שאז עדיין לא למד אללו וע' בשבת קמ"י דקדים לר"ח
 ואף שמוה אין הכרח וכמ"ל ע"ד ק"ב מ"כ"מ וכן ר'
 אכחו תלמיד רי"ח אמר כמה דברים גס בשם ר"ח סס
 קמ"א וקדושין נו"ב וירא' יבמות פ"ד ה"ו ופ"ב ה"ב ופ"א
 ה"א וירא' ס"ט דשבת ה"ג ומגילה פ"ב ה"ד ופ"ו דשביעית
 ופ"ט וירא' וכן ככ"מ לאין מספר וע"ב טו"א ר"ח
 ור"א דאמרי תרויהו כו' . וע' ירו' קדושין פ"ק ה"ד תרי
 כל קבל תרי אינון ר' אלעזר תלמידו דר"ח רבא ורי"ח
 תלמידו דר' ינאי . וערש"י יבמות ע"ח ד"ה כי אר"י"ח
 ומתי השמועה אמרה ולא מדערך וזה תמוה לומר כן על
 אב"י . ובאמת להכי פירשו התו' חז"ת לרישך פי' רבך
 דרבה למד לפני ר' יוסקן וא"כ לא בא' לגנותו ס"ו רק
 להודיעו שגם רבו קיבל זה בשמי' דר"ח וע' שבעות י'
 ע"ב ולר"י"ח רבך כו' וע' ערובין כ"ב ב' . ומ"ש התוס'
 דערובין דאב"י לא ראה את רי"ח אינו מוכרח ד"ל דהי'
 אב"י קשיש וכמ"ש בחי' לטוטה י"א דתרי סס אב"י
 הוי ורק דמ"מ ראיתם מרב דימי שלא הי' דימי'
 וע' חולין נו"ב רבה ואיתומו ריב"ל ועברא"ש וזכ"ג וע'
 בהגדה"ה דהיו רבב"ה אבל רבה ב"כ שהי' בבבל לא
 שמע ולא ראה לא רי"ח ולא ריב"ל . ולא זכר ראית'
 התו' דהכא שהי' תלמידו דרי"ח וע' גיטין כע"כ על
 לגבי רבב"ה ר"י ורבה וא"ל לגבי הערוך ורבנן וע' ערובין
 ס' ע"א דרי יתק. גמרא או ספרא ואף דאמרו בסתמא
 הי' סומך שדעו שאומר מן השמועה . וע' ביבמות ע"ב
 ב' דאר"ל ערש"א דיד' היא כו' . וז"ל דהכונה שרי"ח
 מפי הגבורה וכמ"ש בפרש"י וע"ז הודיעו ר"ל שהוא
 דורשו מהמ"כ ומיני' איסבי' . וכה"ג בב"מ שקסו
 האמוראים מבדיותא מפורשת ולא אמרו מנינא רק
 שהזכירו אותם מלשון הכרייתא . וגם דבאמת בלאו שעה
 עדיין לא הי' ר"ח תלמידו ולא וכפ"ו דב"א דאמר
 מות ר"ל אמרו ליזיל כן פדת כו' ואמר לאו היינו בה
 לקישה וכמשי"ל . וז"ל ג"כ שלימודו הי' קתי"ב ולכן הוי
 הכל יודעים דאתתני' היא וכמו שהשיב ר"ל וככ"ל .
 ועירו' יבמות פ"ו ה"ה אר"ח אללו אמרה אלעזר מני
 שמעה . וע' מגילה נו"א דמייקה דנביא בגולה מואסתר
 והכונה מדדייק הכתוב להזכיר בשם מרדכי ושהי' הי'
 הסיבה לכסוף להודיע שזה הי' סיבת הגולה . וע"ש
 בח"א א"ז רש"א ובאבות פ"ו המתכים את רבו כו'
 והאומר דש"א כו' ועמ"ג ס'י קנו' דעובר בלאו וכדדר"ס
 פ"ק ובתב במעתיב השקל שלא מנא מקומו וע"ש בבב"ש
 למגילה . וראיתי נעה"ג מהמ"א ח"א אבא מרשי ז"ל
 שהביא שהוא בספרי פ' שופטים לא השיג גבול רעך
 במלתך זו תורה שנקראת נהלה כו' דר"א ולר"א עובר
 בלאו דלא השיג והביא שאח"כ מנא בגו"ב מית ח"א
 שהוא בירושלמי מפורש הלאו דלא הגוול דל עכ"ל ח"מ ז"ל
 וע"ע במדרש תנחומא סוף במדבר ועש"ה"ה בשער האותיות
 אות קדושה הביא הא דתנחומא . וכבש שכן גרסינן בפ"ק
 דנדרים . ועש"ה חתקפ"ן שהביא הספרי ה"ל ובמ"א
 הכאתי רא' מ"מ"ק עובר בלאו שהוא מד"ס [ועש"ה"ה תו"י
 סקל"ט

שאמרו וע' נדה כה"כ דא"ר זכה בה רב ביבי בשמעתיה
 דהא רבא הוא הוה יתבין ב' וקדש איהו וזכה כו' דמשמע
 רק בתרא' מי ששם ממחמדש . ועב"ק ס"א דלמרינו
 משמי' דגמ' וע"כ דבס האומר נכס אחר נר"ך להזכיר
 מי שאמרו בשמו וכאן לפי שלא ילמדו אחרים ללמסור נפשם
 לכן לא אמרם רק בשם כנהדרין :

דף צ"ז סעי'ב מיובא ליבא . ועי' ביצה ל"ב אין
 מייבין משום שנות כו' וכתיב
 דקאמר מיוב מדבנן ב"ר רק דהא קאמר משום א"א
 משמע דלא ממעט רק מנכר בעלמא ועילע לגבי' בחדושי
 מ"ש"ס :

דף ק"ב ע"א הו' ד"ה ואנעלך . וענו"בי מ"ה
 מאהצ"ו ס"י קני' וקני' מה שע"ר
 מדיהו דשכח כח"ב ד"ה לחמי הלכתא . וע"ש בחי'
 הרש"ב דהוא"ל וק"ל ק"ו דרבא מדבניש דעור מטמא
 טומאת אוהלים הלך כמו דמרינן אוהל המת ממעטין
 נב"ש דאוהל אוהל דמרינן ופסחים הכי גמרינן אוהל דמשכן
 מאוהל המת בעור בהמה טמאה וא"כ הא דהני ר"י לא
 הוכשר אלא עור בהמה טהורה לנד למי' הוא"ל ולאוהל
 המשכן וכשר עור בהמה טמאה עכ"ל ולפ"ו להמסקנא
 דטורח ה"י מנילא נר"ך להמטיל עור בהמה טהורה כדכתיב
 ואנעלך תחש וע"ע בחמס סופר חא"מ סל"ט וגם נ"ל
 דקושי' גמ' ואימא תחש פ' כמו תחש שהי' טהור ומשני
 דנעל ריבא אפי' של טמאה ופר"ך כל מיילי נמי אפי'
 סנדל התפור בפשתן ולו"כ החו' וא"י דהוכחה ר"ה רק
 דס"ד ואימא תחש ועי' הו' יומא יב"א ד"ה הלכה כר'
 ויבי' דרב יוסף לא ס"ל להקשות הלכתא למשיחא והנמי'
 לא חשיב ל' דרוש וקבל סכר וזבא ניחא בפשטת' הא
 דפר"ך והא אלא הא דהני רב יוסף כו' ואח"כ פר"ך
 מאי הוה עלה . וע"ע בכ"ז ס' ע"ט : הו' ד"ה מאי
 מעל כו' להכשיר שוק לחליצה . וכן מפורש ג"כ בסמוך
 ולא הוצרכו להרחיק עדותם ממונא דלקוין :

דף ק"ג סעי'ב איסור מטומאה לא גמרינן . וראיתי
 להעתיק כאן מכו"א ח"מ ז"ל שהשיב
 לשאלו ממונא וזו ככתבו וכלשונו . בעו"ה יוס' ה"י י"א
 מנחם . יצאנו יאסוע והטוב לפ"ק :

ב' מרחק המקום ש"י לוס יקרא ה' לנכות הקרובות
 ה"ה הר"ב המופלג מ"ב טורה גדולה לבנה אדע עולה
 מוסרסם לשם ולקלה מוה' משה כ"ך נ"י ויופי' אכן
 פנה מחמ"י ק"ק וויסטינען . תחלה דינו של אדם על ד"ה
 שהקשה מע"ב על הית' והפ"ג בסי' ל"ט שכתבו טעם
 על הליך ממקוה שנמדד והרי מוסרסם ביבמות דאיסור
 מטומאה לא ילפינן ובשקפה ראשונה רציני' לחלק
 כמ"ש הו' בחולין קלו"ה ד"ה אפי' דאף ד"ה מדברי
 קבלה לא ילפינן זה אינו רק גילוי מלחא וכן כיני שר"ך
 קרא ללימוד דטומאה כמו ביבמות י"ל דגבי טומאה
 ניתן זה ממחא שהוא מידוש ולא יליף מני' איסורא אבל
 אם הדין שמיני' טומאה אחרו חמשים מסב"ה בעלמא
 אנו יכולים למידן דבס באיסור הדין כן ודוגמא לזה
 אמרינן בחולין מד"א וכ"מ בסדרה ובגולגולת וכן לטריפות
 כדיון שמיני' שהוא הסרון לטומאה א"כ מנילא בשמע
 הדין לטריפות . ולכאורא זה מוכרח ג"כ מה"ד איסור
 ממונא לא ילפינן ולא רציני' להקרי' בזה ממחא שיש
 לי ענין עמוק ויקר המנע כו' וגם יקשה משאר מקומות
 אשר לא תקום סב"ה זאת וכן כדברות ד"כ לגבי המונא
 כלאים דפר"ך מנ' דרכים ומשני שב' ואל"ת שאני ולא
 יתיר איסור מטומאה לא ילפינן כיון דהם הדין לטומאה
 מקרא נפקא וכמו דמשני לעיל איסור ממונא ואף
 שזה יש לדמות אף שטויה דחיקא לא משיגין ואינא
 לפרש"י דהלכות טומאה מידוש הוא ובחולין נכ"מ מפורש
 דלחומר' ילפינן מחידוש ולכן לחומר' דת"ל טריפה
 ילפינן גם מטומאה אבל ביבמות קאי לקולא שהי'
 חליצה כשירה בסנדל המוחלט . אך ז"ל למ"ד בחולין ק"ה
 ופסחים מ"ד דלא ילפינן . עכ"פ מכב"ח משום דחדש

הוא . וע"כ לפי' דהחדש הוא לחומר' ולכן לא גמרינן
 חומר' ידי' בשאר איסורין וכמובאר בפרש"י דפסחים
 חומר' שפיר גמרינן לכ"כ' הוא אבל בזרוע כלה
 החדש לקולא דמנ"מ בעל דכ"ר וליק' מרס' הפר
 ורס הסעיר דתרויהו בדדי' ניכחו ולא בטלי ולכן קאמר
 דלא מני' ליתוף לכל איסורין שהיא בעל מנ"מ משום
 דהחדש הוא הקולא ולא ילפינן מני' הקולא אך לש"מ
 דבעי מאה וס' כיון דהחדש הוא קולא שפיר גמרינן
 חומר' מני' ולפ"ו קמה וגם נכבד קושי'ו דמחקו
 החדש הוא החומר' ואך יליף מוה' חומר' דיר' אך
 דלפ"ו מאי מתיר ביבמות איסור מטומאה לא ילפינן הא
 החדש לחומר' וכולל למיתוף קולא מני' ודוק דהמידוש
 הוא הקולא שהותרה נכבד וי"כ . ועמו' כנהדרין כ"א
 דלא ילפינן טכ"ע מכב"ח דאי תרי כולי יומא שרי וא"כ
 מפורש מדבריהם דה"ד ב"ב' חדוש הוא היינו החומר'
 וכ"מ בחו' מ"ה ס"א ב"ב' נפקא דב"כ' חדוש הוא
 ואף דאי תרי כו' וכמו דאם החידוש הוא קולא לא ילפינן
 חומר' כן להפ"ך אם החידוש חומר' וזב"ה מיושב קא"ז
 רש"א ששיא דהמו' לכוונה אחרת וכנס דמקוים
 ודבריהם סותרים באמת לשוני' דזרוע כלה אך למעין
 הטיב' דבריהם מוצארים ועמו' נדרים דיר' חו' רציני'
 להשריך כי לא יושיענו להגיל מקושי'א זו הפת"ג .
 ולכן אסומי בקצרה לשאל' מאמו מענה לשון למה תלה
 יד' כ קושי'ו בפרי"מ הלל הדבר מובאר כמה פנימים
 לרוב בש"ס ותו' ופוסקים דילפינן איסור מטומאה :
 ואחמיל פסחים ט"ה ממדרות כושים טמאים וע"ש
 גבי אין ספק מוציא דפר"ך מפל לבזר ובד"י ע"א כב"ר
 של חז"ן דמדמה ל"ב שבי'ין וכלל הסוגיא דס"ב וד"ד
 מדבריהם למדנו שטרפין תרומה טמאה עם הטהורה
 וע"ש דל"ג ובכ"מ לרוב במסקת זו . ובחולין ט' ע"א
 להמעין שם וכן דף י' השוטב בסכין ונמצא פנים מתיר
 רבא מטבל ועלה חוץ וע"ש בחו' סכין אחרתי' מקויה
 שנימד ובד"י ע"ב דמוקיעין אחוקה ופרש"י לאסור
 ולהתיר כהיא דלעיל ולמד מטומאה . וע"ש בחו' ד"ה
 ודלמא ובדבור שא"ז . ודמג"ב ועלול מ"ש מספק
 טומאה . וביבמות וקדושין רבו המקומות דילפינן איסור
 מטומאה ונפיים במ"י נדה ב' ע"ב דפר"ך לשמאי מחבית
 של תרומה וע"ש בחו' ד"ה אפי' ד"ה ודמג"ב ד"ה תיר'
 ובפרק ב' דליף להתיר לבא על אשמו אפי' בזדאי'
 איסור כרת מטומאת כהן וכן בדין ההם שנקולת מני'
 שבי'ין ומלבד המקומות המוצארים בפוסקים בא"ח
 וביו"ד והא"ע דילפינן איסור מטומאה ועמו' פסחים
 יד"ב ד"ה הרי טהור ולכן אמיא דהא דמכ"ה ביבמות
 לחדש איסור מטומאה לא ילפינן היינו רק אליבא דרב
 פפי משמי' דרבא דסנדל החולט גם דריעבד חליצה
 פסולה אך אליבא דהלכתא דמרי' רבא דריעבד חליצה
 כשירה וכן פוסק הרמב"ם א"כ לק"מ מטומאה . ומינו
 כעין סוגיא זו לאוין מספר כמה מקומות בראשונים וב"ב
 ורא"ש וכו' . והאמת העד לעצמו ואו"ש שם האוינו
 אמרי כי נעמו לפ"ק . ידידו לנצח הדו"ש הק' נתן
 באחמ"ר הרב וכו' מוה' יוסף מו"ק ראדומין והגליל :

ועתה ראיתי להעיר קצת על דברי אב"א מרי ז"ל . מה
 שהעלה דלהמסקנא כיון דשמה הקושי'א מנילא
 א"כ לחדש דילפינן איסור מטומאה והוא מני' לרוב בכמה
 מקומות ואף דכתיב מוכ"ח כן מה"ס"ד וכמו ברא"ש
 פא"כ בשם הרמב"ן וכש"ך יו"ד סל"ג ובכ"מ יש"ב וע'
 שבו לו"א להחזיר תנו' וכו' ומש"ש בתשובה בענין זה כ"ב
 ועש"ת פרי הבואה ס"ס כ' שהעלה' בארבות דלמ"ד
 איסור מטומאה לא ילפינן א"כ לא יליף גם מוקם מקרא
 דכנגד ורק מהלכה ואין דנין ק"ו מהלכה ואין דס"ל איסור
 מטומאה ילפינן ולא מוכ"ח מידו ועש"ב מ"ש בסוגיא
 נדה דרמי פבי'ת אחוקה עדה"ה שנתן . מה טעם לת"ל
 ומה שהשריך אי' ילפינן מחדש לחומר' ובספיקות הסוגיות
 ענז"ב'י מ"ה חו"ד סל"ז שהעיר ג"כ בספר' זו דכתיב
 קו

זכר יבמות יהוסף

היו חידוש לחומרא מה שאסרו יחד ואף לסוגיא דפסחים
מ"ה דאי קרי לכו כו' מ"מ אין חידוש בהירא ולכן לא
במירין חומרא מני' יע"ט בהשמות וע' בחולין ל"ד וע'
כתובה מו"א שאני מס' דהדוס והתם לחומרא . וע'
וע' שבוטע לו"ה בתו' ד"ה כיון וע' בכורות ו"ב ועמ"א
או"מ רי"ו ב"ה דהדוס הוא דרס נעכר ונעשה חלב וע'
ספ"ק דתורה תמורת שמו וגופו אין בו אלא חדושו .
וע' ירושלמי רפ"ג דטועה לחדושה יוצאת דבר ש"א
לחדושו אין למדין כו' ועת' פסחים ל"ב ספ"ב מיהו
קלר"י . והא למ"ד בשבועות כו"ב דהש"ע חדוש הוא טפי
מסביר למי"ק מע"ה כשכ"ט סט' דאין קרבן בלא כרת
וע"כ לחומרא ילפינן מחידוש נמי . וע' ירו' ניר פ"ו
ה"ה הוי ידעין דאתפלגין רי"ח ור"ל וע"ס בפ"מ דאע"ג
דכל איסורין שבתרין מצטרפין בכא"פ שאני אמיהא דהדוס
הוא דמטיב אנדין ועצומה וע"ס דאר"י אין לוקין עד
שיטעוס משום של איסור ולא יליף מב"ב וע' ט"ז יו"ד
סי' ט"ז ד"ה דהא סוגיא ואין לומר דלא ילפינן איסור
משומאה וכן שום מוכיב כו' פטור דא ביהיא מתני' ילפינן
שחייב לעשות פס"ס וע"כ דחשבינן ל"י דמת מעיקרא
ויליף משומאה וע' יריעות האוהל סי' ל"א ועכס"י ו"ב
מש"ס ד"טו . ועש"ת מה"ל ספ"י ג' שכתב בפשיטות
דא"ל דאיסור משומאה לא ילפינן דהא אבילות קיל מכל
דיני טומאה ועוד דבגמ' מדמינן מקוה לחבית ובטבית
איסורא הוא ובחולין יא' ילפינן כל המזקות מבית המזבח
ו"ב עכ"ל ועש"ת מיהר"ס ויסקד סי' ל"ג וכ"ה דאיכא
חילוק דאיסורא משומאה לא במירין היינו להחמיר או
להקל כפסק אבל מאי דנקרא ספק גבי טומאה נקרא
נמי ספק גבי איסורא וה"ה איפכא וכן מוכח בחולין
גבי יסב לו קוז בוטט עכ"ל . ועלא"ז רש"א בחולין
קכ"א ד"ב אביי אמר דהא דלא ילפינן איסור משומאה
היינו להקל ולא להחמיר . ובחולין פו"ב אס אמרו סי"ט
יאמרו ספק איסור להחמיר ועמ' כתובות יג"ב ד"ה מסייע
ועש"ת ז"ה סק"ו ובש"ת דאיסור ממחומא בחומרא למדין
וכן בגילוי מלקח ועמ"ק ועפר"ה ליו"ד סי' ס"ט דחולין
מקודשים לא במירין אפי' להקל וע' שבת לה"ה דמיימי
מכורה לשבת ומדמה איסור משומאה דהוי לחומרא ובה
ניחא קו"התו ד"ה ואפי' מהך שרותיא והא י"ל דמתחלה
ע"כ דהי' סבור רב' דאין לדמות לטומאה שהוא גוה"כ
דמטלטל מלא דומיא דשק ורק שאדם בינוי ויכל לטלטלה
ואפי' ריקן אבל לבתר דיליף משומאה וא"כ במירי דלאו
כלי קיבול כיון דאפשר מי"מ לטלטלה ע"י א' אנשים כיון
דמטלטל מלא הוא מורכב כלי לשבת ולפי' דאפי' מטלטל
ע"י א' אנשים דומיא דשק גדול ג"כ טמא וא"כ לעינן
שבת דהוי תורת כלי דזה הוי לקולא ובהכי י"ל דלא
ילפינן משומאה וא"ס קומו' . ועתו' חולין סד"ה ד"ה
שאס וזו"א ד"ה אמר רבא וער"א אלהות פי"א מ"ז .
ועתו' בכורות כג"א ד"ה נבילה ושם ע"כ ס"הד ואידך .
ועבנינו מה"ק מיו"ד ס"כו דלפ"מ התו' הכא דכיון
רר"י ס"ל כר"ס דנטלפגמי והא לידיו' דבעי למעטי
סרוחה מעיקרא לא שמינן בכבילה דנטלפגמי והירצו
דלא אנשריך קרא להחמיר סרוחה מעיקרא רק בטומאה
דנבילה ולא באכילה יעו"ס וא"כ ס"ל דטומאה חמור
מאיסור וזה סותר לדבריהם לעיל ו"ב ד"ה דג דאס שהה
מאלס דמצי דג מעילע חשיב עיכול דאינו מטמא אבל
לענין איסור לא חשיב עיכול יעו"ס שהעלה דטומאה
חמיר רק דכאיסור החמירו יותר מדרבנן דאפוש טומאה
לא גורו ! ולכאורא אינו מוצין דהרי התו' כתבו דלענין
אכילה לא צריך קרא כיון דהוי כעפרא ורק לענין טומאה
דכיו"ס מיי' דש' דסרוחה מעיקרא דטמאה אך י"ל
בכונת קושיתו דה"ל כמ"ס התו' דע"ו אליבא דשול"א
דבסכרא פליגי כנ"ל לפג וע"כ דמדאקטרין קרא דנבילה
להחמיר סרוחה מעיקרא בטומאה וא"כ מוכח דאף שאינו
ראוי לגר ונטי' לפג דאסור וע"ו תירצו דלא מתעט רק
לענין טומאה אבל לענין איסור י"ל דנטלפג דשרי

ובזה תיקשי ספיר דהרי לעיל כתבו דאיסור חמיר .
ועבנינו בי שהעלה דלמ"י רית סס ד"ן דטומאה ואיסור
טוין וכן למ"י הר"מ מסיניטו"א שהביא הר"ס רק לחד
תיי שהביאו התו' והוא תו' של רה"ג שהביא הר"ס י"ט
חילוק בין טומאה לאיסור דמ"ד טומאה חמיר יותר .
ועקפ"ז מיו"ד ענ' יעו"ס ועס"ך יו"ד ספ"ג סק"ל ובאו"מ
סת"ז ט"ז סק"י וד' ובמ"ה ס"ק י"ח וא"העו לה' לט' ובל"ה
אין להחמיר טמא הנמנאח בתרנגולה כפסח דנט"לפג
אסור כפסח מטעם משהו אבל בטומאה בעי שיעורא
וכותי מיתכת כו' . וע' חולין פו"ב אס אמרו ספק
טומאה לטמא כו' והתם י"ל כפסרת הנויבי דספד"ה
מדרבנן לחומרא . וע' בגר תמיד לכריתות ז"א דבה
מחולקים בבניה ז"א לליק אפוש טומאה מדרבנן לא
מפשינן ולל"ב כמ"ן כרי יעקב משמע דגורו בטומאה
ומיושב קוה"ש יו"ד ספ"ז עה"ר"י דפוסק כל"ק והא
בדרבנן אולנין לקולא ד"ל דס"ל כתי' א' דהר"ס והרמב"ם
כל"ב דס"ל כתי' ב' דהר"ס . ומיהו בל"ה ל"ל
דפלוגמיהו דר"י מסכרא דנט"לפג דלעמ"י טכ"ה דאס
לא כן הוי ממיא אסור נט"לפג דמ"מ משהו איכא .
ובזה ניסא ג"כ קו"התם בע"ג דס"ס דפרין מ"ט דר"מ
דנט"לפג אסור וא"כ למה פריך מ"ט דר"ס כיון דכן
הסכרא החיונה ולפי' י"ל דלמאי דמצי דיליף מגמ'מ
ואידך לא אסרה תורה רק קדירה ב"י וא"כ טעמ"ד
כיון דליבא חידוש בגמ' וע"כ מוכרח לומר דר"ס יליף
מקרא דנבילה [ומיהו בעיקר קו"התם עתו' ערוכין כה'
א' ד"ה ור"ס מ"ט וכה"ג ברפ"כ דברכות מ"ט דר' וכו'
ועתו' כוטה לב' א' ד"ה כלאסום ותו' מגילה יא' ב' ד"ה
דאי וערפ"א ס' ב' מ"ט דר"ה דריק איביד ומ"ט
דר"ה דיונה כדדייני' ואף שמה יש לדמות למ"ד
בתמורה ו"כ אטוי התם בסכרא פליגי כו' ואיכ רי"ח
סוכר דאע"למ ורנב"ל ככ"י ועתו' דב"מ ד"ה רבא
דס"ל כר"ה"ה . ועבג"ת שער מו' ח"ב סי' א' ועמ"למ
פ"ד מה' מלוה ולוה ה"ג וזמ"י יריעות האוהל סי' ב'
ובש"ת תפארת צבי מיו"ד סי' ס"ג ויש להעיר ג"כ מזה
בדרי"ה דפסק כר"ה ד"ד וקרא דוחי אס"ך עמ"ך
לכר"ע] . ועבנינו מ"ה מיהו מ"י סי' ל"ט ועש"ת בג"ע
מיו"ד סי' ל' ב"ג"ה שהעיר מתמורה לא' א' יע"ב
וע"ס סי' ל"ד וע"ס במש"כ שאול דר"ס לשיטתו בדה
וכו"מ באריכות בש"ס מצעק"ה ובחמ"ס מיו"ד סי' ו'
ועבדכ"ס עיו"ד ותנא תוספ"ה לחולין מש"ב . ועטע"המ
פ"ד מגירושין ופי"ד מ"ה מ"ה הי"ו וע' בית יעקב סימון
קע"ב ועת"כ סי' ל"ג ס"ג דכלל הוא בב' דאיסור
משומאה לא ילפינן דוגמא לזה כמיר מ"ג כו' וע"ס
בפירושו לחולין בעובדא דבהמה לחז' פרשה שאין ללמוד
משומאה דמידע הוא ופ' פרי"א יו"ד סי' כ' ס"ק ה'
ובר"א יו"ד סי' כ"ד אות ד' יוד וכו' כ"ס אס"ג ובפרי"א
ל"ד ס"ק ז' עת"כ"ד שמה כסרון שדרה דהוא לענין
טומאה איתשל דאטוי אשנויא כסרון באס"ד דאש"תואת
מן סי' י"ט ועש"ת כסא דהרסנא סי' קו' ולהסר"מ
דלענין זה חמיר טומאה מאיסור דטומא' בעי אין לו עיקר
בדאורייתא כו' ועש"ת הר הכרמל חמ"מ סי' ג' מה"ד
בע"ק מהרהר ואינו אומר ע"י כתיבה דבעלמא לכד"ד
רק דלענין טומאה גם בכתיבה צריך לומר כעברה יע"ס
וע' ב"מ דלר"ס מ"סו' אשנויא כסרון באס"ד דאש"תואת
ילפינן אך כס"ק דפסחים לא משמע כן עכ"ל וע' פליתי
סי' ל"ג ס"ק ב' וע' תו' נדה דאפי' איתרע חוקה אולנין
בקה ה"ר מראוהו מי מצערב וע' חומת ירושלים סי'
ס"ח ד"ל דטומאה שאני ואף דהש"ס מקשה לשמאי מברק
את החבית דספיר משני דהי' ודאי אפי' דהוי ת"לר
ולפי' אפי' הוי ע' קודם שלבש הניצית דמהני כו' וע"ס
וע"ס סי' ע' ואע"ג דהספק באיסור ע"י ס"ק דחולין
נכלה ומטמא במשא דאיסור וטומאה תלוים זה בזה יש"ב
וע' כנחלת פוריאל ריש נדה בשוטט שלא נט"ק ול"י ה"ס
דהוי ת"לר דבשיטה הוי ג"כ ספק טומאה נכלה ולמ"י

כי לא ילפי מכוטה רק מסבת חוץ ולפי' אל דבמקום
הוא טומאה ילפי'ן מכוטה ולא בחבית . ולכן כיון
דחטיי' הקס קילר ומשמע דמכא סברא ס"ל כן ואין לחלק
בין איסור לטומאה וסריך שפיר ועבד' דרך חיים ביו"ד
ס' א' ס"א שחשורר ג"כ בסוגיא דגדה דמאי קושא
מאיסור לטומאה אלא דס"ד סס דמטמא אף ברה"ע וע"כ
דלאו מכוטה יליף כו' וע"כ . וע"ש ס"ה בסליתי לאבי
ורבא דס"ל באשה טעמא אהריגא דאשה מרגשה כו' וא"כ
י"ל דל"ד איסור לטומאה ולכן מחלק הרמב"ם בין חבית
למקוה וע"כ ובאמת מסוביא דהבא ביבמות וע"כ לרב
פתי משמ' דרבא איסור מטומאה לא גמרינן . ורק
לסבת א"מ ז"ל דלמאי דמוסק קרמז"ס דלא כוותי'
וכדבר פתי משמ' דרבא וא"כ אין חלוק לדודי' בין איסור
לטומאה ונסתר מפלוג' ה"ל . ואולם עכ"מ פ"ה מלוכל
ה"כ בסופו דמאן דמכשיר ס"ל דככה"ל בא שייך מיכתה
שערי' כיון דהין לו שיעור לטומאה ע' וגם דבכ"מ מוכה
דמחלק רבא בין איסור לטומאה ע' וכן קב"א דאמר
רבא לאב"י מאן דמוטיב כו' יעשה וע"כ קיב' א' ותו'
מט"כ דיה לא אמרו ופנ"ד ד"ה כי וישי' ככ"ב וקא' ע"כ
וכה"כ בכמה מ' מ' . וע"ש ביה אפרים ע"ה"ר בכללי
חוקה מהמג"ס בשלח י"ז וז"ל בשמעתין מוכה דילפי'ן
איסורה מטומאה דהא יליף לההיר לבא על אשמו אפי'
בדחי ראה דאיסור כרת הוא מטומאה כהן והתם לאו
לענין איסורא לטמאות קאי דהא כבר טימא ע'מנו אלא
לענין אי טמא הוא מצריך טבילה עכ"ל וז"מ מה ששעיר
אינו ז"ל מאה דולאחוריו דלא דמי משום איסור מטומאה
ולפי' ז"ל דלא מוקרי טומאה לענין אי צריך לטבול וע'
זכמים ע"כ"ך אך לסבת רש"י משום דהלכות טומאה
מדוה הוא און בברא להלק בין אס הוא לענין אי רשאי
להטמאות אבל באמת כ"ל שלא הביא רש"י . וזו רק אגב
גררא בצרורת הקולמוס דהרי כאן הלימוד דהעשה דפסס
נדהא בשביל כבוד הבריות וא"כ הלימוד הוא מאיסור
ואף דשמעתין דרשאי לטמאות מפני כבוד הבריות מ"מ
העשה רק מה שיזא עשיית הפסח . ולפלפולא בעלמא
י"ל בזה בישוב דהרמב"ם שמתו בולם עליו דלא הביא
הך שמויה דאז"ת שזני וע"ש מק"ס ס' ז' ושאר
מפרשים שהארכיו וע"ר פ"ו מהק"פ ה"ו וביבמות ז'
ע"כ וע"ש שני רוקח ח"א סוף הא"ה וכו' לברכות
ט' סע"א ואכ"מ . ולפי' א"ס בפסחה דס"ל דלא ילפי'ן
כלל מטומאה ורב לשיטתו דילפי'ן וע' ירו' שבת ס"ז ה"ב
סכ"ל שפסק כו' בשם רב הלכה כר"י לענין שבת כה"ס
שהן חלוקין בשבת כך חלוקים בטומאה וע' שבה ל"ה
סע"א וע"ש קו"א דמשמע דרב ס"ל דלא ילפי'ן יע"ש :

ומשיב אבי מורי ז"ל דהא דיליף ממקוה הוי כמו
גלויו מלתא דככה"כ חשיב ריעותא עבא"ה
כלל לך ואחריו גמך בשות שנין רוקח ח"א ס' א'
ובדוסי' שמ"ר לבינה סוף ד"ד וע"ש בח"ו ול"ה לשיטת
הב"ב ופעלו דמיתו דתליא בסברא ילפי'ן איסור מטומאה
וע"ש מק"ס ס' ז' לכוון כן בפרש"י דיבמות בה"ד
ולאו מילף הוא יע"כ וע"ש בגדי כהונה האז"ת ס'
א' וב' שהרריך ע"ד הא"ה הני"ל וס"ר מהא דלזלי'ן
ככ"מ בחר חזקה דילפי'ן בחולין מטומאה נגעים וע"כ
ס"ו ו' ש"כ להדיא בפשיטות וע' בשבת ק"ט סע"א
דפריך רבנ"ג אימור דפליגי בטומאה וטהרי' לענין שבת כו'
וע"ש ס' ע"א ארנ"ל לרבא טומאה אשבת קרמית כו'
וע"כ דהתם כיון דיש סברא לחלק בין טומאה לשבת לכן
לא ילפי'ן להו בדד' . ואף דמרבא בעמנו אין להוכיח
מסמרת הסוגיא דיבמות ד"ל דקובלא ממנו ובשבת ע"א
א' ובכמ"ק כ"ה ובאמת הוא מבואר בפשטות בלי שום
ראי' דלא שייך בגלויו מלתא דמי להא דקבוצה כ"ע"כ
ש"מ עד ס' מירכר מה"ד שדמס וזכרה דהוא בענין מציאות
וע"כ כ"ל לענין מעשר מקהדר דהוי גלויו מלתא וכמו
לענין בה"פ דמנפח כפ"כ סס וכימ' וביבמות ד"כ הוא"ל

כו

וגא' כהורה בגדושי' שבת כוב' ולא מסתבר לחלוק בהכי
פלוגתא דרבא ותדרי"ם דהא בשת"ק ס"ל לר"י ג"כ דלא'
ילפי'ן מטומאה ורק דכ"כ הוי ריק גלויו מלתא על הוראה
בגד וממילא ג"כ בדבר הלמד מסבת חבית דהוי ג"כ
כמו גלויו מלתא [וכן במומא מאיסורא ע"ש' דע"י קו'
ילפי'ן להו והכ"מ מוכרח מהכ"ס לענין טומאה ככריתות
טו"ב ויר' שבת פ"ו ה"א בק"ו מנה"כ . וע' זכמים
טו"א וב' זכמ"מ לרוב וכן לענין ג"ש כסוטה ב' ע"כ דבר
דבר ממוון וכס"א ועבא"י"ע כ"כ הסוגיות וע"כ סכ"א
לחלק בין איסור כרת ללאו וערש"י גיטין לר"ה ואף
דפסקר ב"ד שייך בכלל איסורין ועשו' ב"מ ספ"ה ד"ה
מומא . וע' בגדי כהונה פאה"ע ס' ז' דלכמה רבוותא'
הא דלא יליף איסורא ממומא דוקא באיסורא דא"ה
וע' ברכות יט' ב' ואכ"מ ל' כפרת ז' וראי' לרש"ס
קלת סוגיות הש"ס דמדמי'ן איסור לטומאה ומסבת
חכמים ברכות כ"א מפנין וע"כ כה"ל דתקן הטמא והמח'ן
השיב דיליף מקרא' וע"כ ל"ב אב"י לרבא שיטתא כו'
וע"כ לט"א וז"ל אב"י אמר כו' בסברא פליגי וע"כ כו'
ע"כ אמר רבא תבאן ולכמה כו' וז"ל אי דתניא טבול
כו' וגב' דתניא המוציא ויליף ממומא וסא' א' בטעדות
הקילו . וע' שבת ה"ב שנין סלף כו' וע"ש י"א סע"ב
ועו' סע"א וע"ש סע"א וע"ש קל"ו א' וקד"ו סע"ב וערובין
ס' א' מ"ר סהרבים כו' ור"י לשת' דככה"ל ג' הוי מוקס
סמירה וכפרש"י וכן לגבי בקעה בשבת ו' ב' ולגבי שבת
אפי' העיר כולה רה"י כריש ערובין וע' תו' פסחים סו'
ולטומאה הוי דה"ר וע' תו' מ"ר נו' סע"א ור"מ עדיה
פ"ב וע' תו' ערובין טו' ב' ד"ה והלכתא וע"ש ל"ה א'
ב' וע' פסחים ר"ג ח' לכה לרבות וז"ל פה' א' ד"ה
משום ובינה לב' א' ולר' ב' ולז' ב' ומגיגה ט' סע"א
וכא' ע"כ וכו' ד"ה כעובי ר"ה י' ס"א אמר רבא ולא
ק"ו כו' . ויומא י"ג א' מו' ב' ועברא"ס פ"כ ב' סו"מ
בשבת ותשו' הרשב"א ופ"ה ופ"ה ס"ה דתליא אי טומאה
דחול' . סוכה י' ע"א שכן מצינו באהלי טומאה כו' וז"ל
ב' ימ"א ויבמות ז"ב מו' ב' תו' ד"ה חקוני ורש"י ס' ע"א
ד"ה דוכ"ה וע"ש פ"ב ב' וכו' אי וכהובות טו' א' ותו' כו'
ב' ד"ה חק' וע"כ ב' א"ס בברת דמיימי מטומאה למומא
דתליא בסברא וכה"ב לקמן וע"כ ב' לענין חזקה וע"ש
מיתבי' מחט וקדושין סו' א' וע"כ א' וע"כ שני
מהסבה דטומאה וכה"ב ב"ק א' ה' וגיטין לא"ב תו' ד"ה
רבא לב"ב ד"ה ר"ש נב' א' סא' א' וע' תו' ע"ש ס"ה ס"ה
כגון וע' תו' ב' ק"י א' ב' ד"ה גירסא וקדו' א' חק' ערובין
ותו' ע"כ גו' סע"א וע"כ ב' א' וברא"ש ובי"ב א' א'
וע"כ כ' ע"כ והשתא דאמר רבא וע"ש בחר' ד"ה לבי
שיעורא וע"ש כד' א' וכו' א' רב' ע"כ ועברא"ס פ"ב
וע"כ כ"ב ב' וסח' ב' ד"ה אלא וע"כ א' ומכות כא' ע"כ
ד"ה ואפי' ופסהדרין ד' א' שאלו תלמידיו מטומאה ואף
דהתם הוי קולא לגבי כל תוסף וע"כ משום דתליא
בסברא וע' עדיות פ"ד סוף מו' וז"ל דתליא בהא דברכות
כה' א' וילפי'ן מטומאה כיון דתליא בסברא וע' זכמים
ג' א' וב' ובז"מ הר"מ דפסקא לשם חולין פסול וע"ש וד'
ב' כמי' א' לא' א' מו' ב' נו' א' ס' ע"א קו' ב' וזולין
ח"א וע' ב' מ"ט בריה' וכן בבלומית וע"כ ח"א מה'
אימיו' כ' ובמכשירין מ"ו ד' משקין מכשירין וע"ש בתא'
ובחביות אמר שמואל משקה הבא לאוכל כו' ולגבי טומאה
ב"ב וע' ריקי' אינו ממעט בחולין ומוקי לה שגלגלה בת"ס
דאין מכשירין וע' חו"ט ב"ב ס"ב ב"ה לא וסמוך וירו'
ברכות ס"ה א' א' סוה לטומאה ולקרנן כו' ויר' פאה
ספ"ק תמן לענין הכשר זרעים אמרי'ן כו' והכא לענין
כלאי כרס כו' והוי גלויו מלתא או בכלל זרעים ויר'
הרומות פ"ה מלתי' אמרה איסור זרעו' בטעל איסור
טומאה לא בטעל וירו' חלה פ"ב א' חמר לחלה כשיכ
לטומאה אין תימר לטומאה לחלה לא . וע' ירו' שבת
פ"ק סוף הלכה א' וע"ש בשו"ק ד"ה פרחי' וע"כ סוף
הלכה ב' ארי' בשבת אה' מתב'ך אמר הסיקן ופטומאה
כו'

כוי ובסוף ה'ז משום דבר' לענין טומאה אתאמרת
 דחשבת דכיון דהוי ככסא וזיילתא מקבל טומאה כמדדס
 הוה . וע' חו' חולין נה' א' ד'ה' שצורין וכל' לענין
 חזקה לסולם דהוי ג'כ' ממונה מאיסורא וע' ר'פ' הכונה
 תני תרעום חכור לטומאה ופיר' דשבת כסס שכן חלוקים
 בשבת כך כ'בט וירוי פ'ה' ר'ב' ראה עד היכן הקילו
 בשבת כו' וע'ש' ראה עד היכן החמירו בטומאה וירוי'
 ערוכין פ'ג סוף ה'ז ר' יונה בעי אף לענין הכשר ורעים
 כוי או שניא כו' וגם פ'ג ה'ד ואפי' כח'ד טמא מוריס
 הכא ועשייק דשאי טומאה שיל עיקר מ'ה'ת אבל תמו'
 דרבנן ספיקו להקל וע' ירו' פסחים פ'ה סוף ה'ג כפה
 עליו כלי כו' שמתעבה כוית מן המת כו' וה'מ' חלה שניא
 היא איסור כו' כסס שלא חלקת בין איסור תורה לטומאה
 חורה כך בין איסור דבריהם לטומאה דבריהם . ובפ'ז
 סוף ה'ז כסס שהם חלוקין בשבת כך חלוקין בטו' וע' ירו'
 ר'פ' ג' שאכלו וסוכה פ'ק ה'יא הרי טעם הנרוק כו' והכא
 משלים בסוכה כו' וע' חו' סוכה יע' סעי' ובירוי' רוס'
 מליש דה' כו' ש' א' ו'ד ס'י א' וסו'ת פרי קבואה ס'י י'ב
 יבמות ס'יב ה'כ' כסס שהן חלוקין בשבת כך בטי' וע'ג'
 דגיטין ה'ה' מוקדע עמו' וע'ש'ע' ואתיא כאלין פלוגתא
 דגיטין מטט כו' וירוי' סו'ת פ'ה' ה'ו' כסס שחלוקין כו'
 [ולמענין בדבריו הפוסקים והאחרונים ימלא לאין מספר
 לדמות טומאה ואיסור ככס'ג כמו בשוחט שלא נטל קבלה
 מירי' דה' ע'ט' י'ד ס'י א' וסו'ת פרי קבואה ס'י י'ב
 ועמו'ת סל'ד סכ'ג כהג'ה דאפי' פסול מה'ת אין
 לפסלו כ'א בודאי ועקב'ה'ה' שהביא דהס'ו' בה' שמיעה
 והכא העמד ממון על חזקה וירי' פסול לפניך וענה'מ'
 ועמ'י' ה'כ' ס'י ס'ו' ובירוי' ס'י ל'ט' ס'י'ג כהג'ה יע'ש'
 כס'ך ובה' שלמדו מטומאה לענין עגל יונק דזה הוי
 כחוד שנתו שהוא בענין זמינות ועט'ו ס'י ל'ג מהא'
 דפ' המפקיד יוליג שהת לין וליקף איסורה ממנו
 דהוי כגלוי מלתא . ועט'ו ס'י ק'ה' כסס כבוס שה'ר'
 ומקוה יע'ש' כפר'ח וק'ה'כ' ועש'ות מנתח עני מירוי'
 ובאחרונים ועמו'ת סקפ'ס וע'ש'כ' סק'ג לפסור דהכ'ה'
 כשג' מרחב ירוק ולבן מפ'ט' דא'ז' לשולקן ועש'ות
 דמנ'ה ס'ה' מ'ש' . וע' ר'ש' כמ'ק' ובסוף . העניית
 והמחבר בס'י שצ'י יעו'ש' ובט'ו יוד אלי' וסו'ת ע'ש'י'
 ס'י כ'ב' ושיבת ליון ס'י ס'א' ותשקת בגו'י כתראי ס'י
 כו' ובסו'ת ר' בללאל האחרון בס'י ס'ו' את' ו' דור'ח'
 מרע'א למ'ק יט'א וע' כרפ'ו דנגעים בקטן ונולד כו'
 דהתם משום דכתיב וזה' וכדפורס' כמי' בהריות י'
 ע'א ולא ילפינן מטומאה רק כדבר הלמד מסכרה וע'
 עקיד חירוי' סל'ס' אזה ל'ב' ול'ו' אזה ס'י'ג ועמל'מ' פ'ה'
 תמות' סוף ה'ה' דליקף ביטול מטומאה ועט'ו א'ח'מ'
 ס'י'ג כסס הכ'ט' וע'ש' בהרכה דוד ובס'י ק'ה'ת ועמ'א'
 תנ'ה סק'ד ועש'א' כלל ג' ועש'ס' סל'ו' סק'ב' וענו'ב'
 מ'ק' חירוי' סל'ה' לחלק בין שמה תראה לשו'ה ראה'
 מגיטין כ'כ' שמה מה כו' ועמ'ת' חירוי' סק'ג ותו'
 קדושין מה'כ' ד'ה' כפרוש וע'ש' כחאו'ה ס'י ל' כד'ה'
 ור'א'י' וע'ש' כחירוי' ס'י'ג' כמסוכנת דסירכה לקיע ואתאי'
 כט'ו יוד' ס'ט' ס'ק' כ'ד' ולמד מטומאה מסכרה ומה'
 שסלפל בדש'ל'ת' כמו להגעיל דנריך הפסד עניס בירוי'
 קי'ב' תי'מ' שבת שאניס יכולה לסבול וכמו דל'ש'
 דשול'מ' כסלטול להגל'ה' ורק כספד'ר' בחזקת איסור
 וע'י' בשיבת ליון ס'י ל'ט' . ועש'ת'ר' חירוי' סל'ה' וע'ש'
 כחא'כ'ע ס'י ס'ו' ועש'ת'ה' ה'כ' ס'י' מ'יא' ובס'ג ס'י'ט'
 באכל טריפה כסוגג חירוי' סקפ'ה' שלא בשעת וסמה'
 ומלאה דס כו' . וע'י' ס'ט' חירוי' ס'י י' . ועבר'ת' פ'ד'
 מ'יא' ה'ד' שאלה שמה מ'י' ימים וע'כ' משום דלי'כ'ה'
 לבירוי' דכס'ג ספיקו למומרא מה'ת' וכבר נשאלתי
 דכה'א'ס פ'כ' ה'ו' מבוחר דהתם ולד שנשחט תוך ז'
 מסחא טומאה כבילה' . ואס' החירוי' מדבריהם לאיסור
 אכילתו מנין לנו להחמיר לענין טומאה והשכתי דזה הוי
 תליא בסכרה כיון שששאו למיטעו ולתמוה לדבריהם

גם לטומאה וכלאיה לשמ'ל דהיינו רק לחומרא וא"ס
 ועמ'ו פסחים טו'ה' ד'ה' ולא'ז' רש"י ובעש'ב ד'ה' גימ'ה'
 וע'ש' כפרס'י וע'ש' לא'ז' רש"י כפרס'י כד'ה' ור'י'
 לטעי' . וע' בנ' שיעור' ל'י'ב' ע'ג' ומג'א' וער'א'ס'
 כלים פרק י"א מ"ד דלר"י טומאה וסבת כי הדדי כו' :
ן זול'ס ר'א'י' כסגו'ה' על נדה כ"א שהביא קלמ' ממה'
 שהסיב אבא מארי' לשאלו מה שראק אגלו'
 תשובה זו כפיותו בביתו לזקק הסכמתו על ספרו וע'ש'
 שדח' דבריו דביבמות הוי מומרא אס' יוכל לטעון אמ'כ'
 מנות יבוס והרנוס בעצמו דכיון שאמר לא הפלתי טוב
 אינו יכול לייבס וגם שיע' מעשה מחלופה ליבוס . ולא'
 ראה להדיא ביבמות ל'א' א' קולא דתרי' לירי' חומרא'
 ללא שכוח לא אמרינן . ועש'מ'ר' ח'יא' בחירוי' כהס'ו' משע'יב'
 וגם כהס'ש' כהו' דמולין וע'ש' לא'ז' רש"י דבעינן סיכ'ה'
 החומרא מכל ד' יעש'ה' . ומש'כ' שלא ראה דהתו' דמולין
 דתקורו ללא הוי רק אסמכתא ד'דאורייתא' מ'כ'מ' בטל
 הד' כהרי' . תמ'ה'י' דלפי הכנתו מא' קאמר חדוש הוא
 ומע'י' אעו' אגן לקולא במירין לחומרא בעירין כיון דעיקר'
 הלימוד אינו מוכח הקרא' וע'כ' כיון דמ'ת' חזינן מכה זה'
 לחומרא ילפינן גם מחידוש . וגם דשפאר מקומות שהכוח'
 בתע'י' מבוחר בן להדיא וגם מה'ה'ק'ה' דבכ"מ' ללא'
 ילפינן חד במיר' כמו חולין מקדשים וכה"ג' וכן דבר'
 להאמר ח' פס'י' כו' וזה מבוחר בביטול דהתם אין נד'
 ההשמות והלימוד כלל אבל הכא רק משום מידוש וגם'
 מש'כ' ממו' פסחים כד"ב ד'ה' אמרת דגם לחומרא אגן'
 דין בחולין מקדשים . והנה קושיותו הפול לשי' הכנה'
 עש'ס' דמולין דתחדוש במירין חומרא . וע' כספ'ס'
 כסוגיא דמשרת דהא כל איסורין במירין מזהיר ומבוחר'
 קדשים אמולין במירין . כיון דהוי לחומרא דילפינ'
 במש'כ'ל . ותמ'ה'י' דהתם דליקף מולין ממה' דתמור מתי'
 א"כ' סיכ' הוי ליקף קולא וכ'מ' מדכתו' שבעות כו' ע'ב'
 ואש'ג' דתרומה' חול הוא אגל קדשים מ'מ' ליקף קדשים'
 מקרומה וסי'ו' בקו' מתרומה דקיל ובר'ס' הא'ס' מקדש'
 מה לתרומה שכן חול דהתם בעי למילף לענין שליחות'
 קדשים וז' אזה' אש'כ'פ'ל' בחולין ח'א'מ' כ'ד' לטעמ'
 תמ'ה'י' כי כבר הוזכר בהשבת ח'א'מ' ו'ל' ורק שהוא בעיר'
 דבזה לא שייך ג'כ' התי' לחלק בין חומרא לקולא גם'
 מש'ה'ק' דלחומרא מקשינן כבר ר'א'י' בשל' . אכר'ס'
 שהר'ר' . גם הקו'י'ה' מפסחים מד'ב' ורבנן מבכ'ה' כו'
 כבר הרבינו האחרונים וגם כ'כ' י'כ'ב' ז'א' ח'א'מ' ז'ל'
 כהשבותו וגם מ'ש' מהכ'ה' שער כ'ז' מרוב ומוקד' שהביא'
 מהא'יה' וע'ש' קופ'ת'ת' ח'א'מ' ס'י ס'ו' ותמ'ה'י' שכו'
 ביאר גס'ח'מ' ז'ל' רק מה שחידש' להוסיף דהכ'ה' ודק'ה'
 דבכורות שהובא שם ג'כ' וכבר הכאתי כזאת מכה'
 אחרונים והב'ס' באש'ז' שקיימו זאת מדעה ע'ל'ס' וע'ע'
 בגו'ה'ל' נדה נה"כ' ד'ה' שמה יעש'ה' . ואל'ס' ביסוד דברי'
 הכ'ה' העלה ח'א'מ' ז'ל' כהשבות אחר פל' עין רואה בשכל'
 הישר יראה שאין ראי' זו מכה'ת' כלל דמקוה כשנמ'ח'
 שהת' דחסרה מירע ג'כ' לחוקה דהעמד טמא על חזקה'
 אבל הכא אינומ' דקדוש זה ריר' הוא מא' מסייע כעו'ע'
 לזה כיון דל' דהעו'ע' לאו מנכ'ב' אתיא ואינו דעתא'
 כלל מעולם ואחר הימים מלאתי כהר' הכהמל חירוי' ס'י'
 כ'י' שהביא ג'כ' לחלק בסכרה זו ועש'י'ב' . והעני'ת' זאת'
 לפני אחד מחכמי הזמן כפיותו פ'ש' כענין זה וקלס'ו'
 וקבעה ג'כ' בהשבותו ופאר להביא מקור חדש ומענין'
 סמוך מיעו'ע'א' למיעו'ע'א' וכמזומה שכבר העיר ג'כ' מזה'
 כמי' דרך חיים על יוד' יעש'ב' :

קד' א'

ממי לאו להילוכא כו' ושעת'י' מכו'ד מר'
 חוקתי הגאון המובהק מוהרמ'מ' ס'י ליישב
 בזה מה שנהקשו הראשונים בעש'ס' הדין כסדר חלי'ה'
 ס'י קס'ט' סמ'ד' . וע'י' כפי' ס'ס' ס'ס' ס'ס' כסס' הטור'
 והמרדכי שכברו עמ'ת'ס' קלו'ס' . והל' כי הוא מעיקר'
 דינא דגמ' ואלו לא יהלך ד' אמות בזה אס'ל' דפסול'
 החלי'ה' דהרי הגמ' פריך ללא עניד להילוכא ורק אלו'
 מסגי

טעמא דבי דהרי אף ישראל מחוייב לשמוע דברי הרב שלא לעבור על הלאו דלפני עור וע' מ' ב"ק ע"א ד"ה נתנו דטעמא דבר חיובא הוי משום הרב וכפרש"י ועש"ת וז' וז' יוסף מאה"ע ס"ו ד"ה אלא מעתה ללאו באזהרה בדבר תליא אלא בחיובא דמלקות כו' ולפ"ז ניחא דבאמת כן הוא סברת סמו' דבכחן ספיר הוי בר חיובא ולכן עובר משום לפני עור משא"כ בישראל אף דיש כאן איסור משום לפני עור מ"מ כיון דאי מקדשה לעמנו לא מחייב לא מיקרי בר חיובא ולא משכחת לגבי' איסור דלפני עור אבל זה ודאי דמשום לפני עור לקוד מיקרי בר חיובא והתוי שכתבו א"ע דעובר משום לפני עור היינו דאף דאינו חייב בזה מ"מ ודאי עובר על לפני עור רק דכיון דלא הוי בר חיובא לא מחייב משום לפני עור . ועשיית רע"א סיי קדמי מש"ס בענין לפני עור היכי דהשליח בר חיובא וכדמות ראי' לזה מה"ד ביומא פ"א א' אס רוב אי' למ"ה אר"ס להאכילו גבילות אס רוב כו' וקס"ה דהא בחולין ס"ל לר"ם כראב"י דמומנין ישראל כו' ואזאי לא מוקי בג"מ בהא גופא וע"כ בסברת דמ"ס דכיון דכיון דמ"ס דמ"ס אר"ס מזה ע"ז וא"כ יכול להאכילו ג"כ ואין בזה משום לפני עור כיון דהרי מעכשיו לישראל וסוב לא הוי בגדר האיסור כלל וליד לזירות גס עכשיו ויכל לקבל עליו טירות והא דלא קאמר ה"ס דאינו ראוי לאכול ו"ל נקיט אין מומנין משום שיבא ללשונא אבן מומנין לישראל ולהכי לא מוקי הפקוחא דכתיבין לליכא נ"מ בהא לגבי ישראל כמו באיך רק לגבי ירד"י לחוד וכי"מ גס מדהאמ"ס דלא ס"ל לחלק לאיסור משום לפני עור כיון דאוסור עומא דסיך בו ולמ"ס לחד סברא להחיר אבר המדולדל יע"ש וע"י בתו' חולין ג' א' ס"ה"ד אחד כו' דלמא ל"ל כו' ואינו מוכן לכאורא דלמא לא הכריחו טפי דהרי ר"ל זופי' קאמר הכא בגמ' דאין מומנין וכמבואר להדיא ועשיית מוקד"כ"ס סיי קס"ה דאס שני ת"ה מחולקים בדבר דאין החמיר ראוי להאכילו לאוסור משום לפני עור . והפ"ס מולק דגבי נזיר המוסיף יודע שהיין אסור לו והביא ראי' מיבמות יד' הא קת"ל דהאכזה וריעות נוהגין זה בזה וע"כ דמדניא אצטריך לארועי וא"ו מוכרס דהא לא הוהירו כשירות כו' . ועי' בעקרי דיניס מו"ד סיי ז' אות כד' בהגהות דה"ט שסביב דהנהגה היתר להדליק מנר של חלב דרשאי לטיטע' לנהוג איסור שהוא מדליק משל שעה כיון דלדרידי הוי היתר גמור יע"ש ועב"ד ק"ט ס"ז בהגה דמי שנוהג איסור שסובר שהדין כן א"ו מכת חומרא מותר וכו' והחריכו בכ"ז במ"א וע"כ מד"הו דכ"ה דלא ס"ל לחלק משום תוסס לבע"ס ע"כ דלא ס"ל דשליחות קדושין הוא מטעם מיגו וכמו שדחה הגויבי דכ"ו דא"כ היכי שהי קרוב לו לא סיך זה ולא ליסתמיט לאחר מן הפוסקים לאשתמיטן דקרוב אינו יכול לעשות שליח לקדושין . ולפ"ז תיקי גמי לר"יח לשיטתו מהא דנזיר יב' א' דיא מותר בקרובת השליח דלמ"ע לקדשה לעמנו וע"ע בנויבי מ"ת חאה"ע סיי ע' וכו"ס ק' וע' יר"י שכת פ"ו ה"א הקדש קודש אשה כו' ר' יוחנן אומר חשבו כו' תמן הוא יכול כו' יע"ש בסיו"ק ועבר"ן ד"ס הא"ס מקדש וסובא דבי"ס מ"ו וי"ש שדקדקו מהא דהר"ס בנזיר . יב' דהאומר לא וקדש לי אשה אסור בכל הגשמי שבעולם ומוכח דא"ס יכול לעשות שליח להוליך קדושין לקרובתו ולקדשה לאחר א"ע"פ שאינו יכול להדשה לעמנו דאי לאו יאחרו שמתר בקרובת השליח כדאמר לקמן הב"ע דשוי"ת' שליח כלו' שהיבגרת מינתה אבי' להיות שליח לקבל הקדושין יע"ש והוכי' מנא"ת כעת בש"ת תועפות רא"ס בחאה"ע סיי ז"ב שהרניס גס כן בדברי הר"כ

ובנידון

עליהם בש"ת רע"א סיי ז' שכתב דאי לא משמי סימנין הוי ספקא שמה נשרו . דמ"ס מהיכי דיעינן שהיו בו סימניס דמוקמינן שהיו בו ג"כ קודם קדושי ראשון והכ"ל הי"ל דמייסינן שהיו בו סימניס ונשרו

דלמא לא מוקמינן גמי שהיו בו ג"כ קודם קדושי הראשון וכבר קדמיה בזה בש"ת מו"כ מ"ק חאה"ע סיי ד' סת' משום דהוי חוקא שלא נבחרה . ובאמת הוא ממלוקא הסוסקים בזה וכמבואר ביו"ד סיי פ"א לענין גביותא להכשיר ודלא כתו' ולדין קו"ל דהוי חוקא מעלייתא וכמ"ס באור"ך בשו"ס פרי תבואה סיי ט"ז ועס"ה יד אל"י סוי' ז' . וענ"כ מ"ק חאה"ע סיי ל"א כד"ה והנה הדיס כו' . ועי' חומת ירושלים סיי ע' מש"ס . ואולם בש"ת הג' רע"א הקס"ה עיר דלמ"ס"כ התוי דמיידי בין בא"ס בין בא"ס ולהתו' בנד"מ מ"ה דהא דמייסינן שמה נשרו היינו משום חוקא דרב"ז . וכיון דלא מוקמינן אסוקא קמייתא ממילא לא לחוס שמה נשרו . אבל הפשוט בזה כמבואר בפסקי' מו' על הדריקה לאלתר קדושי ראשון וכן משמע מהכ"י ס"ס' מ"ה סהעתיק חשו' הר"ס וכתב סכ"כ התו' בפרק מ"ש יע"ש . וע"ע בבי"ת אפרים על טה"ר בהקדמה לח"ב . אך להתוי דקאי בין בא"ס ובין בא"ס וא"כ ליתא לדברוי ולדעתוי דבריהם נכוניס בפשטות ובמ"לע .

ובבאור

דהתוי ד"ס וכי מאמר כו' ודוק לומר כו' ובסכ"מ סיי מג' מוקח מן וא"ס הוי ספק כו' ומ"ס ודוק לומר סיך דב"ה בודקין כדאמר בגמ' וכו' ואולם י"ל בפשטות כמ"ס הת"לע דבדיקה לקדושין א"ס פשטה דהו קבלה קדושין מאחר דאי משכחה סימניס דבתראי לא הוי קדושין לכו' ל"ל ליתק דכודקין לגרוסין דא"ס תקבל הקדושין מכהן ולא תמלא סימניס תא מותרת לכהן ועמ"ל מ"פ מה"ג רה"ג דכודקין שלא ינטרך ליתן גס שלא יאחרו אין תופסין באחוסה . וגם י"ל במ"ס כו' וע"ק דגס בלא בדיקה לקדושין פריך ממינ' דלא תימא דקדושת הגמרא אמת דסובה והביא ראי' דמייסינן שמה נשרו ולא אוליך בחד חוקא פנוי . ומשום דא"ס חוקא דרב"ז וכיון דאוליך בדיקו לחומרא ל"ל דהנ"מ היכי שפסטה ידכ כו' וע"כ דוקא לומר כו' דלפמ"ס הפוסקים בדעת התו' דהא דסד"ה לקולא מ"מ היכי דא"כ דברוי מבררין וא"כ הוי צריכין בכל סוקדסין לבדוק . דמ"מ לדין דמייסינן שמה נשרו וא"כ הכדריק אינו מושיל כלל .

ובבאור

דהתוי ד"ה לאפקוי שמיט בע"ע דהוא נגד האוביא דשמיטת חולין כל מקום שז"ס מילין אין שליח ואחריו או דר"מ אבל חכ"א כו' דמוכח להדיא דלא אחר ר"י למלת' רק על מילין לחוד עד שרבה שחור ולא כלל מולי' . כבר שאלתי ע"ז מוזן רב מאת הר"ב המובהק מוה"י יוסף אלחנן הר"ב דק"ק סערהיי"ה והשבתי לפמ"ד ביבמות ק"ט אי קדוסי קטנה ומחלי תלי וא"כ לר"ם מוכח דלכל מילי הוי גדולה א"ס הביאה שתי שערות אבל בחולין הוא ר"י אחר רב דבעל הוי קדושין דאורייתא ולדידי דוקא למילין קאמר וי"ש שליח במקום מילין . שוב מנא"ת במש"ל פ"ב מאוסות הל' ב' שכי דאשתמיטת להו כגופא או ור"הי ג"כ בישועות יעקב לת"ע"סו שספלל ג"כ נישוב קושיא זו בדרך אחר ועי' ברא"ס יוסף ובע"ת ח"ינס ח"י לפלפל ולעיין בדבריהם .

מאתי ה"ס יוסף זכר' וישע'ן

שרום כתיבא לשרב הל"ל . מכתבו הצינע ומה שחומר על הראשונות וכתב לדקדק דלא הקשו ג"כ לעיל וכיון דבעינא כדריק לקידושין כו' . וסא משכחה בדיקה אלא א"ס קיבלה היא בגט כפודס ארוס ובעודה קטנה בתו' אבי' לפי הכנמו ככונת סמו' דהכא לדעת הר"ף דקטנה מן פהרסין אבי' מקבל גיטת ולא היא . וע"כ דהתו' דסוביין מספק"ל ב"ה ובא"ן הכריחו מקו' ומלכד השיקר סהר דא"כ י"ל דמשכחה מרועיהו קדושין והרי זה גופא לא ידעינן עד השקא רק מכתב קושייתס ומה זה שכתבו דומיא כו' . וגם בלא זה אין לבנות יסוד ע"ז ודל"י הכא דקאמר לאפקוי מדר"כ סיקש' להו ספיר ומא"כ לעיל מאי נ"מ לי' אי נקיט בקטנה שנקדשה לדעת אבי' או בגוונא דנקיט הסס ובאמת ע"ז לא יסנו כלל

ללא חסיו
דמינו רק
השמה
ובת
לפני
לית
היה
דוק

כלל דאכתי כיון דבעינו הרבואה בתרויכו למה קיט
 בתירוולו רק חדא . גם מה שקשה דמשכת בשוי שליט
 דמסתמא מיירי גם באשה שעושה שליט לקבל גיטה
 ומשכתה שטר לגבה בדיקה דלא היא קטנה אינה יכולה
 לעשות שליט . ג"ז לא ידעתי דהא גם נערה אין עושית
 שליט וכמבואר בס"י קמ"א ס"ב וז"ל דבדוקין סיהי' לה
 סימני בגרות דהא התו' שם ד"ה לאסוקי מדריי' הכבו
 בדוקין מהסתמא סיהי' ב' שערוה יוס' ד' לסדר ולפרט
 ויהי' ה' את יוסף הדייר לפ"ק :

דף קיד א' אולי הכא מדמי' עמיק טוי"ב רב יוסף
 סמוקי ומספ"ל ועמו' מגילה ב' ע"ב
 יטו"ס . אין ב"ד מזווין להפרישו וכחז הרשב"א בדאסדר'
 נחתיק חד דרגא וספיין לכו בידים ועבשעיהם פט"ו
 ממ"א ה"כ . ובתשובה העלית' לדעות הסבורים דהא
 דאין מבטלין איסור לבתולה אפי' בדאורייתא לא היו
 כ"א מדבריהם . ואף לז"ל הר"ב בפ"י כל כתי' דהיינו
 דוקא לזכרו אבל לא לזכרנו מי' כיון שע"ז יא' היא מותר
 להקטן ג"כ לאכול מהתבטיל מיקרי לזורך הקטן וא"כ
 מותר לענין ביטול איסורין להסויף ולבטל הכי דלא בני
 בלא ביטול דממילא שריא ג"כ להגדול לאכול כיון דבלא
 ביטול לא היו בני בעד הקטן וכשהוא מבטל בשביל הקטן
 מותר ג"כ לגדול לאכול וכמו בהדלקת הנר בשבת לזונה
 לא' לזורך קטן ואף שיש לחלק בין הנושאים . וכענין זה
 מבואר בשו"ת רע"א סי' ה' לענין טלטול ספרים בבב"כ
 פ"י קטן בשבת שצ"ע הגדול ג"כ עמו' ואף דל"ד דהא
 דתשובה רע"א לגבי טלטול הקטן דהתם אינו עושה רק
 איסור הטלטול וכיון דעושה בשביל הקטן א"כ מומילא
 מותר אכ"כ שבי"א הגדול להטלטל עמו' כיון שאין בלא
 איסור מקודם רק הטלטול והוא ענין אחד ואפי' אם
 טלטל במידה ג"כ מותר להטלטל אבל התא שצ"עטל האיסור
 ומרבה עליו הסתיר וא"כ אף שעשה בשביל הקטן מ"מ
 הרי יוס' כאן גם עכשיו האיסור דמ"מ אין להקטיר בשביל
 זה להגדול לאכול מאותו הביטול . אך י"א דלא ברע
 מהא דס"י פ"ד כע"ז י"ג דאם כוונתו לתקן הדבש דמותר
 וכן בשוגג כמבואר בס"י ק"ט ס"ה ולכן הדבר פשוט
 דאם לא יספיק ג"כ בשביל הקטן רק ע"י ביטול איסורין
 דמותר לבטל בשבילו ואף דממילא יהי' מוכרח הגדול
 לאכול ג"כ ע"י ביטול איסורין מ"מ כיון דהוי בני לגדול
 גם בלא ביטול איסורין א"כ הוא מוכרח לבטל בשביל
 זורך הקטן סיהי' מותר למספי' לי' בידים ומותר לגדול
 ג"כ לאכול ממנו . ועב"ז אומ"ס סי' ש"ג דהא דספיין לי'
 לא כהבו רק להלכה ודעת האחרונים אינו כן . וע' בס'
 דברי חיים מאתניו הגאון ז"ל שאוכיז דהיכי דיש סתיר
 אכור ליתן לקטן דבר איסור וא"כ לכבודו או לא ש"ך
 דין זה רק לגבי יבש ביבש ובאמת ברשב"א יבמות מבואר
 דאף בדאיכא כו' י"ל דשאני בקטן שאינו בר הכנה וכמ"ס
 באו"ה הובא במ"א סי' שצ"ג . וגם דבאמת לא ספיין
 לי' בידים רק באיסור מנד' הוון להביא דרך רה"ר כש"ג
 ס"ו . ולכאורא יש לדון בדבר"ך דדוקא לזכרו מה"ד
 לעיל כהננים בתלה וע"כ דמירי דחוי לי' בעינן כסומים
 וכמ"ס התו' דלרבנן דסומים לא אחי' הא דפריך דמאי
 פשיטא וא"כ כסומים מירי דחוי לי' בעינן אך להרא' ש
 דאורחא דמלתא קיט' נסתר זה ועתווי"ט . וע' בחארונים
 ועסי' תקנ"ט ס"ו דמטעמינן כום מילי בקי"ט שלא לברך
 ברכה לבטלה ועט"ז אומ"ס סקו' שיתנו המפתח של
 ברכה ל' לתינוק וע"ש במשכנות וז"ע והקוי' מיבמות י"ל
 דמירי-שוה"ך בלי"ה לשם וא"כ ניתא וכו' מהי' באמירה
 לנכרי לזורך הקטן להדליק הנר בשבת וממילא מותר
 ג"כ להגדול ללמוד ואף דנעשה אין לאסור בזה דמללכני
 וכמי' סה"ג בש"ת ע"ז ועמ"ל ס"ו המת"א ה"כ וע'
 בס' זית רענן האומ"ס סי' ב' אות ו' משצ"ב ואכ"מ :
 קוי' ב' חו' דיה באותו עשה כו' ברשמי ומשמע דס"ל
 דזה הוי מינו דאף דהא דטעמינן לה בגרשמי משום
 דאין אשה מעוזה וע' בריטב"א ובשמ"ק לכתובות כג' .

וע' גיטין פד"א ומיגו דאי בעי כו' ואף דהסתא איכא
 לה עד המסויף להענין וע' בחארונים . ועל"ז רש"י
 לב"ש ליכא מיגו ונראה דכונן דעת הפוסקים דבגרשמי
 אינה גובה כתובה ועב"ז יו' בהגה ס"ב ואף דהוי מיגו
 דהעוה מהני לפטור מממון כהני עויו דלכלי מושלם :
ק"ה סעי'ב המוצה בט ולאשה במקום כו' ופשיט'
 לה דחוששין ולא חייבים ועבמל"מ
 בפ"ג מהי' יבוס שהניח דעת הרמב"ן בדחושין ללא הוי'
 מינו לחצי טענה במה שאמתינן לה להינשא לכהונה
 דאיהו לא איכפית לי' אם נשאת לכהן או לישראל כיון
 דכא' רק לפטורה מן היבוס כו' יעו"ס וכ"כ הר"ן דלהתו'
 מהי' ג"כ להשיאה לכהונה וכ"כ ברשב"א ופוסקים וע'
 שו"ת יריעות האוהל סי' י"ט ומה ספלל שם וע"ש במש"כ
 על מה שכתב הרמ"מ בסוף דבריו באוגוס ומש"ר כיון
 שאין בידו לגרשה שלא ברצונה אי ניתא כיון דבידו לגרשה
 דאפשר שלא תתרה כיון דטב למיסב כו' יעשיה וכתב
 לתמוה דא"כ ב"ז דאסור לגרש בע"כ כו' לא יהי' נאמן
 כיון שאין בידו לגרשה ומ"מ סתמו כן הטור והפוסקים
 לדעה וע"כ דה"ה אוגוס ומש"ר עכ"ד . ותמתי כו'
 לדעת' הוא נלמד מסוגיא דהכא דמבואר דכתיב' לא
 הוי בידו שבוודאי תתרה לדעה אחת לפטור מהיבוס
 כיון דזימנין דמתחמא לי' ליבוס וכו' . ובעיקר קושייתו
 מלבד דיש ולחלק להא' דאוגוס ומש"ר בלא"ה זה תליא
 בדעות האחרונים אי אמרונין אע"מ במירי דרבנן ולדעת
 הפוסקים האחרונים דזה הוי רק מדרבנן וע' בתו' המורה
 ה"א ד"ה מיתבי כו' מבואר דבגרשוני מהני וכמו שהעמיק
 הרמב"ם בזה בתו"כ מ"מ חתה ע"ז כו' קיט' שהעלה כן
 לדילא ולכן אף דהוא עושה איסור בזה מ"מ הוי בידו
 וכשבת מב"א ע"ש בתו' ד"ה טבל מוכן דאף דעושה
 איסור טלטול לא מיקרי מבטל כלי מהיבוס כיון דמהני
 אם עבר ומתיקו ומכשי' דבשביל זה מיקרי דהוי בידו
 דאי ניתא דמשקר ורובה לפטורה מן היבוס הרי יוכל
 טעי לעשות איסור לגרשה' ועש"ת מוהר"א סי' כ"ה
 וסוג' דבריו . בכנסת הגדולה בכ"מ ס"ק פ"א כתב בשם
 הרמב"ן דלחצי טענה כגון זה בני לפטרה מן היבוס
 להתירה לישראל ולא לכהן מינו דאי בעי ה"י מגרשה
 לדעת התו' אמרינן ולדעת הרמב"ן וס"ג לא אמרינן
 עכ"ל . והנה העמיק ואם בשם המוהר"א שטון ופלאותי
 דכמת"כ דשם מבואר למשינן דבריו . להיך דלש"ג
 לא מהני הציגו רק אלו הוי' מגרשה ולא להשיאה לכהונה
 ולהתו' דכיון דלא איכפית לי' אם אסורה לכהן רק כדי
 שלא הסי' זקוקה ליבוס וא"כ מינו זה אין לו רצונות אבל
 לא נשמע מדבריו דלהתו' לא חסיב מינו רק להשיאה
 לישראל שרי כתב אח"כ דהש"ג חיי' באופן אחד דהש"ס
 כיון שאין אנו מאמינין לו רק לישראל יעשיה . ובש'
 מהרמב"ן מפורש להדיא שכיון שאינה זקוקה ליבוס מאמת
 טענה זו שטען א"כ מותרת אף לכהן . ואולי הוא ט"ס
 כהנה"ג במה שהועתק בשמו ממש הסיף . וע' תו' ב"ב
 כ"ב ב' ד"ה דברים ועש"ך סי' ע"ה ובס"י ז"ב . ואכמ"ל :
 וע' דבכות כ"ב סעי'ב בתו' ד"ה מריוה כו' וכה"ג
 עבתו' ט"ב ב"ה לא דקטעין כו' וכ"כ התו' ב"ב לג"ב
 ד"ה ואי טעי ודלה"ב בתו' ד"ה ואי דלי וע' תו' ב"ב
 קד"ב ד"ה הואיל וע"ש לא"ז רש"א ועבתו' כהכות כ"ה
 סע"ב ב"ה שבידו יעשיה ודוק :

דף קי"ט ע"א לימו ר"מ היא דמי' למיעושה .
 ע' ברא"ש דסוגין ובמלוין יא'
 ובכורות כ' ע"ב ובתו' שם דהא דקיי"ל דר"מ אשמ"ה
 ולא אמרינן סמוך מיעושה לחוקה משום דהוי רוב דאלי'ם
 טובא ולהרא'ה משום דרוב היינו כל וביללותי נשאלתי
 מהחריף ושלם מ' סיים ראבינאוויטש כהרב' ה' מוהר"א
 אייוק הרב דקיק שאולו וז"ל דא"כ תיקשי מהא דמלא
 גדיין בחולין יב' אי דהלך אחר רוב טבחי ישראל דאפי'
 כרוב כל דהוא בני ואמאי לא אמרינן סמוך מיעושה
 דטבחי נכרים דהוי מיעושה המניו לחוקה וכן תיקשי כהא
 דבב"מ

דכית כד"ב כנגדו ומלאן שמועין דהלך אחר רוב ט"ו
 והאריך בש"ת אשר ערך לפני . וואס אסר הסבתי לו
 בולדותי מהנוגע לענין זה יום ה' ט"ו א"ש תורה לפ"ק
 בדבר הקוסא שהביא מע"ל מהא דחולין יעיין בס' בית
 ינחק בתשובתו להגאון מלובלין כמה שהאריך בישוב קוסיא
 זו לחלק בין חוקה גמולא לחוקה דרינא אשר לא ידעתי
 דכריו להולמן מזד עממן וביותר למעיין בחולין פ"א
 מדמה סמליה דחוקה להא דעישה ישש"ב שהיטב בצ"ע
 דהתו' והרש"ש ע"כ לא ס"ל לחלק בכי וכמבואר
 מקושיות . ועממ"ש סו"ד סי' ג' . ואולם בחוות דעת
 בסוף ספרו בלקוטי' בס' ס"ב הכריח מהא דאבדו לו
 גדיו דברוכא דאיתא קמ"ל לא אמרין סמ"ל דללים טפי
 כיון שברוב לפינוי ולא אמרין סמוך רק בר"מ אשמ"ה
 דהוי רד"ק . וכן העלה הגאון מליסא בשו"ת חמדת
 שלמה ח"א עמ"ס כ"ד אות ו' וכ"כ הפני"ב סו" ק"י
 במשנתו ס"ק י"ד ובשנסת העמקים כלל טו' ובתשובת
 רע"א סו" קו' ובשעוה יעקב ביו"ד סו" א' ופי' באר
 אברהם לפסחים טו' ע"ב . ועשר"ש קדושין סי' ע"א
 שחלק בין הא דחוקה ללא אמרין סמוך להא דסורפין
 ומשם דהוי רד"ק לר"מ ואזנ"ס התו' בחולין י"א' אי
 ד"ה מה"מ הקסווא"ת והא כיון דלולין בהר חוקה כש"כ
 בתר רובא ואף דהתא איירי ברובא דליהא קמן דבכה"ג
 ס"ל לרי"ט דלא עדיק מחוקה . וז"ל דהתו' לשיעור
 בקדושין שכתבו לחלק משום דהוי דעישה אינו רוב
 שזכר וא"כ אין לחלק כלל בין רד"ק לענין סמוך מלי"ה
 ולכן כיון דלרבנן איתא דאיתא דילפינן תרובהו מר"א
 א"כ רוב עדיק מחוקה ואף דלא ידעינן אכתי מקרא
 דאביר דליק ולא חיישינן למיעוטא ע"כ דלדידהו רוב
 עדיק מחוקה . ואף דלדין קיי"ל בר"מ דסמ"ל להחזיר
 וא"כ חוקה אלים טפי מרובא היינו רק מדרבנן למוחרא
 דמדאורייתא אין לחלק בין דר"א וברש"י בחולין יב"א
 ומשום דסתמא כתיב וכתי"ש א"ז רש"א בחולין י"א' אי
 ועתו' יבמות קט"ו ח' ד"ה מהור"א . ולא חששו להחזיר
 רק ברד"ק כיון דהרוב מורה שאינו כן וזוה חששו להחזיר
 מספק . וענמ"ל לר"פ האסא בתרא ובתו"ש טהרות
 ג"ג מ"ח דהא פרי תשובה סו" כ' ישש"ב וע' בנחלת
 עזריאל לחולין יב"א . ומיהו לרי"מ דס"ל דאמרינן סמלי"ה
 אף להקל וע"כ דס"ל דמסברא חוקה עדיפא מרובא ואפי'
 דליתא קמן היינו כיון דרוב דעישה אינו שזכר כלל
 וכתי"ש התו' דבכ"מ ס"ל לר"מ דהוי פלגא ופלגא ושד
 דמי' תיקשי לדרי' להיפך דל"ל קרא דלולין בתר חוקה
 כיון דלפינן מקרא דלולין אף בתר רובא ומת"ל מד
 מינ' מיותר וגם י"ל דהא דחוקה עדיפא היינו כיון דלוי"א
 ג"כ מיעוט בהר"י לנגד הרוב וע"כ דרובא אלים מחוקה
 לחוד לרי"מ דהי לאו דגלי קרא דלולין בתר חוקה לא מהני
 ג"כ מיעוט בהר"י לנגד הרוב . ועתו' גרה ית"א ד"ה
 הלך אחר דהא איתא חוקה דבהמה בחוקה איסור
 עומדת ואחילו לא אמרין סמ"ל להחזיר וע"כ דברד"ק
 דעדיק טפי לא אמרין סמוך . וע"ע בזמות ירושלים
 סו' ע"ט דהא דרובא עדיק מחוקה היינו אי תרואו
 איתא קמן משא"כ אי רובא ליתא יע"ב ועבס"ב בחי'
 ל"כ כג"כ מש"כ בישוב קוסיא עהרמב"ם דכדלוי"א
 אחרת דנפיש מניה מביאה עבי"ע אף שאינה יושבת
 בין ההרים שהוא נגד הגומ דהתא לרש"י בחולין יב"א
 ל"כ דאנן סמכין אדר"ה נשטתה בחוקה היתר עומדת
 א"כ לחוש כלל ברד"ק . והאבוי"א דכ"כ קאי לרי"מ ומלכד
 דברש"י דחולין מעורר להיפך משום דאחרי רבים משמע
 אפי' בליתא קמן ולהכי סמכין בדיעבד דלכתחלה הו'
 לרי"ך לברורי' גם לדין דאביר דלא סמכין ארובא היכי
 דלוי"א לברורי' ובלא"ה לא ידעתי מה יענה כמה דהוי
 לנין בסנהדרין ברובא דאינו טעו בעבורא דירח"א
 וכסנהדרין פ"א והארכתי כמה בישוב קוס"מ . וע'
 בנחלת עזריאל בחי' לחולין יב"א ד"ה מ"ל וד"ה מ"ש
 מוהר"ש וכו' ואמ"ל . והנה הרמב"ן בתלמוד האריך

לכא דעת הגאונים שאין סומכין לכתחלה על רוב מצויין
 דהוי מיעוט דללים טובא ולפמי"ש הרמב"ן דהוי רוב
 גרוע וא"כ תיקשי נימא סמלי"ה להחזיר . וי"ל דסובר
 כריטב"א בחולין דלא חיישינן למיעוט רק היכי דאס נחוש
 למיעוט יתי' בודאי איסור אבל נבי שמיטה אף אי אולין
 בתר המיעוט י"ל דאינו ודאי איסור דלמא כהאי זמנא
 שחית ספיר ועב"פכ לכתובת בהא דר"מ דחייש למיעוטא
 ולהכי דייק בחולין ג"כ לעלו"י לא חיישינן ולא קאמר
 משום הרוב אין מתעלפין ועמ"ש סער א' ז"א דהא
 לדרי' גם לכתחלה יכולין לסמוך על רוב מצויין מוד
 טעמא ואף דבאבדו גדיו ל"ל דלמא שחית ספיר דהא
 שחית סמוך מלי"ה מ"מ זה הוי רובא דליק דלא אמרין
 סמוך וכל"ל וא"ל להרמב"ן דמ"מ הוי ס"ס דלמא הוא
 מרוב מצויין וספק שמא שחית ספיר במקרה כיון דהספק
 הכ' מתיר יותר מחזירו אפי' אי בדקין ל"י דלא ידע
 דהא לדעת המרדכי בפ"ב דשעוה דסמכין אס"ס לכתחלה
 ואפי' בתקום שאסר לברר וי"ל בשעת הרמב"ן כתי"ש
 הגמיר"פ האסא בתרא שחית למיעוטא דמפלות דמגרע
 הרוב ממש דמאותו הרוב מתעברות ים מיעוט שפלות
 וכן העלה במ"ש דת"א יעו"ש אבל לפי' יקשה דא"כ
 באבדו לו גדיו דבתר רוב ט"ו אולין ונימא סמוך מיעוטא
 דהא המיעוט דאין מומחין מסתלק מהרוב ור"מ אש"ה
 הוי רובא דליק ועוד דהא התו' לשיטתיה לא ס"ל לחלק
 ענין סמוך מלי"ה בין רובא דהוי למיעוטא בקדושין פ'
 ע"א ובחולין סו"ב יע"ש כהוי' וא"כ תיקשי לדידהו מהא
 דאבדו לו גדיו דלמא לא נימא סמוך מ"ל :

י"א י"ל בפשטות דאף דבסבורים דשחיתא לא הוי
 סימן דלפעמים נכרי נמי שחית וכתי"ש בתשו'
 רש"י ובתהרש"ב חולין ל"ג ובתה"ש דמח"ב וש"ס קי"ח
 ב' ודלא כהע"ש דנכרי לא שחית כלל וכת"ש סו'
 קי"ח ס"ק כ"ה דלפעמים א"י נמי שחית דא"כ למה בעינן
 כלל רוב ישראל . וכיון דמ"מ איכא רובא דלא שחית וא"כ
 ל"ל סמוך מלי"ה דהשתא הוי מיעוט א"י השומעין מויעוטא
 דלא שחיתא וכן מצאתי בחומת ירושלים סו' קס"ד בענין
 סמוך מלי"ה שתי' כן בפשטות דהע"ש דשחיתא הוי סו'
 א"כ הוי חרי רובי דמחזות פ"ק דשרי לכו"ע . וגם י"ל
 דהתו' לשיטתיהו בכחורות כ' ע"כ דהיכי דאיכא שעת
 דהת' עבדינן כרש"ב והיכי דאבדו הוי דיעבד וסמכין
 ארבען ומעשה לק"מ לשיטת הגאונים מהא דר"מ אש"ה
 כיון דלא סמכין ארובא רק בליתא קמן דהוי דיעבד
 דבכה"ג סמכין ארבען אף לשיטת א"ז רמ"א ביו"ד שט"ז
 ס"ג דמולכת אינו פוסל בבכורה ולדרי' סובר ג"כ דהיכי
 דאיכא עוד ג' להיתר סמכין עהר"ש והרמב"ם ומכמים
 דפליגי אר"מ ולכן י"ל דכיון דלדעת הע"ש ומה
 פוסקים דשחיתא הוי סימן ולכן סמכין לפסוק כחמים
 ולר"מ דשחיתא ל"ה סימן ופוסק דלי"ה כרב מהא דפרגיות
 ופיסק כר"מ דסמוך מיעוטא ומולכת אינו פוסל וז"ל
 דלולי לשיטת' כתי"ש התו' והרש"ש בשמו דרוב מצויין
 הוי רוב דללים טובי' וא"כ ספיר י"ל דקך דאבדו לו
 גדיו הוי רד"ק ולא אמרין סמוך וכשחית רש"י לעיל .
 ואולם מצאתי בס' רביד דהיה עליו"ד שהרשב"א ג"כ מהא
 דסמלי"ה ותי' לפמ"ש הפלתי כפי' ס"ג דדעת הפרישה
 דברבנן הוי השמיטה סימן ולפי' איש דהא דסמלי"ה
 מדרבנן לחומרא ולכן נקוט ומלאן שמועין כראוי וכיון
 דמיררי ברוב ישראל דמ"ה מותר וא"כ לענין סמוך
 מהני סימן השמיטה עכ"ל . ומיושב ג"כ מה שדחת
 בפרישה בהא דנקוט בשר שמוט דהול"ל אס לאבד לו בשר
 דבכה"ג י"ל דהוי השמיטה סימן אף להר"ש לשיטתו
 דאפי' דברבנן לא מהני סימן השמיטה וכתי"ש הפלתי
 דלולי לשיטתו דמולכת פוסל בבכורה ועל"ע מש"כ מהמ"י
 ותו"ט ויש הרבה אריכות דברים בזה ובפרט בישוב
 קו' התו' לענין סמוך מלי"ה כיון שאין המיעוט והחוקה
 מענין אי ועשו"ת פני ארי' סו' ל"ח וע"ג וכבר קדמו
 בקוש"א זו א"ז רש"א לבכורות כ' ע"ב ועשו"ת רע"א
 סו'

סי' קצ"ח ועשיתם כש"א חו"ד סי' כ"ה ועק"ו כ"ח כ'
 ע"כ ד"ה באיסורא ובמה"ל סי' קצ"ט קט"ו ובשיטת
 הריב"ש בענין תרי חוקות כנגד הרוב ועשו"ת ש"ב
 ג'יון סי' כ"ה ובס"ס בית יצחק והרבה יש אהנו לטייל
 נזה ארוכות וקצרות אך יראתי פן ימשיכי הענין שוב
 נזכרתי שם" ביה אפרים עה"ר בתשובתו סי' א'
 האריך ג"כ ביסוד קושימו הג"ל לפי דרכו יעו"ב באכמ"ל
 יוהר מאתי ידו מרחוק הד"ש יוסף זכרי' שטערן :

ק"ב ע"א הוי מסקי ב' ר"ב זוי וכו' [וע' בשנת
 קכ"א ע"ב רש"י ד"ה הוי שדי רוקא
 ועיו"ד סרמ"ב כה"ט כהג"ה ובמ"א סי' שיו"ס כ"ה
 וע' ברכות כ"א א' השתא דאמרת כו' וע' ישעיה כו"כ
 וגר"ס מע"ב כל מילי לא תפלוט כו' בר מקרא דוי"ס
 יעש"ה] וע"ה באגודה מכאן משמע מי שיש לו ואינו משלם
 חובשין אותו והניאו א"ז רמ"א בחו"מ סז"ז ס"ו כהג"ה
 והב"י הביא דהריב"ש דהי דבי ר"ג דלא הוי מעל"ה
 ובר"פ מי שאחוז ברכ עמרם • ול"ג משנת נה"ה לוכחניהו
 מר לבי ר"ב כו' • וע' בצורות ל"ו בסר"ס אשע"י ד"ה
 בעלי הדין כ"ס הערוך וע' תענית כד"א א"ה עבדי
 דנש"ה כו' וער"ס בע"י ד"ה דריווי יע"ה • ועב"מ
 לא"כ דבי ר"ר"ג כו' משום פרוצותא דעבדי כו' יעו"ס •
 ועשו"ת גאונים קדמונים סי' מ"ה כיון דליכא דלא קפיד
 עלי' כו' ואינהו נמי לבבי אחריתא כיון דליה לבו ארעא
 כניאין איכא משום תלוז ומשום אהבה כו' יע"ה ומה
 מנואר גיב דק"י ער"ג בעמלו ומה דלא יע"ה שכי
 הרשב"ס כ"ב לוי"א ורמב"ס פ"ג מטוען ה"י וע' בערובין
 יא"כ לא תימא לבו כו' והתם הוי גס ר"כ התם דר"ג בר
 פלוגת' וער"ס עס לטיב ועס"ו דהטות ה"ר ביר"ו יומא
 פ"ו ה"א והתהיין מייבלין אגרא גבי ר"ג א"ל ע"ה שרעו
 של דוד ואינו עבדי ל' כמנהג אכבהתו ועב"ה סז"ז
 דא"ז השגה דנב"מ מנואר להדיא דר"ג בעמלו דהוי
 מעטר ל' וע' בהגות הגר"ז לחו"מ שחשדוהו שה"י לו
 ובשביל שאמר אמר היממה • ואולם כהג"ב ברה"מ
 לבי דהיכי שאין ידוע שיש לו והוא נ"כ באמונה כל ימיו
 נשבע שאין לו יע"ה זרק היכי ש"ס אומדנות והלא משמע
 שחשבוהו קודם השבת שלא להשגת מה"ס • וע' בשבת
 קי"ט תימי ל' דכי אחא אמר וכו' • וערא"ה פ"ו
 ובאהרונים ובשוכדא דיבמות שערותא שלא ידעו אותו
 וכרב ספרא דרמי ל' כורד"י ומה שההנכר מפניהם י"ל
 ככ"ב ס"א ברביעי' שלא רנה להנות מכה"ה בזומא
 לה"ב וכר"ס בגר"ס סד"ה ועביר' כפ"ד דשיעו"ת שהנ"א
 דר"ט בענין אחר וי"ל שה"י מרחיק עצמו שלא יצטרך לז'
 ועב"ק נע"ב באלעזר זערא דא"ל גברא רבא אנה וע"ה
 בח"א א"ר ש"א • ול"ג שהכונה בה"ד גומר שנקדחו מה"ד
 בב"ק קטו"א לא היבין זימנא לבני כלה בכלה ערש"י •
 וכ"ה י"ל שבאו לשמוע פירוקא דר"ב בשבת • וע' יומא
 עה"א ר"ב איקלע להברוא"ה כו' • וע' שבעה מ"א באמר
 פרוצ וחי גומר הוא לא מזדקקין ל' ועכנ"ה סז"ה
 בשבגדו ת"מ לענין ש"ה דלא עבדין תקנתא לתקנתא
 וגם לדעת קצת פוסקים דהשגות ה"ה וצריך פסריו
 מניחין לו ובש"ס ס"ה ועב"ה יז"ב וע' שבות יעקב ח"א
 סק"ז וער"ב ס"ה בהג"ה ועב"ס פ"ד דשיעו"ת שהנ"א
 בהמפקיד כספים בע"ס סמוך לכה"מ דא"ס הפקד ת"ס
 עד אחר שיבדיל [וע' ראש"ה כמים עמוקים סי' ע' דא"ק
 דילפינן מקרא דצריך לחוש להשדא מ"מ היכי דאיכא
 למיתלי לכך זכות אין לחוש לדין דקיי"ל כחכמים דר"מ
 בע"ה יב"א בזמן שהר"ך מוחזק לאותו מקום מותר יע"ה
 וע' קריה הנה סמ"ב ומ"ד יע"ב וי"ל דלגבי אב"מ לא
 ה' הוכחה כלל שיש לו מעות ורק דבר"ג אולי בשיעו"ת
 כדאיתא בב"ק נע"ב סבור יסורא הוה ומכבוה עד דאמר
 שמואל הלכתא נששים ושנקוהו וע"כ דס"ל כר"מ דמ"מ
 איכא למוחזק להשדא ח"ה שאין הר"ך מוחזקת לאותו
 מקום ולכן לדין ח"ה בהתרא דלא ידעי ל' דליכא למוחזק
 ליהרא • וע' בירושלמי ערלה פ"א מ"ו ר' יופי אומר

א"ה יתחוו ללקוט מי"ט דר"י שכן דרך ב"ה לביות מדי
 בגמ"ס • וע' בשמ"ר ח"ב סי' י"ד אות ד' דירושלמי
 לא בא ליתן טעם על גוף היתר דביטול ומנואר בבבלי
 בהמקין חוקא אין אדם אומר את כרמו בנטיעה א' רק
 גדלים ש"כ משום מהיע כשרואין אותו לוקטו מערב
 וליכא מי דהרוסה יאמר מדין הוא יע"ב • וע' סוטה
 ל"ב וח"א לעשות לר"י נכנס כו' ועשו"ת הר"ב"ה סי'
 קכ"ו שמה דא"ק במקוט שמורה פטות המקרא שטאו
 כמו דוד ושלמה דרכם לדון לזכות • ולפ"ז תליא בשלגות
 דר"מ ורבנן כיון שתייחד אך בליה וי"ל דתליא בשלגותא
 אי בעי' או ל"ב עדין לפמ"ס א"ז רש"ה דקאי על בעל
 השו"ה במהשכח ולא בפועל כו' ועירו כחובות פ"ק
 סוף ה"א דסריך כיון דמסקא דלאמ"ס ומפסידה אפי'
 אינו מעמיד שושבינן ומשני מפני החשד כיון שנהגו כו'
 ובזמ"ק א"ז רש"ה בברכות ג"ב אהא סריך ות"ל משום
 חשד ומזיקין וכן ה"ד וה"ל משום חשד ומפולח ולא
 סריך מחשד למוד דודאי בסתם ליכא השדא אלא במקום
 סכנה אבל מן הסתם דנין לכ"א לכך זכור וליכא השדא
 ג"כ וכל"ה מהרא"ה וע"ה במ"מ מש"ב ז']

השבתות ר"ב על קשיה הרא"מ בפ' ויקהל שהקשה
 דמנ"ל דקרא אחרת ממלכה אחת יעו"ס אך י"ל דלא
 תימא כיו"ד מקשה תולש הוא דהוי הולדה דקצורה דכ"ה
 מחייב אהלא מדכתיב במרים ובקציר דלתיא לחלוף מלאכות
 ובזמ"ק ה"ה שבת ע"ה א' ד"ה על מריש כו' ומ"ל דהייב
 שה"ס ד"ל דהמקשה ה"סובר דמחייב אהלישה ממקשה
 וע"כ דקרא למייב על קצורה לבד :

בזה רי לבשל פתילה ומה לי לבשל סניגין וכן בשבת
 קי"א והקשה מר סו"ה הגאון כ"י דהרי
 בשול פתילה עצמו ה"י ג"כ במשכן ובדאמר בר"פ הכולה
 שכן ק"ש שנעל בו דרנא מטיף לתוכו אבר ובקתמו והרי
 דה"י צריך לאבר לסתום לגמרי פי הנקב דבשול פתילה
 ולא הו"ך למיף מביטול סמיך וחסו ימנא דלא משכחת
 דק שה"י דכל נסיעתן במקום המשכן אבר מעיקרו ואין לומר
 רש"ס ה"י מלאכה שה"ל שיעיקר כוונתו שיתק"ה שכל
 זמן שהוא רך אינו יפה לכתו"ה מדא דהא ל' יהודה
 קיימינן דס"ל משא"ל חייב ועוד הרי לעיל עד"ב ה"י
 ממן דש"י סיכתא לאהוצא חייב כו' לשרורי מלאכה כיוון
 קמ"ל דמרפי רפי כו' וע"הו ד"ה מ"ד כו' ואין לדחית
 שרונה לומר כמו שחשיבוהו ביטול סמיך ע"ה סתו"ה הכניעה
 כן חשיבה הפתילה ע"ה המיתה ומה עיקר מרחי' אפי'
 סנהדרין א"ד שבת ובלבד שג"ז אינו מספיק דגם מביטול
 פתילה דכנין הו"ל כן מה לי ביטול פתילה דקדש דחשיבוהו
 ע"ה הכנין ומ"ל כאן שחשיבוהו ע"ה המיתה אבל לרש"י
 גם ביטול פתילה חוקין בעמנו • עכ"הו דברי קושיתו בזה
 ובקש"פ ראשונה עלה בדעתו דבמנחת פט"ה פליגי א' י'
 אמרין ההורה חסה על מש"י דאין דמנחת פט"ה מרחי' אפי'
 ה"ה דהוצרך לומר דהוי כוונת' במשכן בקדש היינו למ"ד
 דהעב"ק ע"ה ומיקשי מדה"ה הנוגה ולא משכחת כ"ה
 בכך גוונא מש"כ למ"ד דההורה חסה על מש"י וא"כ
 ל"ל דזה מיקרי דמות' במשכן והוי מלאכת מחשבת כיון
 שבנין האשכן ה"י נגמר זולתו ורק שהיו צריכים לתקו"ה
 היכי שנתק"ל קדש אחד ויתכן דלכן שניק אביי סברה
 ראב"י בזבחים פמ"ה הובגו במים דלא ס"ל ה"ה דאעב"מ
 דאזיל לטעמי' בהכונה דלא פיל ה"ה דרז"ב • והמנ"ס
 לפטולא אמינא לפמ"ד שם בזבחים כלי קודש שייקבו
 אין מטופין להוכן אבר משום דאין עניות במק"ט ע"ה
 וממילא דאין לחלק בין כלי שרת למשכן דא"ס ניקב קדש
 אחד דאין מטופין לתוכה אבר לכתום הנקב • וה"ה דס'
 לא נאמר רק כלי קודש אבל בנין לא נאמר דה"ה עיקר
 דק' הבי"ה המפורש בקרא להכי איתקין כמפורס' לתקן
 דק"ו וסדקו וקש"ס בנין מ"מ מלבד דה"ה אפ"ל
 דה"ה דלתקן ודק' בבי"ה היינו לאמר שנתקן המשכן כולו
 דבכה"ג לא שייך אין עב"ק ע"ה מש"כ מקודש דודאי ה"ו
 ממלכות

דלעבמק' עש' הרגיש שס רש' ז' ד'ה' בבירתו ואשר אחיה
בעיני עוד בישוב קוסימו ונזכרים מאין מטיטין מלבד הפיל
באמת ובלירוף ישוב קו' התו' שבעות מומכסת דמיתלי
קליא פלוגתא דכיבוס זמים בהא דליפלגו התו' וריטב' א'
קדושין נר"א אי בגדי כהונה הו"ל קדושת הגוף או קדושת
דמים וכמו בזכורות לענין מוס' עובר בקרבן שיש בו
קדושת הגוף דא"ל לפדותו כדאמרין ס' על אלו מומין
בזכורות ללמד' ל דהוי רק קדושת דמים היו בגדר
שמישי מזה ולא קדושת דגורקין ורק כמ"ד בריפתא
דעירובא ליחשבד בהו מזהו אחריתי אבל למד' ל דהוי
קדושת הגוף א"ל כל זמן דמויין למלאכתו וע"כ קיי"ל
כ"א וכהרעה כריטב' א' ז'ל בקדושין ורק כ"ז בשאר'
כלים דמקדש שפדוקתן מתכתן כשבעות עו"א אבל כלים
שעשה מהם למשכן דנמשח כדא"י ס' וא"כ כל זמן שעושין
מעין מלאכתן אין להחליטן באחרים ומושב קו' התו'
בשבעות מתכתא שהיי' ב'מי' משה לעירוכין וכן קו' מע"כ
ס' מקדשי המשכן ועוד יש בדבריו אבל אני מוכרח לקצר
מטרדת השיק ובישוב קוסימי יש אפי' דרך קלרה אבל
גם בזה איני נוחה אף שקרוב לפשוטן על דברים ולדדי
כנפשא' כמה דפשיטא סמי מעל' * וז' שלמו ופעלו
ושיגא * שלום וחיים וכבוד שמה ימחה נפשו הטורה
כנפשו שבעו וכפס מחוי' הדוס'ט ומכרחה בכל נפש ולב
עמוק מרדכי גימפל בהרב הג' מוהר"ר דב' זללהי :
השמה **ר"ד כד'** וספק מלוכה לא גורו רבנן ולא
קאמר בקצור דספ"ד לקולא רק

דאף דהוי קרתי דספ"ד ומיכרי מלחא כשני כהנים
בעיר אחת מ"מ התנו שלא קהי' גזירתא על ספק חליפה
דהוי מלחא ללא שמיא ומלאהי בש"ת וזכרון יוסף בח'
אז"ח ס' י' שגם הוא נתעורר בזה [וע' ערובין עו' א'
בבית שער אבל יממא וכו' לא מיכר מלחא וע' במפרשים
מיון דכ"ה ס' הוי ג"כ ספק תני' מן היס' כו' ולכן לא
מיכר לגבי השאלה שהוא הניח עירוב בשביל ב' אנשים
משא"כ בשאר ספ"ד וע' שבה לר"א דכ"ה ספיקא וכו'
וע"כ בחי' דדוקא בע"ח אלוני לקולא ולפרטי' ור"מ
בפ' מערובין הייג דאירי בע"תחן ובל"ה י"ל דהא
מנינו בדבר שיש לו עיקר מן התורה שספיקו חמור כמו
דאורייתא וכמ"ס התו"ס בבב"א ג"כ ספיקו לחומרא וע'
בערובין לל"ו דוק ועמ"ל פ"ב מחמת ה"א :

מה שהעיר אם נגדור ללא מיעט רחמנא ממוסר
מעשה רק היי' שהעשה בהכרח יעויין
במדת גיטין ס' ב' סק"א שהעיר בישוב קוה"ר' במתני'
דאשה נזבנת גט דהא הוי מחוסר הקנאה בין כתיבה
לנתינה והפעל ללא מיעט מחוסר רק היי' שא"ל להיות
הדבר ההוא רק בין כתיבה לנתינה כמו מחוסר דא"ל
להיות הקנינה והנתינה בבח אחת דהא עלי גיטך מע"ב
קרקע לאו כלום משא"כ הכא דא"ל כשהקלף של האשה
גי' אפטר להיות כאחת ע"י עליה לקבלה ותאמר שזכה
הקלף להבעל בשעת קבלתו כמו בגולתא שכתב הסור בשם
הרמ"ה שיעשה הסוסר לשליח להולכה כו' ועו"ס בדבריו
באורך יומר * וא"כ מבואר כסדרתו להדיא * ואלוה מה
שהקשה כבוד באונו מקרן ס"ס אינילא למש"כ בהרמב"ן
שהקשה ללא מלאו זה בתלמוד ילא זה שמחוסר אלא
כשא"ל לעשות ממנו אותו מעשה רק כשחסר הדבר יע"ש
שהעלה לכיון שאין בדעתם ליתן לה הפרה מחוסר מיקרי
וכיון דסורו חשיב אלא הכל ושונו עליו בפ"ע אפי' נתן
דעת שלא לשייר פסול עכ"ד ועי' במדנת גיטין בחי'
לגיטין כ"א ע"כ בפ"ש' דהי' דסקיל' ל' וא"כ לגבי פרה
אף שאין המעשה בהכרח מ"מ מחוסר מיקרי וכסדרת
הרמב"ן ה"ל גם מה שהעיר כבוד מותני הגאון נ"י
בישוב קוה"ר' בפנהדרין מ"ב ד"ה קלישה לכיון דאפשר
לקוברו במקומו א"ל תלישתו לא הכניתי דא"כ אכתי
תיקשי לרבנן דקאמר ילא זה שמחוסר קנינה כיון דאין
הקנינה בהכרח וכמו לר"י בתלישה * ובעיקר הסברא
שהוכיח מסוגיא דמיר דהבאה מיקרי מחוסר מעשה
עת' וימותו ל"ב אי ד"ה מייית לגבי ר' ינאי ללא הסתבר
לחלק בין קרוב בין רחוק ואע"ב דהכא מחוסר מעשה
הילוך ומ"מ מבואר מדבריהם לזה לא הוי מחוסר מעשה
וגם למדקי' ל בנור יב"א כל מיני דליתו למ"ע השחא
לא משוי שליח ואי נימא דסליכה הוי מחוסר מעשה אכתי
למלמ"ע השחא * ובאמת מלאהי בדרוש לזיון בסוף דרוש
יע"ל קנ"ס בהג"ה מנן המחבר שהעיר בישוב קוסימי
אביו ז"ל שהבעל מזהה שליח קודם כתיבה הגט לכיון
שהחלת השליחות דהיינו הכתיבה דמ"למע השחא שוב
בומר כל עסק השליחות גם בכתיבה הגט ודומה לשולח
גט לאשתו בריחוק מקום דאף דמחוסר מעשה הליכה
למקום האשה וע"כ בזה שמחלק לאשה שאומרת לחברתה
לשי' לי עיבה שאין לזה שייכות להפרשת חלה שהרי אפי'
אשה אחרת יכולה ללוש ואין כאן עדיין החמלה מהשליחות
וע"ע בשו"ת מנחת שני ס' ע' ואין עת האסף פה בפרט
זה

השמה לעיל דף פכ' ע"ד שורה ל"ג * ועי' בהתמונה לא
רבים יאמרו לא כל מי שעוסק בחורה מתחכם
ועת"כ ח"ג ס' מה' מש"כ בענין זה :

השמה לעיל דף פה"א שורה ל"ו ועי' תו' יבמות יט' ס"א
השמה לעיל ל"ג ס"א מה שהשנתי לחותני הגאון כ"י
וואת העתקה מכ"י חותני כדון שאלחו ככתבו
וכלשונו * בעו"ה א' ס' שבת הגד אשר אחת רואה לפ"ק
דאוינאי * כבוד ושלוש וכט"ס לידדי חתני יקירי חביבי
רזב הגאון המפורסם כו' וכו' כ"ה מוס' יוסף זכרי

אהר"ה וכו' הנה בלימודי עשה עמדתי כנזך
בחקירה אחת אשר עוד לא שקטה דעת
ורוחי בענין זה * בזה דקיי"ל שולח אדם גט לאשתו אף
ביריחוק מקום כדתנן השולח כו' והגיע בשליח * ולסמ"ד
בגיטין כ"א ב' במחוסר מחוסר קנינה ונתינה וא"כ מה
שאמרו בזויר מה"א ילא זה שמחוסר הבאה ונקינה וא"כ
הליכה מיקרי ג"כ מחוסר מעשה וא"כ דלמא הא דרבי
רחמנא ושלמה שהעשה עושה שליח היינו בקרוב מקום
כפני' שאפ"ל לאפשרה בעצמו וכן בו עצמו ככתב הגט
והולך לה נפסל מה"ט ואם נגדור בזה ללא מיעט רחמנא
מחוסר מעשה רק היי' שהעשה בהכרח וא"כ בענין
אחר וכגון מחוסר וכדומה וכעין ש' התו' ד"ה ילא *
ובס' בזה אינו מיושב קרן של פרה דאם הי' רוצה ליתן
הפרה בשליחות הי' מועיל ל"ב מיד של עבד וכוה הי'
אפ"ל דעומד לקנינה * ולפי' אם יוסכם הילוך הזה היו
נופלים רוב דברי הפוסקים שחידשו חומרים האחרונים
בזה * וגם לשי' דכסתר נזרך התו' פנהדרין מ"ו ב' ד"ה

זה. וביורת קצה להרצין כהא דהאשה כותבת גיטה ולא
היו מחוסר קנין ונתינה כמו כתב על המחוסר משום
מחוסר קנינה דמה שרביה להקנות לבטל אינו מעשה
בגוף הגט ועש"י ק"ג סק"ב. ולפי הכתוב חיקי מויר
מהא' דמעט מחוסר. כהא ואלף שאינו בגוף הפעולה:
ורבן אמינא דאף דהבאה לא מיחשב מחוסר מעשה
מ"מ הוצרך לאשמשין באיזה מקום
שיקי' הנתינה כיון דחמיד הוא מחוסר הבאה לעזרה
וכמו לגבי גט דבלי הבאה לא מהני השליחות ולהכי
הוצרך לכתוב והניח כיון שא"ל ואלתו משא"כ כהבאת
בגט שאפשר גם בלא ריחוק מקום ות"מ ממעטיין היכי
שהוא מחוסר קנינה וכוה ע"כ לא ידעיין למעט מדלא
כתוב וקצן דהרי אפשר שיכתוב על דבר שלא יצטרך
קנינה וע"כ דהש"ס ממעט לי' לא ממייעוטא דקרא
מדלא כתבו רק דהוי מחוסר מעשה: והשתא מהורן
קוהיה דסנהדרין מעפר עיר הנחתה כיון דגבי אילן
הוא בין בתלום ובין במחוסר וא"כ ליכא למילף ממייעוטא
מדלא כתיב וקצן או ותלם דאז הוי שמעיין דהקרא
למעוטי דלא סגי בל"ה רק היכי שיצטרך קנינה: או
הלישה וע"כ דלא ממעטיין רק יישוב דהוי מחוסר מעשה
בכה"ג ורבנן ס"ל דהלישה לא הוי מחוסר מעשה משא"כ
בעפר עיר הנחתה דהקט ע"כ דא"ל בלא תלישה וא"כ
מדלא כתיב בקרא ותלשע מוכח דלא בעי תלישה ואלף
דלא הוי מחוסר מעשה מ"מ הסם מוכח ספיר ממייעוטא
דקרא. וע' בסנהדרין קיב"ה הקצן וטרפת כו' ולא זה
שמחוסר תלישה דהקט ג"כ א"ל בלא תלישע השער וא"כ
י"ל דתלישה לא הוי ג"כ מחוסר מעשה רק דמ"מ הומל"מ
שצריך תלישה ול"ד להא דובחים קה"א מחוסר יציאה
כמחוסר מעשה לענין שטי"א בפנים כמנחון דהקט כיון
שלא באו למקום הראוי לא חל סם טומאה כמו לענין
גט דכל שלא הולך הגט לידה אינה מתגרשת אבל מ"מ
כיון שאינו בגוף הגט לא מיחשב מחוסר יציאה. וע'
בחולין ק"ב דה"ר אלעזר מחוסר קריבה לאו כמחוסר
מעשה. ושבת ק"ב א"ר אמי ההם מחוסר מעשה דקריבה
וע"כ דר"א מדריק לחלק באיסור שבת מדכפל אין נהיגין
וע"ו ועמ"י דשבת ד"ה הסם מחוסר מעשה. וע' תו'
מנחות מ"א ד"ה בשנים דאין דרך ביטול כרך יעש"ה
וי"ל דגם בכתיבה לאו אורח"י לכתוב על קרן של פרה
ועמ"י יבמות נ"ב ב' ד"ה ולאשה בעלמא דלמ"ד מקנה
דשליש הוי גט וע"כ כר"ג דאף שמחוסר מעשה בשוא"ל
קודם מ"מ לא הוי מחוסר נשוא"ל וכתיב כיון דאין
בגוף הגט בעצמו. ועש"מ מקום שמואל ס' ג' וב'
ט' ומ"ה ושער אפרים ס' א' ולי"מ וה"ל ס' ב' ועב"ש
וה"מ סק"ד ובי"ד לזכרים פ"ו ובג"ה לכריתות דכ"ב
ושע"מ ה' גרוסין פ"ד תהא"ב וע' חסם סופר מ"ד סק"ה
ועש"מ כהא דהרמב"ם ס' ב' בענין כל העומד בתלוי
בזמן או במעשה. ועש"מ ברית אברהם מ"ד ס"ח
אות כ"ה ועט"ו י"ד ש"כ סק"ב: ועשו"מ משיבת נפש
ס' י"ב. ועמ"י סוטה כה"ב ד"ה לאו ובכ"מ דלא אר"ש
רק היכי דאיכא מצוה וער"א"ש פנה"ג ס"לז בפלוגתא
ד"ש לגבי כל העומד להרים ובסיי קי"א ס"ו בכל
העמיד להעטרב ועב"ק ע"כ דל"ש דוקא משגרה
לזריקה וע"ש בתי' ד"ה כל ודיה והלא וכו' חולין ס' ע"ב
ד"ה דמה ועמ"י סוטה כה"ב ד"ה לא דר"מ דס"ל
בסנהדרין עו"א כל העומד לגזוף אף דליכא מצוה. וע'
באחרונים דלא אמתיין לר"ש כל העומד רק היכי דפירשה
חורה ובזמנתיה חולין. פא"ב ד"ה הואיל ותו' פסיים ע"ב
ד"ה כל בזרק של"ש גלי קרא ללאו כנורא וכזכרים ד"ה
וע' מנחת עני סו' א' זר"ך דבר"ה אברהם הגט לבעל
אחר הכתיבה להקנות הגט לבטל אחר הכתיבה לחס
למ"ד אומן קונה בשבט כלי יעש"ב ולפמ"ש הגט מקושר
דש"ו ביטוב קוה"מ כה"ע סק"ג עה"מ הנ"ל מחולין
סד"ה י"א זה שמחוסר וכמו בגט דלא קשיד מחוסר דהא
וכתב משמע ל"ד בעצמו וכיון דאומן קונה בשבט כלי

א"כ כל גט אחר כתיבה מחוסר קנין יעש"ב. ובאמת
מאותו סוגיא דלא הקפידה רק ע"ד הנשאת שלא יצטרך
פלי' אחרת חללא אחר דהוי מחוסר כתיבה היכי שאין
לו עפר מוכן ומה"ט לא הוי הליכה ג"כ מחוסר מעשה.
וע' כהורח ביטין שהקשה עה"כ מר"פ ר"ג דהקדש
פטור כיון שמחוסר פלי' בין גיזה לנתינה ומחוסר פדיון
הוי כמחוסר הקנאה וכ' דש"ה דלא משכחת דבר שהא
מחוסר בנוסח של אלן דזיזא דגיזה וע"כ דלמעוטי ונדחה
ג"כ דהג"מ ואלף שאינו מוכן לי' דלטו קרא מיותר רק
למעוטי והא לנובו לצטרך ולא ממעט רק מדלא אשמעין
כמי בקד נוטא. וע' זכאים קיב"א סה"ד הכ"ק ועמ"א
הע"ג סע"ק י"ד. ועירו' ערובין פ"ה ה"ו אבל אם כתב
על גרתיקו כפרוש הוא וכשר ועגשיו"ק על הפוסקים
שהשיטתו דין זה יעש"ב:
למלאות הנייר הנשאר חלק ראיתי להביא סנמן א' בשם
כבוד חותמי הגאון נ"י בתי' יבמות לה"ב ד"ה
ונחלאת כו' דמוך ג"ח לאו חליצה (והקו' לר"י דל"ל
האמר חומרא בעלמא ורק גם לדירי' הא דקאמר חוץ
למעוברת הוי חליצה פכ"ל אחר גי' אינו כלום דאינו
עולה ליבוס כמ"ס בגד"ו ואוס' ע"ש) ואר"י דהוי דלאו
חליצה כו' ועמ"ש מהר"מ ט"ס רע"ק סד' התי' תמחיין
ולעזרי' לקיים החום' כטוב ומע"א אחר שדקדק כמה פליגי
הך ערי לישני דל"ל אמיב' ר"י לר"ל וכל ב' הסיף ולמה
ל"א תרווייהו דמתיבוי' שניה זל"ו והלא הך דיוקים
שייכים שניה כחדא דמפסלה לכהונה קי' לר"ל ומהה דליק
אי' חליצה ק' לר"י ב' ה'ל' בתי' ר"ל מדרבנן ולחומרא
בעלמא ככל ושי"ש שא"ל לר"י א' כשלמא לדידי לחומרא
כו' ותו לא ואלף שאינו דקדוק קלוש הלא דבר הוא ב'
במאי דקאמר אב"ה קרא ואב"ה סברא למה צריך ב'
פירושים ואחר הקרא ל' סברא והא לא קי"ל כר"ש דריש
טעמא דקרא וע' תו' שנוע"ט כב' ג' ד' נתקשה הריש"ב
ז"ל מ"מ דר"ל דאי' אגלתי מלמא למפרע ל"א ובכי"מ
אמרי' לה. וע"כ נלע"ז דר"י ור"ל איפלוג בחליצה מעוברת
אי הוי חליצה או לא ואי' חליצה מאחים. ולא פירשו
דבריהם במאי פליגי וא"כ דאמרי' אבל מדרבנן מודה ר"י דבעי
ר"י דזריכה חליצה אחרת עכ"פ או צמדרבנן פליגי אבל
בדאו' מודה ר"ל דהוי חליצה מעליא. ובהא איכא תרי
לישני בני אב"ה קרא היינו הסבורים דמדאו' פליגי ואב"ה
סברא הסבורים דמדרבנן בעלמא פליגי ובהך לישני פליגי
כמי המביאים הך פירכי דל"ל דאב"ה קרא דמדאו' פליגי
ואר"י דאי' חליצה מאחים אבל מדרבנן מודה ר"י דבעי
חליצה אחרת וא"כ אב"ה קרא דפר"ך ר"ל לר"י
אי' חליצה מאחים מבע"ל דהך גם ר"י מודה דצריך
חליצה ורק הקו' לר"ל טובא מהך לפ"ו דס"ל דגם מדאו'
לא הוי חליצה ומכ"ש מדרבנן ודאי בעי חליצה אחרת ויותר
דמתני' איירי בתוך ג"ח דאינו עולה לייבוס כלל אפי'
אינה מעוברת וא"כ אינו עולה לחליצה וא"כ טובא לדידי'
אמאי פסלה מכהונה ועו"א לי' מדרבנן ולחומרא בעלמא
דבאמת גם מדרבנן קי' מ"ט החמירו שאין טעם בדבר
כנ"ל וכ"ש חוץ גי' ועו"א חומרא בעלמא משום מ"ע
גרידא כמ"ס רש"י דל"י שהוא מעוברת כגון שהיא חוץ
ג"ח אבל ל"ב דאיכא דאמרי' אול למדס"ל סברא ובדרבנן
פליגי ומדאו' מודה ר"ל דחליצה מעליא הוי וא"כ לר"ל
לק"מ אמאי פסלה מן הכהונה דמדאו' הא הוי חליצה
מעליא ולחומרא שטיטא דפסולה לכהונה מדינא אבל
לפ"ו קש' טובא לר"י כיון דאמ"י מדרבנן ס"ל דהוי חליצה
מעליא א"כ הוול"ל רבותא טפי דאי' חליצה מן האחים
ותי' אסיג'ו אידידי כו' ובדרך זה יפורש הך תרתי איתיבי'
ר"ל לר"י א"ר ר"י לר"ל דבתי' הך איתיבי' דוק ותשכח
ויתפשטו הקמטין גם לקי' וגם לשון דלא סגי שאר"ל
בתיורו ועריש"ב א' ז"ל דלמה לא' א' ימור ויקיים. רק
לפ"ד אב"ל כן כיון דפ"א אינו כלום הוי זה תחלת הקיום
ועש"י מוכן כוונת התי' שאין זה ב' תירושים כנראה
משמתיים לשונם לפום ר"ע"א רק שפי' עומק הפשט
בסוגיין

כסוגיו בהנך ב' מיתבי' וזמ"ס ואר"י דנהי ללאו חליצה
 היא (ור"ל אפי' לדרי' לל"ק דבדלואי פליגי ס"ל לרי'
 נמי דלפי' אחר ג"ח בעי' חליצה אחרת וכי'ס מוך ג"ח)
 מ"מ אסור בקרובות' כיון דמדלואי הוי חליצה' ומ"ס
 אס"כ ועוד הוא מסקנת הפי' להא"ד מיתבי' ר"ל לרי'
 (ואם הי' אפי' להגי' וא"ד במקום ועוד אי"ס עפי' ססידרו
 פי' הגמ' דכדכינו מפורש) שלפי א"ד דיעבד אפי' דרבנן
 א"ס חליצה א"כ חליצה אחרת וא"ס קו' מהר"מ ז"ל וגם
 מיושב דע"כ ס"ל לר"ל כאן דלגבי' למ"ס ל"א דך סברא
 אמרי' רק לאב"א סברא . ולפוס הך אב"א ס"ל לר"ל
 עצמו דמדלואי הוי חליצה מעלייתא ורק גזרו עלי' מדרבנן
 וע"כ הוכיח לו דבאמת למה גזרו עלי' אפי' הך ג"ח
 דל"ס לומר לדידי' לסבר' דהשתא ממשיך בגמ' מא"כ כל
 הטולה ליבוס כו' דהא דלואי מווא ומחנ"פ שריא לחליצה
 מטעם ספק דאם לריכא חליצה גם יבוס שריא ויבוס
 מחמרי' רק משום ספק אשכח אל וכאן לא שייך ג"כ לומר
 סברת שריא אפי' דב' פא"כ כל שאינו ראוי לבילה מטעם
 ספק דשם הוי מדלואי וע"כ הוכיח לו ר"ל דכאן הורו חכמים
 דלגבול' למ"ס ל"א וכס' הווא ד"ה תובלי' כו' וא"כ קאי' אחר
 ב"ח מטעמו עצמו וכו' וכן :

והנה

אמר שכלה זה לפני מנאחתי בתשו' מהר"מ ס'י
 מוי העיר מעט מדבריו אפס קנהו דך דך קו'
 דלוקיבי' ר"י לר"ל הווא ר"ל לחדסי' בקראי פליגי אבל
 לא נחית למה שכתבו הנפ"ח מב' השנוות לדינא דעת
 כאז"א ושע"ז ד' הסוגי' מאירין והנה הגאון מהר"מ ז"ל תי'
 ספ"ז דהנמי' דלואי כי לישנא דבסברא פליגי ועדיין נר"ך
 כנלני למה דבאמת סתם הנמי' לפ' בהנך לישנא לרי'
 ור"ל וכמי' שם סתם חליצה כו' דלגמ"ל פ"כ ילד"ק למה
 הונך הרי"ף ז"ל להביא הך תניא כוואי' דר"ל החולץ
 כו' זריכה מלי' מאחי' מאחר שתומי' אח"ז הביא הך דרבא
 הלכתא דרשב"ל בהנך הל' כו' ורק דכדכינו א"ס מאוד
 דאי' בקראי פליגי ס"ל לר"י עצמו זריכה חליצה מן האחים
 דרבנן וא"כ דבסברא פליגי לרי' אפי' דרבנן א"כ חליצה
 אחרת דיעקר פלונתיהו לענין דרבנן אזיל ובהנך לישנא
 לא מצינו בגמ' הכרעה מפורשת ורק דפסקי' כלישנא
 בתרא כפי' הרי"ף ור"מ ז"ל בכ"מ . אבל באתא אחר
 העיון מצינו מפורש בגמ' כלי'ב מוזאי דמסיק תניא כוואי'
 דר"ל החולץ כו' זריכה חליצה מאחי' ולל"ק גם ר' יוחנן
 ס"ל כן מדרבנן א"ו דשתת' דגמ' ס"ל כלי'ב דבא"א סברא
 וע"כ לר"ל פסולה לכהונה דאו' וברי' אפי' חליצה א"כ
 מאחי' וז"כ הרי"ף לפי' פלונתיהו אי בקרא או בסברא ע"ז
 הביא תיב דר"ל כו' זריכה חליצה אלתא דבדרבנן פליגי
 ומה למד הנמי' לפרש טעמא דלגלמי מילפ ליה דלאידך
 א"ד דקראי פליגי לשי' הך טעמא כלל דדו"ק . ועפ"ד
 מנאחי' לישכ' מ"ס פלונתיהו הנ"ל כדל"ב הריטב"א
 וגמיי' דפסקו דאפי' דיעבד פסולה לכהונה והנא ובי
 חמורה וזמ"ס חליצה דלי'מ דיעבד וכי'ס כאן דלואי אלא
 משום מראית עין כמ"ס רש"י ז"ל ונשאר בצ"ע וכן מנאחי'
 ע' זמ' הגאון בית מאיר (ס'י) קס"ד ס"כ ובקשו' סוף (ספרו)
 על ד' הנמי' אלו וגם מח"ל להנמי' מדעתו ד"ו וכן תמה
 במה"פ על הירו' והנה בוודאי ע"ד הגי' אין קו' דאף
 דהמקשה דפריך אחי' ספלה מן הכהונה משמע לוי אפי'
 דיעבד פסלה כמ"ס הריטב"א ז"ל ולהכי קשי' לוי מ"מ
 מוזאי דשני לוי' דרבנן לו חומרא בעלמא תוי' לו דבאמת
 הוא רק משום הקנת חכמים דמדינא אינה נאמנת להקפיע
 כ"כ ורק כל הקו' הוא לדינא מ"ט דהנמי' והריטב"א ז"ל
 לפסוק כן ולפי' דכדכינו בעמק הסוגי' דכרי הנמי'
 מאירין וברורין בעי' דמ"ס רש"י ז"ל דלואי אלא משום
 מראית עין דלמי' חליצה לכהן דלוי' שריא מעוברת
 כ"ז הוא לל"ק דפריך ר"י לר"ל דבקראי פליגי ור"ל ס"ל
 דמדלואי לא הוי חליצה כלל אבל לל"ב דבסברא פליגי
 ומדלואי גם ר"ל מודה דחליצה מעליא הוי ולפי' חליצה
 ודאית הוי ולא ס' חליצה וכ"ס שאינו משום מ"ט למוד
 וע"כ אפי' דיעבד אסורה והנמי' לטעמי' כמש"ל דפסק

בהך לישנא בתרא וכסי' הרי"ף ה"ל ע"כ פי' במתני'
 פסלה מכהונה אפי' דיעבד כפי' האמת במסקנא וכ"ז ברור
 ועפ"ד יס לוי אריכות עוד ליישב ד' המל"מ ע"ד הרמ"ה
 ולהעתיק עוד בסוגיא בפלוגתא דאבי' ורבא כאן אלא שאכ"מ
 וע"פ סברת האחרונים הנ"ל דמראית עין חסידי' לכו כס"ח
 ייסבתי קו' הרס"א בסוגין דלמאי' מקשה מלשון פסלה מן
 הכהונה ולא מהוא אסור בקרובות' [ותי' הרש"א ז"ל
 אינו מוזן דמנפ"מ בין פסול כהונה לאיסור קרובות דאם
 מועיל אחרת זיקתו לענין קרובים ה"ה נמי לענין זיקה
 ור"ל דמטעם סו'י אפסי' ח"ל נגעו בה אבל אלא"כ מ"י"ס
 והיא אסורה בקרובין] רק לדבריהם אי"ס קנת כמ"ס
 הריטב"א דכל הקו' מדיעבד וע"כ ל"ק לכו אקרוי' דאסור
 אפי' מספק וכמ"ס הריטב"א והנמי' לשיל' כג' ז' על קדמו
 וכנסו כו' עיי'ס אבל מכהונה ק' לכו ספיר דהאמרי' בקריא
 כד' א' ספק חליצה אקילו בה דיעבד עכ"ד מוזאי ודפסי' :
 השמטה לשיל' דף ז"כ סע"ד ועי' נדה ח"ב סו"א ל"א
 כו' ועי' בספר שרי' טהרה חשו' מ"א ח"א מ"ס ב"ה :
 למלואות הנשאר חלק אזכיר מה שנשאלתי מחותני הגמיי'
 בכתובות כי ז' והר"מ האשה שחמרה גרשתי נאמנת
 והקשה דהכא הקושיא אליבא דרבא ורבא פליגי בדררי'ס
 ז"א אר"ס , ואמת שהתוס' ביבמות ס"ל למד שנויא
 דלא פליגי ורק דחוי' כו' ומפשי' דה"י והתו' ביבמות'
 דפליגי שהכריעו ההלכה ובל"ו הרב"ז והרא"י ז"ל הוציא
 בריטב"א פליגי אסברא וז' דר"ה להתיירא וע"כ דמסתברא
 לכו דרבא פליגי ומאי' קושיא לפ"ז לשיטת רבא ומאי'
 יבמות וגיטין נראה דגרסו רבה אמנ'ס ברא"ש וריטב"א
 ור"י גרסו רבא . וזה אשר השבתי לו . מה שהעיר בהא'
 דפריך מדרי' אדרבא טהמי' דבכתובות קאמר רבא
 אליבא דר"מ וכירושלמי פ"ב דכתובות בהא' דא"א הייתי
 וגרשה אני קאמר ר' יוחנן דאם אחר שהתירוה להנשא'
 בלא שהיא אי'א נמי לא הנא וכמ"ד דליתמר דר"ה אפי'
 שלא בפניו ולא תנא קאי נמי ארישא ולקנפריך הש"ס לרבא
 דהא ר' יוחנן ע"כ סובר כר"ה אפילו שלא בפניו וכ"מ
 בש"ס דילן בגיטין סד"ב דמוכרת לחתן לרי' יוחנן בין
 היכי דאיכא דמסייעא לה ומשמע דפשיטא לה"ס דר"י
 ס"ל דר"ה ולהכי לא קאמר נמי הטעם דס"ל דשלא' בפניו
 מעיזה ומוכרת לחתן כיון דאיכא דמסייע' לה . וזוה נראה
 הוכחת הווא' דהלכתא כר"ה מדפריך מני' אדר"מ .
 וז"ל כיון דקושיא לר"מ לשתמו אי"כ חוקשי' נמי הכי
 אדאבי' לשיטת הרא"ש בגיטין ס"ד דבע"א המסייע אינה
 מעיזה י"ל כמש"כ הר"ג דעי' מייירי' לאבי' שורק גט קרוב
 לו כו' דל"כ הוי עדות מוכחשת יע"ש וז"כ לאבי' לח
 הוי הכחשה כלל אבל הכא דקאמר גרושין יטולה מכחשתו
 סריך ספיר מדרי' ובל"ה י"ל דתליא כשי' חרונים שכתב
 הר"ג במתני' על קושיא דלמשה אחרונים אסור שבה
 להיכן הלך ועי' שמ"ר ס' ס"ב ועי' נוב"י מ"מ חאה"ז
 ס' ז"א וא"כ י"ל דריה ס"ל כה"י הראשון דמדינא
 נאמנת רק משום חשד דשמה עיני' נחנה באתר הפקיעו
 רבנן לקדושי' מיני' למשנה אחרונה אבל גבי גרשתי
 לא חששו חכמים דחוקה כו' ורבא ס"ל כתי' הב' דהא
 דנאמנת למ"ד משום קנת חכמים ומשום דכסיפא לה
 התקינו להאמינה דמסתמא קושטא קאמרה והיינו באומרת
 טמאה דלא עבדא לבזוי' אבל לגבי גרשתי אף להוי
 סוקה דאין אשה מעיזה דבהא לא פליגי כיון דהא' דנאמנת
 הוא רק משום הקנת חכמים דמדינא אינה נאמנת להקפיע
 שעבודה ולכן לא מהני מוקה דלינה מעיזה בכב"ר להפקי'
 עצמה וא"כ אין כאן שום קושיא כיון דגם רבא ס"ל
 דחוקה כו' ולא פליגי רק לענין נאמנות האשה א"ס הוא
 מתקנת חכמים ויחא' זבה כושיא דגיטין דפריך מר"ה
 דאחי' גם לרבא וככ"ל ואמינא עוד מלתא דתתא בפשט
 הכושיא דגררי'ס דלכאורא סברת רבא ז"כ וכמ"ס באת'
 התו' בגיטין דדחו' בעלמא הוא דהא אף שהוא' דבר של
 גנאי מ"מ כיון שהמציאות שיכולה לשקר בפניו כיון שאינו
 מביד בשקרה א"כ בשביל שנתנה עיני' באתר הלא' יוכל
 להיות

לו"א דאף כשתאמר שזינתה בראון מימ כהני לא שייך
 שמה עיני נתנה באחר כיון שכירו שלא לגרשה ועי'
 בחי' ליבמת ס"אכ ובל"ה דהתם ככתובות קאריז מעשה
 שהי' מ"מ לא אסרוה ופד"שי והרי הרבה עדים הי'
 וע"ש בחו' עכ"ל ינ"ס"ו . וכמוהו שראיתי בחי' בני
 יעקב ד' קוע"ב ח' דהקשה מהא דמעשין לפסולות וכתב
 לחלק דדווקא בזינתה תחתיו דמזוהמת בעיניו יעשיב
 ועי' בההימ ס"יה מאס"ב ד"טו ועי' דגם באשה כהן
 כיון שאין הבעל מחויב להאמינה אין דבריו כלום
 ומשע' דעכ"ס בזינתה הי' נר"ך לגרשה דאל"כ גם אם
 הי' מאמינה אין חילוק בזה בין אשת כהן לאשה ישראל
 וע"מ ס"ק וירישה האהל ס"מה ויש לפקפק ועי'
 הרי כתובות ט"א ס"ה ופ"ד ואב"א דדוק . וכעת בא לירי
 ס' תועפת רחם ס"ג שרמו לקוי הנ"ל ועש"ו פכ"ב
 דחוקה מסב"א לא מהי' בת"מ אלא דהכוונה כיוון
 דמשום סברת דייקא ומנסינו מרגע לחוקק א"א וכיון
 דבגירושין נמי דייקא ונתבטל חוקת א"א וא"כ נהי' דלא
 מהי' להוציא מחוקק א"א אכל מימ מועיל לגרע חוקת
 א"א ובת"מ ל"ח . ובל"ה י"ל כדמלניו בכ"מ דכונת הגמ'
 לדייק מדלא מותיב רבא מהך דר"ה אדר"ה התם
 ולסושי' דלא כוותי' . וגם כבר הוכחתי בחי' במ"מ
 דהי' תרי' סתם רבא מנמנה ראויה [כמבואר בי' ב
 ביבמות ס"ג ב' וב"מ גיגי וב"ב זא"א ובע"ג
 יאיב טו"א וחולין סג"ה ועירובין ה"ב ר"ח בר רבא
 אמר רב טו"א וחולין ס"ג ע"ב ושב"א וברכות נח'
 ח' וע' סנהדרין קד' שהוכר י"א פעמים רבא אר"י
 וכן במכות י"ב וע"ש בהגרי"ב וע' בשבת קמ"א סע"א
 שהי' רב"ב' בימי ר"י וזיוס שמת גולד רבא בקידושין
 ע"ב וע' בשבת קמ"א רבא בר"מ לאביי וע' ברכות
 מה' ח' ותו' כריתות יח"ב ור"ה לא' ח' ועי' ב"ק
 כו' ב' ועירובין לח' ב' ע"ב ושב"א וברכות נח'
 ח' וכתובות ס"ב סע"א וע"ב וע' יומא יט"ב ועי' ב"מ
 סו"ב וב"ב קט"ב וע' סנהדרין ס' ע"ב וב"ב כו"א וע'
 ב"ב כ"א ע"ב רבא למד שמואל ועי' שבעות ימ"א
 ר"ה מש"ד וע' חולין כתיב גיגי עו"א ועי' סנהדרין כתיב
 ונ"ט ב' ובע"ג כו' ב' ועי' מ"ק כ"ב ב' וקדושין כו'
 ח' וע' גיטין לא' ב' ר"ה בר רבא אמר רב ואלו
 הגי' ב"ב כה"א ר"ה בר אבא וע' בקדושין פ"א סע"ב
 רב אחא בר אבא ועי' הג' הביא הגי' מן בר רבא וע'
 חולין כתיב רב אוקלע לבי רב הון חתני' ובערוך
 הביא ג"כ בר אבא ומהו משמע גי' שלא היו מקפידין
 למי' שמתו שני המתנינים שזה ובמ"ש גי' בחי'
 לברכות מד"ה דהרי ב' הי' גי' שמו אבא ועתו' חולין
 מה"א ובכ"מ וע' שבת דף מה' ע"א וע"ש קמ"ט ב'
 רב מרדכי מרבא ור"מ הי' תלמידו כסוטה מו' ב'
 ורש"י ביצה ו"א וע' פסחים קי"ז ח' וע"ב ובמגילה כ"א'
 סע"ב ואף דשם כד' ב' בעי' נמי מאביי ע"כ דהי'
 אביי קשישא ועי' שבת קמ"ב ח' וסוכה ה"ב רבא ח' א
 אמר רבא ובכ"מ רבא ח' אמר רב ועי' כתובות ח"ב
 ד"ה אמר רב ובשבת גרים רבא וע' ביצה ל' ע"א
 וכתובות סו' ח' ועי' חולין לג' ח' ועי' יומא עט' ח'
 רבא א"רי ואף שגולד ביום שמת ר"י ועי' ברכות ס"ב
 ח' דהקדמו לר"י ואף דמזה אין הכרח כ"כ ובמ"ש
 בחי' ליבמות ס"ב ועי' פסחים נ"ה ח' ואלו הוא ר"ש
 דבר"א כפסחים מ"ח ח' וע"ש ל' ע"ב וע' ב"ב כ"ב ח'
 רבא רבי' דרבך וא"ל למה שנדחק איז רש"א בחי' א
 ועי' ב"ק קד' ב' ועי' בר"א ח' הסלין בשימושא רבא
 ועי' כן נון לקידושין ל' שהוכיח ג"כ שהי' ב' סתם
 רבא . ובה' מיושב קו' הקום' בכמה מקומות מרבא
 אדרבא] והארכתי במקום אחר ואין כאן מקומו .

לפיה שהקטר ולמה תהא נאמנת בזה . וגם דמלשון
 רבא דקאמר אבל הכא דזמנין דתקיף לה כו' משמע
 מדיוקא דלגבי טומאה לא שייך הך סברא דתקיף
 וכמוכן . אבל לדעתי הדברי' מוזכרים עפ"ד התו' זכ"ס
 ב' ע"ב ד"ה סע"ס כו' ואפי' זינתה תחת בעלה לאו
 להגרש בגט זה עומדת אלא אם ירצה הבעל לא
 יגרשה אלא שלא תשמשו . וא"כ כך היא קושיא
 רבא דהתם גבי טומאה לא עבירה לבזויי נפשה כיון
 שגם ע"י הכזוי ויכל להיות שלא יגרשה כלל ויהי'
 הכרירה בידו ולא שכיח לומר כן בשקר משום שמה
 עיני' נתנה באחר אבל הכא זימנין דתקיף כו' שתקיף
 יצרה מן אדם אחר שנתנה עיני' בו וכענין אחר שכתב
 רש"י ולכן היא מעוזה בפניו כדי שיגרשה . אך דבאמת
 דהתו' בזכ"ס תליא בפלוגתא דר"י ורבנן כסוטה ז' ח'
 ומה נדה שהיא בכרת כו' ורבנן היא הנזמנת נדה דבכרת
 חמירא ל' ומיהמן סוטה שכלאו לא חמירא ל' ולא
 מהימן וא"כ י"ל דבאמת בהי' פליגי רב המנוא ורבא
 ולכ"ע אמרין החוקק דאין אשה מעוזה כו' ובה' יח"א
 דהתו' בזכ"ס שכתבו דלא ורצה הבעל לא יגרשה
 דהתם קאי אליבא דרבא דס"ל כר' יהודה דכסוטה
 מהימן ולכן באומרת טמאה אני הכרירה בידו ולר"ה
 ס"ל דגרשתי הו' מיגו דהטובה ועי' ברד"ו ח"ב תשמ"ו
 בכונת דהתו' בזכ"ס דודאי לא מסתברא שיתייחדו
 והיינו בכלל שלא תשמשו והסיב על התו' שכתבו שלא
 יגרשה כו' וכ"מ בס' קי"ו ס"ה בה"ה והנה הרשב"א
 בס' תלמי' כתב והביאו הכ"י ואפי' דהתו' כתבו
 דאפי' זינתה כו' והשתמשו כשפחה ש"ה דליכא למיחש
 כולי האי כו' דפגומה בעיניו ע"כ ועש"ה ע"ג
 ובש"מ שבות יעקב ס"א ס' קי"ט ובאמת בפסקי תו'
 מנזאר להדיא אלא שלא תשמשו וע"ע בש"מ
 רע"א ס' קמ"ו ובש"מ שבת כיון ס' פ"ו ועש"ה
 עמ"י ושאר אמרונים מה שהעירו עפ"ד התו' הנ"ל .
 ועכ"כ ב"מ ח"ק ח"א ס' כ"א דהגי' ביבמות פ"ח רבא
 דאמר דל"ל איכא שרי' שם קי"ט עדר"ג השיב ורבא
 הו' תלמידו של ר"י וע"ה . ומעתה י"ל דהכא בזכ"ס
 אוליין לרבא ולשיעו' אין לחלק במידי דהרחקה בין
 איסור כרת לאיסור לאו ולדרי' ספיר י"ל בר סברא
 נדה דבכרת חמירא ל' ומיהמן וא"כ ילפינן בק"ו
 מנה דבכרת ולכן כתבו התו' שפיר דלא חיישינן להכי
 ועכ"ש ס' קי"ו סק"ד דמחלק דהתם ספק הוא אם
 זינתה ולהכי לא מאיסא ל' ולמ"ש הרא"ש ביבמות
 פ"ד אות ד' נר"ך לחלק דמ"מ ליחוד חיישינן גם
 בספק עיני' תו' יבמות פ"ח ב' ד"ה ולר' מת' וע"ש
 ס' ו' סק"י וקמ"ח ס"ק ד' וס"י קמ"ט ס"ק ד'
 וסימן קי"ו בס"ק ג' ו' ח' ועי' שבת כיון ס'
 ס"ט כד"ה שוב רצה . וגם יש לרין דהתם כסוטה שייך
 משום קטטה כיון שקינא לה אבל הכא כוונה חיישינן טפי
 שתתקנה ו' וכתו' סוטה דלאו לכל מילי מפלגינן בס'
 דהיא הנזמנת ויש לפלפל בהא דאיתותב בק"ו שאין
 היתר לאיסורה ואין דרכי לפלפל בסברות ועבדו"ח
 דתשובותיו הא חרונות שהעיר מוה ע"ד המ"א בתוספתא
 י"ב דדוקא כשזינתה בראון שדולאי אינה יכולה לכופו
 לגרשה שלא יהא חוטא נשכר וה"ד דלמשנה אחרונה
 שיישינן שמה עיני' נתנה באחר היינו באשת כהן שאלנסה
 ענת"ד ויש לפקפק קצת מסוגיא דנדרים ואי באשת
 ישראל בראון מי אית לה כתובה דהא בל"ה לא שייך
 שמה עיני' נתנה באחר כיון דבראון הו' בידו שלא
 לגרשה וזה יש לדחות דפר"ך טפי מרישא ולהדי' ובמ"ש
 התו' בזכ"ס . וע"פ סדרת הנו"ב הנ"ל נסתרו ג"כ
 דברי הסב"א בדקדושו לטוף נדרים לפי סברת הר"ג

Verlag Jandehrer Wark
 Wlad. J. Bessl.

Verlag Jandehrer Wark
 Wlad. J. Bessl.

ד כה אלול תרפ"א
ועל ידי...
התעורר...
לפי...
הוא...
הוא...
הוא...

הקביעה "העם" נשמר "שקלים" ו"הוא"
"לשם גרסתו זה לא יאמר"

תולדות תרנו תרס"ג תשל"ד ד ש"ה

"תמונה" שקלים
היה בשנת תרס"ג
ויהיה עוד בשנת
"תשל"ד ואז יקרה
פקודי נפרדים
אף שהיא שנה פשוטה
ובמשך שבעים שנה
לא יקרה כזאת דיוק והשנה
אז תמונה תרע"ה -

אם אמר ק"א
הקביעה א גר ליה
לא תהיה את הקביעה
והנה גר ליה את הקביעה

הקביעה השא
בשנות תרס"ג תשל"ד
וזו תינה פ שקלים
ויבא ספרו נכסיו
אז גר ליה את פקודי

הוא שנה דקדוקה ושקלים
הוא שנה דקדוקה ושקלים

הוא שנה דקדוקה ושקלים
הוא שנה דקדוקה ושקלים
הוא שנה דקדוקה ושקלים

אלף	א
מאה	ב
שנים	ג
שלושים	ד
ארבעים	ה
חמשים	ו
ששים	ז
שבעים	ח
שמונים	ט
תשעים	י
ק	יא
ק"א	יב
ק"ב	יג
ק"ג	יד
ק"ד	טו
ק"ה	טז
ק"ו	יז
ק"ז	יח
ק"ח	יט
ק"ט	כ
ר	כ"א
ר"א	כ"ב
ר"ב	כ"ג
ר"ג	כ"ד
ר"ד	כ"ה
ר"ה	כ"ו
ר"ו	כ"ז
ר"ז	כ"ח
ר"ח	כ"ט
ר"ט	ל

